

Roman

NEW YORK TIMES
BESTSELLER

hep
kitap

suçlu hem de çok suçlu

LIANE MORIARTY

KAKTUSUN

hep kitap

Sıradan bir günün aslında ne kadar sıra dışı olabileceğini hiçbiri tahmin edemezdi.

Üç yetişkin çift, üç güzel çocuk, şahane bir bahçe ve bir barbekü partisi. Eğlenceli bir hafta sonu geçirmenin önünde ne gibi bir engel olabilir ki? Oysa hepsinin hayatının sonsuza kadar değişeceği bir gece olacaktır bu.

"Bu kitap Liane Moriarty'nin en beğenilen romanlarından biri olacak. *Suçlu, Hem de Çok Suçlu* şüpheli dostlukları, gizlenen çatışmaları, vadesi dolmuş evlilikleri mercek altına alıyor."
New York Times

Romanları çok satanlar listelerinden hiç inmeyen Liane Moriarty'den sırlara, dostluğa, kıskançlığa, evliliklere dair gerilim dozu yüksek bir roman.

2016 GOODREADS OKUR ÖDÜLÜ

ISBN 978-605-192-071-9

THG 0201770 GNR

35.00

KAKTUSUN

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Suçlu, Hem de Çok Suçlu

Suçlu, Hem de Çok Suçlu

Orijinal adı: Truly, Madly, Guilty
© 2016, Liane Moriarty
Yazan: Liane Moriarty
İngilizce aslından çeviren: İstem Erdener

© hep kitap 2017

Bu eserin Türkçe yayın hakları saklıdır.
Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Haziran 2017, İstanbul

ISBN 978-605-192-071-9

Sertifika no: 34204

Kapak tasarımı: Yetkin Başarır

Baskı: Bilnet Matbaacılık ve Ambalaj San. A.Ş.
Dudullu Organize Sanayi Bölgesi
1. Cadde No:16 Ümraniye İstanbul
Sertifika no: 31345

hep kitap
Mecidiyeköy Mahallesi,
Büyükdere Caddesi,
Ercan Han B Blok 121/9
Şişli 34381 İstanbul

www.hepkitap.com.tr / info@hepkitap.com.tr

** hep kitap, TEAS Yayıncılık A.Ş.'nin tescilli markasıdır.*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Suçlu, Hem de Çok Suçlu

Liane Moriarty

Çeviren:
İstem Erdener

hep kitap

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Jaci için

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

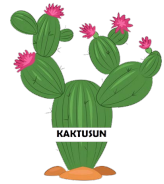
"Müzik, notaların arasındaki sessizliktir."

Claude Debussy

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

1

"Bu hikâye bir barbeküyle başlıyor" dedi Clementine. Mikrofon, sesini yükseltip pürüzsüzleştirerek ona daha otoriter bir hava kattı. "Sıradan bir arka bahçede, sıradan bir barbekü."

Eh, pek de *sıradan* bir arka bahçe sayılmaz, diye düşündü Erika. Bacak bacak üstüne attı, bir ayağını bileğinin arkasına götürdü ve burnunu çekti. Kimse Vid'in arka bahçesine sıradan diyemezdi.

Erika, taksi şirketinden konu hakkında uzman sayılabilecek birinin –neyse ki– belirttiği üzere, şehirden otuz değil, *kırk beş* dakika uzaklıktaki bir banliyönün şık bir şekilde yenilenmiş yerel kütüphanesinin etkinlik odasında, seyirci sırasının en arkasında oturuyordu.

Odada, iki katı insan için katlanır sandalye bulunmasına rağmen belki yirmi kadar seyirci vardı. Seyircilerin çoğunu ilgili, beklenti dolu yüzleriyle yaşlılar oluşturuyordu. Bunlar, yeni ve enteresan bilgiler edinmek için bu yağmurlu (yine yağıyordu, ne zaman kesilecekti?) sabahta, yerel "Mahallemize Sahip Çıkalım" toplantılarına gelmiş akıllı ve bilgili, yaşlı vatandaşlardı. Çocuklarına ve torunlarına, "Bugün çok ilginç bir kadının konuşmasını dinledim" demek istiyorlardı.

Erika, gelmeden önce Clementine'ın konuşmasının tanıtımına bakmak için kütüphanenin internet sitesine girmişti. Yazı kısaydı ve pek bilgilendirici değildi: *Sidneyli anne, ünlü çello sanatçısı Clementine Hart'ın hikâyesini dinleyin: "Sıradan Bir Gün."*

Clementine gerçekten "ünlü" bir çello sanatçısı mıydı? Biraz abartılıydı sanki.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bugünkü etkinliğin beş dolarlık ücretine iki konuk konuşmacı, lezzetli bir ev yapımı sabah çayı ve girişte dağıtılacak biletler arasından yapılacak çekilişte kazanma şansı dahildi. Clementine'dan sonraki konuşmacı, yönetim kurulunun yerel havuzla ilgili tartışmalı yeniden imar planından söz edecekti. Erika şimdi sabah çayı hazırlıklarının uzaktan gelen fincan tıkırtılarını duyabiliyordu. Uyduruk çekiliş biletini güvenli bir şekilde kucağında tutuyordu. Çantasına koyup sonra da çekiliş yapılırken çantasının içinde aramakla uğraşamazdı. Mavi, E 24. Hiç şanslı bilet görüntüsü vermiyordu.

Erika'nın tam önünde oturan gri, kıvırcık saçlı kadın, başını Clementine'ın söyleyeceği her şeyi onaylamaya hazırmış gibi ilgili ve anlayışlı bir tavırla yana eğmişti. Ensesinden gömleğinin etiketi fırlamıştı. On iki beden. Hedef! Erika uzanıp etiketi içeri soktu.

Kadın başını çevirdi.

"Etiket" diye fısıldadı Erika.

Kadın teşekkür anlamında gülümsedi. Erika bu kez kadının ensesindeki hafif pembeliği izlemeye koyuldu. Kadının yanında oturan ve kırklarında görünen adamın –belki de oğluydu– bronzlaşmış ensesinde, süpermarket ürünüymüş gibi bir barkod dövmesi vardı. Komik olduğunu mu düşünüyordu? İronik? Sembolik? Erika adama dövmesinin aslında aptalca olduğunu söylemek istedi.

"Sıradan bir pazar günü öğleden sonrasıydı" dedi Clementine.

"Sıradan" kelimesinin dikkat çeken tekrarı. Clementine herhalde bu sıradan banliyölerin sıradan insanlarıyla "bağ kurmanın" önemli olduğunu düşünmüştü. Erika, Clementine'ı yemek odasındaki küçük yemek masasında ya da belki "ucundan" deniz görünen kumtaşı teraslı salaş-şık evinde, Sam'in orijinal antika masasında oturmuş, küçük mahalle konuşmasını yazarken hayal etti. Bir yandan kaleminin ucunu çiğniyor, bir yandan da kendini Rapunzel gibi hissederek tek omzuna attığı gür, siyah saçlarını kendini beğenmiş bir tavırla okşayarak düşünüyor olmalıydı: Sıradan.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gerçekten Clementine, sıradan insanların seni anlamasını nasıl sağlayacaksın?

"Kışın başlarıydı; soğuk, kasvetli bir gündü" dedi Clementine.

Hadi oradan! Erika sandalyesinde kıpırdandı. O gün güzel bir gündü. "*Fevkalade*" bir gün. Vid'in kullandığı kelime buydu.

"Muhteşem" de demiş olabilirdi. Her neyse, ona benzer bir kelimeydi.

"Soğuk insanı ısırıyordu" dedi Clementine ve Erika'nın birkaç sıra önünde oturan adamı uyuklatacak kadar sıcak odada, kesinlikle gereksiz ve teatral bir şekilde titredi. Adam bacaklarını öne uzatmış, ellerini rahat bir şekilde karnının üstünde birleştirip başını görünmez bir yastığa koymuş gibi geriye atmıştı. Belki de ölmüştü.

Barbekü günü belki serin olabilirdi ama kesinlikle *kasvetli* değildi. Erika tanık ifadelerinin güvenilmezlik gibi kötü bir şöhreti olduğunu biliyordu, çünkü insanlar kafalarındaki küçük kayıt cihazının "geri" tuşuna bastıklarını düşünseler de aslında anılarını kendileri kurardı. "Kendi hikâyelerini yazarlardı." İşte bu yüzden Clementine barbeküyü hatırladığında soğuk, kasvetli bir gün hatırlıyordu. Ne var ki Clementine yanılıyordu. Erika, barbekü gününün sabahı Vid'in eğilerek arabasının penceresinden uzandığını hatırlıyordu (*hatırlıyordu*; kesinlikle kurmuyordu). "Muhteşem bir gün, değil mi!" demişti Vid.

Erika, böyle söylediğini kesin olarak biliyordu.

Veya "fevkalade" de demiş olabilirdi.

Ama olumlu anlama gelen bir kelimeydi. Bundan emin olabilirdi.

(Erika keşke, "Evet Vid, kesinlikle muhteşem/fevkalade bir gün" demiş ve tekrar gaza basmış olsaydı.)

"Küçük kızlarımı daha sıkı giydirdiğimi hatırlıyorum" dedi Clementine.

Kızları büyük olasılıkla Sam'in giydirdiğini düşündü Erika.

Clementine boğazını temizleyip ellerini kürsünün iki yanına koydu. Mikrofon ona göre fazla yüksekti; ağzını yeterince yaklaştırabilmek için parmak uçlarında duruyormuş gibi görü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nüyordu. Uzayan boynu, yüzünün yeni zayıflığını daha da belirginleştiriyordu.

Erika odanın kenarından sessizce ilerleyip mikrofonu düzeltme imkânını gözden geçirdi. Sadece bir saniye alırdı. Clementine'ı ona minnettar bir bakış atarken gözünde canlandırdı. Sonrasında birlikte kahve içerlerken, "İyi ki de yaptın" derdi Clementine. "Günü kurtardın gerçekten."

Ne var ki aslında Clementine bugün Erika'yı orada istemiyordu. Konuşmasını dinlemeye gelmek istediğini söylediğinde Clementine'ın yüzünde beliren dehşet ifadesi gözünden kaçmamıştı ama Clementine kendini çabucak toparlayıp iyi, çok hoş, ne güzel olacağını, ardından restoran bölümünde kahve içebileceklerini söylemişti.

"Son anda gelen bir davetti" dedi Clementine. "Barbekü partisi. Ev sahibimizi pek iyi tanımıyorduk. Nasıl desem; arkadaşlarımızın arkadaşlarıydılar." Kaldığı yeri unutmuş gibi başını kürsüye eğdi. Kürsüye avuç içi büyüklüğünde bir kart destesiyle gelmişti. O kartlarda nedense yürek sızlatan bir şeyler vardı; sanki Clementine okuldaki hitabet derslerindeki küçük tüyoları hatırlamıştı. Kartları makasla kesmiş olmalıydı. Büyükannesinin inci kakmalı makasıyla değil. O kaybolmuştu.

Clementine'ı çellosu olmadan, deyim yerindeyse "sahnede" görmek tuhaftı. Kot pantolonu ve "cici" çiçekli bluzuyla çok klasik görünüyordu. Banliyö annesi kılığı. Clementine'ın bacakları kot pantolon giymek için fazla kısaydı. Bugün giydiği düz tabanlı bale ayakkabılarıyla iyice kısa görünüyordu. Eh, bu sadece bir gerçekti. Kürsüye yürürken neredeyse –bu kelimeyi Clementine için kullanmak haince gelse de– *kılıksız* görünmüştü. Çello çalmak için sahneye çıkacağı zaman saçını yukarıda toplar, yüksek topuklu siyah ayakkabılar ve çelloyu dizlerinin arasına yerleştirebileceği kadar bol, hafif kumaştan uzun, siyah etekler giyerdi. Başı, kucaklar gibi nazikçe ve tutkulu bir şekilde çellosuna doğru eğilmiş, uzun bir saç tutamı yüzüne düşmüş, kolu o tuhaf geometrik açıyla kıvrılmışken, Erika'ya öyle seksi, öyle egzotik, öyle *başka* gelirdi ki. Erika bunca yıldan sonra bile Clementine'ı sahnede gördüğünde, ulaşılamaz bir şeyin öz-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lemini duyar gibi kaçınılmaz bir kayıp hissi yaşıyordu. Bir müzik aleti çalmaya hiç hevesi olmadığı için bu hissin hep kıskançlıktan daha karmaşık ve ilginç bir şeyi işaret ettiğini düşünürdü ama belki de öyle değildi. Belki hisleri dönüp dolaşıp yine kıskançlığa çıkıyordu.

Normalde son derece sessiz, yüksek tavanlı konser salonlarında sahne alan Clementine'ın, işlek alışveriş merkezinin otoparkına bakan bu küçük odada yaptığı anlamsız ve tereddütlü konuşmayı dinlemek, bir film yıldızını ucuz bir dergide makyajsız görmekle aynı utanç verici tatmini yaşatıyordu Erika'ya: Hiç de özel biri değilsin!

"O gün orada altı yetişkindik" dedi Clementine. Boğazını temizledi, topuklarının üstünde öne arkaya sallandı. "Altı yetişkin ve üç çocuk."

Bir de sürekli havlayan bir köpek, diye düşündü Erika. *Hav, hav, hav.*

"Dediğim gibi, ev sahiplerimizi pek iyi tanımıyorduk ama hepimiz iyi vakit geçiriyorduk; halimizden memnunduk."

Sen halinden memnundun, diye düşündü Erika. Sen memnundun.

Clementine'ın berrak, çınlayan kahkahalarının Vid'in tok gülüşüyle uyumlu bir şekilde yükselip alçalmasını hatırladı. Yüzlerin, kara göletlere benzeyen gözlerin ve ani ışıltılarla parlayan dişlerin karanlık gölgelerin içinde belirip kaybolmasını görür gibi oldu.

O uzun akşamüzeri, avludaki ışıkları çok geç açmışlardı.

"Bir ara müzik dinlediğimizi hatırlıyorum" dedi Clementine. Bakışlarını kürsüye indirdi, sonra tekrar başını kaldırıp ufukta bir şey görüyormuş gibi uzaklara baktı. Bakışları ifadesizdi. "Fransız besteci Gabriel Fauré'den *After a Dream* çalıyordu." Tabii ki bestecinin ismini bir Fransız gibi düzgün telaffuz etmişti. "Güzel bir parçaydı. Hüzünlü bir zarafeti vardı."

Durdu. Dinleyicilerin sandalyelerinde hafifçe kıpırdandığını, sıkıldıklarını hissetmiş olabilir miydi? "Hüzünlü bir zarafet" sözü, bu dinleyiciye göre bir ifade değildi; onları aşan, fazla sanatsal bir ifadeydi. Clementine, canım, biz senin Fransız bes-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

teciler hakkındaki iddialı sözlerin için fazla *sıradanız*. Her neyse, o gece Guns N' Roses'dan fazla sanatsal olmayan *November Rain*'i de çalmışlardı.

November Rain'in çalması bir şekilde Tiffany'nin itirafıyla bağlantılı değil miydi? Yoksa o daha önce mi olmuştu? Tiffany sırrını tam olarak ne zaman paylaşmıştı? Akşam su gibi akmaya, kontrolden çıkmaya başladığında mı?

"İçiyorduk" dedi Clementine. "Yine de kimse sarhoş değildi. Belki biraz çakırkeyiftik."

Erika'yla göz göze geldi. Başından beri nerede oturduğunu çok iyi bilmesine rağmen bakışlarını ondan özellikle kaçırmıştı ama şimdi özellikle gözleri onu aramıştı. Erika da ona bakıp gülümsemeye çalıştı, bir arkadaş, Clementine'ın en yakın arkadaşı, çocuklarının vaftiz annesi gibi; ama yüzünün felç geçiriyormuş gibi kasıldığını hissetti.

"Her neyse, neredeyse akşam olmuştu; tatlıya geçmek üzereydik ve hepimiz gülüyorduk" dedi Clementine. Bakışlarını ön sıralarda oturan başka birilerine çevirdi; umursamazca, hatta acımasızca. "Bir şeylere gülüyorduk. Ne olduğunu hatırlamıyorum."

Erika başının döndüğünü, klostrofobiye kapıldığını hissetti.

Kendini dışarı atmak için birden şiddetli bir istek duydu. İşte başlıyoruz, diye düşündü. Yine başlıyoruz. Savaş ya da kaç tepkisi. Sempatik sinir sisteminin harekete geçişi. Beyin kimyasallarında değişim. Olan buydu. Tamamen doğal. Çocukluk travması. Bunun hakkında her şeyi okumuştu. Ne yaşadığını tam olarak biliyordu ama bu bir şeyi değiştirmiyordu. Vücudu bildiğini okuyup ona ihanet ediyordu. Kalbi hızlanmaya, elleri titremeye başladı. Çocukluğunun kokusunu alabiliyordu; burun deliklerinde son derece ağır ve somut bir şekilde asılıydı, nemli, küflü ve utanç verici.

"Panikle savaşma. Onunla yüzleş. Onunla birlikte ak" demişti psikoloğu.

Psikoloğu olağanüstüydü, her kuruşa değiyordu ama Tanrı aşkına, yukarıda da, aşağıda da hiçbir boşluk, hiçbir alan yok-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ken, ayaklarının altında çürümüş *şeylerin* süngerimsi yumuşaklığını hissetmeden bir adım atamazken akmak kolaymış gibi.

Erika kalktı, bacaklarının arkasına yapışan eteğini çekti. Barkodlu adam dönüp omzunun üstünden ona baktı. Adamın gözlerindeki anlayışlı ifadeyle küçük bir şok yaşadı; bir maymunun gözlerinde beklenmedik bir zekâ pırıltısı görmek gibi bir şeydi.

"Affedersiniz" diye fısıldadı Erika. "Mecburen..." Saatini işaret etti ve ceketini adamın ensesine sürtmemeye çalışarak yanından sıyrılıp geçti.

Odanın arkasına ulaştığında Clementine, "Arkadaşımın bir an ismimi haykırdığını hatırlıyorum. Epey yüksek sesle. O sesi asla unutmayacağım" dedi.

Erika sırtı odaya dönük, eli kapıda kalakaldı. Clementine mikrofona eğilmiş olmalıydı, çünkü sesi birden odayı doldurdu: "'*Clementine!*' diye bağırdı."

Clementine hep iyi bir taklitçiydi; bir müzisyen olarak insan seslerindeki hassas tonlamaları ayırt edebiliyordu. Erika o tek kelimedeki ham korkuyu ve acı paniği duyabildi: Clementine!

O gece Clementine'ın adını haykıran arkadaşın kendisi olduğunu biliyordu ama o anı hiç hatırlamıyordu. O anının olması gereken yerde bomboş, beyaz bir alandan başka bir şey yoktu ve eğer öyle bir anı hatırlayamıyorsa, eh, bir sorun, bir anormallik, bir çelişki; son derece önemli ve endişe verici bir çelişki var demekti. İçinin derinliklerinden bir panik dalgası yükselip neredeyse ayaklarını yerden kesti. Kapının kolunu indirip kendini dışarıdaki durmak bilmeyen yağmura attı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

2

"Bir toplantıdan çıktınız herhalde?" dedi taksi şoförü Erika'yı şehre geri götürürken. Dikiz aynasından bakarak kadınların bugünlerde gerçek iş insanları gibi takım elbiseler giyip çalışması bir bakıma hoş bir şeymiş gibi babacan bir biçimde gülümsedi.

"Evet" dedi Erika. Şemsiyesini taksinin döşemesine sertçe silkeledi. "Gözünü yoldan ayırma."

"Peki hanımefendi!" Şoför iki parmağını alnına götürüp şakadan bir selam çaktı.

"Yağmur" dedi Erika savunmaya geçerek. Ön camı şiddetle döven yağmur damlalarını işaret etti. "Yollar kaygan."

"Bu kuşu az önce havaalanına kadar götürdüm" dedi taksi şoförü.

Etli ellerinden biri direksiyonda, diğer kolunu rahat bir şekilde koltuğun arkasına atmış halde şerit değiştirirken konuşmayı kesti ve Erika'yı taksinin arka koltuğunda oturan büyük bir kuş hayaliyle baş başa bıraktı.

"Bütün bu yağmurları iklim değişikliğine yoruyor. Dedim ki, dostum, bunun iklim değişikliğiyle ilgisi yok. Bu La Niña! Sen La Niña'yı biliyor musun? El Niño ile La Niña'yı? Doğanın işi! Binlerce yıldır oluyor."

"Doğru" dedi Erika. Oliver'ın yanında olmasını isterdi. Muhabbeti onun yerine sürdürürdü. Taksi şoförleri müşterilerini eğitmek konusunda neden bu kadar ısrarcı olurdu ki?

"Tabii. La Niña" dedi şoför bir çeşit Meksikalı tonlamasıyla. Belli ki La Niña demek hoşuna gidiyordu. "Eh, rekoru kırdık ha! Sidney'de 1932'den beri aralıksız yağan en uzun yağ-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

mur. Bravo bize!"

"Evet" dedi Erika. "Bravo bize."

1931 olmalıydı; Erika sayıları asla unutmazdı ama adamı düzeltmeye gerek yoktu.

"Sanırım 1931 olacaktı" dedi, kendine hâkim olamayarak. Bu yapısal bir bozukluktu. Bunu biliyordu.

"Tabii, öyle, 1931" dedi şoför, kendisi de öyle söylemiş gibi. "Ondan önce 1893'te yirmi dört gün yağmış. Aralıksız yirmi dört gün! O rekoru da kırmasak bari, ha? Sizce kırar mıyız?"

"Kırmasak iyi olur" dedi Erika. Parmağıyla alnını sildi. Bu ter miydi, yoksa yağmur mu?

Kütüphanenin önünde taksiyi beklerken sakinleşmişti. Nefesi yine normale dönmüştü ama midesi hâlâ altüst durumdaydı, kendini maraton koşmuş gibi tükenmiş, bitmiş hissediyordu.

Telefonunu çıkarıp Clementine'a bir mesaj yazdı:

Kusura bakma, acele çıkmam gerekti, işte bir sorun çıkmış, muhteşemdin, sonra konuşuruz. E x

"Muhteşem"i değiştirip "harika" yaptı. Muhteşem çok abartılıydı. Ayrıca doğru değildi. "Gönder"e bastı.

Clementine'ın konuşmasına gitmek için işgününden değerli vaktini ayırması kötü bir karardı. Oraya sadece destek olmak ve olaylar hakkındaki duygularını yerli yerine koyup rafa kaldırmak için gitmişti.

O akşamüstüne dair hafızası eski film bantları gibiydi; sanki biri eline bir makas alıp bazı kareleri kesmişti. Tam kare bile değillerdi. İnce şeritlerdi. İnce zaman şeritleri. Kimseye, "Hatırlamıyorum" itirafını yapmadan, o şeritlerin yerini doldurmak istiyordu sadece.

Elleri titreyerek başparmağının tırnağıyla o küçük sarı hapı kırmaya çalışırken yüzünün kendi banyo aynasındaki görüntüsü gözünde canlandı. Hafızasındaki boşlukların o akşamüstü aldığı tabletle bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordu ama reçeteli bir ilaç almıştı. Barbeküye gitmeden önce Ecstasy atmış filan değildi.

Yan evdeki barbeküye gitmelerinden önce kendini biraz

BELONGS TO KAKTUS TEAM

garip, aklı başında değilmiş gibi hissettiğini hatırlıyordu ama bu, yine de boşlukları açıklamıyordu. Çok mu içmişti? Evet. Çok içmişti. Gerçekleri kabul et Erika. Alkol seni çarptı. Sen "sarhoştun." Erika kendisiyle sarhoşluğu bir araya getirmekte zorlansa da durum buymuş gibi görünüyordu. Hayatında ilk defa tam anlamıyla sarhoş olmuştu. Belki de bu boşluklar alkol yüzündendi. Oliver'ın annesiyle babası gibi. Oliver bir gün annesiyle babasının önünde, "Hayatlarının onlarca yılını hatırlamıyorlar" demişti, onlar da hoşlarına gitmiş gibi gülmüş, hatta Oliver hiç gülmediği halde kadehlerini kaldırmışlardı.

"Peki, sormamda bir sakınca yoksa, ne iş yapıyorsunuz?" diye sordu şoför.

"Muhasebeciyim" dedi Erika.

"Gerçekten mi?" dedi şoför biraz fazla ilgili bir şekilde. "Ne tesadüf, çünkü ben de düşünüyordum ki..."

Telefonu çaldı ve Erika her seferinde olduğu gibi irkildi. ("O bir telefon Erika" deyip dururdu Oliver. "Telefon çalar.") Arayanın annesi olduğunu görebiliyordu. Şu anda dünyada konuşmak istediği en son insan annesiydi ama şoför gözlerini yol yerine ona dikmiş, vergiler hakkında alacağı bedava tavsiyelerin beklentisiyle neredeyse dudaklarını yalayarak koltuğunda kıpırdanıyordu. Taksi şoförleri her konu hakkında bir şeyler bilirdi. Erika'ya, bir müşterisinden duyduğu acayip bir yasal boşluktan bahsetmek istiyordu. "Yasal boşluk" Erika'nın pek hoşlandığı bir kelime değildi. Belki de kötünün iyisi annesi olabilirdi.

"Merhaba anne."

"Bak sen, *merhaba*! Açmanı beklemiyordum!"

Sesi hem gergin hem de aksi geliyordu ki bu hiç iyiye işaret değildi.

"Ben de tam sesli mesaj bırakmaya hazırlanmıştım" dedi Sylvia suçlar gibi.

"Açtığım için üzgünüm" dedi Erika. Gerçekten üzgündü.

"Üzgün olmana hiç gerek yok, sadece telefonu yeniden ayarlamam gerek. Bak ne diyeceğim, istersen ben hazırladığım mesajı bırakıyormuş gibi yaparken sen sadece dinle."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Öyle olsun" dedi Erika. Başını yağmurlu sokağa çevirdi; bir kadın ters çevrilmek için direnen şemsiyesiyle savaşıyordu. Kadının ani ve şaşırtıcı bir şekilde sinirlenip şemsiyeyi çöp kutusuna tıkmasını ve istifini bozmadan yağmurda yürümesini seyretti. Aferin, diye düşündü Erika bu tablo karşısında neşelenerek. Atıver gitsin. *Kurtul* o aptal şeyden.

Annesinin sesi, telefonu yeniden kulağına oturtmuş gibi yükseldi. "Şöyle başlayacaktım: Erika, canım, diyecektim; Erika, canım, şu anda cevap veremeyeceğini biliyorum, çünkü iştesin ve böyle güzel bir günde ofise tıkılıp kalman çok yazık; gerçi öyle güzel bir gün değil, kabul etmem gerek; aslında korkunç bir gün, berbat bir gün ama *normalde* yılın bu zamanlarında hava şahane olur; her uyandığımda masmavi gökyüzüne bakıp 'Ah *canım*, ne *yazık*, zavallı Erika bu güzel günde ofiste tıkılı!' diye düşünürüm. Aklımdan işte bunlar geçer ama kurumsal başarının bedeli de bu! Keşke park bekçisi olsaydın veya öyle dışarıda yapılacak bir işin olsaydı. Aslında park bekçisi demeyecektim, aklıma geliverdi; neden aklıma geldiğini de biliyorum, çünkü Sally'nin oğlu daha yakınlarda okulu bıraktı, park bekçisi olacakmış. Bunu bana söylediğinde 'Harika bir iş, çok akıllıca' diye düşündüm, senin gibi bir ofise hapsolmak yerine..."

Erika, "Ben bir ofise hapsolmuş değilim" diyerek iç geçirdi. Ofisi liman manzaralıydı ve sekreteri her pazartesi sabahı taze çiçekler getiriyordu. Ofisini seviyordu. İşini seviyordu.

"Aslında Sally'nin fikriydi, yani oğlunun park bekçisi olması. Çok akıllıca. Sally öyle geleneksel biri değildir, farklı düşünür."

"Sally?" diye sordu Erika.

Annesi sabırsızca, "Sally! Yeni kuaförüm!" diye atıldı, Sally birkaç aydır değil de yıllardır hayatındaymış gibi. Sally'yle ömür boyu arkadaş kalacaklarmış gibi. Hah! Sally de annesinin hayatındaki diğer harika yabancıların yolundan gidecekti.

"Peki, mesajda başka ne diyecektin?" diye sordu Erika.

"Dur bakayım... sonra da diyecektim ki... öylesine, o anda aklıma gelmiş gibi, 'Ah, canım dinle, *aklıma gelmişken*!'"

Erika güldü. Annesi onu tavlamayı hep başarıyordu; en kö-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tü zamanlarda bile. Tam artık bıktığını, bu kadarının yettiğini, daha fazla çekemeyeceğini düşündüğü sırada bir sevimlilik yapıp tekrar kendini sevdiriyordu.

Annesi de yüksek perdeden, telaşlı bir tavırla güldü. "Diyecektim ki, bak canım, Oliver'la pazar bana öğlen yemeğine gelmek ister misiniz?"

"Hayır" dedi Erika. "Hayır."

Bir kamıştan hava çekiyormuş gibi nefes aldı. Dudakları hissizleşmişti sanki. "Hayır, teşekkürler. Sana on beşinde geleceğiz. Geleceğimiz tarih belli anne. Başka bir zaman değil. Öyle anlaştık."

"Ama canım, benimle gurur duyacağını düşünüyorum, çünkü..."

"Hayır" dedi Erika. "Başka bir yerde buluşuruz. Bu pazar dışarıda öğlen yemeği yeriz. Güzel bir restoranda. Ya da bize gelebilirsin. Oliver'la başka bir programımız yok. Herhangi bir yere gidebiliriz ama evine gelmiyoruz." Duraksadı ve bir kez daha, daha yüksek ve net bir sesle, İngilizce anlamayan biriyle konuşuyormuş gibi tekrarladı. "Senin evine gelmiyoruz."

Sessizlik oldu.

"On beşine kadar" dedi Erika. "Ajandamda yazıyor. İkimizin ajandasında da yazıyor. Ayrıca unutma, perşembe Clementine'ın annesi ve babasıyla akşam yemeğimiz var! Onu da iple çekiyoruz." Evet, gerçekten, çok eğlenceli olacaktı.

"Denemek istediğim yeni bir tarif var. Yeni bir glutensiz tarifler kitabı aldım, söylemiş miydim?"

Mesele annesinin ses tonundaki değişimdi. Erika'nın, yıllarca oynadıkları, sıradan bir anne-kız sohbeti yürütüyormuş gibi yaptıkları o oyuna katılıp katılmayacağını merak ediyormuş gibi, hesaplı, acımasızca neşeli ton. Erika'nın artık oynamadığını bilmesine, oyunun artık sona erdiğini kabul etmesine, ağlayıp özür dilediği ve söz verdiği halde, sözünü tutmayacağından ikisinin de emin olmasına rağmen oynamak istiyordu.

"Anne. Yüce Tanrım!"

"Ne?" Yalandan masumiyet. O sinir bozucu çocuksu ses.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Artık başka tarif kitabı almayacağına büyükannemin mezarı üstüne *söz vermiştin*! Sen yemek pişirmezsin! Glutene de alerjin yok!" O melodram havasındaki sözlerin tutulmayacağını bilmesine rağmen sesi neden öfkeyle titriyordu?

"Ben öyle bir söz vermedim" dedi annesi. Çocuksu sesten vazgeçip kendi öfkeli sesiyle cevap vermişti. "Ayrıca aslında son zamanlarda korkunç bir şişkinlik çekiyorum. Glutene intoleransım var, çok teşekkür ederim. Sağlığım konusunda endişelendiğim için kusuruma bakma."

Çatışmaya girme. Kendini duygusal mayın tarlasından uzaklaştır. İşte terapiye bunun için binlerce dolar döküyordu; tam da bu durum için.

Telefonda pazarlama yapan biri gibi, annesinin konuşmasına fırsat vermeden hızlı hızlı, "Tamam o zaman, peki anne, seninle konuşmak güzeldi" dedi Erika. "Ama işteyim, kapatmam gerek. Sonra konuşuruz." Annesi bir şey söyleyemeden telefonu kapatıp kucağına bıraktı.

Taksi şoförü, dikkat çekecek kadar kıpırtısızca boncuklu koltuk kılıfına yaslanmıştı; dinlemiyormuş gibi yaparken, sadece direksiyonu altından tutan elleri hareket ediyordu. Ne tür bir evlat annesinin evine gitmeyi reddederdi? Ne tür bir evlat yeni bir yemek kitabı aldı diye annesiyle böyle gaddarca konuşurdu?

Hızla gözlerini kırpıştırdı.

Telefonu tekrar çaldı. Erika öyle hızla irkildi ki telefon neredeyse kucağından düşüyordu. Annesi bağırıp çağırmak için tekrar arıyor olmalıydı.

Annesi değildi. Arayan Oliver'dı.

Erika "Merhaba" derken, Oliver'ın sesini duymanın verdiği rahatlamayla neredeyse çığlık atacaktı. "Az önce annemle konuşuyordum. Pazar ona öğlen yemeğine gitmemizi istiyor."

"Oraya gelecek aya kadar gitmemiz gerekmiyor, değil mi?" dedi Oliver.

"Hayır" dedi Erika. "Sınırlarını zorluyordu."

"Sen iyi misin?"

"Evet." Parmaklarının ucuyla gözlerinin altını sildi. "İyiyim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Emin misin?"

"Evet. Teşekkürler."

"Onu hemen aklından çıkar" dedi Oliver. "Hey, Clementine'ın şu bir yerlerin kütüphanesindeki konuşmasına gittin mi?"

Erika başını koltuğun arkasına yaslayıp gözlerini kapadı. Lanet olsun! Elbette. Bu yüzden arıyordu. Clementine. Plana göre toplantıdan sonra Clementine'la kahve içip sohbet edeceklerdi. Erika'nın, Clementine'ın konuşmasına gitmek istemesi Oliver'ı pek ilgilendirmemişti. Hafızasının boşluklarını doldurmak için duyduğu takıntılı isteği anlamamıştı. Bunu anlamsız, neredeyse aptalca bulmuştu. "İnan bana; hatırlayabileceğin her şeyi hatırlıyorsun" demişti. ("İnan bana" derken dudakları incelmiş, bakışları sertleşmişti. Yalnızca tam olarak gizleyemediği ve muhtemelen inkâr edeceği küçük bir acı belirtisi.) "Çok içtiğin zaman bazı şeyleri hatırlamaman normal bir şeydir." Erika için *normal* değildi. Yine de Oliver bunu, Clementine'la konuşup onu köşeye sıkıştırmak için mükemmel bir fırsat olarak görmüştü.

Keşke Oliver'ı da telesekretere yönlendirmiş olsaydı.

"Gittim" dedi. "Ama yarısında çıktım. Kendimi iyi hissetmedim."

"Öyleyse Clementine'la konuşamadın" dedi Oliver. Hayal kırıklığını gizlemek için elinden geleni yaptığını anlayabiliyordu. "Bugün değil" dedi. "Merak etme. Doğru zamanı bulacağım. Zaten restoran alanı çok uygun bir yer olmazdı."

"Şu anda takvime bakıyorum. Barbekünün üzerinden iki ay geçmiş. Sadece soracaksın; bunun kırıcı, düşüncesizce bir şey olacağını sanmam. Telefon et. Yüz yüze görüşmek zorunda değilsiniz."

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok" dedi Oliver. "Zor ama bu senin suçun değil."

"En başından, barbeküye gitmemiz benim suçumdu" dedi Erika. Oliver bu konuda suçsuz olduğunu söyleyecek değildi. Fazla doğrucuydu. İkisinin ortak noktası hep bu olmuştu: doğruculuk tutkusu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Şoför aniden frene bastı. "Dangalak herif! Kuş beyinli salak!" Erika ön koltuğun arkasına tutunmak zorunda kaldığında, Oliver, "Bunun konuyla bir ilgisi yok" diyordu.

"Bana göre var" dedi. Telefondan başka bir çağrının bip sesi geldi. Annesi olmalıydı. Araması için birkaç dakika geçmiş olması, azarlamak yerine ağlamayı seçtiğini gösteriyordu. Gözyaşları daha uzun sürüyordu.

"Bu konuda ne söylememi istiyorsun bilmiyorum Erika" dedi Oliver endişeli bir tavırla. Bunun doğru bir cevabı olduğunu düşünmüştü. Kitabın arkasında yazan bir cevap. Kadın olduğu için Erika'nın birtakım gizli ilişki kurallarını bildiğini ve bunları kasten açıklamadığını düşünmüştü. "Sadece... Clementine'la konuşacak mısın?" dedi.

"Clementine'la konuşacağım" dedi Erika. "Akşam görüşürüz."

Telefonunu sessize aldı, ayaklarının dibindeki çantasına attı. Taksi şoförü radyoyu açtı. Muhasebe tavsiyeleri istemekten vazgeçmiş olmalıydı; herhalde özel hayatına bakıp profesyonel tavsiyelerine güvenilmeyeceğini düşünmüştü.

Erika, şu sıralarda izleyicilerin kibar alkışları eşliğinde kütüphanedeki küçük konuşmasını bitirmiş olması gereken Clementine'ı düşündü. "Bravo!"lar, ayakta alkışlar, kuliste çiçekler olmayacaktı.

Zavallı Clementine, gururu kırılmış olmalıydı.

Oliver haklıydı; barbeküye gitme kararının konuyla ilgisi yoktu. Olan olmuştu. Başını tekrar koltuğa yaslayıp gözlerini kapadı ve sonbahar yapraklarını havalandırarak kendisine doğru gelen gri arabayı hatırladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

3

Barbekü günü

Erika arabayla evlerinin bulunduğu çıkmaz sokağa döndüğünde garip, neredeyse güzel bir manzarayla karşılaştı: Son altı aydır Richardson'ların evinin önünde park etmiş halde duran gri BMW'yi sonunda biri kullanıyordu. Şoför her kimse, arabanın kaputunda ve üstünde birikmiş kızıl-altın sarısı sonbahar yapraklarını atmaya zahmet etmemişti. Konutların bulunduğu bir bölge için fazla hızlı sürdüğü arabanın arkasından küçük bir hortum geliyormuş gibi, yapraklardan bir girdap oluşuyordu.

Yapraklar savrulunca Erika, yan komşusu Vid'in garaj yolunun bitiminde durup arabanın arkasından baktığını gördü. Güneş gözlüğünden bir ışık demeti yansıyordu.

Erika, Vid'in yanına geldiğinde frene basarken bir yandan da yolcu tarafının camını indirdi.

"Günaydın" diye seslendi. "Sonunda biri arabayı yerinden oynattı!"

"Evet, herhalde uyuşturucuyu dağıtmayı bitirdiler, ne dersin?" Vid, güneş gözlüğünü gri, gür saçının üzerine kaldırıp arabaya doğru eğildi. "Veya bilirsin işte, belki de mafyadır."

"Ha ha!" Erika inandırıcı olmayan bir kahkaha attı. Vid'den de gayet iyi gangster olurdu.

"Fıstık gibi bir gün. Bak! Haksız mıyım?" Günü şahsen satın almış, karşılığında iyi bir para ödemiş ve hak ettiği kaliteli ürüne sahip olmuş gibi eliyle gökyüzüne doğru tatminkâr bir hareket yaptı.

"Güzel bir gün" dedi Erika. "Yürüyüşe mi çıktın?"

Vid tiksinmiş gibi karşılık verdi:

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yürüyüş mü? Ben mi? Hayır!" Parmaklarının arasında yanan sigarayı ve diğer elinde rulo yaptığı poşet içindeki pazar gazetesini gösterdi. "Sadece gazetemi almaya çıkmıştım, bilirsin işte."

Erika, Vid'in kaç kere "bilirsin işte" dediğini saymamak için kendini tuttu. İnsanların konuşma tiklerini saymak obsesif kompülsif bozukluğa delaletti. (Vid'in mevcut rekoru, mahalle pizzacısının mönüsünden füme jambonu çıkarma konusunda toplam iki dakika süren bir konuşmada on birdi. "Bilirsin işte" heyecanlandığı zaman daha sert ve hızlı çıkıyordu.)

Erika bazı davranışlarının obsesif kompülsif sınıfına girme potansiyeli olduğunun farkındaydı. "Kendi teşhisini" koyduğunda, psikoloğu genellikle takındığı o zoraki gülümsemeyle, "Etiketlerin çok da önemi yok Erika" demişti. (Erika terapiye başladığında süreçle ilgili kendini biraz eğitmek için *Psychology Today*'e[1] abone olmuştu. Konular o kadar ilgi çekiciydi ki, son zamanlarda Cambridge'in psikoloji ve davranış bilimleri bölümünün birinci sınıflar için hazırladığı listedeki kitapları okumaya koyulmuştu. Bu durumu tehdit olarak görmeyen ama heyecanla da karşılamayan psikoloğuna sadece zevk için okuduğunu söylemişti.)

"Yarış manyağı kör olasıca velet, gazeteyi arabasından Suriye'ye bomba atarmış gibi fırlatıyor, bilirsin işte." Vid rulo yapılmış gazeteyi bomba atacakmış gibi kaldırdı. "Sen nereden böyle? Market alışverişinden mi?"

Erika'nın yolcu koltuğunda duran küçük poşet koleksiyonuna baktı, sigarasından derin bir nefes çekip dumanını üfledi.

"Pek market alışverişi sayılmaz; sadece ihtiyacım olan birkaç ıvır zıvır."

"Ivır zıvır" diye tekrarladı Vid bu sözü daha önce hiç duymamış gibi. Belki de duymamıştı. Erika'ya daha fazlasını bekliyormuş gibi, neredeyse hayal kırıklığıyla baktı.

"Evet. Akşamüstü çayı için. Clementine ve Sam küçük kızlarıyla birlikte bugün çaya gelecek. Arkadaşlarım, Clementine

[1] ABD'de 1967'den beri yayımlanan psikoloji dergisi. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ile Sam. Onlarla benim evde tanışmıştın ya." Vid'in onları hatırladığını çok iyi biliyordu. Kendisini daha ilginç göstermek için ona Clementine'ı sunmuştu. Vid'e sunup sunabileceği buydu: Clementine.

Vid'in hemen yüzü aydınlandı.

"Şu arkadaşın, çellocu!" dedi Vid keyiflenerek. "Çellocu" derken neredeyse dudaklarını şaplattı. "Ve kocası. Kulak yoksunu! Ne yazık ama, değil mi?"

"Eh, müzik kulağı olmadığını kendisi de söylüyor" dedi Erika. "Bence aslında..."

"Ne herif ama! Neciydi? Ne diyorsunuz? Bir HTÜ *şirketinde pazarlama müdürü* mü? Açılımı neydi onun? Dur söyleme... *hızlı tüketim ürünleri*. Her ne demekse! Nasıl ama? Hafızam iyi, ha? Çelik gibi keskindir; karıma hep söylerim."

"Aslında işini değiştirdi. Şimdi bir enerji içeceği şirketinde."

"Ne? Enerji içeceği mi? Enerji veren içecekler mi? Neyse, Sam ile Clementine iyi insanlar, harikalar, bilirsin işte! Evet, beraber barbekü yapalım! Bu muhteşem havanın tadını çıkarmak için, bilirsin işte! Israr ediyorum. Gelmelisiniz!"

"Ah" dedi Erika. "Çok nazik bir teklif."

Hayır demeliydi. Hayır demeyi gayet iyi beceren biriydi. İnsanlara hayır deme konusunda hiç sorun yaşamazdı; aslında reddetme yeteneğiyle gurur duyardı ve Oliver da planlarının değişmesini istemezdi. Çok önemliydi. Bugün kritik bir gündü. Hayatlarını değiştirecek bir gün olabilirdi.

"Domuz çevirme yapacağım! Sloven usulü. Eh, aslında tam olarak Sloven usulü değil, benim usulüm ama daha önce yediğin hiçbir şeye benzemediğine eminim. Arkadaşın, Clementine... hatırlıyorum. O da bir gurme, bilirsin işte. Benim gibi." Karnını sıvazladı.

"Şey..." dedi Erika. Yolcu koltuğundaki poşetlere baktı. Dönüş yolu boyunca aldıklarına göz atıp durmuştu; bir şekilde içine sinmemişti. Daha fazla şey almalıydı. Ne düşünüyordu ki? Neden bir *ziyafet* alışverişi yapmamıştı?

Ayrıca seçtiği krakerler susamlıydı ve susam bir bakıma netameli bir şeydi. Clementine susamdan hoşlanır mıydı, yok-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sa nefret mi ederdi?

"Ne diyorsun?" diye sordu Vid. "Tiffany seni gördüğüne çok sevinir."

"Öyle mi?" dedi Erika. Plansız bir barbekü partisi çoğu eşin pek hoşuna gitmezdi ama Vid'in eşi neredeyse Vid kadar sosyal görünüyordu.

Erika en yakın arkadaşlarını dışadönük yan komşularıyla ilk kez tanıştırdıkları günü düşündü. Geçen yıl Oliver'la ikisi, "hadi, insanları eğlendiren ve bunu seven insanlarmışız gibi yapalım" çılgınlığına kapılmış ve onları evlerinde Noel içkisine çağırmışlardı. O da, Oliver da davetin her dakikasından nefret etmişti. Davet işleri Erika için her zaman endişe demekti, çünkü bu konuda hiç deneyimi yoktu ve misafirlerin korkulacak, küçümsenecek kimseler olduklarına inanıyordu.

"İki de küçük kızları var, değil mi?" diye devam etti Vid. "Bizim Dakota onlarla oynamayı çok ister."

"Evet. Yine de, unutma ki Dakota'dan çok küçükler."

"Daha iyi! Dakota küçük kızlarla oynamayı seviyor, bilirsin işte, ablalık yapmak filan. Saçlarını örmeyi, tırnaklarını boyamayı, bilirsin işte, hepsi için eğlenceli olur!"

Erika ellerini direksiyonda gezdirdi. Kendi evine baktı. Ön kapıya giden yolun iki yanındaki alçak çalılar şaşırtıcı, mükemmel bir simetriyle yeni kırpılmıştı. Panjurlar açıktı. Camlar temiz ve lekesizdi. Saklayacak hiçbir şey yoktu. Kırmızı Verona tarzı masa lambaları sokaktan görülebiliyordu. Hepsi bu. *Sadece* lamba. Şık bir lamba. Arabayla eve dönerken, sokaktan o lambayı görünce Erika'nın içini gurur ve huzur kaplıyordu. Oliver şu anda içeride elektrik süpürgesiyle yerleri süpürüyordu. Erika daha dün süpürmüştü, işi iyice abartmışlardı. Aşırı süpürme. Utanç verici.

Evden ayrıldığı ilk zamanlarda, Erika'nın ev hayatıyla ilgili kafasına takılan çok sayıda sorudan biri de normal insanların ne sıklıkla elektrikli süpürgeyi çalıştırdıklarıydı. Kesin cevabı veren ise Clementine'ın annesi olmuştu: Haftada bir Erika, her pazar öğleden sonra mesela. Sana uyan düzenli bir zaman belirleyip alışkanlık haline getir. Erika hayat bilgisi ko-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

nusunda Pam'in kurallarına sıkı sıkıya uyardı. Clementine ise kasten onu duymazdan gelirdi. "Sam'le elektrikli süpürge diye bir şeyin varlığını bile unutuyoruz" demişti bir defasında. "Yine de bir kez yapıp bitirince daha iyi hissediyoruz, sonra da 'Daha sık süpürelim!' diyoruz. Seks yapmayı hatırlamamıza benziyor biraz."

Erika afallamıştı; hem süpürge hem de seks yüzünden. İnsan içindeyken Oliver'la birbirlerine, başka çiftlere göre daha resmi davrandıklarının farkındaydı; birbirlerine fazla oyun yapmazlardı (her şeyin açık olmasından hoşlanıyorlardı; yanlış yorumlara açık olmasını istemiyorlardı) ama Tanrı aşkına, *seks yapmayı unuttukları* da hiç olmamıştı.

Süpürülmüş bir ev, bugünkü buluşmanın sonucunu susam tanelerinden daha fazla değiştirmeyecekti.

"Domuz çevirme ha?" dedi Erika, Vid'e. Başını, Clementine'ın böyle bir durumda yapacağı gibi cilveli bir şekilde yana eğdi. Bazen Clementine'ın tavırlarını ödünç alıyordu ama fark edilmemesi için sadece Clementine'ın orada olmadığı zamanlarda. "Yani evde çevrilmeyi bekleyen bir domuzun olduğunu mu söylüyorsun?"

Vid, Erika'nın tavrından hoşlanıp sırıttı, göz kırpıp sigarasını ona doğrulttu. Duman başka bir dünyayı beraberinde getirerek içeriye süzüldü. "Onu merak etme Erika." İkinci sesli harfe vurgu yapmıştı. Erika. Böyle kulağa daha egzotik geliyordu. "Hepsini çözeriz, bilirsin işte. Çellocu arkadaşın ne zaman geliyor? İkide? Üçte?"

"Üçte" dedi Erika. Cilveli tavrına çoktan pişman olmuştu. Ah, Tanrı aşkına! Ne yapmıştı böyle?

Vid'in arkasına bakınca Harry'yi, Vid'in evinin diğer tarafında tek başına yaşayan yaşlı adamı gördü. Elinde bahçe makasıyla ön bahçesindeki kamelyaların yanında duruyordu. Göz göze geldiler; Erika sallamak için elini kaldırdığı sırada adam hemen gözlerini kaçırdı ve uzaklaşıp bahçenin köşesinde gözden kayboldu.

"Dostumuz Harry yine sinsi sinsi dolanıyor mu?" diye sordu Vid arkasına bakmadan.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet" dedi Erika. "Şimdi gitti."

"Öyleyse saat üçte?" dedi Vid. Arabanın yanına hafif ama kararlı bir yumruk çaktı. "Görüşürüz öyleyse."

Erika cılız bir sesle, "Tamam" dedi.

Oliver'ın ön kapıyı açıp elinde bir poşet dolusu çöple ön verandaya çıktığını gördü. Çok kızacaktı.

"Mükemmel. Çok güzel!" Vid arabadan uzaklaştı ve gülümseyerek el sallayan Oliver'ı gördü.

"Adamım!" diye bağırdı. "Öğleden sonra görüşeceğiz! Bizim evde barbekü!"

Oliver'ın gülümsemesi dondu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

4

Clementine kütüphanenin otoparkından hafif bir panik duygusuyla çıktı. Bir eli direksiyonda, diğeriyse buğu çözme düğmesindeydi, çünkü ön camı aniden ve acımasızca buğulanmış, yer yer dışarıyı hiç göstermez olmuştu. Kütüphaneyi planladığından yirmi dakika daha geç terk ediyordu.

Yakışık alıp almayacağından emin olunamayan o her zamanki çekingen, sessiz alkışlarla konuşmasını bitirdikten sonra, ev yapımı sabah çayına yumulan küçük ama sıkışık insan grubunun arasından kapıya ulaşmaya çalışırken (çok yakın ama yine de çok uzaktı) muhabbette takılıp kalmıştı. Bir kadın ona sarılmak istemiş ve yanağını okşamıştı. Ensesinde barkod dövmesi olduğunu fark ettiği bir adam yönetim kurulunun yüzme havuzunu yenileme planıyla ilgili düşüncelerini öğrenmek istemiş ama Clementine oranın yerlisi olmadığı için yorum yapamayacağını söylediğinde inanamamış gibi bakmıştı. Ufak tefek, beyaz saçlı bir hanım, pembe peçeteye sarılı bir parça havuçlu keki tatmasını istiyordu.

Havuçlu keki yedi. Çok güzel bir havuçlu kekti. İşte, bu kadardı.

Ön camın buğusu küçük bir lütuf gibi kalktı, Clementine da direksiyonu otoparkın sol tarafına kırdı çünkü nereye gideceğini bilmediğinde her zaman sola dönerdi.

"Konuşmaya başla" dedi GPS'ine. "Bir işin var. Yap hadi."

GPS'in onu en kısa yoldan eve götürmesi gerekiyordu, çünkü arkadaşı Ainsley'ye gitmeden önce uğrayıp çellosunu almalıydı; ona ve kocası Hu'ya kendi parçalarını çalacaktı. İki hafta içinde seçmeler vardı. Annesi geçen hafta şaşkınlıkla ve bel-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ki de kınayarak, "Hâlâ bu işe başvuracak mısın?" diye sormuştu ama Clementine bugünlerde sürekli kınama duyuyordu; yani belki de ona öyle gelmişti.

"Evet, hâlâ seçmelere katılıyorum" demişti soğuk bir tavırla, annesi de başka bir şey söylememişti.

Arabayı yavaşça sürerek yol tarifini bekledi ama GPS bir şeyler düşünüyormuşçasına sessizdi.

"Nereye gideceğimi söyleyecek misin?" diye sordu. Belli ki söylemeyecekti. Bir trafik ışığı öbeğine geldi ve sola döndü.

Sürekli sola dönmeye devam edemezdi, yoksa sadece bir daire çizip dururdu. Öyle değil mi? Eve varır varmaz bunu Sam'e anlatacaktı; o da gülecek, ona takılacak, üzülecek ve yeni bir GPS almayı teklif edecekti.

"Senden nefret ediyorum" dedi Clementine sessiz GPS'e. "Nefret ediyorum ve tiksiniyorum."

GPS aldırış etmedi. Clementine yağmurda bir tabela arayarak dışarı baktı. Kaşlarını çatmaktan baş ağrısının tutacağını hissediyordu.

Burada olmamalıydı; bu düz, gri, yabancı banliyöde, yağmur altında Sidney'in öbür ucuna araba sürmek zorunda kalmamalıydı. Evde pratik yapıyor olmalıydı. Asıl yapması gereken buydu.

Nereye gitse, ne yapsa zihninin bir kısmı gerçek hayatına paralel, farazi bir hayat hayal ediyordu sürekli. Erika'nın arayıp, "Vid hepimizi barbeküye davet etti" dediği ve Clementine'ın, "Hayır, teşekkürler" dediği bir hayat. İki basit kelime. Vid'in umurunda olmazdı. Onları doğru düzgün tanımıyordu bile.

Vid dün akşamki senfonide yoktu. O koca kafalıyı suratlar denizinin tam ortasına yerleştiren, zalimce oyunlar oynayan kendi zihniydi.

En azından bugün Erika'yı dinleyiciler arasında görmeye hazırlıklıydı. Yine de onu ilk fark ettiğinde midesine kramp girmişti. Arka sırada bir cenazedeymiş gibi kasılmış bir halde oturuyordu. Clementine'la göz göze gelince bir an gülümsemişti. Neden gelmek istemişti ki? Garipti. Onu sahnede izlemek gibi olacağını mı düşünmüştü? Öyle düşünmüş olsa bile işten vakit

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ayırıp zaten bildiği bir hikâyeyi dinlemek için arabayla Kuzey Sidney'den buraya, o kadar yolu tepmek, yine de Erika'ya göre bir şey değildi. Sonra da konuşmanın ortasında kalkıp çıkmıştı. Mesaj gönderip işyerinde bir sorun olduğunu yazmıştı ama bu pek de olası görünmüyordu. Yirmi dakika bekleyemeyecek bir muhasebe sorunu olamazdı herhalde.

Gitmesi Clementine'ı çok rahatlatmıştı. Dikkatini mıknatıs gibi çeken o küçük, ciddi suratın karşısında konuşmaya çalışırken telaşa kapılmıştı. Bir ara aklından, Erika'nın sarı saçlarının kesiminin kendi annesininkiyle aynı olduğu gibi alakasız, dikkat dağıtıcı bir düşünce geçmişti. Tam kaşların üstünde dümdüz kesilmiş kâküller ve omuzlara kadar simetrik bir biçimde inen ciddi bir model. Kasti veya bilinçdışı bir taklitti ama kesinlikle tesadüf değildi.

Şehri işaret eden bir tabela gördü. Hızla şerit değiştirdiği sırada GPS uyandı ve İngiliz aksanlı yapmacık kadın sesi, "Şimdi sağa dönün" diyerek yolu tarif etti.

"Evet, kendim hallettim, yine de sağ ol" dedi Clementine.

Yağmur tekrar başlamıştı; silecekleri çalıştırdı. Bir tanesinin lastiği bir yerinden kopmuştu ve her üçüncü silişte, korku filmlerindeki yavaşça açılan kapılar gibi tiz bir gıcırtı çıkarıyordu.

Gı-cır. İki. Üç. Gı-cır. Gözünde hantalca vals yapan zombiler canlandı.

Erika'yı bugün arayacaktı. Ya da yarın. Erika'nın ona bir cevap borcu vardı. Aradan yeterince zaman geçmişti. Elbette sadece tek bir cevap vardı ama Clementine uygun zamanı bekliyordu.

Şimdi bunu düşünme. Sadece seçmeleri düşün. Facebook makalelerinde tavsiye edildiği gibi, "zihnini bölümlere ayırmaya" ihtiyacı vardı. Erkeklerin zihinlerini bölümlere ayırmakta daha iyi olduğu söyleniyordu; bütün dikkatlerini ellerindeki işe verebiliyorlardı. Gerçi Sam'in aynı anda birkaç işi birden yürütme konusunda hiçbir zaman sıkıntısı olmamıştı. Bulaşık makinesini boşaltırken *risotto* yapabilir, aynı zamanda kızlarla "beyinlerine faydalı" oyunlar oynayabilirdi. Yaptığı işi bırakıp çel-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

losunun başına geçen ve fırında yemek olduğunu unutan Clementine olurdu. Bir defasında (korkunç bir şekilde) Holly'yi bir doğum günü partisinden almayı unutan da o'ydu. Sam böyle bir şeyi asla yapmazdı.

"Annenizin aklı bir karış havada" derdi Sam kızlara ama bunu sevecen bir tavırla söylerdi. Veya Clementine öyle düşünüyordu. Belki sevecen kısmını kendisi hayal ediyordu. Artık kimsenin gerçek düşüncelerinden emin olamıyordu. Annesi. Kocası. Arkadaşı. Her şey mümkün görünüyordu.

Tekrar annesinin sözlerini düşündü. "Hâlâ bu işe başvuracak mısın?" Çocuklar doğmadan önce bile bir seçmeye hazırlanmak için bu kadar çok çalışmamıştı. O eski rahatına düşkün sızlanmalarını hatırladı: *İki küçük çocuğu olan çalışan bir anneyim ben! Yazık bana! Bir gün bana yetmiyor!* İşin aslı, daha az uyuduğunda bir gün daha uzun sürüyordu. Artık gece yatağa akşam on yerine gece yarısı gidiyor ve yedide değil, beşte uyanıyordu.

Daha az uyuyunca üstüne çok da fena olmayan, hafiften durgun bir hal gelmişti. Hayatındaki birçok şeyden uzaklaşmış gibi hissediyordu kendini. Artık *hissetmeye* vakti yoktu. *Hissetmek* ve duygularını, sanki milli meselelermiş gibi analiz etmek için ne çok zaman harcamıştı. *Clementine yaklaşan seçmeleri yüzünden çok endişeli! Clementine yeterince iyi olup olmadığından emin değil.* Eyvahlar olsun, baskıyı durdurun; hadi seçmelerle ilgili sinir hücrelerini araştıralım, müzisyen arkadaşlarla konuyu masaya yatıralım, hadi içimizi rahatlatalım.

Kes şunu! Eski Clementine'la dalga geçip durmak da hiç faydalı bir şey değildi. Teknikle ilgili sorularına odaklan. Kafasını dağıtmak için teknik bir sorun bulmaya çalıştı; örneğin Beethoven'in açılış arpejindeki parmak kullanımı. Sonra başka bir konuya geçti. Daha zor olan yöntemin müzikal sonuçları daha iyi olabilirdi ama baskı altındayken hata yapması gibi bir risk taşıyordu.

İlerideki o trafik sıkışıklığı neyin nesiydi öyle? Geç kalmamalıydı. Arkadaşları sırf onun için zaman ayırıyordu. Yoksa bunun onlara bir faydası filan yoktu. Tam bir fedakârlık. Duran trafiğe baktı. Bir kez daha Tiffany'nin arabasındaydı sanki; kır-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mızı stop lambalarından bir denizde kısılıp kalmıştı, emniyet kemeri tasma gibi boğazını sıkıyordu.

Trafik ilerlemeye devam etti. Bu iyiydi. Nefesini bıraktığını duydu; halbuki nefesini tuttuğunun farkında değildi.

Bu akşam yemeğe çıktıklarında Sam'e, onun da kendisi gibi "öyle değil de, şöyle olsaydı" diye anlamsız düşüncelere kapılıp kapılmadığını soracaktı. Belki böylece sohbeti açmış olurdu. "İyileştirici sohbet." Annesi olsa böyle bir tabir kullanırdı.

Bu akşam "flört akşamıydı." Yine annesinin kaptığı modern bir tabir. "Çocuklar, sizin bir flört akşamına ihtiyacınız var!" Sam'le ikisi "flört akşamı" lafını duymaktan bezmişlerdi ama yine de çıkıyorlardı; Clementine'ın annesinin önerdiği bir restorana. Annesi çocuklara bakacaktı, hatta rezervasyonu bile yaptırmıştı.

"Bağışlayıcılık güçlü insanların özelliğidir. Galiba Gandhi'nin lafıydı" demişti annesi. Annesinin buzdolabının kapısı mıknatıslarla tutturulmuş, ilham verici alıntıların yazılı olduğu küçük kâğıt parçalarıyla doluydu. Mıknatısların üstünde de alıntılar vardı.

Belki bu akşam iyi geçerdi. Belki eğlenceli bile olurdu. Olumlu bakmaya çalışıyordu. İkisinden birinin yapması gerekiyordu. Bir hendeğe girince dev bir su dalgası arabanın yanına sıçradı. Clementine okkalı bir küfür savurdu.

Öyle olmadığını bilmesine rağmen, yağmur barbekü gününden beri kesilmemiş gibi geliyordu. Düşününce, barbeküden önceki hayatı altın rengi ışıklarla bezenmiş gibiydi. Mavi bir gökyüzü. Ilık bir meltem. Sanki daha önce hiç yağmur yağmamıştı.

"Sola dönün" dedi GPS.

"Ne! Buradan mı?" dedi Clementine. "Yoksa bir sonrakinden mi? Herhalde bir sonrakinden demek istedin."

Sürmeye devam etti.

GPS içini çekercesine, "Geri dönün" dedi.

"Affedersin" dedi Clementine uysalca.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

5

Barbekü günü

Gün ışığı mutfağı doldurmuştu. Clementine pijamasıyla olduğu yerde koşarken, kocası Sam bir komutan edasıyla, "Koş asker, koş!" diye bağırıyordu.

İki yaşındaki kızları Ruby de üstünde pijaması, saçı sarı bir kuş yuvası gibi dolaşık, Clementine'ın yanında, ipteki bir kukla gibi sıçrayıp kıkırdayarak koşuyordu. Tombul ellerinin birinde yumuşamış, vıcık vıcık olmuş bir kruvasan, diğerinde tahta saplı metal bir çırpıcı tutuyordu. Gerçi artık kimse Çırpıcı'yı sıradan bir mutfak aleti olarak görmüyordu. Çırpıcı besleniyor, banyo yaptırılıyor ve her akşam nazikçe Ruby'nin yanına, içine peçete serilmiş ayakkabı kutusundan yatağına yatırılıyordu.

"Ben neden koşuyorum?" diye sordu Clementine soluk soluğa. "Koşmayı sevmiyorum!"

Bu sabah Sam gözlerinde ateşli bir bakışla, Clementine'ın seçmelerine –"Hallet şu seçmeleri bebeğim"– yardımcı olacak dört dörtlük bir plan yaptığını açıklamıştı. Planını hazırlamak için bütün gece uyumamıştı.

Önce olduğu yerde beş dakika boyunca koşabildiği kadar hızlı koşması gerekiyordu.

"Soru sorma, sadece emirleri uygula!" dedi Sam. "Dizlerini kaldır! Nefes nefese kalmalısın."

Clementine dizlerini kaldırmayı denedi.

Herhalde Sam Google'da *orkestra seçmeleri için tavsiyeler* diye bir arama yapmıştı. Bir numara, "Spor yapın! Fiziksel açıdan formunuz zirvede olsun" gibi neşeli bir havada yazılmış basmakalıp bir tavsiye olmalıydı.

Müzisyen olmayan biriyle evli olmanın kötü tarafı buydu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

işte. Bir müzisyen, onun seçmelere hazırlanmasına yardımcı olmak istiyorsa, *Erikalara gitmeden önce alıştırma yapmaya vakti kalsın diye kızları bu sabah dışarı çıkarması* gerektiğini bilirdi. Bunu bilmek için bilim adamı olmaya gerek yok asker.

"İki dakika daha" dedi Sam gözlerini üstünden ayırmadan. Üzerinde tişört ile *boxer* vardı ve tıraş olmamıştı. "Aslında bir dakika fazla yapsan iyi olabilir; pek formunda değilsin."

"Ben duruyorum" dedi Clementine, temposunu yavaşlatarak.

"Hayır! Durmaman gerek. Amaç, nabzını hızlandırarak seçmelerdeki heyecanın aynısını yaşatmak. İyice hızlanınca pasajlarını çalmaya hazır olacaksın."

"Ne! Hayır, şimdi çalmayacağım!"

Pasajlarına itizlikle *hazırlanmak* için biraz zamana ihtiyacı vardı. "Bir kahve daha istiyorum."

"Asker, koş!" diye bağırdı Sam.

"Ah, Tanrı aşkına!" Clementine koşmaya devam etti. Biraz egzersiz yapsa ölmezdi, gerçi yorgunluktan ölmek üzereydi.

Beş (buçuk – mutlaka belirtilmesi gerekiyordu) yaşındaki kızları Holly pijamasının altı, eski ve yırtık bir *Frozen*[2] elbisesi ve Clementine'ın topuklu ayakkabılarıyla tıkırdayarak oturma odasına girdi. Kırmızı halıdaymış gibi, bir elini kalçasına dayayıp hayranlıkla seyredilmek üzere durdu.

"Vay canına! Holly'ye bak" dedi Sam görevini yerine getirir gibi. "Şu ayakkabıları çıkar da düşme."

"Neden ikiniz de... *koşuyorsunuz*?" diye sordu Holly annesiyle kız kardeşine. "Koşuyorsunuz" kelimesini, abartılı tırnaklar arasına almak için parmaklarını kaldırıp kanca şekline soktu. Bu yeni edindiği ukalaca alışkanlığıydı; herhangi bir kelimeyi seçip ona tırnak işareti verebileceğini sanıyordu. Ne kadar çok kelime, o kadar iyi. Kaşlarını çattı. "Kesin şunu!"

"Baban beni zorla koşturuyor" dedi Clementine zar zor nefes alarak.

Ruby koşmaktan birdenbire sıkılıp poposunun üstüne

[2] Disney yapımı bir animasyon film. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

oturuverdi. Elindeki kruvasan parçasını daha sonrası için dikkatli bir şekilde bir kenara koydu, sigara yakmak için sabırsızlanan bir tiryaki gibi başparmağına asılarak emmeye başladı.

"Baba, annemi koşturmayı bırak!" diye buyurdu Holly. "Çok tuhaf nefes alıyor."

"Tuhaf nefes alıyorum" diye onayladı Clementine.

"Mükemmel" dedi Sam. "Anneni nefes nefese bırakmamız gerekiyor. Kızlar! Benimle gelin! Önemli bir işimiz var. Holly, ne dedim sana! Düşmeden o ayakkabıları çıkar!"

Ruby'yi yerden alıp bir futbol topu gibi kolunun altına sıkıştırdı. Koridorda koşarlarken Ruby keyif çığlıkları atıyordu. Holly ayakkabılarla ilgili talimata aldırış etmeden arkalarından koşuyordu.

Sam oturma odasından, "Biz sana seslenene kadar koşmaya devam et" diye seslendi.

Clementine da Holly gibi söz dinlemedi.

"Hazırız!" diye seslendi Sam.

Clementine nefes nefese yarı gülerek oturma odasına girdi. Kapıda durdu. Mobilyalar kenarlara itilmişti. Odanın ortasında, nota sehpasının arkasında tek bir sandalye duruyordu.

Çellosu sandalyeye yaslanmış, uç pimi bir başka küçük delik bırakacağı parke zemine oturtulmuştu. (Deliklere "hasar" yerine, "karakter" deme konusunda anlaşmışlardı.) Tavandan sarkan çift kişilik çarşaf odayı ikiye bölüyordu. Holly, Ruby ve Sam çarşafın arkasına oturmuşlardı. Clementine, Ruby'nin kıkırdamasını duyabiliyordu.

Demek Sam'in o kadar heyecanlanmasının sebebi buydu. Odayı seçmelerin yapıldığı yer gibi düzenlemişti. Beyaz çarşaf, sınav jürisinin görünmez bir idam mangası gibi yargılayıcı ve kınayıcı, kimliksiz ve sessiz (arada sırada duyulan endişe verici bir hışırtı veya öksürük ya da onu her an "Teşekkürler, yeterli" diyerek durdurabilecek o yüksek, bezgin, üstün ses hariç) bir şekilde arkasında oturduğu siyah perdeyi temsil ediyor olmalıydı.

Bedeninin o tek başına duran sandalyeye verdiği otomatik ilkel tepkiyi fark ederek şaşırdı, hatta neredeyse utandı. Şim-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diye kadar girdiği bütün seçmeler zihninde resmi geçit yaptı. Herkes için sadece bir prova odasının olduğu bir seçmeyi hatırladı. Oda şaşırtıcı biçimde sıcak, havasız ve gürültülüydü, içeride aşırı yetenekli görünen o kadar çok müzisyen vardı ki, her şey dönmeye başlamış, Fransız çellocu Clementine'ın elinden kayan çellosunu isteksizce uzanarak kurtarmıştı. (Clementine tam bir bayılma şampiyonuydu.)

Birinci tur seçmelerde olağanüstü iyi çaldığı zaman. Onu yerin dibine sokan hata dışında. Üstelik zorlu bir pasajda da değil. Konserlerde hiç yapmadığı, o günden sonra da asla tekrarlanmayan bir hata. Öyle yıkılmıştı ki, bir Gloria Jean's kafede üç saat boyunca ağlamıştı. Yan masadaki kadın ona kâğıt mendil uzatıp durmuş ve o zamanki erkek arkadaşı (egzamalı obuacı), "Tek bir yanlış notayı affederler!" deyip durmuştu. Haklıydı; tek yanlış notasını affetmişlerdi.

O öğleden sonra geri çağrılmıştı ama o kadar ağladıktan sonra öyle tükenmişti ki, yayı tutan kolu yorgunluktan spagetti gibi yumuşamıştı ve bu yüzden son turda elenmişti.

"Sam" diye söze girdi Clementine. Bunu yapması çok tatlıydı; gerçekten, gerçekten tatlıydı ve bu yüzden ona minnettardı ama bir faydası yoktu.

Ruby çarşafın arkasından, "Merhaba anne!" diye seslendi.

"Merhaba Ruby" dedi Clementine.

"Şşşt" dedi Sam. "Konuşmak yok."

Holly, "Annem neden çalmıyor?" diye sordu. Tırnak işaretlerini yaptığını anlamak için onu görmeye gerek yoktu.

"Bilmiyorum" dedi Sam. "Çalmazsa, bu adayı işe kabul etmeyiz, değil mi?"

Clementine iç geçirdi. Oyuna ayak uydurmak zorundaydı. Gidip sandalyeye oturdu. Ağzına muz tadı geldi. Ne zaman bir seçmeye gitse arabada muz yerdi, çünkü muzda sinirleri yatıştıran doğal *beta-bloker*'lar olduğu söyleniyordu. Artık diğer zamanlarda muz yiyemez olmuştu, çünkü ona seçmeleri hatırlatıyordu.

Belki bu kez yine gerçek *beta-bloker* takviyesi almayı deneyebilirdi. Gerçi bir kez denemiş ve o pamuksu kuruluktan hiç

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hoşlanmamıştı; başının orta yerinde bir patlama olmuş gibi beyninde bir tür boşluk hissetmişti.

"Annemin zaten işi var ki" dedi Holly. "Zaten çellocu."

"Bu onun hayallerindeki iş" dedi Sam.

"Sayılır" dedi Clementine.

Sam, "O neydi?" dedi. "Kim konuştu? Adayın konuştuğunu duymadık, değil mi? O konuşamaz, sadece çalar."

"Annemdi" dedi Ruby. "Merhaba anne!"

Clementine yayına reçine sürerken, "Merhaba Ruby!" diye seslendi.

"Hayalindeki iş" demek belki biraz fazlaydı (hayal kuracak olsa dünyaca ünlü bir solist olduğunu hayal ederdi) ama bu işi çok, hem de çok istiyordu: Sidney Kraliyet Oda Orkestrası'nda baş çellocu. İş arkadaşları, tatil günleri ve iş programıyla kalıcı bir pozisyon. Serbest müzisyen olarak hayat esnek ve eğlenceliydi ama düğünler, şirket etkinlikleri, özel dersler ve yedek gidilen işlerle çok parça parça, çok bölük pörçüktü. Artık kızlar okula ve yuvaya gittiğine göre kariyerini tekrar rayına oturtmak istiyordu.

Orkestrayla birlikte sık sık çaldığı için Sidney Kraliyet Oda Orkestrası'ndaki yaylılar bölümünde herkesi zaten tanıyordu. (Annesi önceki gece, Clementine'ın dünyasındaki rekabetçilikten bihaber, "Öyleyse bu işi almak senin için kolay olmalı, değil mi? Çünkü zaten yaptığın iş!" demişti. Clementine'ın iki ağabeyi de yurtdışında mühendis olarak çalışıyordu. Kariyerleri üniversiteden itibaren makul, doğrusal bir düzlemde ilerlemişti. Hiçbir zaman, "Bugün mühendislik yapmak içimden gelmiyor!" diye sızlanmamışlardı.)

Orkestradaki en yakın arkadaşları Ainsley ile Hu –perdenin arkasında, kaderine karar verecek jüride yer alma ihtimali olan biri çellocu, diğeri kontrbasçı karıkoca– onu çok cesaretlendiriyorlardı. Clementine mantıken şansı olduğunu biliyordu. Mükemmel hayata ulaşmasının önündeki tek engel seçmeler fobisiydi. Korkmaktan korkmasıydı.

Sam dün gece, "Bu işin çözümü, hazır olmaktan geçiyor" demişti çığır açıcı bir tavsiye veriyormuş gibi. "Zihninde can-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

landır. Seçmeleri kazandığını zihninde canlandırmalısın."

Bir orkestra seçmesini "kazanmak" diye bir şey olamazdı ve bir seçmeye hazırlanmak, örneğin Sam'in işinde olduğu gibi yeni bir kepek şampuanının pazarlaması için PowerPoint sunumu hazırlamakla aynı şey değildi. Clementine bu şekilde düşünerek belki de Sam'e vefasızlık etmiş oluyordu. Belki de aynıydı. Bilmiyordu. İnsanların bütün gün bilgisayarlarının başında oturduğu ofislerinde gerçekten ne yaptıklarını gözünde canlandıramıyordu.

Sam şu aralar çok enerjikti. Her sabah evden çıkarken *kıpır kıpır* görünüyordu, çünkü enerji içecekleri üreten daha büyük, "daha dinamik" bir şirkette pazarlama müdürü olarak yeni bir işe başlamıştı. Yeni işyeri yirmili yaşlarındaki gençlerle doluydu. Bazen Sam'in cümle sonlarını onlar gibi uzattığını duyabiliyordu. Hâlâ balayı evresindeydi. Dün "gelecek odaklı kurum kültürü" hakkında bir şeyler söylemişti ve gayet ciddiydi. Yeni işe başlayalı daha bir hafta olmuştu. Clementine bu konuda dalga geçmeye başlamadan önce ona biraz süre tanıyacaktı.

"Gidip iPad'le oynayabilir miyim?" dedi Holly çarşafın arkasından.

"Şşşt, annen sınavda" dedi Sam.

"O zaman bir şeyler yiyebilir miyim?" diye sordu Holly, sonra da "Ruby!" diye çıkıştı.

Sam, "Ruby, lütfen ablanı yalamayı bırak" dedi.

Clementine başını kaldırdı ve çarşafın tavana nasıl tutturulduğunu düşünmemeye çalıştı. Sam dekoratif tavanlarına çivi çakmamıştı herhalde? Hayır! Aklı başında olan oydu. Clementine yayını aldı ve çellosunu yerleştirdi.

Seçtiği pasajlar nota sehpasındaydı. Dün üstlerinden geçtiğinde herhangi bir sürpriz yaşamamıştı. Brahms iyi olacaktı. Açılışı tatmin edici bir şekilde ayrıştırarak çalabildiği sürece Beethoven da tamamdı. Tabii ki *Don Juan*, baş düşmanı; sadece üstünde biraz çalışmaya ihtiyacı vardı. Mahler'i gördüğüne sevinmişti: 7 *Numaralı Senfoni*, beşinci bölüm. Belki de şimdi Sam'e Mahler çalıp neşesini bozmamalı, planının işe yaradığını düşünmesine izin vermeliydi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Akordu bitirdiğinde, seçmeler için tavsiye veren Marianne'in Alman aksanlı sesi kulaklarında çınladı: "İlk izlenim önemlidir! Akort edişin bile! Hızlı, sessiz ve sakince yapmalısın." Eski müzik hocası için birdenbire büyük bir keder duydu; öleli on yıl olmasına rağmen.

Akort etmesinin aşırı uzun sürdüğünü düşündüğü ve perdenin diğer tarafından yayılan sabırsızlığı hissettiği için paniğe kapıldığı zamanı hatırladı. Perth'deydi ve olağanüstü kavurucu sıcakta kusursuzca akort edilmiş çellosunu o avludan buz gibi konser salonuna taşımak zorunda kalmıştı.

Bütün seçmeler kâbusa benzerdi ama o seçme özellikle sarsıcı olmuştu. Gözlemci, sahneye çıkarken topuklarının sesinin cinsiyetini ele vermemesi için ayakkabılarını çıkarmasını istemişti. Ayrıca yine cinsiyetinin belli olmaması için öksürmemesini veya boğazını temizlememesini rica etmişti. Bu konuda biraz takıntılıydı. Clementine sahnede ilerlerken çoraplı ayaklarından biri kaymış (siyah çoraplar! Kırk derece sıcak bir günde!) ve gayet cinsiyetine özgü bir şekilde ciyaklamıştı. Nihayet çellosunu akort etmeyi bitirdiğinde altüst olmuş haldeydi. Olduğu yerde kıpırdanarak bir yandan terleyip bir yandan titrerken tek düşünebildiği, alınmayacağı bir seçme için uçağa ve otele ne kadar harcamış olduğuydu.

Tanrı aşkına, seçmelerden nefret ediyordu! Bu işi alırsa bir daha asla ama asla seçmelere girmek istemiyordu.

"Ruby! Gel buraya! Dokunma!"

Çarşaf birdenbire tavandan düşerek kucağında Holly'yle kanepede oturan Sam'i ve etrafına yığılmış çarşafla, becerdiği iş yüzünden hem suçlu hem mutlu bir ifadeyle yerde oturan Ruby'yi gözler önüne serdi.

"Çırpıcı yaptı" dedi Ruby.

"Çırpıcı yapmadı!" dedi Holly. "*Sen* yaptın Ruby!"

"Tamam, tamam" dedi Sam. "Sakin olun." Clementine'a bezginlikle omuz silkti. "Aklıma, her pazar sabahı kahvaltıdan sonra böyle uydurma bir seçme düzenlemek gelmişti. Eğlenceli olur diye düşünmüştüm, hatta belki... faydalı da ama herhalde biraz dandik oldu, üzgünüm."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Holly Sam'in kucağından inip gitti ve çarşafı üstüne çekti. Ruby de onunla beraber çarşafın altına girdi, fısıldaşmaya başladılar.

"Dandik değildi" dedi Clementine. Şimdi New York Filarmoni'yle çalan kontrbasçı eski erkek arkadaşı Dean'i düşündü. Karşısında pratik yaparken, Dean'in "*Sıradaki*i!" diye bağırıp ardından olmuyor der gibi kapıyı gösterişini ve kendisinin de gözyaşlarına boğuluşunu hatırladı. "Amaan, bu kendine güvensizliğinden sıkıldım" derdi Dean esneyerek. Siktir, gösteriş budalasının tekiydin Dean ve hiç de o kadar iyi değildin dostum!

"Ben kızları dışarı çıkarayım da sen çalış" dedi Sam.

"Teşekkürler" dedi Clementine.

"Bana teşekkür etmene gerek yok" diye karşılık verdi Sam. "Minnettar olmana gerek yok. Ciddiyim. Yüzünden şu minnettar ifadeyi sil."

Clementine abartılı derecede ifadesiz bir yüz takınınca Sam güldü ama genç kadın gerçekten minnettardı ve sorun da buydu, çünkü bunun sonu kırgınlıkla biten karmaşık bir yolculuğun ilk adımı olduğunu biliyordu. Mantıksız ama derin bir kırgınlık. Belki Sam bunu seziyordu ve bu yüzden minnet duymasına engel olmak istiyordu. Bunu daha önce de yaşamıştı. Clementine zaten yeterince kalabalık olan hayatlarından pratik yapmak için zaman tırtıklamaya çalışmanın stresinden ve gerginliğinden yavaş yavaş aklını kaçırırken, seçmelerin on hafta boyunca onları nasıl etkileyeceğini biliyordu. Zavallı Sam, ona ne kadar zaman verirse versin asla yeterli olmayacaktı, çünkü Clementine'ın asıl ihtiyacı, onun ve çocukların sadece geçici bir süre yok olmalarıydı. Bekâr ve çocuksuz biri olduğu başka bir boyuta geçivermeye ihtiyacı vardı. Sadece seçmelere kadar. İstediği, bir dağ evine (iyi akustiği olan) gidip sadece müzik soluyup müzikle yaşamaktı. Yürüyüşlere çıkmak. Meditasyon yapmak. Sağlıklı beslenmek. Bugünlerde genç müzisyenlerin yaptığı olumlu düşünme egzersizlerini uygulamak. Bunları gerçekten yapabilse, Sam'i ve çocukları pek de özlemeyebileceğine veya özlese de bunun katlanılır bir durum olacağına dair korkunç bir şüphe vardı içinde.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Seçmeler yaklaştığı zaman pek eğlenceli biri olmadığımı biliyorum" dedi Clementine.

"Sen neden bahsediyorsun? Seçmeler yaklaştığı zaman çok sevimli oluyorsun" diye karşılık verdi Sam.

Clementine onun karnına şakadan bir yumruk attı.

"Kapa çeneni."

Sam bileğini yakalayıp onu kendine çekerek sarıldı. "Halledeceğiz" dedi. Clementine, Sam'in kokusunu içine çekti. Yine kızların No More Tears bebek şampuanıyla yıkanmıştı. Göğsündeki tüyler ipek gibi yumuşacıktı. "Biz hallederiz."

Clementine onun "biz" demesini seviyordu. Sam bunu hep yapardı. Evde, bir restorasyon çalışması yaparken –Clementine'ın yoldan çekilmek dışında bir katkısı olmazdı bu işlere– kirlenip terlemiş yüzünü siler ve "Halledeceğiz" derdi.

Bencil olmamak onun doğasında vardı. Clementine'ın bunun için biraz rol yapması gerekirdi.

"Sen iyi bir adamsın Samuel" dedi Clementine. Yıllar önce birlikte izledikleri bir televizyon dizisinde geçen bu replik, birbirlerine "Teşekkürler ve seni seviyorum" demenin bir yolu haline gelmişti.

"Ben çok iyi bir adamım" diye onayladı Sam onu bırakırken. "Sıkı bir adamım. Muhtemelen harika bir adamım." Bir süre çarşafın altında kıpırdanan Holly ile Ruby'yi seyretti. "Holly ile Ruby'yi gördün mü?" diye sordu yüksek sesle. "Burada olduklarını sanıyordum ama ortadan kaybolmuşlar sanki."

"Bilmiyorum. Nerede olabilirler?" dedi Clementine.

Ruby heyecanla, "Buradayız!" dedi.

"Şşşt!" Holly bunun gibi oyunları çok ciddiye alıyordu.

"Hey, Erikalardaki şu akşam çayı saat kaçtaydı?" diye sordu Sam. "Belki de iptal etsek daha iyi olur." Umutla bakıyordu. "Pratik yapmak için bütün gün sana kalır, ha?"

"İptal edemeyiz" dedi Clementine. "Erika ile Oliver... Erika tam olarak ne demişti? Bir konuyu *görüşmek* istiyorlar."

Sam yüzünü buruşturdu. "Kulağa hoş gelmiyor. 'Yatırım fırsatı' sözünü kullanmadılar, değil mi? Lauren ile David'in bizi yemeğe çağırdıkları akşamı hatırlıyor musun? O boktan çevre

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dostu elbezi midir nedir, bizi de o işe sokabilmek için çevirdikleri bir dalavereydi."

"Erika ile Oliver bize bir yatırım fırsatı teklif edecek olsa *kabul ederdik*" dedi Clementine. "Kesinlikle kabul ederdik."

"Doğru noktaya parmak bastın" dedi Sam. Kaşlarını çattı. "Bahse girerim bir 'eğlence koşusu' için onlara katılmamızı isteyecekler." "Eğlence koşusu" derken Holly'nin tırnak işaretlerinden yapmıştı. "Önemli bir hayır işi yararına. Biz de kendimizi mecbur hissedeceğiz."

"Onları çok yavaşlatırız" dedi Clementine.

"Evet, yavaşlatırız ya da sen yavaşlatırsın. Ben doğuştan atletik yeteneklerimle üstesinden gelirim." Sam tekrar kaşlarını çatıp düşünceli düşünceli çenesini kaşıdı. "Eyvah, ya *kamp yapmaya* gidelim derlerse? Çocuklara iyi geleceğini söyleyecekler. Onları açık havaya çıkaralım diyecekler."

Erika ile Oliver çocuk yapmak istememişlerdi ama çocuk sahibi olmak istemeseler de Holly ile Ruby'ye karşı sahiplenici bir ilgileri vardı. Bu, kendileri için iyiymiş gibi; çok yönlü, kendini geliştirmiş insanlar olmak üzere benimsedikleri sistematik bir yaklaşımın parçasıymış gibi: Düzenli spor yaparız, tiyatroya gideriz, doğru kitapları –sadece Man Booker kısa listesini değil, Man Booker uzun listesini de– okuruz, doğru sergilere gideriz, uluslararası politikayla, sosyal meselelerle ve arkadaşlarımızın şirin çocuklarıyla gerçekten ilgileniriz.

Bu haksızlıktı. Hatta belki acımasızca bir haksızlık. Çocuklara karşı ilgileri göstermelik değildi; üstelik Clementine, hayatlarını o kadar düzenli ve kontrollü yaşamalarının sebebinin rekabetçilikle bir ilgisi olmadığını biliyordu.

"Belki de kızlar için bir güvence fonu açmak istiyorlardır" dedi Sam. Düşünceli bir tavırla omuz silkti. "Bana uyar. Altında kalmam."

Clementine, "O kadar zengin değiller" diyerek güldü.

"İkisinden birinin korkunç bir genetik hastalığı filan olmasın?" dedi Sam. "Düşünsene, o zaman kendimi ne kadar kötü hissederim." Yüzünü buruşturdu. "Oliver son görüştüğümüzde biraz zayıflamış görünüyordu."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Maraton koşmaktan zayıfladılar. Her ne söyleyeceklerse eminim iyi bir şeydir" dedi Clementine dalgın bir şekilde ama bugün içi biraz huzursuzdu. Herhalde seçmeler yüzündendi. Şimdiden her şeyde kusur buluyor, önlerindeki on hafta için düşük seviyede korkunun kalıcı altyapısını hazırlıyordu. Korkulacak bir şey yoktu. Sadece güzel, güneşli bir günde akşam çayına gideceklerdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

6

Islanmış siyah yağmurluğuyla bir çocuk kalın bir halatı tek koluna dolamış, feribotun ucunda hazır bekliyordu. Sam cam kenarındaki koltuğundan onu izledi. Çocuk, sağanak yağmurun altında gri sisin arasından iskeleyi görmek için gözlerini kıstı. Genç, pürüzsüz yüzü yağmurla yıkanmıştı. Feribot iskeleye yanaştı. Sam'in burnuna soğuk ve tuzlu hava doldu. Çocuk halatın ucundaki ilmiği alıp atının üstündeki bir sığır çobanı gibi havaya kaldırdı, fırlattı, iskele babasını ilk denemede tutturdu. Sonra feribottan iskeleye atlayarak feribotu kendine çekiyormuş gibi halata iyice asıldı.

Çocuk en fazla on beş yaşında görünüyordu ama işte, bir feribotu iskeleye zorlanmadan bağlayabiliyordu. Feribotun kaptanına bir işaret yaptı; şemsiyeleri ve yağmurluklarıyla bekleyen yolculara "Circular İskelesi!" diye bağırdıktan sonra iskele köprüsüne asılarak ağır metalik gürültüler eşliğinde köprüyü feribottan iskeleye sürükledi. Yolcular yağmurun altında iki büklüm halde köprüden feribota geçerlerken çocuk dik ve korkusuzca bekledi.

Ne kadar iyi, dürüst bir meslekti. Feribotlara çobanlık etmek. Ofislerinde çalışanları feribotlara indirip bindirmek. Daha çocuktu ama orada yağmurun altında dururken bir adama benziyordu. Islanmış yün pantolonu ve ince çizgili gömleğiyle uslu uslu oturan Sam kendini çok mülayim ve hımbıl hissetti. Çocuk herhalde ofis işinden nefret ederdi. Herhalde, "Hiç işim olmaz, kendimi fare gibi kapana kısılmış hissederim" derdi.

Peynire ulaşmak için kaldıraca basan bir fare. Şu eski deneylerdeki gibi. Dün Sam masasına bir fare gibi oturup klavye-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sinde serçeparmağıyla *p* harfine, başparmağıyla da aralık tuşuna basıp durmuştu; tekrar tekrar, her p'nin arasına boşluk koyarak bütün ekranı *p p p p p p p p* ile doldurmuştu. Belki yirmi dakika boyunca bunu yapmıştı. Hatta belki yarım saat. Emin değildi. Dün işteki en büyük başarısı bu olmuştu. P harfi dolu bir ekran.

Yolcuların gün daha başlamadan bıkkın ve huysuz suratlarla şemsiyelerini sallayarak feribota doluşmalarını izledi. Çocuk herhalde beyaz yakalı bir çalışanın bütün gün ofisinde hiçbir şey yapmadan, kelimenin tam anlamıyla hiçbir halt yemeden oturup bunun için para almasını anlayamazdı. Sam, işyerinde ne kadar az şey başardığını düşününce birden soğuk terler döktü. Bugün bir işi *halletmeliydi*. Bu daha fazla böyle devam edemezdi. Odaklanmanın bir yolunu bulamazsa işini kaybedecekti. Hâlâ deneme süresi içindeydi. Fazla evrak işine ve strese girmeden onu kovabilirlerdi. Şimdilik ekibi sayesinde yakayı ele vermemişti. Doğrudan ona bağlı çalışan yirmili yaşlarda, teknoloji kurdu, her şeyin kurdu dört elemanı vardı. Hepsi ondan daha yetenekliydi. Sam onları yönetmiyordu, onlar kendi kendilerini yönetiyorlardı ama bu böyle sonsuza kadar gitmezdi.

Sam mavi yakalı olsaydı işten haftalar önce atılmış olurdu. Babasını düşündü. Adamın hası Stan, tesisat işine gitmeyecek de oturup boşluğa bakacak; olacak iş miydi? Yirmi dakika boyunca somun anahtarıyla boş boş bir boruya vurmazdı. Sam tesisatçı olsaydı odaklanmak zorunda kalır, zihni yavaş yavaş dağılıp gitmezdi. Babasının tarafında (fısıltıyla) "sinir krizi" geçiren bir büyük hala veya öyle biri yok muydu? Belki Sam'in de başına gelen buydu. Sinirleri dağılıyor, delikli bir kumtaşı gibi parçalanarak toza dönüşüyordu.

Feribot herkesi işine götürmek üzere sallanarak iskeleden uzaklaştı. Sam etrafındaki diğer yolculara bakarken aslında hiçbir zaman onlardan biri olmadığını düşündü. O kurumsal tiplerden biri değildi. İşini her zaman yeterince sevmişti, faturalarını ödemenin nispeten teşvik edici bir yoluydu ama öyle zamanlar oluyordu ki, mesela önünde PowerPoint sunumu açık dururken bir anlığına bunların hepsi bir oyun, özenle hazırlanmış bir oyunmuş ve o sadece annesinin hep olmasını hayal et-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tiği "işadamını" oynuyormuş gibi hissediyordu. Bir doktor veya avukat değil, bir *işadamı*. İş tulumu değil de kravat taktıkları ve tırnaklarının temiz olduğu dışında Joy'un bir işadamının bütün gün ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu ve Sam'in okulda notları iyi olursa, ki öyleydi, ödülünün parlak bir iş hayatı olacağını düşünürdü. Sam, babası ve erkek kardeşleri gibi ticarete atılmakta ısrar edebilirdi –annesi baskıcı biri değildi, sadece hevesi buydu– ama onun yerine ergen Sam, gerçekten ne istediğini, onu neyin mutlu edeceğini hiç düşünmeden sersem gibi, uyuşmuş gibi razı olmuştu ve işte şimdi yanlış hayata sıkışıp kalmış, tutkusu enerji içecekleri pazarlamakmış gibi yapan ortalama başarılı, orta seviyede bir yöneticiydi.

Ne vardı yani? Salla gitsin! Bu feribottakilerin kaçı işini tutkuyla yapıyordu ki? İşini sevmek doğuştan gelen bir özellik filan değildi. İnsanlar Clementine'a sürekli, "Sevdiğin işi yaptığın için ne kadar şanslısın" diyordu. Ama Clementine bu ayrıcalığa sahip olduğu için yeterince minnettar değildi. Bazen, "Evet ama sürekli yeterince iyi miyim korkusu yaşıyorum" diye cevap verirdi. Clementine'ın müziği konusundaki nevrotikliği Sam'i hep şaşırtıp sinirini bozardı. Şu lanet olası şeyi çal gitsin! Şimdi ilk defa, karısının "Bugün çalabilecek gibi hissetmiyorum" dediğinde neyi kastettiğini anlıyordu. Tekrar gözünde *p* harfleriyle dolu bilgisayar ekranı canlandı ve paniğe kapıldığını hissetti. İşini kaybedemezdi; evin kredisini öderken olmazdı. *Bir ailen var. Koruman gereken bir ailen. Adam ol. Kendini topla. Her şeyin vardı ve hepsini riske attın, hem de ne uğruna?* Hiç! Feribot beyaz köpüklerle süslü, kabaran yeşil-gri sulara dalıp çıkarken Sam pencereden dışarı baktı ve kendi sesini duydu. Rezil edecek kadar tiz bir ıstırap sesi; bir kız çocuğununki gibi. İnsanlar boğazını temizlediğini sansın diye öksürdü.

Kendini barbekü sabahını düşünürken buldu. Bir başkasını, bir arkadaşını veya bir filmde baba rolünde izlediği birini hatırlamak gibiydi. Güneş gören aydınlık evinde kendinden ve dünyadaki yerinden emin bir halde, *çalımla gezinen* mutlaka başkası olmalıydı, kendisi değil. O sabah ne olmuştu? Kahvaltıda kruvasan yemişlerdi. Clementine için düzmece bir seçme ha-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

zırlamaya çalışmıştı. İşe yaramamıştı. Sonra ne olmuştu? Clementine prova yapabilsin diye kızları dışarı çıkarmaya karar vermişti. Ruby'nin topukları ışıklı ayakkabısının tekini bulamamışlardı. O lanet olası ayakkabıyı *hiç* bulamayacaklar mıydı!

Birisi o sabah, hayatı hakkında ne hissettiğini sorsa mutluyum derdi. Yeni işinden memnundu. Aslında yeni işi yüzünden bir tür sarhoşluk içindeydi. Kendi babasının aksine, çocuklarıyla ilgilenen bir baba olabilmek için esnek saatler konusunda yaptığı pazarlıkla böbürleniyordu. Üstüne bir de bu kadar ilgili bir baba olduğu için övgüleri toplamamış mıydı? Sonra alçakgönüllü bir tavırla, kimsenin Clementine'ı ilgili bir anne olmakla övmediğini düşünerek memnun memnun gülmemiş miydi?

Kurumsal dünyadaki rolü hakkında şüpheleri olabilirdi ama babalık rolü konusunda asla şüphe duymamıştı. Clementine, Sam'in ses tonundaki düşüşten telefonda babasıyla konuştuğunu anlayabildiğini söylerdi. Babasına terfi ettiğini anlatmak yerine evde yaptığı *erkeksi* tamirattan bahsetmeyi tercih ederdi ama Clementine, Sam'in bale için Holly'nin saçını ne kadar güzel (kendisinin yaptığından bile daha güzel) yaptığını ya da Ruby'nin üstünü değiştirmekte veya ona banyo yaptırmakta ne kadar iyi olduğunu anlatırken, babasının yüzünde beliren müstehzi ifadeyi de umursamazdı. Sam, kocalık ve babalık konusunda kendine yüzde yüz güveniyordu. Babası neler kaçırdığının farkında değildi.

Birisi barbekü partisinin sabahında ona hayallerini soracak olsa fazla bir şey istemediğini söyler ama "Evin taksitlerinin daha düşük olması, daha derli toplu bir ev, üçüncü bir çocuk – mümkünse erkek ama kız da olurdu–, bedavaya dağıtılıyormuş gibi büyük bir tekne ve daha fazla seks fena olmazdı" derdi. Seksten bahsederken gülerdi. Ya da en azından gülümserdi. Hüzünlü bir gülümseme olurdu.

Belki de tam olarak hüzün ile acı arasında bir gülümseme.

Kendini acılı bir ifadeyle gülümserken buldu. Koridorun diğer tarafında oturan kadınla göz göze geldiler; kadın hızla başını çevirdi. Sam gülümsemeyi keserek bakışlarını dizlerinin

BELONGS TO KAKTUS TEAM

üstünde yumruk yaptığı ellerine indirdi. Yumruklarını gevşetti. Normal gözükmeye çalıştı.

Birinin yanındaki koltukta bıraktığı gazeteyi aldı. Dünün gazetesiydi. Islak bir camdan çekilmiş yağmurlu gökyüzü fotoğrafının üstüne YETER ARTIK diye başlık atılmıştı. Sam haberi okumaya çalıştı. Warragamba Barajı'nın her an taşması bekleniyordu. Ülkenin her yerinde ani su baskınları vardı. Kelimeler yine birbirine girmeye başladı. Belki göz muayenesine gitmeliydi. Artık kısa bir süre okuyunca sinirlenip gerilmeye başlıyor, uyuyakalmış gibi ani bir panikle başını kaldırıp önemli bir şey kaçırıp kaçırmadığına bakıyordu.

Başını kaldırınca yine kadınla göz göze geldi.

Kahretsin, sana bakmıyorum. Seni tavlamaya çalışmıyorum. Karımı seviyorum ben.

Karısını hâlâ seviyor muydu?

Arka bahçenin altın sarısı ışığındaki Tiffany'nin yüzü gözünde canlandı.

Hadi ama, Bay Kaslı. O okşar gibi gülümseme. Sadece düşüncesinden değil, Tiffany'nin kendisinden de kaçıyormuş gibi başını feribotun camına çevirdi ve Sidney'in tehditkâr, gri gökyüzünün altındaki koylara ve adacıklara baktı. Her şeye bir kıyamet havası hâkimdi. Clementine'a söyleyebileceği şeyler vardı. Yağdırmak istediği suçlamalar. Yine de sözler ağzından çıktığı anda hemen geri almak isteyeceğini biliyordu, çünkü kendisi çok daha kötüsünü hak ediyordu. Bununla beraber, suçlamalar dilinin ucunda değil ama boğazında geziniyordu; sindirilmemiş bir lokma gibi oraya yerleşmişlerdi. Bu yüzden bazen doğru düzgün yutkunamıyordu.

Bugün Clementine yine o anlamsız mahalle konuşmalarından birini yapmaya gitmişti. Uzaktaki banliyölerin birinde bir kütüphaneye. Bu havada onu dinlemeye kesin kimse gitmezdi. Bunu neden yapıyordu? Bu parasız işi yapmak için konserleri geri çeviriyordu. Sam açısından akıl alır bir şey değildi bu. Sam, o yüz kızartıcı görüntülerin kafasında dönüp durmaması için var gücüyle uğraşırken, Clementine nasıl olur da o günü yeniden yaşamayı göze alırdı?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Affedersiniz?"

Sam yerinden sıçradı. Sağ kolu, düşen bir şeyi yakalamak ister gibi çılgınca savruldu. "Nerede?" diye bağırdı.

Bej yağmurluğuyla bir kadın koridorda durmuş, iki elini de panikle göğsüne götürmüş, kocaman açtığı Bambi gözlerle ona bakıyordu. "Çok üzgünüm. Sizi korkutmak istememiştim."

Sam saf, katıksız bir öfkeye kapıldı. Kadının üstüne atlayıp boğazına sarıldığını ve onu bir bez bebek gibi sarstığını hayal etti.

Kadın, "Sizin mi diye merak etmiştim? Bitirdiyseniz..." diyerek başıyla gazeteyi işaret etti.

"Pardon" dedi Sam boğuk bir sesle. "Dalmışım." Gazeteyi uzattı. Gazete elinde titredi. "Benim değil. Buyrun."

"Teşekkürler. Tekrar özür dilerim" dedi kadın.

"Yok, yok."

Kadın uzaklaştı. Sam'in deli olduğunu düşünmüştü mutlaka. Gerçekten *deliydi*. Gün geçtikçe deliriyordu.

Sam kalbinin yavaşlamasını bekledi.

Tekrar yüzünü cama döndü. Dış hatlar yolcu terminalini gördü ve bu gece Clementine'la restorana gideceklerini hatırladı. Lüks, pahalı bir restorana. Gitmek istemiyordu. Ona söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

Ayrılmaları gerektiğini düşündü. Ayrılmak değil, *boşanmak*. Bu, evlilik dostum; kız arkadaş ile erkek arkadaşın ayrılması gibi olmaz, boşanırsın. Ne saçmalık ama! Clementine'la boşanmayacaklardı. İyiydiler. Yine de kelimenin tuhaf bir cazibesi vardı. *Boşanmak*. Çözümmüş gibi geliyordu. Kendini bir ayırabilse, koparabilse, uzaklaştırabilse rahatlayacaktı. Bir uzvu alınmış gibi.

Aniden ayağa kalktı. Feribot sallanırken koltuklara tutunarak ilerledi ve gidip dışarıda, boş güvertede dikildi. Soğuk, yağmurlu hava kızgın bir kadın gibi yüzüne vurdu. Yağmurluklu çocuk ilgisiz bir şekilde ona baktı, sonra bakışları yavaşça başka tarafa kaydı; sanki Sam sıkıcı, gri manzaranın bir parçasıydı.

Sam feribotu çevreleyen kaygan korkuluğa tutundu. Burada olmak istemiyordu, evde olmak istemiyordu. Zamanda ge-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ri gidip o saçma arka bahçede, o çakırkeyif alacakaranlıkta küçük süs ışıkları yanıp sönerken T*iffany*'yle, ona bir şey ifade etmeyen, hiçbir şey ifade etmeyen o kadınla birlikte kahkahalar attığı o anda olmak istiyordu, başka hiçbir yerde değil. Kadının o muhteşem Jessica Rabbit kıvrımlarına bakmamıştı; bakmamıştı ama farkındaydı. Oldukça farkındaydı.

"Hadi ama Kaslı" demişti Tiffany.

İşte burası. "Durdur" tuşuna basması gereken yer burasıydı.

Tek ihtiyacı, o andan sonraki beş dakikaydı. Sadece bir şans daha. Sadece bir şansı daha olsa hep olduğuna inandığı erkek gibi davranırdı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

7

Barbekü günü

"Unutalım gitsin" dedi Clementine.

Saat neredeyse bir olmuştu; üçte Erika'nın evinde akşam çayına bekleniyorlardı ve kızlarla Sam, ona prova yapması için zaman tanımak üzere hâlâ dışarı çıkamamışlardı. Çıkacakları yoktu.

"Hayır" dedi Sam. "Küçük bir ayakkabı tekine yenilmeyeceğim."

Ruby'nin yepyeni, epey pahalı, tabanı ışıklı ayakkabısının teki kaybolmuştu ve son zamanlardaki ani gelişimi yüzünden şu anda ayağına uyan tek ayakkabı oydu.

"Nasıldı o şiir?" dedi Clementine. "*Çivi uğruna olan nala oldu, nal uğruna olan ata oldu*... sonra bir şeyler bir şeyler daha ve *olan krallığa oldu.*"

"Ne?" diye homurdandı Sam. Yüzükoyun yere uzanıp kanepenin altında ayakkabıyı aradı.

Clementine, "Ayakkabı uğruna olan seçme sınavıma oldu" diye mırıldanarak aynı kanepenin örtülerini kaldırdı; kırıntılar, bozuk paralar, kalemler, saç tokaları, bir sutyen ortaya çıktı ama ayakkabı yoktu.

"Ne?" dedi Sam tekrar. Kolunu kanepenin altına uzattı. "Gördüm galiba!" Toza bulanmış bir çorap çıkardı.

"O bir *çorap*" dedi Holly.

Sam hapşırdı. "Evet, çorap olduğunu biliyorum." Omzunu ovuşturarak poposunun üstüne oturdu. "Hayatımızın yarısını bir şeyleri bulmaya çalışmakla geçiriyoruz. Daha iyi yöntemlere ihtiyacımız var. Başka yöntemlere. Bunun için bir uygulama yapılmalı. 'Eşyam nerede?' uygulaması."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ayakkabı! Neredesin? Ayakkabı!" diye seslendi Ruby. Renkli ışık çıkarmak için ayağındaki ayakkabının tekini yere bastırıp aksayarak dolanıyordu.

"Ayakkabıların kulakları olmaz Ruby" dedi Holly küçümser bir edayla.

"Erika kapının yanında bir ayakkabı rafına ihtiyacımız olduğunu söylüyor" diyen Clementine döküntülerin üstündeki örtüleri yerlerine koydu. "Çocuklara eve girer girmez ayakkabılarını oraya kaldırmayı öğretmemiz gerektiğini söylüyor."

"Haklı" dedi Sam. "Erika her zaman haklı."

Çocuk istemeyen biri için Erika'nın engin bir ebeveynlik uzmanlığı vardı ve bu uzmanlığı her zaman paylaşmak zorunda hissederdi. "Nereden biliyorsun?" diyemezdiniz, çünkü kaynaklarını her zaman belirtirdi. "*Psychology Today*'de bir makale okudum" diye söze başlardı.

Clementine'ın arkadaşı Ainsley bir defasında, "Şu zehirli arkadaşlardan biri gibi duruyor" demişti. "Onu hayatından çıkarmalısın."

"Zehirli filan değil" diye karşılık vermişti Clementine. "Senin de sinir bozucu arkadaşların yok mu?" Mecburiyet gibi gelen arkadaşlardan herkeste olduğunu sanıyordu. Arkadaşı Lois aradığında telefonu açan annesinin yüzünde, "al işte" bakışı belirirdi mesela.

"O kız gibi gıcık değiller" demişti Ainsley.

Clementine Erika'yı hayatından asla çıkaramazdı, çıkarmazdı. O Holly'nin vaftiz annesiydi. Arkadaşlıklarını bitirebileceği zaman –öyle bir zaman olmuşsa– çoktan geride kalmıştı. Kimseye yapılacak şey değildi. Bunu tarif edebilecek bir kelime var mıydı? Erika yıkılırdı.

Her neyse, son yıllarda, Erika sevimli ve ciddi Oliver'la tanışıp evlendiğinden beri arkadaşlıkları daha idare edilebilir hale gelmişti. Ainsley'nin kullandığı "zehirli" kelimesinden rahatsız olsa da Clementine kendini Erika'nın yanında tam da öyle hissediyordu: Bastırmak ve saklamak için uğraştığı o yoğun öfke ve bu duygu karşısında hissettiği rahatsızlık. Çünkü Erika kötü, acımasız veya aptal değildi, sadece can sıkıcıydı ve Cle-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

mentine'ın can sıkıcılığına verdiği tepki tamamen orantısızdı; onu utandırıp kafasını karıştırıyordu. Erika, Clementine'ı seviyordu. Onun için her şeyi yapardı. O zaman Clementine'ı neden böyle sinirlendiriyordu? Sanki Erika'ya alerjisi vardı. Yıllar içinde birlikte geçirdikleri zamanı kısıtlamayı öğrenmişti. Örneğin bugün. Erika öğlen yemeğine çıkalım deyice Clementine otomatik bir şekilde, "Akşam çay içelim" demişti. Daha kısa. Kafayı yiyeceği daha kısa bir süre.

"Lütfen, bir kraker alabilir miyim baba?" dedi Holly.

"Hayır" dedi Sam. "Kardeşinin ayakkabısını bulmama yardım et."

Clementine kayıp ayakkabıyı bulmak için perdenin arkasına bakarken kızlara, "Bugün akşam çayında Erika ile Oliver'a 'lütfen' ve 'teşekkür ederim' demeyi unutmayın sakın, tamam mı?" dedi. "Kibarca ve yüksek sesle."

Holly kızmıştı. "Ben zaten 'lütfen' ve 'teşekkür ederim' diyorum! Az önce babama lütfen dedim."

"Biliyorum" dedi Clementine. "Benim de aklıma bu yüzden geldi. 'Aferin!' dedim içimden."

Holly ile Ruby 'lütfen' ve 'teşekkür ederim' demeyi unutacak olsalar, kızlara bunu hatırlatan Erika olacaktı; görgü kurallarını, Clementine'ın görgüsüzce bulduğu bir şekilde gözlerine sokarak hem de. Erika bir bardak suyu uzatırken elini kulağının arkasına götürüp, "Bir 'teşekkür ederim' duydum mu?" diyecek, Holly de "Hayır, duymadın" diye cevap verecekti. Her ne kadar kendisi gibi davransa da, kulağa büyümüş de küçülmüş gibi gelecekti.

Holly ayakkabılarını çıkardı, kanepeye tırmandı, çoraplarıyla koltuğun kenarında dengede durup kollarını hava dalışçıları gibi açtı ve kendini yüzükoyun kanepeye attı.

"Bunu yapma Holly" dedi Sam. "Sana söylemiştim. Kendine zarar verebilirsin."

Holly, "Annem izin veriyor" diye surat astı.

"Eh, vermemeli" dedi Sam. Clementine'a bir bakış attı. "Boynunu kırabilirsin. Kendine çok, çok kötü bir zarar verebilirsin."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ayakkabılarını giy Holly" dedi Clementine. "Onlar da kaybolmasın."

Sam kendisi yokken, Clementine'ın kızları tehlikelere karşı uyararak nasıl hayatta tutmayı başardığını merak ediyor olmalıydı. Sam işteyken, Clementine Holly'nin kanepenin kenarından yüzükoyun dalmasına izin veriyordu. Kızlar çoğunlukla baba evdeyken işleyen ve aslında hiçbir zaman yüksek sesle söylenmeyen farklı kuralları hatırlamakta iyiydi. Bu sadece huzuru korumanın dile getirilmeyen bir yoluydu. Clementine sebzeler ve diş fırçalama konusunda kendisi evde yokken başka kuralların geçerli olduğundan şüpheleniyordu.

Holly kanepeden inip olduğu yere yığılıverdi. "Sıkıldım. *Neden* kraker yiyemiyorum? *Açlıktan ölüyorum.*"

"Lütfen sızlanma" dedi Clementine.

Holly, "Ama çok açım" derken Ruby, "AYAKKABI! NEREDESİN CANIM AYAKKABIM?" diye seslenerek koridora yöneldi.

"Gerçekten, sahiden bir krakere ihtiyacım var. Sadece *bir* kraker" dedi Holly.

Clementine ile Sam aynı anda, "Sus!" diye bağırdı.

"İkiniz de çok acımasızsınız!" Holly topuğunun üstünde dönerek odadan çıkacakken ayak başparmağını Sam'in ayakkabıyı aramak için çektiği kanepenin bacağına çarptı. Hırsla bir çığlık attı.

"Ah, canım!" Clementine, Holly'nin tesellileri kabul etmeden önce evrene yönelik öfkesini işlemden geçirmek için bir dakikaya ihtiyacı olduğunu unutarak onu kucaklamak için eğildi. Holly başını geri attı ve Clementine'ın çenesine sert bir darbe indirdi.

"Uf!" Clementine çenesini tuttu. "*Holly!*"

"Lanet olsun!" dedi Sam. Ayaklarını sinirle yere vura vura odadan çıktı. Holly şimdi kucak istiyordu. Kendini Clementine'ın kollarına attı, Clementine da ona sarıldı ama aslında sarsmak istiyordu, çünkü çenesi gerçekten acıyordu. Holly'yi ileri geri sallayıp yatıştırıcı sözler mırıldanırken, bir yandan da uydurma sınav sandalyesine sessiz ve asil bir şekilde yaslan-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

mış çellosuna özlemle baktı. Çocuk sahibi olunca insanın yeteneklerinin, eğitiminin ve başarılarının hiçbir şey ifade etmediği; kendisinin küçük, basit ve ilkel bir versiyonuna dönüşeceği hakkında kimse onu uyarmamıştı.

Clementine, Erika'nın on altı yaşındayken bir ara öylesine, asla çocuk istemediğini söylediğini hatırladı. Tuhaf bir şekilde buna sinir olmuştu. Kızgınlığının sebeplerini anlayabilmesi zaman almıştı (hayatı boyunca Erika onu öyle çeşitli, anlaşılmaz sebeplerle kızdırmıştı ki) ama sonunda *bunu söylemeyi ilk düşünen olmak istediği için* sinirlendiğini fark etmişti. Çılgın, yaratıcı, bohem olması gereken Clementine'dı. Erika tutucu olandı. Kurallara uyandı. Ayık şofördü. Erika, muhasebe ve finansta çift ana dal yapacağı bir iş idaresi bölümüne girecek kadar yüksek notlar almanın hayalini kuruyordu. Erika bir ev, bir hisse senedi portföyü ve altı büyük muhasebe firmasından birinde hızla ortaklığa yükselebileceği bir iş hayal ediyordu. Clementine'ın hayali konservatuvarda okumak, eşsiz müzikler çalmak, eşsiz bir *tutku* yaşamak ve sonra elbette bir gün iyi bir adamla evlenip bebek yapmaktı, çünkü herkes bunu istemiyor muydu? Bebekler sevimli şeylerdi. Çocuk yapmamayı da seçebileceğinin aklına gelmemesi, Clementine'a hayal gücünde bir eksiklik olduğunu düşündürmüştü.

Erika böyleydi işte. Sıradan olmaya karşıydı. On yedi yaşındayken bir gotik evresi olmuştu. Bu herkesten beklenebilirdi ama Erika'dan değil. Saçlarını siyaha boyamıştı; siyah ojeler, rujlar sürüyor, bilek bantları takıp platform topuklu botlar giyiyordu. Clementine onun bu yeni imajını ilk gördüğünde endişeyle, "Ne!" demişti. Erika'nın *rock* yıldızı tarzı sayesinde havalı barlara girebiliyorlardı. Erika arkada bir yerlerde çatık kaşlarla madensuyunu içerek karanlık, gotik şeyler düşünürmüş gibi yaparken aslında muhtemelen ev ödevini düşünür, Clementine da sarhoş olup dans eder, olmadık çocuklarla öpüşür, sonra eve dönüş yolu boyunca ağlardı, çünkü *hayat böyleydi*.

Şimdiyse Erika hiç fark edilmeyecek veya akılda kalmayacak kıyafetler giyiyordu; sade, ağırbaşlı, rahat kıyafetler. Büyük muhasebe şirketlerinden birinde (altı büyükten değil, dört bü-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yükten birinde) bir işi, birlikte büyüdükleri yerden fazla uzak olmayan bir mahallede zevkli ve büyük ihtimalle kredi borçsuz üç odalı bir evi vardı. Clementine çocuk sahibi olma kararından elbette pişman değildi; onları tabii ki ölesiye seviyordu. Sadece bazen zamanlamasından pişmanlık duyuyordu. Çocuk işini evin taksitlerinin bir kısmını daha ödeyip kariyerini biraz daha oturttuktan sonraya bıraksalar daha mantıklı olurdu. Sam üçüncü çocuğu istiyordu ki bu çok saçmaydı, imkânsızdı. Sam bu konuyu ne zaman açsa, Clementine başka şeylerden bahsetmeye başlıyordu. Üçüncü bir çocuk, Yılanlar ve Merdivenler oyununda yılanı aşağı kaydırmak gibi bir şey olurdu. Clementine, eninde sonunda Sam'in aklının başına geleceğini umuyordu.

Sam tekrar kapıda belirip Holly'ye bir paket kraker uzattı. Holly mucizevi bir şekilde iyileşip Clementine'ın kucağından zıplarken, aynı anda Clementine'ın kitaplıkta duran telefonu çalmaya başladı.

Clementine telefonu alırken, "Erika" dedi Sam'e.

Sam umutla, "Belki iptal edecektir" dedi.

"O asla iptal etmez" diye karşılık verdi Clementine. Telefonu kulağına götürdü. "Merhaba Erika."

Erika, sanki Clementine onu şimdiden atlatmış gibi huysuz bir sesle, "Benim, Erika" dedi.

"Biliyorum" dedi Clementine. "Bu yeni teknoloji acayip bir şey, aradığında..."

Erika, "Evet, çok acayip" diye onun lafını kesti. "Bak... bugün için... Alışverişten dönüyordum ki Vid'le karşılaştım. Vid'i hatırlıyorsun değil mi? Yan komşumuz."

"Tabii ki hatırlıyorum. Yan komşu Vid'i nasıl unutabilirim?" dedi Clementine. "Büyük elektrikçi. Tony Soprano gibi. Yan komşu Vid'i seviyoruz." Erika bazen Clementine'da böyle bir havailiği ortaya çıkarıyordu. "Ateşli Tiffany'yle evli olan." "Tiffany" kısmını uzatarak söyledi. "Sam, yan komşu Tiffany'yi çok sever."

İsme tepki verip vermediğini görmek için Sam'e baktı. Sam elleriyle Tiffany'nin akılda kalıcı muhteşem kıvrımları-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

nı taklit etti, Clementine da "işte o" der gibi başparmağını kaldırdı. Erika'nın komşularıyla sadece bir kez, Erika'nın evinde içmeye gittikleri o tuhaf Noel partisinde karşılaşmışlardı. Clementine ile Sam'den belki on yaş büyüklerdi ama daha genç görünüyorlardı. Sam ile Clementine açısından geceyi onlar kurtarmıştı.

"Neyse" dedi Erika. "Vid'e bugün geleceğinizden bahsedince hepimizi barbeküye davet etti. On yaşlarında bir kızları var, Dakota; Vid sizin kızlarla oynamak isteyeceğini düşünüyor."

Clementine keyfinin yerine geldiğini, hatta neşelendiğini hissederek, "Harika" dedi. Pencereye gidip parlak mavi gökyüzüne baktı. Gün birden bayram havasına bürünmüştü. Bir barbekü partisi. Bu akşam yemek pişirmeye gerek kalmayacaktı. Ainsley'nin hediye ettiği o bir şişe şampanyayı götürürdü. Pratik yapmak için yarın bir zaman bulurdu. Karakterinin bu yönünü bayağı seviyordu: Hüzünlü bir ruh halindeyken sırf bir esinti, bir tat veya güzel bir akor dizisiyle anında sevince kapılabiliyordu. Demek ki kendini kötü hissettiği için hiçbir zaman mutsuz olmasına gerek yoktu. Erkek kardeşi Brian bir seferinde, "Kızım, amma tuhaf birisin, sanki sürekli kafan güzel" demişti. Bu lafını hiç unutmuyordu. Kendisiyle gurur duymuştu. Evet, çok çılgınım. Oysa bunu düşünmesi, muhtemelen hiç çılgın olmadığının kanıtıydı. Gerçekten çılgın olan insanlar bunu düşünemeyecek kadar çılgınlıklarıyla meşgul olurdu.

Erika kendini savunur gibi, "Aslında Vid biraz emrivaki yaptı" dedi tuhaf bir şekilde. Clementine, Erika'nın emrivakiye boyun eğdiğini hiç görmemişti.

"Bizim için sorun yok" diye karşılık verdi Clementine. "Onları sevmiştik. Eğlenceli olur." Holly'nin mest olmuş halde, elindeki krakeri zafer kupası gibi kaldırarak odada dans etmesine bakıp gülümsedi. Holly, Clementine'a çekmişti ve bu ruh halleri, ikisi zıt düşmediği sürece iyi bir şeydi. Ruby daha çok Sam'e benziyordu; pratik ve sabırlıydı. Dün Clementine çocukların yatak odasına girdiğinde Ruby'yi yerde, Holly'nin yanında oturmuş şefkatle omzunu sıvazlarken bulmuştu. Holly keder içinde yüzükoyun yere kapanmıştı, çünkü çizdiği panda *bir pan-*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

daya benzemiyordu. Ruby, yüzünde tıpkı Sam'inkine benzeyen ve "Neden hayatı kendin için bu kadar zorlaştırıyorsun?" diyen şaşkın bir ifadeyle, "Bir daha çiz!" demişti.

"Tamam, iyi, güzel. Evet, eğlenceli olur" dedi Erika. Sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi; sanki planı, aslında günün *eğlenceli* olması değildi. "Sadece... Oliver, Vid'in davetini kabul ettiğim için bana biraz bozuldu, çünkü, şey, demiştim ya, aslında şu, sizinle şu teklifimizi konuşmak istiyorduk ve şimdi buna fırsat bulamayacağımızı düşünüyor. Belki barbeküden sonra bize kahve içmeye gelirsiniz diye düşünüyordum. Zaman olursa."

"Tabii" dedi Clementine. "Hatta öncesinde de gelebiliriz. Hangisi uyarsa. Çok gizemlisin Erika. Bir ipucu veremez misin?"

"Ah, şey, hayır, gerçekten veremem." Sesi neredeyse tedirgin çıkıyordu.

"İyi madem" diye onu yatıştırdı Clementine. "Şu gizemli şeyi, her ne ise, barbeküden sonra konuşuruz."

"Ya da önce" dedi Erika. "Az önce dedin ya..."

"Ya da önce" dedi Clementine. Tam o sırada Ruby kendinden memnun bir halde, iki elinde minik pembe lastik çizmelerinin birer tekiyle tıpış tıpış yürüyerek odaya girdi. "Ah, akıllı kız seni. Evet, lastik çizmelerini giyebilirsin! Harika bir fikir."

Kendisiyle telefonda konuşurken Clementine'ın çocuklarıyla ilgilenmesine asla katlanamayan Erika, "Affedersin?" dedi. Ona göre bu, görgü kurallarına aykırıydı sanki.

"Yok bir şey. Tabii. Barbeküden *önce* konuşalım."

"Görüşürüz öyleyse" dedi Erika sert bir ses tonuyla ve Clementine onun altında çalışan bir stajyermiş gibi, her zamanki sinir bozucu tavrıyla telefonu çat diye kapattı.

Önemli değildi. Bu güneşli kış gününde Erika'nın tatlı komşularıyla bir barbekü partisi eğlenceli olacaktı. Bundan iyi ne olabilirdi?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

8

Yağmur biraz azalmıştı ama tabii ki durmamıştı. Hiç de duracakmış gibi görünmediği için Tiffany bir şemsiye kapıp içinde bir gece önceden kalma şarap ve bira şişelerinin şıngırdadığı geri dönüşüm çöp kutusunu garaj yolunda sürüklemeye koyuldu.

Aklında Dakota ve bu sabah onu okula bıraktığında ona nasıl gülümsediği vardı; Tiffany başkasının annesiymiş gibi soğuk, *kibar* bir gülümseme. Dakota'da bir haller vardı. İlk bakışta anlaşılmayan bir şey. Bir şey olmayabilirdi veya olabilirdi de. Yaramazlık filan etmiyordu. Hem de hiç. Yine de ürkütücü bir şekilde mesafeliydi. Sanki etrafında camdan, görünmez bir baloncuk vardı.

Mesela bu sabah kahvaltıda, masada dimdik oturup sabit ve anlaşılmaz bakışlarla kibar kibar tostunu yemişti. "Evet, lütfen." "Hayır, teşekkürler." Neden bu kadar kibar davranıyordu? İnsan ürküyordu! Evlerinde başka ülkeden gelmiş, terbiyeli bir değişim programı öğrencisi yaşıyormuş gibiydi. Yeme bozukluğu mu? Yiyordu da; çok bayılarak olmasa da. Tiffany ne kadar uğraşırsa uğraşsın, hangi soruları sorarsa sorsun sebebini bir türlü çözemiyordu.

Dakota yeni mekanik tavrıyla, "Ben iyiyim" deyip duruyordu.

"Bir şeyi yok. Çocuğu rahat bırak!" diyordu Vid. Tiffany çığlık atmak istiyordu.

Dakota iyi değildi. On yaşındaydı. On yaşında bir çocuk annesine kibarca gülümsememeliydi.

Tiffany, Dakota'nın şu kahrolasıca cam balonunu kırıp in-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dirmeye, sadece hayalinde bile olsa, kararlıydı.

Neredeyse sokağa ulaşmıştı ki, Oliver'ın da kendi geri dönüşüm çöp kutusunu çıkardığını gördü ama onunki Tiffany'ninki kadar tıngırdamıyordu.

"Günaydın Oliver!" diye seslendi. "Nasılsın? Yağmur bir felaket, değil mi?"

Kahretsin! Barbeküden beri ne zaman bir komşusuyla karşılaşsa midesindeki kaslar, pilates dersinde karın egzersizlerini yapıyormuş gibi geriliyordu.

Oliver'ı severdi. Çok açık sözlü ve kibar biriydi; siyah saçları ve gözlüğüyle biraz ezik bir görüntüsü de vardı; yetişkin bir Harry Potter'a benziyordu. Kafasının çok küçük olduğunu fark etmemek mümkün değildi. Bezelye-kafası için yapılacak bir şey yoktu ama Tiffany Erika'ya, Oliver'a şu klasik, siyah çerçeveli gözlüklerden almasını söylemeliydi. Kocasını tek bir hareketle sevimli bir *hipster*'a dönüştürebilirdi. (Vid'in kafası kocamandı. Başına uyacak bir beysbol şapkası bulamazdınız. Gerçi asla bir beysbol şapkası takmazdı.)

"Nasılsın Tiffany?" diye seslendi Oliver da. Tiffany çöp kutusunu homurdanarak kaldırıma sürüklerken, Oliver kendi çöp kutusunu çekmeyi bıraktı. "Yardım ister misin?"

"Hayır, hayır, hallettim. Çok naziksin! Vid teklif bile etmez! Olsun. Bugünlük sporumu yapmış oldum!" (Doğru değildi. Daha sonra spor salonuna gidecekti.) "Bu saatte evde ne yapıyorsun? İşyerine hasta numarası mı yaptın?"

Tiffany ona doğru yürüyüp sohbet mesafesine yaklaştığında Oliver'ın dekoltesine attığı dehşet dolu bakışı fark etti. Oliver bir teste tutuluyormuş gibi gözlerini çaresizce Tiffany'nin alnına sabitledi. *Evet dostum, ben bir testim ama her seferinde geçiyorsun.*

"Aslında gerçekten hastayım. Biraz üşütmüşüm, atlatmaya çalışıyorum." Oliver yumruğunu ağzına dayayıp öksürdü.

"Erika nasıl?" diye sordu Tiffany. "Son zamanlarda onu pek görmüyorum."

Oliver fazla kişisel bir soru sorulmuş gibi, "İyi" diye kısa kesti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Tanrı aşkına! Barbeküden beri Erika ve Oliver'la her sohbet, ayrıldığı eski erkek arkadaşıyla konuşuyormuş gibi gergin ve zor geçiyordu. Bu, onun hatası olan bir ayrılıkmış, o aldattığı için ayrılmışlar gibi.

Tiffany, "Eh, sizi ne zamandır görmüyoruz" deyip aniden sustu. "Clementine'la Sam nasıl?"

Oliver öksürdü. "İyiler" dedi. Tiffany'nin omzunun üstünden kaşlarını çatarak uzaklara baktı.

"Peki ya..."

Oliver, "Biliyor musun, Harry ne zamandır çöpünü dışarı çıkarmıyor" diye sözünü kesti. Tiffany dönüp Harry'nin evinin önündeki boş noktaya baktı. Dakota ona, "Bay Tükürükçü" diyordu, çünkü adam tiksindiği her şeye tükürüyordu; Dakota da bunlara dahildi. Bazen Tiffany'nin güzel kızına bakıp varlığından bile rahatsız oluyormuş gibi tükürürdü.

"Her hafta çıkarmıyor" dedi Tiffany. "Bence fazla çöpü birikmiyor."

"Evet, biliyorum" dedi Oliver. "Yine de onu görmeyeli sanki haftalar oldu. Acaba gidip kapısını çalsam mı?"

Tiffany tekrar dönüp Oliver'a baktı. "Herhalde sadece bağırıp azarlar."

Oliver üzgün bir şekilde, "Herhalde" diye onayladı. Gerçekten iyi bir insandı. "Sadece azarını işitmeyeli uzun zaman oldu gibi geliyor."

Tiffany, Harry'nin iki katlı, yıkık dökük, kırmızı kiremitli evine baktı. Bu eve bakmak hep biraz hüzün vericiydi. Çerçevelerin boyaları dökülmeye yüz tutmuştu; onarılmaya ihtiyacı olan çatının kırmızı kiremitlerinin rengi solmuştu. Ayda bir bahçıvanlar gelip çimleri biçiyor, çalıları buduyordu; yani iyice enkaz sayılmazdı ama buraya taşındıklarından ve Harry mahalleye hoş geldiniz ziyareti olarak bahçelerindeki meşeye bir çözüm bulmalarını istemek için uğradığından beri, ev gözlerine kasvetli ve yalnız görünüyordu.

"Onu en son ne zaman gördüm?" diye kendi kendine sordu Tiffany. Tatsız karşılaşmaları hatırlamak üzere hafızasını yokladı. Harry'nin birkaç defa ön bahçesinde otururken Dako-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ta'ya bağırıp onu ağlattığı olmuştu. Tiffany de sinirleri bozulup Harry'ye bağırmıştı ama sonra kendinden utanmıştı, çünkü o yaşlı bir adamdı ve muhtemelen bunaktı; ona daha saygılı ve dikkatli davranmalıydı. İçlerinden biri en son Harry'yi kızdıracak ne yapmıştı acaba?

Sonra hatırladı.

Gözlerini evden ayırmadan Oliver'a sessizce, "Haklısın" dedi. "Onu epeydir görmüyorum."

Aslında Harry'yi en son ne zaman gördüğünü gayet iyi biliyordu. Barbekünün sabahıydı. En başından beri hiç vermek istemediği o lanet olası barbekü partisi kâbusu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

9

Barbekü günü

Sessizlik oldu. Vid odadan çıktıktan sonra hep bir sessizlik olurdu. Bir müzik grubu çalmayı bitirdikten hemen sonra kulaklarda uğuldayan sessizlik anı gibi. Tiffany saatin tik taklarını duyabiliyordu. Vid odadayken saati hiç duymazdı.

Tiffany mutfak masasına oturup Vegemite[3] sürdüğü kızarmış ekmeğini yerken dizüstü bilgisayarında e-postalarını kontrol etti. Vid, gazeteyi almak için garaj yoluna çıkmıştı. Çıkarken her gün gazeteyi bulmak için bahçeyi aramak zorunda kaldığını ve aboneliğini iptal ettireceğini söylüyordu.

Tiffany, "Herkes gibi sen de internetten oku" diyordu ama Vid her ne kadar yeni şeyleri denemeye hevesli olsa da aynı zamanda son derece sadık bir insandı; belirli alışkanlıklara, şahsi ritüellere, ürünlere ve insanlara olan sadakatini sarsmaya imkân yoktu. Tiffany, yanındaki uzun cumba sedirine vuran sabah güneşinde kedi gibi kıvrılmış yatan Dakota'ya, "Baban odadan çıktığında ortalık ne kadar sessizleşiyor, değil mi?" dedi.

Minyatür Schnauzer'ları[4] Barney Dakota'nın yanında yatıyordu. Burnunu ve patilerini Dakota'nın koluna yaslamıştı, gözleri kapalıydı. Sadece uzun kaşları görünüyordu. Barney, kedi gibi uyuklayan bir köpekti.

Dakota tabii ki kitap okuyordu. Sürekli okuyor, Tiffany'nin peşinden gidemeyeceği dünyalarda kayboluyordu. Aslında zahmet edip bir kitap alsa Tiffany de gidebilirdi ama okumak onu huzursuz ediyordu. Bir sayfadan sonra bacakları sabırsızca at-

[3] Avustralya'ya özgü bir kahvaltılık. (ç.n.)
[4] Almanya kökenli bir köpek türü. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

maya başlardı. Televizyon da onu huzursuz ediyordu ama en azından televizyon izlerken çamaşırları katlayıp faturaları ödeyebiliyordu. Tiffany, Dakota'nın yaşındayken asla gidip kendi isteğiyle eline bir kitap almazdı. O, makyaja ve giysilere düşkündü. Geçen gün Dakota'ya oje sürmeyi teklif etmiş, Dakota da kibarca ve kaçamak bir tavırla, "Ah, belki sonra anne" diye karşılık vermişti. Bu onun karmasıydı, çünkü aile hikâyelerine göre kendi tatlı, evcimen annesi bir şeyler pişirirken Tiffany'den yardım istediğinde Tiffany, "Para verecek misin?" diye sorardı. Annesi, "Karşılığını almaya hep çok dikkat ederdin" diye anlatırdı.

Eh, vakit nakittir.

Tiffany, "Sessiz, değil mi?" dedi Dakota cevap vermeyince.

"Ne?" dedi Dakota.

"Efendim mi diyecektin?" diye sordu Tiffany.

Bir boşluk oldu. Dakota tekrar, "Ne?" dedi ve bir sayfa çevirdi.

Tiffany homurdandı.

Yeni bir e-postayı açtı. Dakota'nın gelecek yıl gideceği aşırı lüks Saint Anastasias özel okulundan gelmişti. Tiffany bu yeni dünyaya da kızının peşinden gidemeyecekti. Vid'in ilk evliliğinden olan üç kızı, Dakota'nın üç üvey ablası da Saint Anastasias'a gitmişlerdi ki bu Tiffany için müthiş bir reklam değildi ama okulun çok parlak bir şöhreti vardı (aldığı paraya karşılık öyle olması gerekiyordu tabii) ve Vid anasınıfından beri Dakota'yı oraya göndermek istiyordu. Tiffany, hemen caddenin aşağısında harika bir devlet okulu varken bunu saçma buluyordu. Beşinci sene Vid'in isteğini kabul etmek zorunda kalmıştı.

Ağustosta bir bilgilendirme toplantısı olacaktı. Ağustosa daha iki ay vardı. Bütün öğrencilerin ve velilerin katılması "zorunluydu." Zorunlu. Tiffany bu resmi ton karşısında sinirlerinin zıpladığını hissederek e-postayı hemen kapattı. Oraya uygun değildi. Bilgilendirme toplantısına karşı ciddi bir direnç, hatta ciddi bir gerginlik hissediyordu. Hislerinin korku olduğunu fark eder etmez kendinden tiksindi. Küplere binmişti. Bu konuyu düşünmeyi bile reddederek bilgisayarın ekranını hışımla indirdi. Günlerden pazardı. Bugün tatildeydiler. Önünde

BELONGS TO KAKTUS TEAM

koca bir hafta vardı.

Dakota'ya, "Kitap güzel mi?" diye sordu.

"Ne?" dedi yine Dakota. "Yani, efendim?"

Tiffany, "Seni seviyorum Dakota" dedi.

Uzun bir duraksama. "Ne?"

Ön kapı çarptı. Duvarda, Vid'in uzun bir seyahatten muhteşem bir dönüş yapar gibi eve her girişinde kapıyı çarptığı yerde bir iz oluşmuştu.

"Neredesin kadın?" diye bağırdı.

Tiffany, "Bizi bıraktığın yerde, yerfıstığı" diye seslenerek karşılık verdi.

"Ben yerfıstığı değilim! Neden bana böyle deyip duruyorsun? Anlamı bile yok! Şimdi beni dinle, haberlerim var!" Vid rulo yapılmış gazetesini baston gibi sallayarak içeri girdi. Enerji dolmuş gibi görünüyordu. "Komşuları barbeküye davet ettim. Sokakta Erika'yla karşılaştım."

"Vid, Vid, Vid." Tiffany başını ellerinin arasına aldı. "Bunu neden yaptın?"

Erika'yla Oliver tatlı insanlardı ama aşırı çekingen ve ciddiydiler. Zor işti. Onların ciddiyetinden yorulunca sohbeti devredebilmek için başka insanların da olması gerekiyordu.

"Bir pazar olsun rahatlayacağımıza söz vermiştin" dedi Tiffany.

Önünde öyle yoğun bir hafta vardı ki: Salı gecesi açık artırmaya çıkacak bir ev, çarşamba günü Arazi ve Çevre Mahkemesi'nde Belediye Meclisi'yle bir mücadele. Ayrıca bir boyacı, bir seramikçi ve bir elektrikçi (yani Vid) karar vermesi için onu bekliyordu. Bir molaya ihtiyacı vardı.

"Ne demek istiyorsun? Öyle yapıyoruz işte! Bu güzel günde rahatlıyoruz!" diye karşı çıktı Vid. Gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Bir barbekü partisinden daha rahatlatıcı ne olabilir? Ben Drago'yu arayacağım. Bir domuz ayarlasın. Ha, arkadaşları da geliyor. Çellocuyu hatırlıyor musun? Clementine. Clementine'la kocası. Adı neydi?"

"Sam" dedi Tiffany birden canlanarak. Sam'den hoşlanmıştı. Vid'den önce çıktığı o kısa boylu, geniş omuzlu, sarışın sörf-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çü çocuğa benziyordu ve eğlenceli, rahat biriydi. Geçen yıl Noel zamanı Erika ile Oliver'ın evlerinde verdiği partide bir kez karşılaşmışlardı. Çok tuhaf bir geceydi. Vid ile Tiffany daha önce hiç öyle bir partiye gitmemişlerdi. İnsanlar ellerinde içkilerle bir kütüphanede veya kilisedeymişler gibi alçak sesle konuşuyorlardı. Bir kadın *çay* içiyordu.

Vid, Tiffany'ye fazla yüksek bir sesle, "Yemek nerede?" diye fısıldayıp dururken, Oliver ile Erika da misafirler ortalığı çok dağıtmışlar, kendileri de dağınıklığın üstesinden gelmeye çalışıyorlarmış gibi zaten temiz olan mutfak tezgâhını silip duruyorlardı. Clementine ve Sam'le tanıştırılınca rahatlamışlardı. Klasik müziği seven Vid, Clementine'ın bir çello sanatçısı olduğunu öğrenince öyle heyecanlanmıştı ki, heyecan gösterisi neredeyse utanç vericiydi ama sonra Tiffany ile Sam politika konuşmaya başlamış ve keyifli bir tartışmaya girmişlerdi. (Sam fazla yufka yürekliydi ama Tiffany o kadarını affetmişti.) Bir noktada Sam, "Pizza siparişi verebilir miyiz?" deyince Vid kükreyerek gülmüş, telefonunu çıkarıp gerçekten sipariş vermeye kalkışınca da diğerleri onu durdurmuştu. Clementine el çantasının dibinde bir çikolata bulup el altından dörde bölerken zavallı Erika ile Oliver mutfak tezgâhını parlatmakla meşguldü. Sanki hepsi ıssız bir adada mahsur kalmıştı da yaşayabilmek için gerekeni yapıyorlardı.

"İki küçük kızları var" dedi Vid.

"Küçük çocukları olduğunu söylediklerini hatırlıyorum" dedi Tiffany. "Sevimli isimleri vardı."

"İsimlerini hatırlamıyorum" dedi Vid. "Her neyse, Dakota onlarla oynayabilir, bilirsin işte. Değil mi Dakota?" Ümitle Dakota'ya baktı.

Barney gözlerini cin gibi açarak başını Dakota'nın kolundan kaldırıp yere atladı ve daireler çizerek mutlulukla havlamaya başladı. Dakota başını kitabından kaldırmadan, "Ah, ön kapıda biri var çocuklar" dedi. Barney de en az Vid kadar misafir seviyordu.

Biri zili umursamadan kapıya vuruyordu.

"Onları hemen çağırmadın, değil mi?" diye sordu Tiffany.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Şşşt, Barney! Vid, çağırdın mı?"

Vid kilere girmiş, malzemeleri çıkarıyordu. İlgisizce, "Tabii ki çağırmadım" dedi ama böyle şeyler ondan rahatlıkla beklenebilirdi.

Tiffany kapıyı açmaya gitti. Barney etrafında heyecanla zikzak çizerken neredeyse onu düşürüyordu. Yandaki evde oturan yaşlı Harry, eski gri takım elbisesi (belki eski işinden kalmaydı) ve yakaları sararmaya başlamış beyaz gömleğiyle ön verandalarında durmuş, her zamanki gibi ters ters ona bakıyordu. Gömleğinin üst düğmesinden beyaz tüyler fışkırmıştı. Barney'ninkilere benzeyen beyaz, çalı gibi kaşları vardı.

Tiffany içinden *Bakalım bugün seni neden sinirlendirdik ihtiyar dostum* diye geçirirken elinden geldiğince kibar bir gülümsemeyle, "Merhaba Harry" dedi. "Nasılsın?"

"Sürekli aynı şey!" diye bağırdı Harry. "Olacak iş değil!" Vid adına gelmiş bir mektubu uzattı. "Sizinle bunu daha önce de konuştum. Postanızı istemiyorum. Mektuplarınızı getirmek benim işim değil. Beni ilgilendirmez."

"Postacının hatası Harry" dedi Tiffany. "Farkında olmadan yanlış posta kutusuna koymuş. Olur böyle şeyler."

Harry, "Daha önce de oldu!" diye söylendi.

"Evet, sanırım bir defa daha olmuştu" dedi Tiffany.

"Eh, buna bir son vermeniz gerekiyor! *Kafan mı çalışmıyor*! Bu benim sorumluluğum değil!"

"Tamam Harry" dedi Tiffany.

"Harry, dostum!" Vid ağzına bir avuç siyah üzüm tıkarken koridorda belirdi. "Öğleden sonra barbeküye gelmek ister misin? Erika'yla Oliver'ı çağırdık. Bilirsin işte, yedi numaradakiler."

Harry gözlerini kırpıştırarak Vid'e baktı. "Ne! Hayır, *barbeküye* gelmek istemiyorum."

"Ah, yazık oldu" dedi Vid, kolunu Tiffany'nin omzuna atarken. "Belki başka zaman. Ama Harry, bilirsin işte, karıma 'Kafan mı çalışmıyor' dediğini duymak istemiyorum. Tamam mı Harry? Bu hiç hoş değil. Komşuluğa yakışmıyor."

Harry nemli kahverengi gözleriyle ikisine baktı.

"Artık mektuplarınızı görmek istemiyorum" diye mırıldan-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dı. "Benim sorumluluğum değil. *Kendi sorumluluğunuzu* bilin."

"Biz sorumluluğumuzu biliyoruz" diye karşılık verdi Vid. "Sen merak etme."

"Uzak tutun şu köpeği benden!" dedi Harry. Barney heyecanla onun ayakkabılarını kokluyordu. İncinmiş gibi sakallı küçük yüzünü kaldırıp Harry'ye baktı.

"Gel buraya Barney." Vid köpeğe parmaklarını şıklattı.

"Ne zaman ihtiyacın olursa buradayız Harry" dedi Tiffany.

Harry'nin yüzü birden içler acısı bir ifadeye büründü; kafası karışmış bir çocuğa benziyordu.

"Ne?" dedi şaşkınlıkla. "*Size* neden ihtiyacım olsun? Lanet olası mektuplarınızı posta kutumdan uzak tutun."

Sırtını kamburlaştırıp başını sallayarak söylene söylene uzaklaştı.

Vid kapıyı kapadı. Harry'yi unutmuştu bile. "Pekâlâ" dedi. "Mutfağa girme havamda mıyım? Evet, havamdayım! *del*[5] yapayım mı? Ne dersin? *Strudel*? Evet, bence kesinlikle *strudel*."

[5] Genellikle tatlı olarak hazırlanan meyveli bir hamur işi. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

10

Erika sade ofisinin konforuna geri dönmüştü. Clementine'ın konuşma yaptığı kütüphaneden dönüşte taksiye verdiği para gidişten fazla tutmuştu. Toplamda geri dönüşü olmayan yüz otuz dört dolar havaya gitmişti. Kendi karar verme sürecini anlamakta zorlanıyordu. Clementine'ı dinlemenin hafızasında herhangi bir boşluğu doldurmadığı kesindi. Tek yaptığı, bin bir çeşit rahatsız edici duyguyu körüklemek olmuştu. Bir de üstüne, dönerken takside hem annesinden hem kocasından gelen telefonlarla baş etmesi gerekmişti. Kendini zor bir işe vermek için sabırsızlanıyordu. Bu, zihnini boşaltmak için yokuşlarla dolu sıkı bir koşu kadar iyi gelecekti. İyi ki Clementine'ınki gibi, duygularını sürekli dışa vurması gereken bir işi yoktu. İşin duygulardan arınmış bir şey olması gerekiyordu. İşin güzel yanı buydu.

Kalın camlı penceresinin ardında yağmaya devam eden yağmuru izlerken sesli mesajlarını dinledi. İnsan yüksek bir iş merkezinin üst katlarındaki ofisinde rahat rahat otururken havanın pek bir önemi kalmıyordu. Yağmur sanki başka bir boyutta yağıyordu.

E-posta kutusunu aşağı doğru tararken telefonu çaldı; yine Oliver arıyordu. Daha konuşalı yarım saat olmamıştı. Yine Clementine'la konuşup konuşmadığını sormayacaktı herhalde. Aramak için iyi bir sebebi olmalıydı.

"Tekrar rahatsız ettiğim için kusura bakma" dedi çabucak. "Kısa keseceğim. Sadece son zamanlarda Harry'yi etrafta gördün mü diye merak etmiştim."

"Harry mi?" dedi Erika bir e-postayı açarken. "Harry kim?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"*Harry*!" dedi Oliver sabırsızca. "Yan komşumuz!"

Tanrı aşkına! Harry pek de iyi arkadaşları sayılmazdı. Adamı neredeyse tanımıyorlardı bile ve aslına bakılırsa yan komşuları da değildi; Vid ile Tiffany'nin diğer tarafında oturuyordu.

"Bilmiyorum" dedi Erika. "Sanmıyorum. Neden?"

"Çöpleri çıkardığımda Tiffany'yle konuştuk" dedi Oliver. Burnunu silmek için durdu. Tiffany'nin adı geçince Erika'nın eli bilgisayarın faresinde bir an için gerildi. Barbeküden beri Tiffany ve Vid'le ilgili hiçbir şey duymak istemiyordu. Zaten hiçbir zaman gerçekten arkadaş olmamışlardı. Sadece karşılaşıyorlardı. Tiffany ile Vid, Clementine ile Sam'i onlardan çok daha fazla seviyordu. Erika o gün Clementine'dan bahsetmeseydi, Vid yine de onları barbeküye çağırır mıydı? Hiç sanmıyordu.

"Neyse, ona bir süredir Harry'yi görmediğimi söyledim" dedi Oliver. "Gidip posta kutusuna bakmaya karar verdik. Epey doluydu. Biz de mektuplarını alıp kapısını çaldık ama açmadı. Pencereden içeri bakmaya çalıştım ama bilmiyorum, bir terslik varmış gibi geliyor. Tiffany şimdi bir şey biliyor mu diye sormak için Vid'i arıyor."

"Tamam" dedi Erika. Bunların hiçbiriyle ilgilenmiyordu. "Belki bir yere gitmiştir."

"Harrry'nin *tatile* çıktığını hiç sanmıyorum" dedi Oliver. "Onu en son ne zaman görmüştün?"

"Hiçbir fikrim yok" dedi Erika. Zaman kaybediyordu. "Bir süredir görmedim."

"Polisi arasam mı diye düşünüyorum" dedi Oliver endişeli bir sesle. "Yani bir şeyi yoksa onu utandırmak veya polisi boşuna oyalamak istemem ama..."

"Yedek anahtarı olması gerek" dedi Erika. "Bahçedeki saksılardan birinin altında veya ön kapının oralarda bir yerdedir."

"Nereden biliyorsun?" dedi Oliver.

"Biliyorum işte" dedi Erika. "O nesil öyledir." Erika'nın büyükannesi ön kapının yanındaki sardunya saksısının altında hep bir anahtar bulundururdu; annesi ise tersine, birinin evine izinsiz girmesi riskini asla göze almazdı. Kapısını her zaman iki kere kilitlerdi. Evinin değerli (!) eşyalarını korumak için.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Doğru" dedi Oliver. "İyi fikir. Bir bakayım."

Telefonu çat diye kapattı. Erika telefonu kapadıktan sonra kendini istemeden ve sinir bozucu bir şekilde yaşlı komşusunu düşünürken buldu. Gerçekten, onu en son ne zaman görmüştü? Bir şeylerden şikâyet ettiğinde olmalıydı. Kimsenin evinin önüne park etmesinden hoşlanmazdı. Vid ile Tiffany'yi çeşitli nedenlerle şikâyet edip dururdu: Gürültü (eğlenmeyi seviyorlardı; birkaç defa polisi aramıştı), köpek (Harry bahçesini kazdığını söylüyordu; Belediye Meclisi'ne resmi şikâyette bulunmuştu), evin genel görüntüsü (lanet olası Tac Mahal'e benziyordu). Tiffany ile Vid'den, hatta Dakota'dan gerçekten nefret ediyor gibi görünüyordu ama Erika'ya bir şekilde katlanıyor, Oliver'dan ise epey hoşlanıyor gibiydi.

Erika ayağa kalkıp ofisinin penceresine yürüdü. Bazıları, mesela yönetici ortağı, bu binanın pencerelerine yaklaşamıyordu; pencereler insana bir uçurumun kenarında duruyormuş hissi veriyordu ama Erika aşağıdaki yağmur trafiğinde karmakarışık olmuş caddeye bakarken içinin hoplamasından hoşlanıyordu.

Harry. Onu sanki en son barbekü sabahı görmüştü. Biraz daha kraker almak için evden fırladığında. Susamlı kraker olayına canı sıkılmıştı. Arabayla sokağa indiğinde dikiz aynasından, Harry'nin Tiffany ile köpeğine bağırdığını görmüştü. Harry öfkeyle ayağını savurmuştu ama Erika onun küçük köpeğe gerçekten vurmadığından emindi. Sadece vurur gibi yapmıştı. Vid içeriden çıkıp herhalde köpeği çağırmak için verandaya gelmişti. Erika'nın bütün gördüğü bu kadardı.

Erika'nın, Harry'nin huysuzluğuyla bir sorunu yoktu. Huysuzluk, mutluluktan çok daha az zaman tüketici ve yorucuydu. Harry asla durup uzun uzun sohbet etmek istemezdi. Erika başına bir şey gelmiş midir diye merak etti. Belki hastalanmıştı. Ya da belki sağlığı yerinde ama canı sıkkınsa, sorumluluk sahibi Oliver onun işine karıştığı için azarı yiyecekti.

Havai fişek gibi çakan bir şimşek şehrin üstündeki gökyüzünü aydınlattı. Erika, o an caddeden geçen biri başını kaldırıp yağmurlu gökyüzüne baksa ve Erika'nın cama yansıyan karan-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lık, yalnız gölgesini görse ne düşünür diye merak etti.

Bu düşünce bir anıyı canlandırdı... bir anı olabilirdi, belki bir anıydı... Cama yaslanmış eller, bir ağızdan, açılmış bir ağızdan başka hatları olmayan bir yüz. Sonra anı parçalanıp binlerce küçük parçaya ayrıldı. O gün *beyin kimyasına* onarılmaz ve yıkıcı bir şey yapmış olabilir miydi?

Pencereden ayrılıp hızla masasına gitti ve bir hesap tablosu açtı; herhangi bir hesap tablosu. Akla uygun olduğu, bir anlam ifade ettiği sürece fark etmezdi. Rakamlar yatıştırıcı bir şekilde ekranını doldururken telefonu aldı, psikoloğunun numarasını çevirdi ve sekreterine, önemli değilmiş gibi umursamazca, "Yarınki randevularda bir iptal yoktur sanırım?" dedi. Sonra fikrini değiştirerek, "Lütfen" diye ekledi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

11

Oliver, Erika'yla konuştuktan sonra telefonu kapattı ve burnunu gürültüyle sildi. Şemsiyesini aldı. Yaşlı komşuları kontrol etmek için bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında dolanmak sağlığı için iyi değildi ama bunu bir dakika daha erteleyemezdi.

İçinde korkunç bir his vardı. Harry'yi en son barbeküden önceki gün, daha ortada barbekü daveti yokken, Erika planları değiştirmeden önce; *planlandığı gibi* hâlâ Clementine, Sam ve kızlar akşam çayına gelecekleri zaman görmüştü.

O cumartesi öğleden sonra, Harry yavaş yavaş yürüyerek gelmiş, Oliver'a çim biçme makinesini nasıl tutacağını anlatmıştı. Bazıları sormadan tavsiye almaktan hoşlanmazdı ama Oliver başkalarının deneyimlerini öğrenmekten her zaman memnun olurdu. Harry, Vid ile Tiffany'nin köpeğinden şikâyet ediyordu. Söylediğine göre bütün gece havlayıp onu uyutmamıştı. Oliver inanmakta zorlanmıştı. Barney öyle uysal bir köpekti ki. Harry polisi arayacağını söylemişti veya Belediye Meclisi de olabilirdi. Açıkçası Oliver pek dikkat etmemişti. Harry, ulaşabildiği her resmi makama her zaman resmi şikâyetlerde bulunurdu. Şikâyette bulunmak onun için hobi gibi bir şeydi. Emeklilikte herkes bir meşgaleye ihtiyaç duyuyordu.

Bunun üstünden iki ay geçmişti ve Oliver o zamandan beri Harry'yi gördüğünü hatırlamıyordu.

Evin ön kapısını açtı ve verandanın saçağının altında şemsiyesini omzuna atmış, kapıyı çalacakmış gibi eli havada duran Tiffany'yle karşılaşınca geri sıçradı.

"Affedersin" dedi Tiffany. "Biliyorum hastasın ama Har-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ry'yi düşünüyordum. Bence gerçekten kapıyı kırıp girmeyi denememiz gerek. Ya da polisi aramalıyız. Vid de onu haftalardır gördüğünü hatırlamıyor."

"Erika da" dedi Oliver. "Ben de tam oraya gitmek üzereydim." Birden telaşa kapıldı. Sanki şimdi her dakikanın önemi vardı. "Hadi gidelim." Rüzgâr hızlanmıştı. "Tanrım, yağmura bak."

Kalkan gibi önlerinde tuttukları şemsiyelerinin arkasına geçip çimenlerin üzerinden koşarak tekrar Harry'nin ön verandasına gittiler.

Tiffany sırılsıklam şemsiyesini indirip yumruğuyla kapıya vurmaya başladı. Yağmurda sesini duyurabilmek için bağırarak, "Harry!" diye seslendi. Sesinde bir panik havası vardı. "Harry! Biziz! Komşuların!"

Oliver kumtaşından ağır bir saksıyı kaldırdı. Altında anahtar yoktu. O saksının dışında, içinde ufalanan kuru topraklarıyla ölü bitkilerin olduğu birtakım eski püskü, yeşil plastik saksılar vardı. Harry herhalde bunların altına anahtar koymazdı. Oliver yine de önündeki saksıyı kaldırdı ve işte oradaydı. Altın rengi küçük bir anahtar. Harry, yaşlı dostum, diye düşündü Oliver. Pek harika bir güvenlik önlemi değil.

"Tiffany." Oliver anahtarı kaldırıp ona gösterdi.

"Ah" diyen Tiffany, Oliver kapıya gelip anahtarı kilide sokarken geri çekildi. "Bir yerlere gitmiş olmalı" dedi huzursuzca. "Akrabalarını ziyaret ediyordur." İkisi de bir yere gitmediğini biliyordu.

Oliver kapıyı açarken, "Harry!" diye seslendi.

Tiffany içeri girer girmez, "Ah Tanrım, hayır, hayır, hayır!" dedi. Birkaç saniye içinde koku Oliver'ın tıkanmış burun deliklerinden geçerek genzini yaktı. Burun direğini kıran bir koku. Tatlı, çürük bir koku. Birisi bozuk etin üstüne ucuz parfüm sıkmış gibiydi. Midesi kalktı. Dönüp Tiffany'ye baktı ve barbekü gününü hatırladı. Bir insanın yüzü kriz zamanlarında nasıl da özüne, evrensel bir insaniliğe dönüyordu. Güzel, seksi, sıradan gibi bütün etiketler anlamını yitiriyordu.

"Lanet olsun!" dedi Tiffany üzüntüyle.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Oliver kapıyı ardına kadar açtı ve loş ışıkta içeri doğru bir adım attı. Daha önce hiç içeri girmemişti. Harry'yle bütün iletişimleri hep ön bahçelerde gerçekleşmişti. Harry'nin ön bahçesi. Kendi ön bahçesi.

Tepede tek bir ampul açıktı. Önünde karanlığa doğru uzanan şaşırtıcı güzellikte bir kilimin olduğu uzun bir koridor görülüyordu. Kıvrılan ahşap tırabzanlı bir merdiven vardı.

Merdivenin dibinde yabancı, büyük bir nesne yatıyordu. Oliver bunun Harry'nin cesedi, tam da korktuğu şey olduğunu elbette biliyordu ama yine de birkaç saniye boyunca ne olduğunu anlamaya çalışarak o optik yanılsama resimlerinden biriymiş gibi bakakaldı. O çatlak, huysuz, konuşurken tükürükler saçan Harry'nin bu şişmiş, kararmış, sessiz ucube olması mümkün değildi sanki.

Oliver'ın gözüne bazı şeyler takıldı: Harry'nin çorapları birbirinden farklıydı. Biri siyah, diğeri griydi. Gözlüğü görünmeyen bir el tarafından yumuşak ve gevşek etine sertçe bastırılmış gibi yüzüne gömülmüştü. Beyaz saçları her zamanki gibi düzgünce taranmıştı. Küçük bir sinek kümesi vızıldayarak uçuyordu.

Oliver'ın midesi kalktı. Titreyen bacaklarla geri çekilip kapıyı kapattı. Tiffany kumtaşından saksıya kusarken yağmur durmaksızın yağıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

12

Barbekü günü

Dakota göz ucuyla anlık bir hareket görür gibi oldu. Pencereden baktığında Barney çimlerin üstünde hızla koşuyordu. Ön kapı çarparak açıldı ve babasının bağırdığını duydu. "Bu adamdan bıktım artık! Tiffany! Neredesin? Haddini aştı! Her şeyin bir sınırı var Tiffany, her şeyin bir sınırı var! Bu adam bu sefer o sınırı aştı!"

Dakota annesinin evin başka bir yerinden seslendiğini duydu. "Ne?"

Efendim, diye düşündü Dakota.

"Dakota! Annen nerede? Sen neredesin?" Dakota sabahtan beri kalkmadığı yerde, pencere kenarında kitabını okuyordu ama tabii ki babası böyle ayrıntıların farkında olmazdı.

Ev o kadar büyüktü ki birbirlerini hiç bulamıyorlardı. Dakota'nın teyzesi her gelişinde, "Burada insanın yolunu bulması için harita lazım" derdi. Gerçi buraya milyonlarca defa gelmişti ve hiç de haritaya ihtiyacı olmamıştı. Hatta mutfakta her şeyin yerini Dakota'dan daha iyi biliyordu.

Dakota babasına cevap vermedi. Annesi, misafirler için evi toplamaya yardım etmeye başlamadan önce okuduğu bölümü bitirebileceğini söylemişti. (Misafirleri o çağırmış gibi.) Başını kaldırıp durumu gözden geçirdi, çünkü belli etmeden yeni bölüme başlamıştı. Başını tekrar kitaba indirince, sadece kelimeleri görmek bile kendini tekrar okumaya kaptırmasına yetti. Okurken fiziksel bir zevk alıyor gibiydi. Sanki *Açlık Oyunları*'nın dünyasına gerçekten dalıveriyordu. Dakota orada Katniss'ti; dayanıklı, güçlü ve yetenekliydi ama aynı zamanda çok güzeldi. Dakota, Katniss'in yerinde olsa onun gibi olacağına, Katniss'in-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ki gibi küçük, sevimli bir kardeşi olsa Oyunlarda kendini onun için feda edeceğine yüzde yüz emindi. Özellikle bir kardeşi olsun istemiyordu (arkadaşı Ashling'in küçük kız kardeşi hep onlarla geziyordu ve zavallı Ashling ondan bir türlü kurtulamıyordu) ama Dakota'nın küçük bir kız kardeşi olsa onun için kesinlikle canını verirdi.

Bu kez annesi, "Dakota, neredesin?" diye seslendi.

"Buradayım" diye fısıldadı Dakota. Sayfayı çevirdi. "Tam buradayım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

13

Oliver, Erika eve girip çantasıyla şemsiyesini bırakır bırakmaz, "Harry öldü" dedi. Erika elini boynuna götürdü. Buz gibi yağmur damlaları sırtından aşağı süzülüyordu. Oliver koltukta, kullanılıp buruşturulmuş kâğıt mendillerin arasında oturuyordu.

"Ciddi misin?" dedi Erika. Kâğıt mendillere takılmıştı. "Ne oldu?" Kâğıt mendillerin görüntüsü nabzını yükseltti. Çocukluk travmasına bağlı içgüdüsel tepki. Tamamen normal. Üç derin nefes. Sadece şu kâğıt mendillerden kurtulması gerekiyordu.

Erika aceleyle naylon poşet bulmak için mutfak eviyesinin altındaki dolaba giderken Oliver, "Tiffany'yle birlikte cesedini bulduk" dedi.

Erika bir yandan mendilleri toplarken, "Nerede?" diye sordu. "Yani evinde mi?" Poşete sıkı, iç rahatlatıcı bir düğüm attı ve götürüp çöpe attı.

"Evet" dedi Oliver. "Anahtar konusunda haklıydın. Bir saksının altındaydı."

Erika lavaboda ellerini yıkarken, "Demek... ölmüş" dedi. İnsanlar ellerini yıkama tarzı yüzünden hep tıpçı olup olmadığını sorarlardı. Başkalarının yanındayken titizliğini pek belli etmemeye çalışırdı ama şimdi Oliver'la evdeydi ve birinin kendisine OKB[6] teşhisi koyacağı endişesi olmaksızın ellerini istediği kadar ovalayabilirdi. Oliver bunu asla yargılamazdı.

"Evet Erika" dedi Oliver. Sesi bozuktu. "Bayağı ölmüştü. Bir süredir ölüydü. Haftalardır diyebilirim." Sesi giderek alçaldı.

[6] Obsesif-kompulsif bozukluk. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ah, anladım... Tüh!" Erika lavabodan geldi. Oliver çok solgun görünüyordu. Tıpkı müdürün odasının önünde pişmanlık sancılarıyla oturan bir çocuk gibi, iki eli dizlerinin üzerinde, ayaklarını dümdüz yere basmış, dimdik oturuyordu.

Erika bir nefes aldı. Kocasının sinirleri bozuktu. Görünüşe bakılırsa hem de çok bozuktu. Dolayısıyla muhtemelen "paylaşmaya" ihtiyaç ve istek duyuyor olmalıydı. Erika gibi kötü çocukluk geçirmiş olanlar, iş ilişkilere geldiğinde iletişim konusunda pek yetenekli olmuyordu. Eh, durum buydu. Sağlıklı bir ilişki kurmak için örnek alacağı kimse olmamıştı. Oliver'ın da sağlıklı bir ilişki için örnek alacağı kimse olmamıştı. Kötü çocuklukları ortak noktalarıydı. Erika bu yüzden tanınmış bir terapiste şimdiye kadar yaklaşık altı bin dolarlık yatırım yapmıştı. Ruhsal hastalık ve bozukluklar döngüsünün nesilden nesile geçmesi gerekmiyordu. İnsanın kendini eğitmesi gerekiyordu, o kadar.

Erika gidip kanepeye, Oliver'ın yanına oturdu ve dinlemeye hazır olduğunu beden diliyle belli etti. Göz teması kurdu. Koluna dokundu. Konuşmaları bitince ellerine dezenfektan sürecekti. Grip olmayı hiç istemiyordu.

"Onu bulduğunuzda..." diye başladı Erika. Sorması gerektiğini bildiği soruların hiçbirinin cevabını bilmek istemiyordu. "Onu bulduğunuzda... nasıldı? Yatakta mıydı?" Gözünde yatakta oturmuş, çürüyen bir eli yorganın üstünde, manyak gibi sırıtan bir ceset canlandı.

"Merdivenlerin dibindeydi. Kapıyı açtığım gibi kokusunu aldık." Oliver titredi.

"Tanrım!" dedi Erika.

Koku da Erika'nın sorunlarından biriydi. Çöp kutusuna bir şey atıp sonra kokudan kaçmak için geri zıplamasına Oliver hep gülerdi.

"Sadece bir dakika baktım. Sonra bir türlü, bir türlü... işte kapıyı çekip kapattım ve polisi aradık."

"Korkunç" dedi Erika otomatik bir şekilde. "Senin için korkunç olmalı." Kafa tutmak istediğini hissetti. Bunları duymak istemiyordu; Oliver'ın yaşadıklarını *paylaşmasını* istemiyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Konuşmayı kesmesini istiyordu. Yemek hakkında konuşmak istiyordu. Geçirdiği günden sonra rahatlamak istiyordu. Öğlen yemeğini atlamıştı. Clementine'ın konuşmasına gittiğinde harcadığı zamanı telafi etmek için mesaiye kalmıştı ve açlıktan midesi kazınıyordu ama tabii insanın kocası bir ceset bulduğunu anlatırken, "Makarna ister misin?" diye sorulmazdı. Hayır. Yemekten söz açmak için en az yarım saat beklemesi gerekiyordu.

"Polis merdivenlerden düşmüş olabileceğini söyledi" dedi Oliver. "Düşünüp duruyorum, düşünüp duruyorum..."

Tuhaf, soluklu küçük sesler çıkardı. Erika yüzündeki tiksinti ifadesini saklamaya çalıştı. Oliver hapşıracaktı. Her hapşırık bir performanstı. Bekledi. Hayır. Hapşırmayacaktı. Ağlamamaya çalışıyordu.

Erika geri çekildi. Bunda kocasına katılamazdı. Sevdiği biri bile olmayan Harry için üzülüp suçluluk duymaya kalkışsa, kim bilir başka neler olurdu? Hızla sallanmış bir şampanya şişesinin mantarını patlatmak gibi bir şey olurdu. Duyguları her yere saçılırdı. Darmadağın. Düzene ihtiyacı vardı. "Düzene ihtiyacım var" demişti psikoloğuna. "Elbette düzene ihtiyacın var" diye karşılık vermişti psikoloğu. "Düzen arzusu içindesin. Bu tamamen anlaşılır bir şey." Psikoloğu, Erika'nın tanıdığı en iyi insandı.

Oliver gözlüğünü çıkararak gözlerini sildi. "Düşünüp duruyorum; ya merdivenlerden düştüyse ve kıpırdayamadıysa, yardım için seslenip durduysa ama kimse duymadıysa? Harry açlıktan ölürken biz gündelik işlerimize koştuk. Ya böyle olduysa? Televizyonda görüp 'Nasıl fark etmezler?' dediğimiz o komşular gibiyiz. Nasıl önemsemezsin? Birazcık huysuzsa ne olmuş yani?"

"Eh, biliyorsun, Vid ile Tiffany tam yanındaki evde oturuyor" dedi Erika. Harry'yi yerde yatarken düşünmek istemiyordu. Güneş doğup batarken. Mahallenin seslerini dinlerken: çim biçme makineleri, çöp kamyonları, nefret ettiği yaprak vakumlama araçları...

"Biliyorum. Tiffany'nin de sinirleri çok bozuk. Yine de biliyor musun, herhalde bu sokakta en çok beni seviyordu. En azın-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dan bana tahammülü vardı. Yani birkaç medeni sohbetimiz olmuştu."

"Biliyorum" dedi Erika. "Mesela Richardson'ların evinin önündeki terk edilmiş araba yüzünden ikiniz de küplere bindiğinizde."

"Ortalıkta görünmediğini fark etmem gerekirdi" dedi Oliver. Kutudan bir kâğıt mendil çekip gürültüyle burnunu sildi. "Aslında onu bir süredir görmediğim aklıma gelmişti; bir hafta filan önce. Ama sonra unuttum işte."

Erika sesli düşünür gibi, "Açlıktan ölmemiş olabilir" dedi. "Belki su kaybıdır. Dehidrasyon."

Oliver yüzünü buruşturdu. "Erika!" Buruşturulmuş mendilini yanına koyup kutudan yenisini çekti.

Erika, "Ne? Sadece orada *haftalarca* öyle yatmamıştır diyorum" dedikten sonra bir an durdu. Ardından, "Boynuna şu acil durum alarmlarından takmalıydı" diye ekledi.

Oliver, "Eh, takmamış" diye kısa kesti. Tekrar burnunu sildi.

"Galiba hiç akrabası da yoktu" dedi Erika. "Arkadaşı da." O kadar kaba, kindar bir ihtiyar pislik olduğu için. Oliver'ın gömülmekte olduğu suçluluk bataklığına kendisini de çekmesine izin vermeyecekti. Tiffany'yle birlikte batabilirlerdi. Erika daha önce peşinde sürüklediği bir suçlulukla yaşamıştı zaten.

"Galiba yoktu" dedi Oliver. "Varsa bile hiç ziyarete geldiklerini görmedik. Bu yüzden ona göz kulak olmak bizim işimizdi. Bu tür insanlar toplumun çatlaklarında gizlenirler. Demek istediğim, toplum olarak ahlaki yükümlülüğümüz..."

Ev telefonu çalınca Erika bir ödül kazanmış gibi ayağa fırladı. Telefonu açtı.

"Alo?"

"Erika, canım. Ben Pam."

O iyi terbiye görmüş, iyi tasarlanmış ses. Aklıselimin ve görgünün sesi.

"Pam" dedi Erika. "Merhaba." Birden yumuşadığını ve akmaya hazırlanan gözyaşlarının içini gıdıkladığını hissetti. Clementine'ın annesiyle ne zaman konuşsa böyle oluyordu. O ço-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cukluk hayranlığı, denizde boğulmaktan kurtarılmış gibi sersemleten olağanüstü rahatlama.

"Clementine ve Sam için çocuk bakıcılığı yapıyorum" dedi Pam. "Az önce çıktılar. Dış Hatlar Yolcu Terminali'ndekilerin övüp durduğu şu yeni restorana yemeğe gidiyorlar. Onlar için ben rezervasyon yaptım. Üç yıldızlı. Hatta beş de olabilir. Bilmiyorum. Epey bir yıldızı var. Umarım mümkün olduğunca iyi zaman geçiriyorlardır; gerçi keşke yağmur yağmasaydı ama iyi gitmesi için dua ediyorum. Buna ihtiyaçları var; zavallı çocuklar. Açıkçası evlilikleri hakkında endişeliyim. Biraz dedikoduya kaçıyor, biliyorum ama eh, sen onun en iyi arkadaşısın. Herhalde bu konuda benden fazlasını biliyorsundur."

"Ah, aslında bir şey bilmiyorum" dedi Erika. Gerçekten de Erika, Clementine'ın evlilik sorunlarıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Pam "en iyi arkadaş" etiketinin kendisi tarafından yaratıldığını mutlaka biliyordu ve Erika yıllar boyunca o etikete sıkı sıkı tutunurken Clementine sadece katlanmıştı.

"Her neyse Erika, canım, seni yakında benim evimdeki özel akşam yemeğinde göreceğimizi biliyorum. Gerçekten iple çekiyorum ama dinle, bu akşam seni aramamın sebebi..."

Erika, Pam'in sesindeki kararsızlığı fark edince çenesi kasıldı.

"Şey, bugün Flower Power'a gitmem gerekti; yani annenin evinin oradan geçtim" dedi Pam. "Durmadım." Bir an sustu. "Belki durmalıydım ama annen son yıllarda bana karşı soğuklaştı, sence de öyle değil mi?" Cevap beklemedi. "Erika, artık belirli günlerde ziyaretine gittiğini biliyorum ve bu bence ruh sağlığın açısından oldukça mantıklı bir karar ama bu ayki ziyaretini belki biraz öne alsan iyi olur diye düşünüyorum."

Erika balon şişiriyormuş gibi uzun, ince bir nefes bıraktı. Oliver'a baktı. Kocası gözlerini kapamış, bir elini alnına, başını da kanepenin sırtına yaslamıştı.

"Ne kadar kötü?" diye sordu Pam'e.

"Korkarım epey kötü canım. Epey kötü."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

14

Sam, boğuk bir sesle, zorla sorduruyorlarmış gibi, "Bugün kütüphanedeki şeyin nasıl gitti? Şeyin yani... ne diyordun... konuşman?" diye sordu.

"İyi gitti..." diye başladı Clementine.

Sam, "Çok gelen oldu mu?" diye araya girdi. Parmaklarını beyaz masa örtüsüne vurarak birine veya bir şeye ihtiyacı varmış gibi gergin bir tavırla restoranda gözlerini gezdirdi. "Kaç kişi? Yirmi? Otuz?"

"Yirmiden az" dedi Clementine. "Biri de Erika'ydı."

Sam'den bir tepki bekledi. Gelmeyeceğini anlayınca, "Neden gelmek *istediğini* gerçekten anlamadım" diye devam etti.

"Eh, Erika senin en büyük hayranın" dedi Sam cılız bir gülümsemeyle.

Bir tür şakaydı. Şaka yapması Clementine'a gece için umut verdi. Sam, Erika'yla arkadaşlığının karmaşıklığını hemen ve içgüdüsel olarak kavrayan ilk erkek arkadaşı olmuştu. Hiçbir zaman sabırsız veya anlayışsız davranmamış, asla "Anlamıyorum, hoşlanmıyorsan onunla takılma!" dememişti.

Erika'yı zor bir kız kardeşmiş gibi, Clementine paketinin bir parçası olarak kabul edivermişti.

"Doğru" diyen Clementine biraz fazla yüksek sesle güldü. "Gerçi yarısında çıktı."

Sam bir şey söylemedi. Clementine'ın arkasında ilginç bir şeyler oluyormuş gibi başının sağ tarafına doğru baktı.

Clementine, "Bugün iş nasıldı?" diye sordu.

"İyi" dedi Sam soğuk bir şekilde. "Her zamanki gibi."

("Evliliğin bir testten geçiyor canım ama en iyi kısmı en

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kötüsünden sonra gelir! Atlatmanın en iyi yolu affetmek ve iletişim kurmaktır!" Annesi bütün bunları Clementine uzun bir yolculuğa çıkmadan önce ona veda ediyormuş gibi, dramatik ve hararetli bir fısıltıyla söylemişti. İkisi ön kapıda durmuş, televizyondan berbat bir pop prensesi filminin bangır bangır sesi gelirken, bilgisayarın başına oturup belli ki ölüm kalım meselesi olan bir e-postayı cevaplamak için o anı seçmiş olan Sam'i bekliyorlardı. Pam, Clementine'ın elbisesinin askısına küçük, gereksiz bir düzeltme yapmıştı. "*Konuşmanız gerek*! Dökün içinizi! Ne hissettiğinizi birbirinize söyleyin!")

"Ee, şu 'gelecek odaklı kurumsal kültür' işi nasıl gidiyor peki?" diye sordu Clementine.

Bir zamanlar bu sözleri söyleyip onu güldürebiliyordu ama şimdi kendi sesinde her an ortaya çıkabilecek hıncı duyabiliyordu. İki müzisyen aynı notaları çalsa bile kulağa tamamen farklı gelebilirdi. Tonlama her şeydi.

"Harika gidiyor." Sam ona nefrete benzer bir ifadeyle baktı. Clementine gözlerini kaçırdı. Bazen Sam'e baktığında göğsünde sımsıkı kıvrılıp yatmış bir yılan varmış gibi hissediyordu; bir gün tıslayarak uyanacak ve saldıracak bir yılan.

Konuyu değiştirdi.

"Bu konuşmalardan pek hoşlanmadığımı itiraf ediyorum" dedi Clementine. Her seferinde geriliyordu ama bu bir konser, hatta seçmeler öncesinde hissettiği gerginlikten tamamen farklıydı. Dinleyiciler her zaman alkışlardı ama burada alkışlar zorlamaydı; hatta genellikle alttan alta bir beğenmezlik de seziyordu.

Yağmur damlalarıyla ıslanmış dev pencereden, daha önce sadece iki gece sahneye çıktığı Opera Binası'nın beyaz yelkenlerinin eksik kalmadığı kartpostalımsı bulanık Sidney manzarasına baktı.

"Nefret ediyorum da denebilir." Bakışlarını tekrar Sam'e çevirdi. Yüzünde cidden kızgın bir ifade belirmişti. Neredeyse öfke doluydu.

"Öyleyse yapma" dedi Sam. "Yapma, gitsin. Neden yapıp duruyorsun? Takıntılısın! Zaten yeterince meşgulsün. Seçmene

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hazırlanıyor olmalıydın. O seçmeye gerçekten girecek misin?"

"Elbette seçmeye gireceğim" dedi Clementine. Neden insanlar ona bunu sorup duruyordu? "Pratik yapmak için her gün sabah beşte kalkmaya başladım!" Bunu nasıl bilmiyor olabilirdi? Sam'in uyumakta güçlük çektiğini biliyordu. Clementine bazen gece yarısı uyanır ve koridorda onun ayak seslerini veya alt katta televizyonun kısılmış sesini duyardı. "Beni hiç duymadın mı?"

"Duymuş olabilirim" dedi Sam huzursuzca. "Galiba bağlantı kuramamışım, çaldığını fark etmedim."

Ne yaptığını sanmıştı ki? Çello sesi onun için anlamsız bir fon müziği miydi? Ya da merak edecek kadar umursamıyor muydu?

Sesinde hissettiği huysuzluğu gizlemeyi başardı. "Bugün de Hu'yla ikisine çalmak için Ainsley'nin evine gittim."

"Ya?" dedi Sam. Gerçekten şaşırmışa benziyordu. "Şey, harika, sanırım. Nasıl gitti?"

"İyi. İyi gitti."

İyi gitmemişti. Tuhaf ve berbat geçmişti. Hu ile Ainsley konçertosunun ilk bölümü üstüne hararetli bir tartışmaya tutuşmuşlardı.

"Muhteşem!" demişti Hu, Clementine bitirir bitirmez. "Bravo. İşi bu kıza verin." Beklentiyle karısına bakmıştı ama Ainsley gülümsemiyordu.

"Eh" demişti rahatsız bir tavırla. "Belli ki gerçekten çok çalışmışsın. Teknik olarak mükemmeldi. Sadece... Bilmiyorum, sen gibi değildin. Perdenin arkasında ben otursaydım sen olduğunu kesinlikle anlamazdım."

"Ne olmuş yani?" demişti Hu.

"Fazla doğruydu. Her nota tam olarak olması gereken yerdeydi. Ben olsam çalanın konservatuvardan yeni çıkmış yirmilik, burnu havada şu dâhi çocuklardan biri olduğunu düşünürdüm."

"Peki, ne olmuş yani? Öyle çalsa da ilk turu kesin geçer" demişti Hu. "Ben olsam kesin geçirirdim. Sen de öyle. Bundan eminim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Belki ama bununla ikinci turu da geçeceğini sanmıyorum. Öyle bir şey var ki, nasıl desem –yanlış anlama Clementine ama– *robot* gibi çaldın."

"Nasıl yanlış anlamasın?" demişti Hu.

"Dürüst olmak için buradayız" demişti Ainsley. "Nazik olmak için değil." Sonra Clementine'a bakıp birden, "Hâlâ bunu istediğinden emin misin? Yani... bütün bunlardan sonra?"

"Elbette hâlâ istiyor" demişti Hu. "Senin neyin var?"

Sonra ev telefonları çalmıştı ve Clementine asla bu açık sözlü sorunun cevabını verememişti.

"Ainsley ile Hu nasıl?" diye sordu Sam. Clementine sıradan bir soru sormanın bile onu nasıl zorladığını *görebiliyordu*. Sanki karşısında barfiks çekiyordu. "Bir süredir onları görmüyorum."

Yine de çabalıyordu; bu yüzden Clementine da çaba gösterecekti.

"İyi. İyiler. Ha, pasajlarımı çalışmaya başlamadan önce beni nasıl olduğum yerde koşturduğunu Hu'ya anlatıyordum. Bir öğretmeninin aynısını ona yaptırdığını söyledi!"

Sam boş boş baktı. Sanki haftalar önce yatak çarşafını tavana bağlayan, "Asker, koş!" diye bağıran o değildi. Clementine konuşmaya devam etti. "Öğretmeni ayrıca gece yarısı uyanıp yarı uykulu halde pratik yapmasını, bir de bir kadeh içtikten sonra çalmasını da söylermiş. Bu arada içki demişken... ah, nihayet, birisi geliyor."

Genç bir garson masalarına yaklaştı ama biraz fazlaca geride durdu. "Bugünün spesiyallerini saymamı ister miydiniz?" Tehlikeye atılmaya gönüllü olmuş birinin kahramanca tavırlarıyla omuzlarını dikleştirmişti.

"Evet ama asıl içkilerimizi merak ediyoruz. İki kadeh şarap söylemiştik... bir süre önce." Bir milyon yıl önce.

Clementine sözlerini bir gülümsemeyle yumuşatmaya çalıştı. Garson çok gençti ve açlıktan bir deri bir kemik kalmış gibiydi. Sokak çocuğu rolünde *Sefiller*'de oynayabilirdi.

"İçkileriniz henüz gelmedi mi?" Oğlan hayatında hiç böyle bir şey duymamış gibi telaşlandı.

Clementine göstermek için başıyla masayı işaret etti, içki

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yoktu. Önlerinde sadece kriz anlarında kapılmak üzere hizalı yerleştirilmiş iki cep telefonu duruyordu; çünkü artık böyle yaşıyorlardı; krize hazır bir şekilde.

"Belki de unutulmuştur" dedi Clementine.

"Belki" diye karşılık verdi garson. Omzunun üstünden, güzel garson kızın dalgın dalgın şarap kadehlerini parlattığı bara doğru tedirgin bir bakış attı.

"Hatırlatabilir misiniz?" diye sordu Clementine. Tanrı aşkına. Bu havalı restoran neden çocukları çalıştırıyordu? Açlıktan bir deri bir kemik kalmış çocukları? Çocuğu besleyip eve gönderselerdi ya.

"Elbette, tabii; iki kadeh..."

"Pepper Tree şiraz" dedi Clementine.

Sesindeki tiz, dırdırcı kadın tonunu kendisi duyabilmişti.

"Tamam. Hımm, önce spesiyalleri saymamı ister misiniz?"

Clementine tam "*Hayır*" diyecekken Sam, "Tabii dostum" dedi. Garsona bakıp gülümsedi. "Bakalım neleriniz varmış." İyi polis rolünü hep o kapardı.

Garson derin bir nefes aldı, ellerini kilise korosundaki çocuklar gibi birleştirip saymaya başladı. "Başlangıçlarda kişniş, portakal ve naneyle pişirilmiş somonumuz var."

Durdu. Dudakları sessizce kıpırdadı. Clementine parmağının ucuyla telefonuna dokundu. Ekran açıldı. Arayan yoktu. Her şey yolundaydı.

Sam sandalyesinde kıpırdanıp şiir okuma yarışmasında seyircilerin arasından çocuğunu destekleyen bir baba gibi, "yapabilirsin" dercesine cesaretlendirici küçük bir baş hareketi yaptı.

Kocasını –sinir bozucu *insancıllığını*– izlerken Clementine beklenmedik bir sevgi patlaması hissetti; tıpkı tek bir saf, mükemmel nota gibi. Kadifemsi bir mi bemol. Yine de bu duyguyu adlandırdığı anda kaybetti. Garson gastronomi tarihindeki en uzun spesiyaller listesini ezberinden tereddütle okurken Clementine bir asabiyetten başka bir şey hissetmez oldu.

"*Prosciutto*[7] ve *pepperoni*; hayır, bir dakika; *pepperoni* değil,

[7] Bir tür İtalyan jambonu. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

prosciutto ve şey, *prosciutto* ve..." Oğlan öne doğru sallanıp dudaklarını bastırarak ayakkabılarına baktı. Clementine Sam'le göz göze geldi. Bir zamanlar Clementine'ın gözlerini azıcık açması, Sam'in soğukkanlılığını kaybederek garsonun duygularını incitmemek adına gülmesini bastırmak için gözlerinin yaşlarla dolmasına yeterdi.

Şimdiyse sabit bir şekilde birbirlerine bakıp başlarını çevirdiler; laubalilik, dikkatle yürüdükleri, her şeyi iki kere kontrol ettikleri, bir an için bile rahatlamamaları gereken hayatın yeni kurallarına aykırıymış gibi.

Garson işkencesine devam ederken, Clementine masa örtüsünün altında çellonun sapı gibi kullandığı koluyla zihninde Brahms pasajını çalarak oyalandı. Brahms'ın tek bir uzun dizede birbirine bağlı çok sayıda ayrışık melodileri vardı. O güzel şiirsel havayı vermek gerekiyordu. Ainsley haklı mıydı? Teknik mükemmelliğe fazla mı odaklanıyordu? "Müziğe odaklanırsan teknik sorunlar genellikle kendiliğinden çözülür" derdi Marianne ama Clementine bu tavsiyeyi hayatının her alanında fazla ciddiye aldığına inanmaya başlamıştı. Odaklanması gerekiyordu; *disiplinli* olması, daha iyiye gitmesi, kurallara uyması ve lanet olsun, büyümesi gerekiyordu.

"... sığır etli ve keçi peynirli parfe!" Garson resitalini, kilise korosunda ilahi söylermiş gibi acele bir coşkuyla bitirdi. *Armut ağacında bir keklik.*[8]

"Hepsi kulağa çok lezzetli geliyor" dedi Sam.

"Tekrarlamamı istediğiniz bir şey var mı?" diye sordu garson.

Sam, "Kesinlikle hayır" deyince Clementine neredeyse yüksek sesle gülecekti. Sam ifadesiz bir suratla taşı gediğine koymakta her zaman ustaydı.

"Tamam. Öyleyse siz düşünün, ben de o sırada gidip sizin..." Garson Clementine'a baktı.

"Şiraz" diye hatırlattı Clementine. "Pepper Tree şiraz."

"Hemen." Garson spesiyalleri sayıp bitirmiş olmanın ra-

[8] Bir Noel ilahisi. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hatlığı içinde neşeyle parmaklarını şıklattı.

"Ee" dedi Sam garson gittikten sonra.

"Ee" dedi Clementine.

"Ne yiyeceksin?" Mönüyü gazete gibi kaldırarak tuttu.

Clementine, "Emin değilim" dedi kendi mönüsünü alırken. "Hepsi iyi görünüyor."

Bir espri yapmalıydı. Garson hakkında. Spesiyaller hakkında. İçkilerin gelmeyişi hakkında. Barın arkasındaki kız hâlâ dünyadan habersiz, kadehleri parlatıyordu. Bir sürü espri materyali vardı. Bir an için her şey buna bağlıymış gibi hissetti Clementine. Şimdi doğru espriyi yapabilirse geceyi kurtaracaktı; evliliklerini kurtaracaktı. Kızın, işini bir Budist ciddiyetiyle yapmasıyla ilgili bir şey? Şarap kadehlerini farkındalıkla parlatması? İçkilerini de farkındalıkla doldurması? Tanrı aşkına, yapacağı geyik muhabbetini önce aklında prova etmeye ne zaman başlamıştı?

Restoranda biri kahkaha attı. Bir erkek kahkahası. Tok, belirgin, bariton bir kahkaha.

Clementine'ın yüreği hopladı. Sam'in başı mönünün arkasından uzandı.

Vid olamazdı. Burada değil. Bu gece değil.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

15

İşte yine. Yumuşak halılı bu mekân için uygunsuz bir şekilde gürültücü.

Clementine başını çevirdi. Restoranda yürüyen üç adam gördü. Üçü de ilk bakışta Vid'e benziyordu: büyük, yuvarlak kafalar, geniş omuzlar, önde giden göbekler ve pek de fiyakalı sayılamayacak o Avrupai yürüyüş tarzı.

Yine de hiçbiri Vid değildi.

Clementine bir oh çekti. Adam tekrar güldü ama Vid'in o kendine has, tok kahkahasıyla alakası yoktu. Clementine tekrar Sam'e döndü. Mönüsü göğsüne yaslanmış duruyordu.

"Vid sandım" dedi Sam. "Aynı onun sesiydi."

"Biliyorum" dedi Clementine. "Ben de o sandım."

"Tanrım! Onu görmeyi hiç istemiyormuşum." Mönüyü alıp tekrar masaya koydu. Elini köprücükkemiğine götürdü. "Kalp krizi geçireceğimi sandım."

"Biliyorum" dedi Clementine yine. "Ben de."

Sam dirseklerini masaya dayayarak öne eğildi.

"Birden her şeyi hatırlattı." Sesi neredeyse ağlayacak gibiydi. "Şimdi yüzünü görmek bile..."

"Margaret River şiraz!"

Genç garsonları şişeyi bir ödül kazanmış gibi zafer edasıyla gösterdi.

Yanlış şaraptı ama Clementine oğlanın bozulduğunu görmeye dayanamayacaktı. "İşte bu!" dedi, "aferin sana" tonlamasıyla.

Garson bir eli arkasında, fazla cömert bir tavırla kadehlerini doldurdu. Bembeyaz masa örtüsünde kırmızı lekecikler

BELONGS TO KAKTUS TEAM

oluştu. İki elini kullansa onun için daha iyi olacaktı.

Garson başarısıyla gurur duyarak, "Sipariş vermeye hazır mısınız?" diye sordu.

"Birkaç dakika daha" dedi Clementine.

"Elbette." Garson uzaklaştı. Sam kadehini kaldırdı. Eli titriyordu.

"Geçen akşam senfonide Vid'i seyircilerin arasında gördüğümü sandım" dedi Clementine. "Öyle bir şok yaşadım ki parçaya girmeyi unuttum. Neyse ki partnerim Ainsley'di."

Sam kadehinden büyük bir yudum aldı. Elinin tersiyle ağzını sildi. "Demek onu görmek istemedin" dedi.

"Eh, tabii ki görmek istemedim. Çok şey olurdu..." Clementine doğru kelimeyi bulamayınca kadehini kaldırdı. Onun eli titremiyordu. Kalbi sahne korkusuyla yerinden çıkacak gibi atarken bile, yayı tutan kolunun titremesini, sakinleştiriciler olmadan kontrol etmeyi öğrenmişti.

Sam homurdandı. Mönüsünü tekrar açtı ama okumadığı anlaşılıyordu. Kendini toplamakla, yüz hatlarını yumuşatmakla, her zamanki mülayimliğine dönmekle meşguldü.

Clementine buna dayanamıyordu. Bir daha patlamasını istiyordu.

"Yine de Erika geçen gün aslında Vid'in bizi görmeyi çok istediğinden bahsetti" dedi. Manzara, mönü veya hava durumu hakkında beylik bir sohbete daha girmek istemiyordu. Asansör müziği gibi bir sohbete.

Sam başını kaldırıp ona baktı ama yüzü ifadesiz, bakışları kapalı pencereler gibiydi. Clementine bekledi. Cevap gelmeden küçük, tuhaf bir duraksama oldu. Mekanik bir arıza gibiydi. Clementine'dan başka kimse fark etmese de Sam son günlerde aksak bir ritimle konuşuyordu.

"Eh, bir ara karşılaşacağımızdan eminim" dedi Sam. Bakışları mönüye döndü. "Sanırım ben tavuklu *risotto* alacağım."

Clementine buna katlanamayacaktı.

"Aslında Erika 'can atıyor' kelimesini kullandı" dedi.

Sam dudak büzdü. "Eh, tabii, herhalde seni görmeye can atıyordur."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Demek istediğim, onlarla tekrar karşılaşmamız kaçınılmaz bir şey, öyle değil mi?"

"Neden öyle olsun?" dedi Sam.

"Erika ile Oliver'a bir daha gitmeyecek miyiz? Onların sokağından geçmek zorundayız."

Aslında Sam'in niyeti tam da buydu. Clementine'ın da öyle. İsteseler, Erika ile Oliver'ı evlerine gitmeden de görebilirlerdi. Doğru bahaneyi bulmak, Erika'nın davetlerini savuşturmak yeterliydi. Zaten en başından beri onlara o kadar da düşkün değillerdi.

Clementine, Erika ile Oliver'ın yeni evlerini ilk defa gördüğü günü hatırladı. Erika karmaşık, süslü kıvrımlarıyla kaleye benzeyen eve şüpheli bir yüz ekşitmeyle bakarak, "Komşumuzun evinin yanında cüce gibi kaldık" demişti. Krem tonlarındaki kendi halinde, eski tek katlı evleriyle kıyaslandığında komşunun evi fazlasıyla iyi görünüyordu. Güvenli, kişiliksiz bir ev; tam onlara göre. Ah, ama Erika ve Oliver'la artık bu şekilde dalga geçemezlerdi, değil mi? O gün ilişkileri sonsuza dek değişmişti. Güç dengesi yerinden oynamıştı. Clementine ile Sam, bir daha asla "Biz rahat insanlarız, onlar çok kasıntı" havalarına giremeyeceklerdi.

Sam mönüsünü dikkatle masanın kenarına yerleştirdi. Cep telefonunun duruşunu düzeltti.

"Haydi, daha keyifli şeylerden konuşalım" dedi bir yabancının sosyal gülümsemesiyle.

"Demek istediğim, onların hatası değildi" dedi Clementine. Sesi kalınlaşmıştı. Sam'in hafifçe geri çekildiğini, yüzünün kızardığını gördü.

"Haydi, başka bir şey konuşalım" diye tekrarladı Sam. "Ne yiyeceksin?"

"Aslında aç değilim" dedi Clementine.

"Güzel" dedi Sam. "Ben de değilim." Çok ciddi görünüyordu. "Gidelim mi?"

Clementine mönüsünü onunkinin üstüne koyup köşelerini düzeltti. "Olur." Kadehini kaldırdı. "Randevu gecesi buraya kadarmış."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Randevu gecesi buraya kadarmış" diye onayladı Sam alaycı bir tonla.

Clementine, Sam'in kadehindeki şarabı döndürmesini izledi. Sam ondan nefret mi ediyordu? Ondan gerçekten nefret mi ediyordu?

Başını çevirip pahalı yağmur manzarasına baktı. Rüzgârla yön değiştiren yağmur damlalarını izledi. Buradan yağmurun sesi duyulmuyordu. Gökdelenlerin ışıkları parlayarak göz kırpıyordu. Romantikti. Clementine doğru espriyi bir yapabilseydi. O lanet olası adam Vid gibi gülmeseydi.

"Hiç düşünüyor musun?" diye sordu Clementine dikkatle, Sam'e bakmadan. Gözlerini rüzgârın öfkeyle yelkenlerini çekiştirdiği bir yata dikti. Bu havada kim yelken açardı? "Ya hiç gitmeseydik? Ya kızlardan biri hasta olsaydı veya benim işim olsaydı veya senin işin olsaydı; o barbeküye hiç gitmeseydik? Hiç bunu düşündün mü?"

Yatın üstündeki manyağa bakmayı sürdürdü. Fazla uzun bir duraksama. Sam'in şöyle demesini istiyordu: Elbette düşündüm. Her gün düşünüyorum.

"Ama gittik" dedi Sam. Sesi ciddi ve soğuktu. Hayatlarına dair şu anda yürüttüklerinden başka bir olasılık düşünmeyecekti. "Gittik, gitmedik mi?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

16

Barbekü günü

Erika saate baktı. Clementine ile Sam'in on dakika önce gelmiş olmaları gerekiyordu ama bu onlar için normaldi; kararlaştırılan saatin yarım saat öncesini veya sonrasını uygun görüyor gibiydiler.

Oliver yıllar içinde gecikmelerini kabullenmeye başlamıştı, artık Erika'ya başlarına bir şey gelip gelmediğini sorması için onları aramayı teklif etmiyordu. Şu anda da koridorda volta atıyor ve altdudağını dişlerinin arasına kıstırıp emerek dayanılmaz, tiz bir ses çıkarıyordu.

Erika banyoya gitti, kapıyı arkasından kilitledi, kilitli olduğunu bir daha, sonra bir daha kontrol etti, ardından banyo dolabının diplerinden bir paket hap çıkardı. Oliver'dan *saklıyor* falan değildi. Görmek istese banyo dolabında duruyordu işte. Hem Oliver anksiyete ilacına ihtiyaç duymasını anlayışla karşılardı. Oliver'ın paranoyakça davrandığı konu, kendi vücuduna girenlerdi: alkol, son kullanma tarihi geçmiş yiyecekler. (Son kullanma tarihi takıntısını Erika da paylaşıyordu. Clementine'ın söylediğine göre, Sam son kullanma tarihlerini *tavsiye* olarak düşünüyordu.)

Psikoloğu bu ilacı, anksiyete belirtilerini (kalp atışlarında hızlanma, ellerin titremesi, panik, kötü bir şey olacakmış hissi, vesaire, vesaire) kontrol etmekte zorlanacağını anladığı günlerde alması için vermişti. "Bir süre dene. Çok düşük bir dozla başla" demişti psikoloğu. "Çeyrek tablet bile yetebilir."

Paketten bir tablet çıkardı ve başparmağının tırnağıyla ikiye bölmeyi denedi. Tabletin ortasında, oradan kırılması gerekiyormuş gibi derin bir yarık vardı ama tasarım hatalıydı. İkiye

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bölmek imkânsızdı. Anksiyete ilacı onda anksiyete yapıyordu. O kadar da komik olmayan bir şaka gibi.

Erika ilacı sadece annesini ziyarete gideceği günler kullanmaya karar vermişti. Bugün Clementine'la tartışmaları yüzünden kendini gergin hissediyordu; tabii öyle hissedecekti ama bu, böyle bir durumda herkesin yaşayacağı normal insan anksiyetesiydi.

Gelgelelim garaj yolunda Vid'le konuştuktan sonra kapıdan içeri girdiğinde, kocasını elinde tuhaf bir şekilde sallanan tüylü toz alıcıyla, Erika'ya inanamıyormuşçasına bakarken bulmuştu. (Clementine tüylü toz alıcıları olduğuna inanamamıştı. Bir defa ziyarete gittiklerinde Erika ona, 'Tüylü toz alıcınız nerede?' diye sormuştu. Clementine gülmekten yerlere yatmış, Erika da o tanıdık, sinir bozucu aşağılanma duygusuna kapılmıştı. Tüylü toz alıcılar komikti. Kim bilirdi ki? Nereden bilecekti? Oldukça faydalı değiller miydi?)

"Neden böyle bir şey yaptın?" demişti Oliver. "Neden komşuların *barbekü* partisine evet demek için bugünü buldun? Her şeyi planlamıştık! Bunu *haftalardır* planlıyorduk!" Oliver öfkeli olduğunda bağırmazdı. Sesini bile yükseltmezdi. İnternet servis sağlayıcısını "kabul edilemez" bir şikâyet için aradığında kullandığı aynı kibar, inanamayan tonla konuşurdu. Gözlük camlarının arkasında gözleri parlak ve biraz da kızarmıştı. Erika öfkeli olduğu zamanlarda onu sevmiyordu ama herkes, öfkeli olduğunda partnerini sevmeyebilirdi; öyleyse bu normaldi.

"Erika, normalliğin nesnel bir ölçütü olduğu fikrini kafandan çıkarman gerek" deyip duruyordu psikoloğu. "Senin bahsettiğin gibi 'normal' bir insan yok!"

"Bunu bilerek mi *sabote ediyorsun*?" demişti Oliver, faturada bir hata bulmuş, az önce internet servis sağlayıcısının iki kat fazla ücret aldığını ortaya çıkarmış gibi birdenbire hararetlenerek.

Erika onun sorusuna sinirlenerek, "Elbette hayır!" demişti.

Oliver, Vid'e barbeküye gelemeyeceklerini söylemesi için onu ikna etmeye çalışmıştı. O yapmazsa kendisinin yapacağını söylemişti. Kapıdan çıkmaya kalkmış, Erika onu kolundan

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yakalayıp durdurmuş, birkaç saniye mücadele etmişlerdi; hatta Oliver ilerlemeye çalışırken Erika'yı mutfağın içinde sürüklemişti. Bu çok çirkin, küçültücü ve onlara yakışmayan bir hareketti. Clementine ile Sam bazen herkesin ortasında şakadan boğuşurlar, Erika'yla Oliver da her seferinde utançtan kasılırlardı. O tür şeyler *yapmamakla* gurur duyuyorlardı. Oliver bu yüzden durmuştu. Teslim olduğunu göstermek için ellerini kaldırmıştı.

"Pekâlâ" demişti. "Unutalım gitsin. Clementine ve Sam'le başka bir gün konuşuruz. Barbeküye gidelim ve keyfimize bakalım."

"Olmaz. Dediğimizi yapıyoruz. Böylesi daha iyi olacak" diye karşılık vermişti Erika. "Soracağımızı soracağız. Şimdi cevap vermenize gerek yok diyeceğiz. Sonra tamam diyeceğiz, hadi barbeküye gidelim. Böylece noktayı koyarız. Daha sonra konuşursak tuhaf olur."

Artık her an gelebilirlerdi. Her şey hazırdı. Çocuklar için elişi masası. Kraker ve sos tabakları.

Yine de Erika'nın kalbi göğsünü yarış pistine çevirmişti, elleri kontrolsüz bir biçimde titriyordu.

Aptal, küçük hapa söylendi. Kırılmıyordu.

Kapı zili çaldı. Ses midesine hızlı, şiddetli bir yumruk gibi indi. Ciğerlerindeki bütün hava birden boşaldı. Hap, sakar parmaklarının arasından kayıp düştü.

"Kapı zili korkusu" diye teşhis etmişti psikoloğu neredeyse mutlu bir şekilde, çünkü Erika bütün belirtileri gösteriyordu. "Çok yaygındır. Kapı zilinden elbette korkuyorsun, çünkü çocukluğun boyunca yeniliklerden korkmuşsun."

Erika yere diz çöktü. Dizlerinin altında sert ve soğuk banyo fayanslarını hissetti. Yer temizdi. Sarı hap bir fayansın ortasında duruyordu. Parmağını üstüne bastırıp hapa baktı. Zil bir daha çaldı. Bütün tableti alıp ağzına attı ve yuttu.

Her şey az sonra yapacakları konuşmaya bağlıydı. Tanrı aşkına, tabii ki endişeli olacaktı. Havadan küçük, hızlı yudumlar alır gibi kesik kesik nefes aldığını fark etti. Elini karnına koyup psikoloğunun öğrettiği gibi derin bir nefes aldı (karnını şi-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

şir, göğsünü değil). Banyodan çıkıp koridorda ilerlemeye başladığında Clementine, Sam, Holly ve Ruby kapıdan içeri doluşuyorlardı. Sesler, hareketler ve farklı kokular karmaşası; dört değil, on kişiymişler gibi.

"Komşuya giderken götürelim diye bir şişe şampanya getirdim." Clementine şişeyi kaldırarak Erika'yı öptü.

"Size bir şey getirmedim ama. Kabalık mı oldu? Ah, bir dakika, sana söz verdiğim şu kitap yanımda Oliver." Kitabı aramak için büyük, çizgili çantasının içini altüst etti. "Üstüne biraz sıcak çikolata dökmüştüm, kusura bakma. Yine de çikolata lekeleri arasından okuyabilirsin. Sen iyi misin Erika? Biraz solgun görünüyorsun."

"İyiyim" dedi Erika gergin bir şekilde. "Merhaba kızlar."

Kızlar bale tütüleri, bale çorapları ve kapüşonlu eşofman üstleri giymişti. Sırtlarına çıtçıtlar ve karmaşık lastiklerle simli peri kanatları tutturulmuştu. İkisinin de saçlarının taranması ve yüzlerinin yıkanması gerekiyordu. (Peri kanadı takmaya vakit var ama yüzlerine su çarpmaya yok!) Onlara şöyle bir bakmak bile Erika'ya, Clementine'ı sahnede izlerken hissettiği o azabı hissettirmişti.

"Holly, Erika'ya merhaba de. Mırıldanma" dedi Clementine. Erika terbiyeli davranılmayı bekleyen yaşlı teyzeleriymiş gibi.

"Yüzüne bak ve merhaba de. Erika'ya sarılır mısın Ruby? Ah, Holly, sen de. Aferin." Erika iki ufaklığın da kollarını boynuna dolaması için eğildi. Fıstık ezmesi ve çikolata kokuyorlardı. Ruby bir yandan başparmağını emerek beklenti içinde çırpıcısını kaldırdı.

"Merhaba Çırpıcı" dedi Erika. "Bugün nasılsın?"

Ruby başparmağını ağzından çıkarmadan gülümsedi. Erika, Çırpıcı'ya karşı her zaman nazik olmasına rağmen, Clementine ile Sam'in bir nesnenin kişileştirilmesini veya Ruby'nin ona bu kadar bağlanmasını desteklememeleri gerektiğini düşünüyordu. Erika olsa daha en başından bunun önünü alırdı. Pek emin olmasa da psikoloğunun kendisine hak vereceğini düşündü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Erika, Holly'nin omzunda iki Noel önce verdiği, mavi pullarla süslü küçük çantayı fark etti. Paketi açıp hediyesini gördüğünde Holly'nin yüzünde beliren mutluluk Erika'yı öyle duygulandırmıştı ki, yüzündeki ifadenin görülmemesi için hemen başını çevirmek zorunda kalmıştı. Holly şimdi çantayı giderek büyüyen taş koleksiyonunu oradan oraya taşımak için kullanıyordu. Erika, Holly'nin taş koleksiyonu konusunda biraz endişeleniyordu, çünkü takıntıya doğru gidiyordu ve bir sürü soruna yol açabilirdi ama psikoloğu, Holly'nin taş koleksiyonunun endişelenecek bir şey olmadığını ve Clementine'a dikkat etmesini söylemenin muhtemelen pek iyi bir fikir olmayacağını söylemişti. Erika yine de Clementine'a dikkat etmesini söylemiş, Clementine da Erika'ya bir bunağa bakar gibi gözlerini dikerek dikkatli olacağına söz vermişti.

Oliver Holly'nin yanına çömeldi. Yassı, yumurta biçiminde mavi bir taşı göstererek, "Geçen gün bunu buldum" dedi. "Üstünde böyle küçük pırıltılar var." Parmağının ucuyla pırıltıları gösterdi. "Hoşuna gidebileceğini düşündüm."

Erika nefesini tuttu. Birincisi, ona endişelerinden bahsettiği halde Oliver neden Holly'nin taş toplamasına *destek çıkıyordu* ve ikincisi, daha da önemlisi, Holly acaba Oliver'ı çocuklara özgü o incitici ve açık sözlü tavırla küçük mü düşürecekti? Clementine Erika'ya, Holly'nin taşları kendisinin toplamayı sevdiğini söylemişti (çoğu düz, kirli bahçe taşlarıymış gibi görünüyordu). Bir keresinde Clementine'ın tatlı babası, torununun ilgisini bir öğrenme fırsatına çevirmek için ona üzerinde coğrafi özelliklerinin yazılı olduğu bir karta iliştirilmiş küçük, değerli bir taş verdiğinde Holly oralı bile olmamıştı.

Holly taşı aldı ve gözlerini kısarak inceledi.

Taşı koleksiyonuna katmak için çantasını açarken, "Bu güzel bir taş" diye yorumunu bildirdi.

Erika nefesini bıraktı.

Oliver pantolon paçalarını düzelterek sevinç içinde doğruldu.

Clementine, "Ne diyordun?" diye sorunca Holly, "Teşekkür ederim Oliver" diyerek annesine pis pis baktı. "Teşekkür

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ederim diyordum."

Clementine'ın gerçekten de lafa atılmadan önce Holly'ye konuşması için şans vermesi gerekiyordu.

Erika ellerini çırptı. "İkiniz için bir elişi masası hazırladım" dedi.

Clementine, Erika çocuklara göre olmayan, tığ işi benzeri sıkıcı bir şey önermiş gibi yalandan neşeli bir tonla, "Ne kadar güzel, değil mi kızlar?" dedi.

"Dün gece maçı izledin mi?" diye sordu Sam, Oliver'a.

Oliver sonunda çok çalıştığı dersin sınavını veren bir erkek havasıyla, "Herhalde" dedi. Gerçekten de dün gece Sam'den gelecek bu soruyu cevaplayabilmek için "o maçı" özellikle izlemişti. Sporla ilgiliymiş gibi yapmak bugünün sonucunu etkileyecekti sanki.

Sam çok sevinmişe benziyordu. Normalde spor, Oliver'la sohbetin çıkmaz sokağa girmesi demekti. "İlk yarıdaki mücadeleye ne diyorsun, ha?"

Clementine, "Hadi ama! Biz futbol konuşmak istemiyoruz" diye araya girdi. "Kurtarın bizi acıdan. Konuşmamız gereken şu gizemli şey ne?"

Erika, Oliver'ın paniğe kapıldığını fark etti. Hâlâ koridorda oyalanıyorlardı. Bu şekilde olmasını planlamamışlardı.

"Herkes yerine oturana kadar hiçbir şey söylemiyoruz" dedi Erika. Belki de hap işe yaramaya başlamıştı. Nabzı düzelmişti.

"Ah, tam bir *herrschsüchtige Frau*" dedi Clementine.

Holly, "O ne?" diye sordu.

"Almancada otoriter kadın demek" dedi Erika. "Annenin bu kadar uzun bir kelimeyi hatırlayabilmesine şaşırdım. Hecelemesini isteyelim mi?"

Erika ile Clementine on üç yaşındayken okulda Almanca okumuşlar ve Almanca küfürlere merak salmışlardı. Almancanın o sert heceleri hoşlarına gidiyordu. Bazen birbirlerine saydırmaya başlarlardı; ta ki ikisi de gerçekten değil ama, neredeyse gerçekten sinir olana kadar.

Bu, ikisinin ortak tutkularından biriydi.

"İyi ki notların benden yüksekti." Clementine gözlerini

BELONGS TO KAKTUS TEAM

devirdi.

"Ah, evet. Sadece yirmi puan veya daha yüksek" dedi Erika. "*Dummkopf.*"

(Clementine'dan tam olarak yirmi iki puan daha fazla almıştı.)

Clementine güldü. Sevecen bir gülüş gibiydi; Erika rahatladığını hissetti. O da hep *böyle* olmayı başarmalıydı. Biraz uçarı ve havalı, çok ciddi değil veya ciddi olabilirdi ama eğlenceli ve tatlı bir ciddiyet; sinirli değil.

Birkaç dakika sonra herkes yerleşmişti. Kızlar bir karton üstünde mutlu mutlu pembe simli tutkal çubuklarını kullanıyorlardı. Erika elişi masasının tutmasını zafer kazanmış gibi, gururla izledi. Elbette öyle olacaktı. Küçük kızlar elişini severdi. Küçükken Clementine'ın annesi de ona böyle bir elişi masası yapmıştı. Erika o elişi masasına bayılırdı; sıra sıra dizilmiş altın yıldız çıkartmaları, tutkal kavanozları. Clementine da o masayı Erika kadar severdi mutlaka. O zaman neden kendi çocuklarına da bir masa yapmamıştı? Erika böyle bir şeyi önermeye bile kalkışmamıştı; kızlara yönelik ilgisinin çoğu zaman eleştiri olarak anlaşıldığını görmüştü.

Oturma odasında karşılıklı otururlarken Clementine, "Bu susamlı krakerleri seviyorum" dedi. Bir kraker almak için öne eğilince dekoltesi Erika'nın gözüne ilişti. Beyaz sutyen. Erika'nın ona otuzuncu yaş gününde aldığı zümrüt kolye boynundan sarkıyordu. Sehpa kanepeden fazla uzak olduğu için Clementine bir geyşa gibi zarif bir şekilde dizlerinin üstüne çöküverdi.

Beyaz tişörtün üstüne turkuvaz bir hırka, dev beyaz papatya desenli sarı, uzun bir etek giymişti. Etek yerde etrafına yayıldı. Erika'nın bej oturma odasının ortasında bir renk cümbüşüydü.

"Onları ya çok seviyorsun ya da nefret ediyorsun diye hatırlıyordum" dedi Erika.

Clementine yine güldü. "Krakerlerime çok düşkünümdür."

Clementine bir parça peynir kesip bir krakerin üstüne koyarak Sam'e uzattı. "Kafayı krakerle yedi" dedi Sam.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Baba esprisi" dedi Clementine gözlerini devirerek tekrar kanepeye gömülürken.

Oliver Sam'e, "Manikür mü yaptırdın dostum?" diye sorunca, Erika "Ne diyor bu?" diye düşündü. "Ben de senin gibi dobra bir adamım" demeye çalışıyor da, beceremiyor mu?

Ama Sam elini kaldırıp mercan pembesine boyalı tırnaklarını gösterdi.

"Evet, Holly'nin işi" dedi. "Bunun için ödeme yapmak zorunda kaldım."

"Hiç fena olmadı" dedi Clementine. "Sadece yarın işe giderken silmeyi unutmayalım da kimse erkekliğini sorgulamasın."

Sam göğsüne vurarak, "Kimse benim erkekliğimi sorgulayamaz!" dedi. Oliver, belki biraz fazla neşeli bir kahkaha attı ama gerçekten her şey iyi gidiyordu. Ortamın havası gayet yerindeydi.

"Pekâlâ" dedi Oliver. Boğazını temizledi. Erika onun dizini salladığını görebiliyordu. Oliver durdurmak istermiş gibi bir elini dizine koydu.

Erika, "Biraz ön bilgiyle başlayalım" diye söze girdi.

Clementine bir kaşını kaldırarak, "Ciddi bir şey herhalde" dedi. "*Ön bilgi.*"

"Son iki yıldır çocuk yapmayı deniyoruz ama başarılı olamadık" dedi Erika. Söyleyiver. Devam et.

Clementine ısırmak üzere olduğu krakeri ağzından çıkarıp elinde tuttu. "Ne dedin sen?"

"On bir kere tüp bebek denedik" dedi Oliver.

"*Ne!*" dedi Clementine.

"Bunu duyduğuma üzüldüm" dedi Sam usulca.

"Ama siz hiç..." Clementine afallamış gibiydi. "Çocuk istemediğinizi sanıyordum. Hep çocuk istemediğinizi söylüyordunuz."

"Çocuk sahibi olmayı çok istiyoruz" dedi Oliver, çenesini kaldırarak.

"O gençliğimdeydi" diye açıkladı Erika. "Fikrimi değiştirdim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben Oliver'ın da öyle düşündüğünü sanıyordum" dedi Clementine. Oliver'ın geri adım atıp Clementine'ın haklı olduğunu kabul ederek, "Ah, affedersin, tabii ki haklısın, çocuk mocuk istemiyoruz. Ne diyoruz biz?" demesini bekliyormuş gibi suçlayıcı bir bakış attı.

"Ben hep çocuk istiyordum" dedi Oliver. "Hep." Sesi boğuklaştı. Boğazını temizledi.

"Ama *on bir* kere tüp bebek denemek?" dedi Clementine Erika'ya. "Ve bana hiç söylemedin. Bütün bunları tek kelime etmeden yaşadın. İki yıldır bir sır olarak sakladın. Neden bana söylemedin?"

"Kimseye söylememeye karar vermiştik" dedi Erika tereddütle. Clementine alınmış gibiydi. Neredeyse kızgındı. Erika her şeyin değiştiğini hissetti.

Bir dakika... *sorun* neydi? Erika, Clementine'ı incitecek güce sahip olduğunu asla düşünmezdi ama bir kez daha yanlış düşündüğünü görüyordu. Clementine onun en yakın arkadaşıydı ve bu tür şeylerin arkadaşlarla paylaşılması gerekirdi; sorunların, sırların. Elbette paylaşmalıydı. Tanrım, bunu herkes bilirdi. Kadınlar her şeylerini paylaşırlardı.

Sorun şuydu ki, Oliver bundan kimseye bahsetmeme konusunda çok ısrarcı davranmıştı ve dürüst olmak gerekirse Erika da karşı çıkmamıştı. Hiç paylaşası yoktu. Kimseye bundan bahsetmek istemiyordu. Clementine'ı iyi haberi vermek için aramayı hayal ediyordu. Hiç gelmeyen iyi haberi.

Ayrıca ne de olsa sır saklamakta yeterince tecrübeliydi. "Affedersin" dedi.

"Hayır, hayır!" dedi Clementine. Krakerini hâlâ yememişti. Yüzü kızarmıştı. "Affedersin mi? Tanrım, mesele ben değilim. Anlatmak istememiş olabilirsin tabii, sorun değil. Özel hayatına saygı duyarım. Sadece yanında olabilmek isterdim. Belki de ben kızlardan şikâyet ederken, senin 'Tanrı aşkına, kapa çeneni Clementine, ne kadar şanslı olduğunu bilmiyor musun?' demek istediğin zamanlar oldu." Sesi ağlayacak gibi çıkıyordu.

Böyle zamanlar olmuştu.

"Yok canım, hiç böyle düşünmedim" dedi Erika.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Her neyse, artık biliyoruz" dedi Sam. Elini Clementine'ın elinin üstüne koydu. "Biliyorsunuz, herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa..." Temkinli görünüyordu. Belki paraya ihtiyaçları olduğunu düşünmüştü.

Bir anlık sessizlik oldu.

"Gelelim bugün sizinle konuşmak istediğimiz konuya" diye başladı Oliver. Erika'ya baktı. Erika'nın sırasıydı ama her şey yanlış gitmişti. Kendi yoluna taş koymuştu. Bütün bu süreçte *normal* bir arkadaş gibi olsaydı, Clementine'a en başında, ilk tüp bebek denemesinde her şeyi anlatsaydı, o zaman bu konuşmanın uygun, sağlam bir temeli olurdu. Son iki yıldır yaşanan her hayal kırıklığı, her başarısızlık bir anlayış teminatına dönüşürdü. O teminattan yararlanabilirlerdi. Şimdiyse Erika kafası karışmış, incinmiş bir arkadaşın karşısında oturuyordu ve bankada çekecek bir şey yoktu.

Kendine yönelttiği suçlamalar Erika'nın midesinden bir bulantının yükselmesine neden oldu. Doğruyu hiçbir zaman tam olarak göremiyordu. Ne kadar çabalarsa çabalasın her zaman azıcık bir yanlış oluyordu.

"Doktorum geriye kalan tek çarenin, yumurta donörü bulmak olduğunu söyledi" dedi. "Çünkü benim yumurtalarımın kalitesi düşükmüş. Aslına bakarsan, bir işe yaramazlarmış." Konuşmayı biraz hafifletmeye çalıştı, koridordaki gibi; ama herkesin yüzünden bunun işe yaramadığını anlayabiliyordu.

Clementine başını salladı. Erika, onun sırada ne olduğunu anlamadığını görebiliyordu.

Okul bahçesinde sarışın, güzel Diana Dixon'ın, Erika'yı Clementine'ın yanında görünce hamamböceği görmüş gibi suratını ekşitmesini hatırladı. "Neden onunla oynuyorsun?" demişti Diana. Erika, Clementine'ın yüzünden yıldırım hızıyla geçen utancı da, çenesini kaldırıp Diana'ya, "O benim arkadaşım" deyişini de asla unutmamıştı.

"Biz de düşündük ki..." diye devam etti Oliver. Erika'yı bekledi. Söylemesi gereken oydu. Clementine onun arkadaşıydı.

Erika konuşamadı. Ağzı kupkuru ve bomboş gibiydi. Belki hap yüzündendi. Herhalde yan etkilerinden biriydi. Yan etki-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lerin yazdığı prospektüsü okumayı planlamıştı. Gözlerini Clementine'ın eteğindeki papatyalara dikip saymaya başladı.

Oliver senaryoda başkasının repliğini üstlenip durumu kurtaran bir oyuncu gibi söze girdi. Sesinde inceden bir histeri vardı. "Clementine" dedi. "İstediğimiz... Bugün sizinle konuşmak istememizin sebebi... yumurta donörü olmayı düşünür müsün diye sormak istedik."

Erika papatyalardan başını kaldırıp Clementine'ın yüzüne baktı ve yüzünden fotoğraf makinesi flaşı kadar hızlı bir iğrenme ifadesinin geçtiğini gördü. Oradaydı ama o kadar çabuk kaybolmuştu ki Erika neredeyse görmediğine inanabilirdi ama görmüştü, çünkü yüz okumak yeteneklerinden biriydi. Bu yetenek annesinin yüzünü okuyarak, gözlemleyerek, inceleyerek ve ona göre davranışlarını değiştirmeye çalışarak geçen bir çocukluğun mirasıydı. Ne var ki olanları doğru anlamasına yaradığı pek nadirdi; sadece yanlış anladığını bilmesine yarıyordu.

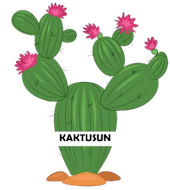
Clementine'ın daha sonra ne diyeceği veya ne yapacağı önemli değildi. Erika onun gerçekten ne hissettiğini biliyordu.

Clementine'ın yüzü sakin ve kıpırtısızdı. Sahnede çalmaya başlamadan önceki odaklanmış haline bürünmüştü; sanki kendini başka bir boyuta, Erika'nın asla erişemeyeceği bir üst bilinç seviyesine taşımış gibiydi. Yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına attı. Çaldığı zaman çellosuna doğru düşen ama bir şekilde asla tellere dokunmayan o uzun, dalgalı saç tutamıydı.

"Ya?" dedi sakince. "Anlıyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

17

Barbekü günü

"Senden istediğimiz çok büyük bir şey, kesinlikle hemen cevap beklemiyoruz" dedi Oliver. Dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini birbirine kenetleyerek öne eğildi. Az önce uzun uzun, karmaşık bir kredi planlamasını açıklamış bir ipotek komisyoncusu gibi görünüyordu.

Ciddi bir suratla Clementine'a baktı ve önündeki sehpada duran krem rengi bir karton dosyayı işaret etti.

"Sizin için bazı kaynaklar hazırladık." "Kaynak" kelimesini, memnuniyetini gösteren küçük ağız şapırdatmasıyla telaffuz etmişti. Tam da Oliver ile Erika'nın rahatlatıcı bulduğu türden bir kelimeydi. *Belgeleme* gibi. *İşlem* gibi. "Bunlar konuyu her yönüyle açıklıyor. Sıkça sorulan soruları. Klinik sizin için verdi ama şimdi almak istemezseniz sorun değil. Çok üstünüze gelmek istemiyoruz. Bu aşamada yani, sadece söylüyoruz. Sanırım böyle demek doğru olur."

Tekrar koltuğa yaslanıp Erika'ya baktı. Erika tuhaf bir şekilde, sehpanın yanına diz çökerek, Brie marka peynir tekerleğinden (Clementine bu kadar küçük bir peynir tekerleği görmemişti) bir parça kesmek için tam da bu anı bulmuştu.

Oliver karısına bakmaktan vazgeçip Clementine'a döndü. "Bugün tek söyleyeceğimiz şu: Bunu düşünebilir misiniz? Yine de dediğim gibi, sizden hemen bir cevap beklemiyoruz ama önümüzdeki günlerde düşüneceğinizi söyleyecek olursanız, üç aylık zorunlu bir bekleme süresi var. Bu arada istediğiniz zaman vazgeçebilirsiniz. *Ne zaman olursa.* Sürecin ne kadar ilerlediğinin önemi yok. Aslında ne zaman olursa değil... Erika hamile kaldıktan sonra değil tabii ki!" Gergin bir tavırla güldü, göz-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lüğünü düzeltti ve kaşlarını çattı. "Aslında döllenme olana kadar vazgeçebilirsiniz ama o noktada yumurtalar yasal olarak bizim mülkiyetimize geçiyor, hımm..." Sesi giderek alçaldı. "Kusura bakmayın. Bu erken aşamada gereksiz bir bilgi. Gerginim. İkimiz de biraz gerginiz!"

Clementine'ın içi burkuldu. Oliver genellikle tehlikeli sohbet konularından –siyaset, cinsellik veya aşırı duygusal olabilecek her şey– kaçınırdı ama şu anda, olabilecek en garip sohbeti kendi başına göğüslüyordu, çünkü baba olmayı çok istiyordu. Çocuk isteyen bir erkekten daha çekici bir şey var mıydı?

Sam boğazını temizledi. Elini Clementine'ın dizine koydu. "Peki dostum, sadece kafama oturtmaya çalışıyorum. Şimdi kullanılacak olan senin..."

"Benim spermim kullanılacak" dedi Oliver. Yüzü kızardı. "Biliyorum, bütün bunlar kulağa çok..."

"Hayır, hayır" dedi Sam. "Yok canım. Tüp bebek deneyen yakın bir arkadaşım var; yani bu işlerin, bilirsin... girdisini çıktısını az çok biliyorum."

Girdisi çıktısı.

Clementine Sam'in münasebetsiz üslubuyla daha sonra dalga geçecekti. Arkadaşı Paul'den bahsettiğini biliyordu ve Sam mutlu sonu dışında –Paul ile Emma'nın minik oğlu– "sürece" tamamen ilgisiz kalmıştı. Sam bebekleri severdi (Clementine'ın deneyimlerine göre bebekleri ondan fazla seven bir erkek olamazdı; Sam yeni doğan bir bebeği kucaklamak için sıraya girer, daha büyük bebekleri anne babalarının kucağından çeker alırdı) ama Paul ile Emma'nın "yumurta alma" ve "embriyo transferi" sohbetlerini dinlemek istememişti.

Erika parmaklarının arasına bir kraker aldı. "Sam, biraz daha peynir?"

Herkes ona baktı.

"Hayır, teşekkürler Erika" dedi Sam. "İstemiyorum."

Bir şeyler söyleme sırasının Clementine'a geldiği ortadaydı ama göğsünde sanki konuşmasına engel olan bir sıkıntı vardı. İçinden, kızlarından birinin ona seslenmesini diledi ama tam da onlardan beklenileceği üzere, kırk yılın başında araya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

girmelerini isteyeceği zaman uslu uslu oynuyorlardı.

Erika'nın elişi masası hoşlarına gitmişe benziyordu.

Erika'dan mükemmel bir anne olurdu; elişi masası, terbiye kuralları, çantada el dezenfektanı olan bir anne. Oliver da iyi bir baba olurdu. Clementine onu çalışkan, küçük bir oğlan çocuğuyla uçak maketi gibi eski moda bir şeyler yaparken hayal edebiliyordu.

Kendi çocuklarına, diye düşündü Clementine. Kendi çocuklarına iyi birer anne baba olabilirler. Benimkine değil.

O *senin çocuğun olmayacak Clementine*. Ama olacak. Holly'nin deyişiyle, *teknik olarak*, onun çocuğu olacaktı. Kendi DNA'sı.

Bunu tanımadıkları insanlar için yapanlar var, dedi kendi kendine. Sırf *iyilik* olsun, *yardımseverlik* olsun diye yumurtalarını bağışlıyorlar. Hiç bilmedikleri insanlara. Erika onun arkadaşıydı. "En iyi" arkadaşı. Öyleyse neden kafasının içinde "Hayır!" diye bağırıyordu.

Sonunda ancak, "Eh" diyebildi. "Düşünecek çok şey var."

"Kesinlikle" dedi Oliver. Yine Erika'ya baktı ama Erika'nın zavallı adama bir yardımı dokunacak gibi değildi. Birkaç krakeri dizmiş, her birinin üstüne ince peynir dilimleri yerleştiriyordu. Kimin yiyeceğini düşünüyordu ki? Oliver gözlerini kırpıştırıp Clementine'a özür diler gibi gülümsedi. "Size göre değilse bizim için her şeyin biteceğini düşünmeyin sakın. Başka olanaklar da çıkar. Sadece aklımıza ilk gelen siz oldunuz; Erika'nın en yakın arkadaşısın, yaşın müsait ve artık çocuk işini bitirdiniz..."

"Çocuk işini bitirdik mi?" dedi Sam, Clementine'ın elini sıkarak. "Aslında çocuk işini bitirdik sayılmaz."

"Ya?" dedi Oliver. "Affedersiniz. Tanrım! Düşündüm ki, yani Erika sanıyordu ki..."

Erika bir şeye kanıt eşliğinde karşı çıkarken takındığı o gaddar tavrıyla Clementine'a, "Bir çocuk daha yapacağıma kolumu keserim demiştin" dedi. "Sana sormuştum. Geçen eylülde. *Yum cha*[9] yapmıştık. Ben, 'Çocuk olayını kapattınız mı?' diye sormuştum. Sen de, 'Çocuk yapacağıma kolumu...'"

[9] Çin usulü uzun kahvaltıya verilen isim. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Clementine, "Şaka yapıyordum" diye araya girdi. "Tabii ki şaka yapıyordum."

Şaka yapmıyordu. Tanrı aşkına ama bu işten sıyrılmasının tek yolu bu muydu? Kendini bu durumdan kurtarmak için *doğurması* mı gerekecekti?

"Eh, başka çocuk istiyorsan bile yumurtalarını bağışlayabilirsin" dedi Oliver. Kaşlarını çatan bir çizgi film karakteri gibi, alnında üç derin oluk belirdi. "Klinik artık doğum yapmayacak bağışçıları tercih ediyor ama... yani hepsi kaynaklarda var."

Sam, "Bir çocuk daha yapacağıma kolumu keserim mi dedin?" diye sordu Clementine'a. "Bunu gerçekten söyledin mi?"

"*Şaka* yapıyordum!" diye tekrarladı Clementine. "Çocukların beni çok yorduğu bir gündü herhalde."

Bu konunun aralarında bir sorun olduğunun elbette farkındaydı. Sam'in bir gün vazgeçivereceğini boş yere umup durmuştu. Kızlar yaramazlık yaptığında veya evleri dördü için çok küçük göründüğünde ve eşyalarını kaybedip durduklarında ya da maddi durumları için endişelendikleri zamanlarda gizliden gizliye, Sam'in üçüncü çocuk hayalinin güzellikle, sağduyuyla ortadan kalkacağını ummuştu. Erika'ya artık çocuk istemediğini asla söylememeliydi. Uçarılık etmişti. Erika'yla birlikteyken geıel hali buydu; özenle kurgulanmış bir uçarılık. Sam'in onun gibi düşünmediğini söylemesi gerekirdi, çünkü bir sohbette ortaya çıkma riski vardı. Tıpkı bugün olduğu gibi.

Erika'yla bu tip bilgileri nadiren paylaşıyordu. Kendini özellikle tutuyordu. Başka arkadaşlarıyla olduğunda iki kere düşünmüyor, aklına geleni söyleyebiliyordu, çünkü muhtemelen söylediklerinin yarısını unutacaklarını biliyordu. Dünyada başka kimse, ne annesi ne de kocası, söylediklerini her kelimesi önemliymiş, gelecekte başvurmak üzere kaydedilmeye değermiş gibi *açlıkla* dinlemiyordu.

Çocukluklarında Erika ne zaman oynamaya gelse önce garip bir şekilde Clementine'ın odasını denetlemeye girişirdi. Her çekmeceyi açar ve içindekileri sessizce incelerdi. Hatta diz çöküp Clementine'ın yatağının altına bile bakardı. Clementine da içten içe sinirlenir ama annesinin isteği üzerine *iyi* ve *kibar*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

davranmak için öylece dururdu. "Herkes farklıdır Clementine."

Erika tabii ki bir yetişkin olarak bazı sosyal incelikleri edinmişti ve artık çekmeceleri karıştırmıyordu ama ne zaman sohbet etseler Clementine hâlâ Erika'nın gözlerinde o açgözlü pırıltıyı sezebiliyordu. Sanki Erika'nın Clementine'ın yatağının altına bakma arzusu ve Clementine'ın öfkeli, sessiz direnişi hâlâ oradaydı.

Yine de işin ironik tarafı, şimdi önemli hiçbir şey paylaşmama politikasını Erika da benimsemiş gibiydi. Bu büyük sırrı iki yıl boyunca saklamıştı. Clementine'ın duyar duymaz ilk tepkisi incinmek olmuştu. Ah, tabii, arkadaşlık kaidesinin tepesinden Erika'ya üstünlük taslamak iyiydi. Neden olmasın Erika, ilk çocuğumun vaftiz annesi *olabilirsin*!

Tamam, arkadaşlıkları bir illüzyon, içi boş bir şey olabilirdi ama *diğer taraftan*, Erika *ancak* insanın en sevdiği arkadaşından isteyebileceği bir şey talep ediyordu.

Clementine elindeki krakere baktı ama onu ne yapacağını bilemedi. Oda sessizdi. Sadece yan odada küçük melekler gibi elişi yapan Holly ile Ruby'nin hafif mırıltıları geliyordu. Sanki Clementine'a ders veriyorlardı. *Bak, ne kadar tatlıyız. Babaya bir bebek daha ver. Arkadaşının bebek sahibi olmasına yardım et.* İyi ol Clementine, iyi ol. Neden bu kadar kötüsün?

Göğsünde çılgınca, karmakarışık bir duygular senfonisi yükseldi. Ruby gibi isyan etmek, kendini yerlere atıp alnını halıya vurarak öfkesini çıkarmak istiyordu. Ruby başını vurmaya başlamadan önce yerde halı olup olmadığını kontrol ederdi mutlaka.

Sam elini Clementine'ın bacağından yavaşça çekerek biraz uzaklaştı. Erika'nın lekesiz beyaz deri kanepesinde üçgen şeklinde bir parça kraker bırakmıştı. Oliver gözlüğünü çıkardı. Göz altları kış uykusundan uyanmış gibi morarmış ve büzüşmüştü. Gözlük camlarını tişörtünün eteğiyle sildi. Erika cenazedeymiş gibi hareketsiz ve dimdik oturmaya devam etti. Gözleri Clementine'ın başının arkasındaki bir şeyi takip ediyordu.

"Bu Dakota" dedi.

"Dakota mı?" diye sordu Clementine.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Dakota" dedi Erika. "Yan komşunun küçük kızı. Vid sabırsızlanıyor herhalde. Bizi barbeküye çağırması için göndermiştir."

Kapı zili çaldı. Erika hızla kalktı.

Sam devlet dairesinde sıkıcı bir bekleyişten sonra sonunda ismi okunmuş gibi ayağa fırladı. "Hadi, gidip barbekü yapalım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

18

Sam ile Clementine buluşmalarının üstünden iki saat geçmeden restorandaki "randevularından" eve dönüp şemsiyelerini sallayarak kapıdan içeri girdiklerinde, Clementine'ın annesi dehşete düştü.

"Ne oldu?" Televizyonu kapatıp korkunç bir haber duymaya hazırlanıyormuş gibi elini boğazına götürdü. "Neden bu kadar erken döndünüz?"

"Çok üzgünüz Pam" dedi Sam. "Restoranda servis çok yavaştı. Biz de sonunda... yemeğe çıkma havamızda olmadığımıza karar verdik."

"İyi ama hakkında çok iyi yorumlar vardı" dedi Pam. Restoranı o önermişti. Onları tekrar şehre gitmeleri ve bir daha denemeleri için ikna edebilirmiş gibi beklentiyle baktı.

Clementine kanepenin üstünde annesinin küçük, düzgün yığınlar halinde katladığı bir sepet çamaşırı gördü. Muhtemelen *Midsomer Cinayetleri*'ni izlerken keyfini çıkarmak üzere daha yeni koyduğu belli olan bir fincan çay ve çay tabağında bir zencefilli bisküviyle kendini ödüllendirmişti. Clementine birden pişmanlık duydu.

Sanki son zamanlardaki normal ruh haliydi bu, hep pişmandı.Sadece pişmanlığın dereceleri değişiyordu.

"Üzgünüm anne" dedi. "Biliyorum, sen..." *Biliyorum, sen romantik bir yemeğin evliliğimizi kurtarabileceğini düşünmüştün.* Sam'e baktı; neredeyse otobüsteki bir yabancının ifadesiz bakışlarıyla karşılaştı. "Biraz yorgunuz sanırım."

Pam'in omuzları düştü. "Ah, canım" dedi. "Sizi zorladıysam özür dilerim. Belki daha erkendi. Sadece dışarı çıkmanın size iyi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

geleceğini düşünmüştüm." Sırtını dikleştirdi. "Peki o zaman, size birer fincan çay koyayım mı? Kendime de şimdi koydum. Hâlâ sıcak su var."

"Ben istemem" dedi Sam. "Belki de..." İlham almak için etrafına bakındı. "Belki de... biraz arabayla gezinsem iyi olur."

"Nerede gezineceksin?" diye sordu Clementine. Ona yardımcı olmayacaktı. Kayınvalidesi ve karısıyla bir fincan çay içmekten kaçmak için bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda "arabayla gezinmesi" mantıklı bir şeymiş gibi davranmayacaktı.

Yine de annesi ne olursa olsun Sam'in paçasını kurtarmaya hevesliydi tabii. "Elbette gidip gezinebilirsin" dedi. "Bazen insanın tek ihtiyacı çıkıp gezinmektir. Meditasyon gibi gelir. Şu sıralar kendinize iyi davranmalısınız."

Sam, Pam'e minnettar bir bakış attı, Clementine'ı görmezden geldi ve kapıyı arkasından sessizce kapatarak evden çıktı.

"Eviniz ne kadar temiz ve düzenli" dedi Pam çayları ve zencefilli bisküvileriyle otururlarken. Clementine'a sorgulayan, neredeyse kaygılı bir bakış attı. "Yapmak için bulabildiğim tek iş şu kadarcık çamaşırı katlamak oldu. Eve temizlikçi almışsın gibi!"

"Sadece biraz daha düzenli olmaya çalışıyoruz" dedi Clementine. Sam ile barbeküden beri ev temizliği konusunda, görünmeyen bir varlık tarafından izleniyorlarmış gibi takıntılı olmuşlardı. "Buna rağmen *hâlâ* kayıp eşyalarımızı bulamıyoruz."

"Eh, tamam ama bence kendinizi hırpalamanın da âlemi yok. Açıkçası ikiniz de tükenmiş görünüyorsunuz." Fincanının üstünden Clementine'a baktı. "Anlaşılan bu gece pek başarılı geçmedi?"

"Seni de çocuk bakıcılığı için boş yere çağırmış olduk, affedersin" dedi Clementine.

"Yok!" Pam elini savurdu. "Benim için zevk. Bunu biliyorsun. Babanla benim de bir gece uzak kalmamız iyi oluyor. Böyle şeyler evlilikte gerekli. Kendi ilgi alanların olmak zorunda." Kaşlarını çattı. "Tabii fazla abartmadığın sürece."

Pam'in babası, yani Clementine'ın büyükbabası, işten geri kalan her dakikasını Avustralya'nın en iyi romanını yazma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ya ayıran bir okul öğretmeniydi. Zatürree yüzünden ellilerinde ölmeden önce on beş yıl boyunca bunun üzerinde çalışmıştı. Clementine'ın büyükannesi o "lanet olası aptalca kitap" için harcadığı zaman yüzünden belli ki öyle kızgın, kederli ve gücenikti ki, bütün taslağı tek kelimesini bile okumadan çöpe atmıştı. Clementine sürekli, "Nasıl okumaz? Ya gerçekten Avustralya'nın en iyi romanıysa?" derdi ama Pam, Clementine'ın bir şeyi gözden kaçırdığını söylerdi. Asıl mesele şuydu ki kitap evliliklerini mahvetmişti! Pam'in babası kitabını karısından çok sevmişti. Sonuç olarak Pam, kendi evliliğinin gidişatıyla biraz takıntılı bir şekilde ilgilenir olmuştu. *Evliliğinizi Canlandırmak İçin Yedi Saniyelik Yedi Sır* gibi isimleri olan kitaplar okuyordu. Clementine'ın uysal, fazla konuşmayan babası "evlilik kamplarındaki" hafta sonlarına sesini çıkarmadan katlanıyordu. Pam'in önerdiği her şeyi onaylıyor ya da en azından onaylıyormuş gibi görünüyordu ve görünen o ki bu işe yarıyordu, çünkü birbirlerine olan tutkuları su götürmezdi.

Pam, başkalarının evliliklerinin gidişatına da en az kendisininki kadar dikkat ediyordu. Gerçi gösterdiği dikkatin her zaman takdir görmediğini anlayacak kadar da aklı başındaydı.

"Bir evlilik danışmanıyla görüşmeyi düşünmezsiniz herhalde, değil mi?" diyordu şimdi de Clementine'a. "Sadece oturup konuşmak için."

"Ah, şey, hayır, sanmıyorum" dedi Clementine. "Söyleyecek bir şey yok ki, var mı?"

"Bence söyleyecek çok şey olabilir" dedi Pam. Güçlü beyaz dişiyle bisküvisini ısırdı. "Ee? Günün nasıl geçti? Bir sahne işi filan var mı?"

Bunca yıldan sonra bile hâlâ "sahne" kelimesini –"kruvasan"ı her zaman mükemmel bir Fransız aksanıyla söylemesi gibi– dikkatli ama özentiliğini affettirmek için kendisiyle dalga geçercesine söylüyordu.

"Konuşmalarımdan birini yaptım" dedi Clementine.

Konuşmalarından ne zaman laf açılsa Sam'in yüzünün ekşimesinin aksine, annesininki mutlulukla parlıyordu. "Elbette! Bugün konuşman olduğunu unutmuşum. Nasıl gitti? Cesare-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tinle gurur duyuyorum Clementine, gerçekten. Nasıldı?"

"Erika dinlemeye geldi" dedi Clementine. "Tuhaf!"

"Hiç de tuhaf değil! Herhalde sana destek olmaya çalışıyordu."

"Erika'nın saçının seninkiyle aynı model olduğunu daha önce fark etmemiştim" dedi Clementine.

"Sanırım aynı kuaföre gittiğimiz için" dedi Pam. "Belki sevgili yaşlı Dee tek bir model kesebiliyordur."

"Aynı kuaföre gittiğinizi bilmiyordum" dedi Clementine. "O nasıl oldu?"

"Hiçbir fikrim yok" dedi Pam çabucak. Erika'yla tam olarak ne sıklıkla görüştüğü konusunu, Clementine kıskanmasın veya alınmasın diye hep geçiştirmeye çalışırdı. Clementine artık böyle şeyler için büyümüştü ama yine de çocukluğunun güvensizliklerini alttan alta hâlâ hissediyor olabilirdi. O *benim annem, çok teşekkürler.*

"Erika'dan söz açılmışken..." dedi Pam, "aslında bu gece siz yokken Sylvia meselesini konuşmak için onu buraya çağırmıştım. Aslında... eh, yaşlandıkça işler daha iyiye gitmiyor diyelim... ama neyse, Erika bana biraz üzücü bir şey söyledi." Bir an düşüncelere daldı. "Gerçi kendisi pek üzgün değildi." Dalgın dalgın, sehpanın üstündeki bisküvi kırıntılarını elinin kenarıyla mikroskobik bir tepecik oluşturacak şekilde bir araya topladı. "Anlaşılan Oliver bir ceset bulmuş. Zavallı çocuk!"

"Ne demek istiyorsun? Ceset mi bulmuş?" Clementine nedense, zavallı annesine karşı içinden bir öfkenin yükseldiğini hissetti. Çok saçmaydı. "Öylesine giderken bir cesede mi rastlamış yani? Koşuya çıkmış da bir *cesede* mi takılmış?"

Pam sabit gözlerle Clementine'a baktı. "Evet Clementine. Oliver bir ceset bulmuş. Komşularından biriymiş."

Clementine donakaldı. Aklına önce Vid gelmişti. Vid gibi iri adamlar kalp krizinden düşüp ölmeye yatkın olurdu. Vid'i bir daha görmek istemiyordu ama ölmesini de istememişti.

"İki ev yanlarındaki yaşlı adammış" dedi Pam.

Clementine bütün kaslarının gevşediğini hissetti. "Harry" dedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Tamam, o. Tanıyor muydun?" diye sordu Pam.

"Pek sayılmaz" diye karşılık verdi Clementine. "Uzaktan. Evinin yakınlarına park edilmesinden hoşlanmazdı. Bir defasında Erika'nın garaj yolunda bir nakliye kamyoneti olduğu için onun evinin yakınına park etmek zorunda kalmıştık. Birdenbire açelyaların arkasından çıkıp bağırmaya başlamıştı. Sam, sokağın ona ait olmadığını söylemişti, nazikçe tabii, ama iğrenç adam ne yapmıştı, biliyor musun? Bize *tükürmüştü*. Holly ile Ruby çıldırmıştı. Günlerce bu hikâyeyle yaşadık. Tüküren adam."

"Herhalde yalnızdı" dedi Pam. "Mutsuzdu. Zavallı ihtiyar." Başını eğerek yağmuru dinledi. "Bu yağmur yapıştı kaldı sanki, değil mi? Hiç bitmeyecek gibi."

"Her şeyi olduğundan çok daha zor gösteriyor" dedi Clementine.

"Biliyor musun, Erika'nın o sevimli psikologla hâlâ görüşmesine çok seviniyorum" dedi Pam. Bu düşünceyle gözleri parlayıvermişti. Ruh sağlığıyla ilgili her şeye bayılıyordu. "Annesiyle başa çıkmak için gerekli bütün donanıma sahip olacak anlamına geliyor bu."

"Psikologla konuştuğu annesiyle yaşadığı sorunlar olmayabilir" dedi Clementine. "Belki de kısırlığını konuşuyordur."

"Kısırlığını mı?" Pam aniden çay fincanını bırakıverdi. "Sen neden bahsediyorsun?"

Demek Erika uzun geçmişlerine rağmen Pam'e de güvenmemişti. Bu neyi gösteriyordu?

"İyi de onlar çocuk istemiyor! Erika çocuk istemediğini her zaman *açık açık* söyler!"

"Ona yumurtalarımı bağışlamamı istiyor" dedi Clementine sakin sakin. Pam'in yorumlar yaparak zaten karmaşık olan duygularını daha da karıştırmaması için Erika'nın isteğini annesine söylemeyi erteleyip durmuştu. Ama şimdi Pam de Erika'nın arkadaşı olmanın bedelini iyice anlasın diye çocukça bir istek duyduğunu fark ediyordu. *Benden ne istediğine baksana anne. Bunca yıl sonra bile, bak hâlâ ne kadar iyi kalpliyim anne. Hâlâ ne kadar İYİ davranıyorum.*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yine de kimi kandırıyordu? Yumurta bağışlamak, annesinin elinden gelse yapmak için can atacağı türden, tam bir iyilikseverlik örneğiydi.

Clementine babasına, bir trafik kazası geçirecek olursa annesi heyecanla kızının organlarını dağıtmaya başlamadan önce ölü olup olmadığını iyice kontrol etmesini söylerdi.

"Yumurtalarını bağışlamak mı?" diye sordu Pam. Taşların yerine oturmasını istercesine hafifçe başını salladı. "Ama sen ne hissediyorsun? Bunu senden ne zaman istedi?"

"Barbekü günü" dedi Clementine. "Yan komşuya geçmeden önce." Erika ile Oliver'ın, beyaz deri kanepelerinde dimdik ve gergince oturmaları gözünde canlandı (beyaz bir kanepeyi ancak çocuksuz bir çift alırdı). İki düzenli kafa. Oliver'ın gözlük camları çok temizdi. Samimiyetleri ne kadar hoştu. Sonra o jinekolojik "yumurta" kelimesiyle oluşan tatsız hava, ardından Erika Clementine'ın bir parçasını –bir daha hiç geri alamayacağı özel bir parçasını– uzanıp koparmayı teklif etmiş gibi, saçma bir tecavüze uğramışlık hissi ve hemen arkasından gelen o eski, tanıdık utanç duygusu; çünkü bir dost tereddüt etmez.

Bir daha o korkunç utancı yaşamasına gerek kalmayacağını sanıyordu, çünkü Erika artık iyiydi. Genelde dendiği gibi, "keyfi yerindeydi" ve Clementine'dan, verebileceğinden fazlasını istemiyordu.

"Aman Tanrım!" dedi Pam. "Sen ne dedin?"

"O sırada bir şey söylemedim" dedi Clementine. "O zamandan beri de bu konuda hiç konuşmadık. Sanırım Erika şu sıralar konuyu benim açmamı bekliyor. Tabii ki açacağım ama doğru zamanı bekliyorum. Ya da erteliyorum. Belki erteliyorumdur."

Clementine içinde bir şeylerin yükseldiğini hissetti. Giderek artan bir öfke. Çocukluğundan kalma bir melodi. Annesinin tanıdık yüzüne baktı: Patlak kahverengi gözlerinin üstüne şaşmaz, dümdüz bir çizgi çekerek dökülen gri kâkülleri; iri, belirgin burnu; küpe takmaya değil, duymaya yarayan büyük, işlevsel kulakları. Annesi tam bir güç ve kararlılık abidesiydi. Bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

örümcek, dar bir park yeri veya ahlaki bir ikilem karşısında bir an olsun tereddüt etmezdi.

Erika'yı okul bahçesinde ilk gördüğünde, "O küçük kızın bir arkadaşa ihtiyacı var" demişti Clementine'a. Okuldaki farklı çocuk. Asfaltın üstüne bağdaş kurmuş, kurumuş sarı yapraklar ve karıncalarla oynayan, antipatik çocuk. Yağlı sarı saçları kafasına yapışmış, cildi ölü gibi solgun, kolları kabuk tutmuş yaralarla dolu çocuk. (Clementine yıllar sonra o yaraların bit ısırığından olduğunu öğrenmişti.) Clementine küçük kıza bakmış, sonra annesine bakmış ve koca bir kelimenin boğazına takıldığını hissetmişti: *Hayır*!

Ama Pam'e hayır denmezdi, özellikle de o ses tonunu kullandığında.

Böylece Clementine gidip Erika'nın karşısında oturmuş ve "Ne yapıyorsun?" diye sormuştu. Sonra da onay verdiğini görmek için annesine doğru bakmıştı, çünkü Clementine iyilik yapıyordu ve *iyilik dünyadaki en önemli şeydi*. Ne var ki Clementine kendini iyilik yapıyormuş gibi hissetmiyordu. İyiymiş gibi yapıyordu. Bu pis görünüşlü kızla hiçbir ilgisi olsun istemiyordu. Bencilliği ne pahasına olursa olsun saklaması gereken kirli sırrıydı, çünkü Clementine ayrıcalıklıydı.

Pam, "ayrıcalıklı" kelimesini kullanmakta zamanının ötesinde bir kadındı. Clementine, beyaz orta sınıf ayrıcalığı hakkında daha moda olmadan önceleri kendini kötü hissetmeyi öğrenmişti. Annesi sosyal hizmetlerde çalışıyordu ve bitkin, ruhsuz, acı espriler yapan iş arkadaşlarının aksine, mesleğine olan şevkini hiç kaybetmemişti. Yarı zamanlı çalışırken üç çocuk yetiştiriyor ve dünyada olup bitenlerle ilgili keskin görüşlerini paylaşmayı seviyordu.

Clementine'ın ailesi öyle zengin filan değildi ama Pam'in yaptıklarına bakınca, ayrıcalık başka bir ölçekte değerlendiriliyordu. Hayat bir piyangoydu ve Clementine çok küçük yaşından itibaren kazandığını biliyordu.

"Erika'ya ne diyeceksin?" diye sordu Pam.

"Seçeneğim var mı ki?" dedi Clementine.

"Elbette seçeneğin var Clementine; o senin biyolojik çocu-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ğun olacak. Bu çok büyük bir istek. Senin..."

"Anne" dedi Clementine. "Bir düşün." İlk kez net konuşan kendisi olmuştu. Annesi barbeküde değildi. O korkunç görüntüler sonsuza kadar annesinin hafızasına kazınmamıştı.

Annesinin düşünüp kendisiyle aynı sonuca varmasını izledi.

"Ne demek istediğini anlıyorum" dedi Pam huzursuz bir sesle.

Clementine, annesinin devam etmesine izin vermeden atılıp, "Bunu yapacağım" dedi. "Evet diyeceğim. Evet demek zorundayım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

19

Yağmur aralıksız fon müziğine devam ederken, Vid karanlık yatak odalarında Tiffany'nin yanına uzanarak, "İyi misin?" diye sordu. "Hâlâ dostumuz Harry için üzülmüyorsun ya?"

Kırmızı kadifeden "tam karartma" perdeleri sayesinde Tiffany karanlıktan başka bir şey görmüyordu. Normalde karanlık onu rahatlatırdı, tıpkı otel odaları gibi. Ama bu gece boğucu geliyordu. Ölüm gibi. Bugünlerde ölüm aklına çok sık geliyordu.

Battal boy yataklarında Vid'i göremese de onun elleri başının arkasında, güneşlenir gibi sırtüstü yattığını biliyordu. Bütün gece hiç değiştirmeden, bu pozisyonda uyurdu. Tiffany bunca yıl sonra buna hâlâ gülüyordu. Uykuya karşı ne kadar rahat, özgüvenli ve aristokratik bir yaklaşımdı. *Gelebilirsin uyku.* Tam Vid'e göreydi.

Tiffany, "Dostumuz değildi, öyle değil mi?" dedi. "Sorun da bu. Komşumuzdu ama dostumuz değildi."

"Dostumuz olmak *istemiyordu*, biliyorsun" diye hatırlattı Vid.

Harry onlarla arkadaş olmak istese mutlaka olurlardı; bu doğruydu. Vid gün içinde karşısına çıkan herkesle arkadaşlık kurmaya açıktı: erkek garsonlar ve kadın garsonlar, benzin istasyonu görevlileri ve çellocular.

Kesinlikle çellocular.

Harry başka türlü bir adam olsa onu sürekli eve davet ederler, yokluğunu da çok daha kısa sürede fark etmiş olurlardı.

Hayatını kurtarmaya yetecek kadar kısa bir sürede mi? Bugün polis Oliver ile Tiffany'ye, Harry'nin ya merdivenlerden düşmüş ya da felç veya kalp krizi geçirmiş olabileceğini söyle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mişti. Otopsi yapılacaktı. Formalite icabı. Polis süreci takip ediyor, kutucukları işaretliyordu.

Polis Tiffany'ye, "Büyük olasılıkla hemen ölmüş" demişti ama nereden bilecekti ki? Tıbbi bilgisi yoktu. Sırf Tiffany kendini iyi hissetsin diye öyle söylüyordu.

Neyse, işin aslı, Harry'nin dostu olsalar bile sürekli evine gidemezlerdi. Muhtemelen yine de ölmüş olacaktı; sadece bugünkü gibi *son derece* ölü olamazdı. Onlar fark edene kadar haftalar geçmiş, adam da giderek daha ölü olmuştu. Tiffany o iç bayıcı kokuyu hatırlayarak öğürdü. Daha önce bir koku yüzünden kustuğu hiç olmamıştı. Eh, daha önce hiç ölüm koklamamıştı.

Oliver muhasebeciydi. Herhalde o da hiç ölüm koklamamıştı ama Tiffany, Harry'nin kumtaşından saksısına kusarken (Harry görse *küplere binerdi*), Oliver kanı çekilmiş yüzüyle, sakin sakin gerekli yerleri aramış, Tiffany'nin sırtını sıvazlamış ve ona cebinden çıkardığı temiz, beyaz mendilini uzatmıştı. "Kullanmadım" demişti. Oliver tam da kriz zamanında insanın yanında bulunması gereken adamdı. Tam bir kahramandı.

"Oliver tam bir kahraman" dedi yüksek sesle. Gerçi Vid'in artık muhtemelen, Oliver'ın müthiş kahramanlığını duymak istemediğini biliyordu.

"O iyi bir adam" dedi Vid sabırla. Esnedi. "Onları davet etmeliyiz." Bunu otomatik bir şekilde söylemişti. Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz da onları en son davet ettikleri günü düşünmüş olmalıydı.

"Hey, bence de! Hadi, onları barbeküye çağıralım!" dedi Tiffany. "Harika fikir! Bir dakika, çok tatlı arkadaşları da vardı, değil mi? Biri de çellocu değil miydi?"

"Hiç komik değil" dedi Vid. Sesi gerçekten üzgün çıkmıştı. "Hem de hiç komik değil."

"Affedersin" dedi Tiffany. "Kötü bir şakaydı."

"Ya kahve?" dedi Vid üzgün üzgün. "Erika ile Oliver'ı kahve içmeye davet edebiliriz, değil mi?"

"Hadi, uyu" dedi Tiffany.

"Tamam patron" diye karşılık verdi Vid ve sadece saniyeler içinde solukları yavaşladı. Hemen uykuya dalıveriyordu; üz-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gün, kızgın veya endişeli olduğu gecelerde bile. Bu adamın uykusu veya iştahı hiçbir şeyden etkilenmiyordu.

"Uyan" diye fısıldadı Tiffany ama şimdi onu uyandırırsa konuşup dururdu, üstelik adamcağız su dünyası projesi yüzünden sabah beşten beri ayaktaydı. Çalışanlarından biri hastalanmıştı. Bir de fiyat teklifini düşük verdiğinden endişeliydi. Uykusunu almaya ihtiyacı vardı. Tiffany yana dönüp zihnini altüst eden bütün düşünceleri sakince gözden geçirmeye çalıştı. Bir numara. Bugün Harry'nin cesedini bulmak. Hoş bir deneyim değil ama atlat artık. Harry muhtemelen öldüğüne memnundu. Yaşamaktan bıkmış bir adama benziyordu. Öyleyse unut gitsin.

İki numara. Dakota. Herkes –Vid, Dakota'nın öğretmeni, Tiffany'nin kız kardeşleri– Dakota'nın iyi olduğunu söylüyordu. Hepsi Tiffany'nin kafasındaydı. Belki öyleydi. Gözlemlemeye devam edecekti.

Üç numara. Dakota'nın yeni okulundaki bilgilendirme toplantısı. Muhtemelen bilinçaltında şu züppe okul ve diğer veliler karşısında duyduğu aşağılık kompleksine bağlı kızgınlık (bana KATILIMIN ZORUNLU olduğunu hatırlatan e-postalar gönderip durmayın; benimle büyük harflerle konuşmaya nasıl cüret edersiniz!). Kendine gel. Bu seninle ilgili değil. Dakota'yla ilgili.

Dört numara ama belki de hepsinden ağır basan, barbeküde olanlar hakkında hissettiği suçluluk ve korkuydu. Akıldan bir türlü silinemeyen bir kâbusu hatırlamaya benziyordu. Eh, evet Tiffany, anlıyoruz, çok sinir bozucu, defalarca üstünden geçip bir yere varamadık, artık düşünmeyi bırak, yaptığın veya yapmadığın, yapmış olman gereken ya da yapmamış olman gereken şeyleri değiştiremezsin.

Sorun, listesindeki bütün maddelerin çok belirsiz olmasıydı. Bir yere oturtmak imkânsızdı. Bütün kaygılarının parayla ilgili ve çözümlerin hesaplanabilir olduğu günleri hatırladı.

Kendini rahatlatıp kafasını dağıtmak için mevcut varlıklarının mütevazı bir değerlendirmesini yaptı. Mülkler. Hisseler. Emekli sandığında biriken para. Aile vakfı. Vadeli mevduatlar.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Çek hesabı. Bunu yapmak onu her zaman yatıştırıyordu. Aşılamaz bir kalenin surlarını hayal etmek gibiydi. Güvendeydi. Ne olursa olsun. Evliliği bitecek olsa (evliliği bitmeyecekti), borsa veya emlak piyasası çökecek olsa, Vid ölse veya kendisi ölse veya ikisinden biri kabarık ilaç faturaları gerektiren nadir bir hastalığa yakalansa bile aile güvendeydi. Bu kaleyi kendi elleriyle örmüştü; elbette Vid'in yardımıyla ama esas onun kalesiydi ve bununla gurur duyuyordu.

Günahlar üstünde yükselen ama yine de ayakta duran finansal kalende, güven içinde uyu o zaman.

Gözlerini kapadı ve birden tekrar açtı. Yorgundu ama hiç uykusu yoktu. Sanki kokain çekmiş gibi gözleri yuvalarından fırlamıştı. Demek uykusuzluk hastalığı buydu. Hep bu hastalığa yakalanacak bir tip olmadığını düşünürdü.

Birden gidip Dakota'ya bakma ihtiyacı duydu. Bu tür şeyler yapan biri de olduğunu düşünmezdi. Uyuyan bebeğinin nefes alıp almadığını kontrol etmek için gece yarıları kalkan annelerden olmamıştı hiç. (Ama Vid'i birkaç kez bunu yaparken yakalamış, onun da utançtan yüzü kızarmıştı. Bay Çok-Soğukkanlıyım ve Bu-Benim-Dördüncü-Çocuğum!)

Yataktan çıkıp karanlıkta yolunu bulmak için kollarını ileri uzatarak yürüdü ve beklediğinden daha yakında olan kapıya ulaştı. Bir kez sahanlığa çıkınca yolunu bulması daha kolaydı, çünkü Dakota gece kalkarsa diye düşük ayarlı bir ışığı açık bırakıyorlardı. Dakota'nın odasının kapısını açtı ve gözlerinin karanlığa alışması için orada biraz bekledi.

Tiffany yağmur yüzünden hiçbir şey duyamıyordu. Dakota'nın düzenli soluklarını duymak istiyordu. Parmak uçlarında ilerledi, tıka basa dolu kitaplığın önünden geçip yatağın yanında durdu, yukarıdan hatlarını seçmeye çalışarak Dakota'ya baktı. Dakota da babası gibi sırtüstü yatıyor gibiydi ama genellikle bir yanına kıvrılıp uyurdu.

Aynı anda Dakota'nın parlayan gözünü fark etti. Ardından kızının son derece net, uyanık bir sesle, "Ne oldu anne?" dediğini duydu.

Tiffany bağırarak sıçradı. Elini göğsüne bastırarak, "Uyu-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

duğunu sanıyordum" dedi. "Ödümü kopardın."

"Uyumuyorum" dedi Dakota.

"Uyuyamıyor musun? Neden burada böyle gözlerin açık yatıyorsun? Sorun ne?"

"Hiçbir şey" dedi Dakota. "Sadece uyanığım."

"Canını sıkan bir şey mi var? Yana kay."

Dakota yana kaydı. Tiffany yorganın altına girince, özlediğini o ana kadar fark etmediği bir rahatlama hissetti. "Harry için mi üzülüyorsun?" diye sordu. Dakota, Harry'nin ölüm haberi karşısında son zamanlarda hep yaptığı gibi kayıtsız kalmıştı.

"Pek sayılmaz" dedi Dakota ruhsuzca. "O kadar değil."

"Hayır. Tamam. Onu çok iyi tanımıyorduk ve o da pek şey sayılmazdı..."

"Pek nazik" diye tamamladı Dakota.

"Evet. Pek nazik değildi. Ama başka bir şey var mı?" dedi Tiffany. "Kafanı kurcalayan bir şey?"

"Kafamda bir şey yok" dedi Dakota. "Hiçbir şey." Bundan son derece eminmiş gibi söylemişti. Zaten Dakota asla yalan söyleyemezdi.

"Yarın Saint Anastasias'a gideceğin için endişeli misin?" diye sordu Tiffany.

"Hayır" dedi Dakota.

"İlginç olabilir" dedi Tiffany dalgın dalgın. Uykunun bilincine bir ilaç gibi yavaş yavaş nüfuz ettiğini hissediyordu. Belki bir şey yoktu. Ergenlik öncesi hallerdi. Hormonlar. Büyümek.

"Sen uyuyana kadar yanında uzanayım mı?" dedi Tiffany.

"Nasıl istersen" diye karşılık verdi Dakota buz gibi.

***

Dakota'nın annesi yanında derin bir uykuya dalmıştı. Tam olarak horlamıyordu ama her nefes verişinde uzun, ince bir ıslık sesi çıkarıyordu.

Annesinin uzun saç tutamları Dakota'nın yüzüne değiyordu ve burnunu gıdıklıyordu. Bir bacağını Dakota'nın bacağına dolayıp onu kendine bağlamıştı. Dakota nefesini tutup bacağı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nı yavaşça kurtardı. Yorganı sıyırıp dizlerinin üstüne kalktı ve yatak odasının duvarına Örümcek Adam gibi yapıştı. Duvara sürtünerek yatağın ucuna kadar ilerledi. Bu gizli bir operasyondu. Gardiyanından kaçıyordu. Evet! Başarmıştı! Halıdaki mayınlardan sakınarak parmak ucunda odayı geçti.

Saçma işler. Saçma saçma düşünme, böyle şeyleri küçük çocuklar düşünür Dakota. Şu anda gerçek savaşlar, okyanusların ortasında küçücük teknelerle ülkesinden kaçan gerçek mülteciler ve gerçek mayınlara basan insanlar var. Bir mayına basmak ister miydin? Minderli cumba sedirine oturdu ve dizlerini kollarının arasına alarak göğsüne çekti. Cumba sedirine minnet duymaya çalıştı ama cumba sediri için hiçbir şey hissetmiyordu. Aslında aklından gayet kaba ve nankörce bir şey geçiyordu: *Sıçmışım bu cumba sedirine.*

Dakota kısa bir süre öncesine kadar beyninin içinde sadece kendisine ait özel bir alan olduğunu fark edememişti. Dün öğretmenine bakmış ve içinden bir küfür savurmuştu. Hiçbir şey olmamıştı. Kimse ne yaptığını bilmiyordu. Kimse asla bilemezdi.

İnsanlar bunu herhalde üç yaşındayken filan çözmüş olurdu ama Dakota için yeni bir şeydi. Bunu düşünmek, kendini daire şeklinde bir odada tek başınaymış gibi hissetmesini sağlıyordu. Daire şeklindeydi, çünkü kafası da daire şeklindeydi; gözleri dairenin iki küçük, yuvarlak penceresiydi. İnsanlar o pencerelerden, gözlerinden içeri bakıp onu anlamaya çalışıyorlardı ama içeriyi göremiyorlardı. Tam olarak görünmüyordu. O orada, daire şeklindeki odasında tek başınaydı.

Annesine, "Cumba sedirimi seviyorum" diyebilirdi ve bunu annesinin şüpheleneceği kadar abartılı değil ama doğru şekilde söylerse, annesi onun doğru söylediğini düşünür ve gerçeği bilemezdi.

Dakota bunu yapabiliyorsa, yani *sıçmışım bu cumba sedirine* gibi şoke edici, öfkeli ve sert sayılabilecek şeyler düşünebiliyorsa, yetişkinlerin de şoke edici, öfkeli ve sert düşünceleri olabilirdi; hatta daha da kötü düşünceleri olabilirdi, çünkü onlar 18 yaş üstü filmleri izleyebiliyorlardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Mesela annesi, "İyi geceler Dakota, seni seviyorum" diyebilirdi ama beynindeki daire şeklindeki odasında, *Benim kızım olduğuna inanamıyorum Dakota. Senin gibi bir kızım olduğuna inanamıyorum* diye düşünebilirdi.

Annesi herhalde Dakota'nın büyüyüp bir hayal kırıklığı haline gelmesinin sebebinin "para içinde büyümesi" olduğunu düşünüyordu ama işin komik yanı, aslında dokunmasına izin verilmeyen bir banka hesabındaki doğum günü paraları dışında hiç parası yoktu.

Dakota'nın annesi "para içinde" büyümemişti (Dakota'nın babası da öyle ama Vid bu konuda konuşup durmazdı; o, parayı harcamayı severdi).

Annesi, Dakota'nın yaşındayken "zengin bir çocuğun" partisine gitmiş ve evlerine âşık olmuştu. Bir kale gibiydi, demişti. Hâlâ o evi en sıkıcı ayrıntısına kadar anlatabiliyordu. Özellikle de cumbalarını sevmişti. Cumbalara kafayı takmıştı. "Lüksün doruğu"ydu cumbalar. Annesi yıllarca mermer banyolu, cumbaları ve cumba sedirleri olan, iki katlı bir ev hayal etmişti. Gerçekten de mimari açıdan net bir hayaldi. Resimlerini bile çizmişti. Böylece Dakota'nın babası ile annesi, bu evi yapacak işçilerle konuşurken şöyle demişlerdi: Cumba sediri lütfen. Ne kadar çok, o kadar iyi. İşin tuhafı, Dakota bir defasında Louise Teyze'ye –annesinin ablalarından birine– "yoksulluk içinde" büyümeleriyle ilgili bir şey söylemişti de teyzesi bir kahkaha patlatmıştı. "*Yoksul* değildik" demişti. "Sadece zengin değildik. Tatillere çıkardık, oyuncaklarımız vardı, hayatımız çok güzeldi. Sadece annen o alt sınıf banliyösüne ait olmadığını düşünüyordu." Sonra gidip diğer teyzeleriyle de konuşmuştu ve hepsi annesiyle dalga geçmişti ama annesi bunları iplememişti bile. Sadece gülüp televizyon şovlarındaki Amerikalı genç kızlar gibi, "*Neyse ne*" demişti.

Her şeye rağmen Dakota cumba sedirlerini sevmek ve takdir etmek için elinden geleni yapıyordu ama bunda pek başarılı değildi. Takdir etme konusunda, mesela on üzerinden bir alırdı.

Perde kapalıydı. Açarken annesini uyandırmayı göze alamadığı için perdeyi çadır gibi başının üstünden geçirdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dışarıda yağmur yağdığı için fazla bir şey görünmüyordu. Harry'nin evi bulanık, ürkütücü bir şekilden ibaretti. Dakota, Harry'nin hayaletinin orada olup olmadığını düşündü; belki de kızgın kızgın söylenerek, eşyaları tekmeleyerek dolaşıyor, arada sırada başını çevirip tiksintiyle tükürüyordu. *Neden cesedimi bulmanız bu kadar uzun sürdü? Aptal mısınız nesiniz!*

Dakota onun öldüğüne *sevinmiyordu* ama üzülmemişti de. Bir şey hissetmiyordu. Kafasında Harry'yle ilgili büyük bir hiç duygusu vardı sadece.

Annesine kafasında bir şey olmadığını söylerken dürüsttü. Beynini boş bir sayfa gibi yapmak istiyordu.

O boş sayfada sadece okulla ilgili şeylerin olmasına izin vardı.

Başka hiçbir şey olamazdı. Ne üzücü düşünceler ne mutlu düşünceler ne de korkutucu düşünceler. Sadece Avustralya kültürü, küresel ısınma ve kesirlerle ilgili bilgiler.

Gelecek yıl yeni okula başlayacak olması iyiydi. İyi bir "akademik geçmişleri" vardı. Böylece yaptığı şeyi hatırlamayacağı, bir daha düşünmeyeceği kadar çok bilgiyle doldurabilirdi beynini. İlk başta yeni bir okula başlayacağı için biraz gerilmişti ama şimdi fark etmezdi. Arkadaş edinme konusundaki eski endişelerini düşünmek, çok küçüklüğünden kalma bir şeyi hatırlamak gibiydi; oysa barbekü daha ikinci sınıfın sonunda olmuştu.

Annesi ve babası onu hâlâ seviyordu. Bundan emindi. Ona için için kızmıyorlardı herhalde.

Ertesi gün babasının kıpkırmızı bir suratla arka bahçede, o koca demir çubuğu beysbol sopası gibi sallamasını hatırladı. Çok korkunçtu. Sonra babası eve dönmüş, tek laf etmeden duşa girmişti, halbuki babası konuşmaya bayılırdı. Konuşmadığına göre durum ciddi olmalıydı.

Yine de sonra, ondan sonra, yavaş yavaş annesiyle babası yine normal hallerine dönmeye başlamıştı. Onu affedecek kadar çok seviyorlardı. Yaptığı şeyin ne kadar ciddi olduğunu bildiğinin farkındaydılar. Hiç ceza vermemişlerdi. İşte bu kadar büyük bir şeydi. Çocuk işi değildi. "Odanı toplayana kadar te-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

levizyon yok" tarzı bir şey değildi. Aslında Dakota'nın pek ceza aldığı veya yaptığı şeyin "sonuçlarına katlandığı" olmazdı. Diğer çocuklar her gün sürüyle küçük yanlışlar yaparken, Dakota hepsini biriktirip bir tane devasa yanlış yapıyordu.

Kendi cezasını kendi verecekti.

Kendini kesmeyi düşünmüştü. Kütüphanecinin, onun yaşına göre olmadığını söylediği bir "genç yetişkin" kitabında bununla ilgili bir şeyler okumuştu. Kitabı daha sonra annesine aldırmıştı. (Annesi, Dakota'nın istediği her kitabı alıyordu). Gençler arasında yapılan bir şeydi. "Kendine zarar vermek" deniyordu. Kan görmekten gerçekten nefret etse de kendine zarar vermeyi deneyecekti. Annesiyle babası bilgisayarlarıyla meşgulken, onların banyosuna girip bir jilet buldu ve küvetin kenarına oturup derisine batırma cesaretini bulmak için neredeyse bitmek bilmeyen bir süre boyunca bekledi ama yapamadı. Zayıftı. Korkaktı. Onun yerine ellerini yumruk yapıp kalçalarına vurabildiği kadar sert bir biçimde vurdu. Sonrasında çürükler oluşmuştu; yani iyiydi.

Daha sonra aklına daha iyi bir ceza geldi; kesmekten daha çok acı veren bir şey. Her gününü etkileyen ama kimsenin fark etmediği bir şey. Kendini daha az suçlu ama aynı zamanda daha kimsesiz hissettiren bir şey.

Şu anda hissettiklerini tanımlayan en mükemmel kelime buydu. Bazen kendi kendine şarkı söyler gibi tekrarlayıp duruyordu: Kimsesiz, kimsesiz, kimsesiz.

Bir an için Harry'nin de kendini kimsesiz hissedip hissetmediğini düşündü. Belki de bu yüzden herkese karşı bu kadar öfkeliydi. O öğleden sonra bu cumba sedirine oturmuş kitap okurken başını kaldırıp Harry'nin evinin ikinci katında bir odada yanan ışığı gördüğünü hatırladı. Harry'nin orada ne yaptığını, tek başına yaşarken o evin bir sürü odasıyla ne işi olduğunu düşünmüştü. Şimdi Harry ölüydü ve Dakota bir şey hissetmiyordu; hiçbir şey.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

20

Barbekü günü

Tiffany kapıda durmuş, Clementine'ın, pembe tütüleri içinde zıplayıp duran kızlarını elinden tutarak eve doğru yürüyen Dakota'yı seyrediyordu. Mutfaktaki Vid'e, "İşte, geldiler" diye seslendi. O sırada kızlardan küçük olanı, bebeklere özgü o ağır hareketlerle yuvarlandı, Dakota da onu kucağına almaya çalıştı. Çocuğun boyu Dakota'nın yarısı kadar olduğu için ayakları yerde sürükleniyordu. Dakota bir yana eğilmiş, küçük kızın ağırlığıyla sendeliyordu.

Vid çizgili mutfak önlüğü, marine ettiği karideslerin keskin sarmısak ve limon kokusuyla ön kapıda belirdiğinde, "Dakota ne güzel ablalık yapıyor" dedi Tiffany.

"Aklından bile geçirme" dedi Vid.

On beş yıl önce evlenme teklif ettiğinde, Tiffany hâlâ nişan yüzüğünü hayranlıkla seyrederken (Tiffany için Tiffany marka bir yüzük elbette), Vid, "O yüzüğü takmadan önce çocuk konusunu konuşmalıyız, tamam mı?" demişti. Zaten üç havai, öfkeli ergen kızı olan Vid'in başka çocuk yapmak gibi bir arzusu yoktu ama Tiffany genç bir kadındı; çok doğaldı, bunu anlayabiliyordu. Böylece Vid'in anlaşmayı bağlamak için yaptığı fedakârlık şu olmuştu: *Sadece bir çocuk*. Tek çocuk politikası. Çin gibi. Bundan fazlasını kaldıramazdı. Kalbi ve banka hesabı buna yetmezdi. Tek çocuk yetmeyecekse bunu anlayabileceğini ama bu konuda pazarlık yapmayacağını söylemişti. Ya kabul et ya bırak; bu arada Tiffany Vid'i terk edecek olursa yüzük onda kalabilirdi ve onu her zaman sevecekti.

Tiffany kabul etti. O sıralar bebekler aklındaki en son şeydi; ayrıca ameliyat izlerine de bayılmıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Hiç pişman olmadı; sadece bazen, şimdi olduğu gibi, içinde bir sızı duyuyordu. Dakota sevgi dolu, sorumluluk sahibi bir abla olabilirdi; tıpkı kendi ablaları gibi. Onu bundan mahrum bırakmak yanlış geliyordu. Özellikle de Dakota kitaptan başka bir şey talep etmeyen bir çocukken.

"Belki de anlaşmamızı yeniden masaya yatırmalıyız" dedi Tiffany.

"Şakasını bile etme" dedi Vid. "Ben gülmüyorum. Bak şu yüze." Kederli bir ifade takındı. "Bu yüz ciddi bir yüz. Dört düğün beni batırır. Sonum olur. Şu film gibi, bilirsin işte, dört nikah ve benim cenazem. Anladın mı? Dört kızının düğünü ve Vid'in cenazesi."

"Anladım Vid" dedi Tiffany, bu şakayı aylarca, belki de yıllarca duyacağını bilerek.

Çocukların arkasından eve doğru yürüyen Erika, Oliver, Clementine ve Sam'e baktı. Dizilimleri bir tuhaftı; aralarında fazlaca mesafe vardı. Birbirlerini iyi tanıyan iki çift gibi değil de bugün tanışmış ve şans eseri aynı anda gelmiş dört ayrı kişi gibiydiler.

"Merhaba!" diye seslendi Erika. Zamanlamayı biraz yanlış ayarlamıştı; fazla uzaktaydı. Garaj yolları epey uzundu.

Tiffany onları karşılamak için basamaklardan inerken, "Merhaba!" diye karşılık verdi.

Birbirlerine yaklaştıklarında dördünün de yüzünde aynı cilalı sırıtışın olduğunu fark etti; uyuşturucuya başlamış veya bir dine ya da saadet zincirine yeni girmiş insanlarınki gibi bir sırıtış. Tiffany'nin içine bir kurt düştü. Bu öğleden sonra nasıl geçecekti bakalım?

Vid misafirlere kollarını uzatarak Tiffany'nin yanından geçti. *Tanrı aşkına Vid, seni çatlak. Gören de yurtdışından çok sevdiğin akrabaların gelmiş zanneder.*

Barney de gelenlerin çok sevilen akrabalar olduğunu düşünüp en kısa sürede hepsini koklama yarışına girmiş gibi heyecanla ayakkabıları koklamaya koşmuştu.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz!" diye seslendi Vid. "Şu küçük güzellere bakın! Merhaba! Sizi alması için Dakota'yı gönder-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

memin sakıncası olmamıştır umarım. Et kurusun istemedim. Barney, çılgın köpek, sakin ol."

Clementine'ı iki yanağından öptü. "Çünkü yanlış hatırlamıyorsam, siz de benim gibi ağzınızın tadına düşkünsünüz, değil mi? Güzel yemeği seviyoruz! Erikalarda son görüştüğümüzde yemekten bahsetmiştik, bilirsiniz."

"Öyle mi?" dedi Erika şüpheyle, bütün konuşma başlıkları önce onunla netleştirilmeliymiş gibi. "Hatırlamıyorum." Tiffany'ye bir kavanoz çikolatalı fındık uzattı. "Umarım alerjiniz yoktur. İçinde fındık var. Çikolatalı fındık."

"Alerjimiz yok" dedi Tiffany. "Çok da severim." Nezaket olsun diye söylememişti. Çikolatalı fındık onun için nostaljik bir şeydi. Eskiden büyükbabası her Noel'de bunlardan getirirdi.

"Gerçekten mi?" dedi Erika şaşkınlıkla. "Eh, iyi o zaman."

Tiffany'nin ablası Karen'ın deyimiyle, bu kız gerçekten eksantrikti.

Clementine'ın yüzünden o cilalı ifade gitmişti, bütün sorunlarının çözümü ondaymış gibi Vid'e bakıyordu.

"Anne, bu Ruby ve bu da Holly. Onları odama çıkarabilir miyim?" diye sordu Dakota, Tiffany'ye. Peri kanatları takmış ve her yerlerine kutu kutu sim boca etmiş gibi görünen, darmadağınık saçlı küçük peri kızlarını tanıştırırken gözleri parlıyordu.

"Anneleri ve babaları izin veriyorsa" dedi Tiffany.

"Dakota sorumluluk sahibidir" dedi Vid. "Onlarla ilgilenir."

Sam, iyi terbiye almış Avustralyalı oğlan çocuğu edasıyla Tiffany'yi baştan aşağı süzüp ardından hemen gözlerini kaçırarak yanağından öperken, "Tabii ki izin veririz" dedi.

Tiffany de burada olduğu için rahatlamış gibi hafifçe nefesini boşaltarak, "Seni tekrar görmek çok güzel Tiffany" diye ekledi. Clementine'la ikisi cenaze töreninden geliyorlarmış da kendilerini bırakmaya, üzerlerindeki gerilimi atmaya, yiyip içerek hayatta olduklarını hatırlamaya can atıyorlarmış gibi görünüyorlardı. Sam yere çömelip Barney'nin kulaklarını okşadı. Barney de hiç asalet filan göstermeden, şimdiye kadar onunla kimse ilgilenmemiş gibi kendini yere atıp kaşıması için göbeği-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ni açarak karşılık verdi.

"Davetiniz için çok teşekkür ederiz." Oliver, Vid'in elini sıktı, sonra da Tiffany'yi ona hiçbir şekilde değmemeye çalışırcasına garip bir hareketle öptü.

"Gelin, gelin!" Vid grubu içeri yöneltti. "Barbeküye çıkmadan önce bir şeyler içelim."

Erika, Barney arkalarından coşkulu bir heyecanla koştururken kızları yukarı çıkaran Dakota'ya bakarak, "Kusura bakmayın, kızlar her tarafa sim saçıyorlar" dedi.

Tiffany, Clementine'ın yüzünde, muhtemelen başka bir kadının çocukları adına özür dilemesinden kaynaklanan sinirli bir ifade görür gibi oldu.

"Ah, sorun değil" dedi.

"Onlara elişi masası hazırlamıştım" dedi Erika. "Biz elişi yaptıklarını sanıyorduk ama meğer..."

"Ortalığı birbirine katıyorlarmış" diye tamamladı Clementine. Şimdi de komik bir şeymiş gibi Erika'yla birlikte gülümsüyordu.

Tiffany karakter ve durum analizinde kendine epey güvenirdi –genellikle sezgilerinde yanılmazdı– ama şimdi bu dördü onu ambale etmişti. Dost muydular, düşman mı?

"Şampanya getirdik." Clementine, pek sık Moët satın almayan birinin gururlu havasıyla elindeki Moët şişesini havaya kaldırdı. (Vid'in mahzeninde üç kasa dolusu Moët vardı.)

"Teşekkürler! Hiç gerek yoktu!"

Vid, tombul eliyle şampanya şişesini benzin pompası gibi tuttu. "Ama asıl soru Clementine, çellonu getirdin mi?"

"Tabii ki" dedi Clementine, el çantasına hafifçe vururken. "Onsuz hiçbir yere gitmem. Burada. Katlanır bir tane aldım."

Vid kısacık bir an için çantaya boş boş baktıktan sonra neşeli bir kahkaha patlattı. O *kadar da* komik değil, diye düşündü Tiffany. Vid, Clementine'a şampanya şişesini silah gibi doğrulttu. "Beni kandırdın! Beni kandırdın!" Tiffany evet, tamam, seni kandırdı diye düşündü, şampanya kadehlerini almak için aceleyle dolaba giderken, çünkü Vid o şişeyi her zamanki gibi coşkulu bir şekilde patlatacaktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Vid'in Clementine'a ilgi duymasında bir sakınca yoktu. Tiffany bunu anlayabiliyordu; hoşuna bile gidiyor denebilirdi. Şu anda Clementine'ın saçıyla oynamasına bakılırsa onun da hoşuna gidiyor gibiydi. Sadece seksti. Seks kolaydı. Tiffany'nin anlamadığıysa odadaki diğer üç kişiydi, çünkü Vid şişeyi beklenen bir "Vuhuu!" eşliğinde patlatırken ve Clementine da Tiffany'den iki kadeh kapıp köpürerek dökülen şampanyayı kahkahalar içinde yakalamaya çalışırken, Oliver, Erika ve Sam gözlerini dikmiş, Clementine'ı izliyorlardı. Tiffany bakışlarında gördüğü şeyin derin bir sevgi mi, yoksa ayıplama mı olduğuna karar veremiyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

21

Clementine elindeki kitabı ters kapatarak kucağına bıraktı. Yağmuru dinleyerek çift kişilik yataklarının karanlık, boş tarafına baktı.

Annesi evine gittikten sonra ("Başka zaman" demişti Pam güçlü bir sesle, "başka zaman yine deneriz.") Sam "araba gezintisinden" dönmüş, dışarıda geçirdikleri fiyasko geceden hiç söz etmemişlerdi. Birbirlerine araları pek de iyi olmayan ev arkadaşları gibi kibar ve soğuk davranmışlardı. "Buzdolabında makarna var." "İyi, biraz alırım." "Ben yatıyorum." "İyi geceler." "İyi geceler."

Sam, üzerinde yatanın sırtını ağrıtan kanepede uyumak üzere çalışma odasına gitmişti. ("Rahattı, rahat!" derdi ertesi sabah misafirler, gizlice sırtlarını ovuştururken.)

Çalışma odası Sam'in yatak odasına dönüşmüş gibi görünüyordu. Geceye aynı yatakta başlayıp sonra gece yarısı, içlerinden birinin yastığı kolunun altına alarak sıvışması gibi bir oyuna bile girişmemişlerdi. *Artık ayrı odalarda uyuyoruz.* Bu düşünce zihninde netleştiğinde Clementine şoke edici, midesini bulandıran bir his yaşamıştı.

Sam'le bu yatakta kâbus görmeden veya diş gıcırdatıp bir o yana bir bu yana dönmeden birlikte uyudukları son gece, barbeküden önceki geceydi.

Şimdi yatağa birlikte girdiklerini, bütün gece uyuyup sabah birlikte kalktıklarını düşünmek hayal gibi görünüyordu. O son geceki sıra dışı sıradanlık nasıl bir şeydi? Şimdi hiçbir şey hatırlamıyordu Clementine; tek bildiği, sadece sekiz hafta sonra, eskisinden çok farklı insanlar olduklarıydı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Seks yapmışlar mıydı? Muhtemelen hayır. Zaten nadir yaptıkları bir şeydi. O gece o kadar hassas olmalarının sebebi de buydu. Sekse karşı hassaslardı.

Annesi bu gece o şık restorandaki yemeğin, eve dönüp "sevişmekle" sonuçlanacağını ummuştu. Eve erken dönmemiş, içeri el ele girmiş olsalar Pam göz kırpıp anlamlı anlamlı gülümseyerek hemen evine kaçar, ertesi gün de arayıp, "Umarım sevişemeyecek kadar yorgun değildiniz canım. Sağlıklı bir evlilik için sağlıklı bir seks hayatı şart" gibi münasebetsiz bir şey söylerdi. Annesi eskiden, Erika ile Clementine'ı arabasıyla partilere götürürken cinsel eğitim nutukları çeker, Clementine da kulaklarını kapatıp "lay lay lay" diye şarkı söylerdi. Pam ağzını her açtığında dikkat kesilen Erika ise bu nutukları dikkatle dinler, yol yordam soruları sorardı. "Kondom tam olarak ne zaman takılıyor?" "Çocuğun penisi ne zaman..." "LAY LAY LAY!" Clementine avazı çıktığınca bağırırdı.

Annesi seks konusunda, suda jimnastik gibi insana iyi gelen bir şeyden bahsedercesine fazlasıyla açık sözlü ve konuşmaya hevesliydi. *Seksteki Mutluluk*, iyi bir romanmış gibi yatağının başucunda utanmazca dururdu. Clementine o kitabın *tüylerini* nasıl diken diken ettiğini çok iyi hatırlıyordu.

Clementine seksin gizli saklı bir şey olmasını isterdi. Işıklar kapatılarak. Gizemli. Tüysüz. Gözünde o çılgın arka bahçede, asma ampuller yanmadan önce Tiffany'nin bir görüntüsü canlandı. Tiffany'nin tişörtü puslu ışıkta bembeyaz parlıyordu. Clementine'ın ağzında şekerli bir tat vardı, Vid'in yaptığı turtadan kaynaklanan. Şimdi utancın tadıydı.

Barbeküden iki veya üç gece sonra Clementine rüyasında, Opera Binası'nın konser salonunda, Sam olmayan biriyle sahnede seviştiğini görmüştü. Holly ile Ruby izleyiciler arasında annelerinin başka bir adamla sevişmesini izliyorlardı. Clementine olabilecek en ahlaksız biçimde inlerken tam orada, ön sırada bacaklarını koltuklardan sarkıtmış, oturuyorlardı. Önce *Kâşif Dora*'yı izler gibi boş bir konsantrasyonla bakarken birden ağlamaya başlamışlardı. Clementine sanki orgazmını değil, bulaşıkları yıkamayı bitirmek üzereymiş gibi "Bir dakika!" diye ba-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğırmıştı. Sonra kendi annesiyle babası ve Sam'in annesiyle babası, dördü birden, yüzlerinde tiksinti ifadesiyle konser salonunun koridorundan koşarak gelmişlerdi. Clementine'ın annesi bağırıyordu: "Nasıl yapabildin Clementine, nasıl yapabildin?"

Yorumlaması zor bir rüya değildi. Olanlar, Clementine'ın zihninde sonsuza kadar seksle bağlantılı kalacaktı. Kirli ve ucuz seksle.

O iğrenç rüya gerçek bir anıymış gibi, günlerce sahne sahne aklına gelip durdu. Kendi kendini sakinleştirmek zorunda kalıyordu: *Sakin ol Clementine. Gerçek hayatta Opera Binası'nda, çocuklarının önünde bir seks gösterisi sergilemedin.*

Yine de bir rüyadan çok anı gibi geliyordu.

Barbeküden sonraki hafta ikisi de kötü rüyalar görüp durmuştu. Çarşafları buruş buruş, yastıkları da terden sırılsıklam olmuştu. Sam'in uykusunda bağırışları yüzünden Clementine aniden kalp çarpıntısıyla uyanarak biri tişörtünden çekmiş gibi yatakta dikiliveriyordu. Uyandığında yanında Sam'i de aynı şekilde, kafası karışmış, anlaşılmaz sesler çıkararak dikilmiş buluyor ama içgüdüsel tepkisi şefkat değil, her zaman salt öfke oluyordu.

Sam uyurken dişlerini gıcırdatmaya başlamıştı. Tam üç dörtlük ritimde, katlanılmaz bir melodi. Klik-iki-üç. Klik-iki-üç. Clementine karanlığın içinde gözleri açık, öylece yatarak saatlerce vuruşları saymaya başlamıştı.

Belli ki Clementine da uykusunda konuşmaya başlamıştı. Bir defa uyanıp Sam'i tepesinde bağırırken (Sam bağırmadığını söylüyordu ama bağırıyordu) bulmuştu. "Sus, sus, sus!"

Kim daha çok rahatsız olursa uyumak veya bir şeyler okumak için çalışma odasına gidiyordu. İşte kanepe o sıralarda yatağa dönüşmüş ve bir daha kaldırılmamıştı. Eninde sonunda bunu konuşmaları gerekecekti. Böyle sonsuza kadar gidemezdi, değil mi?

Şimdi bunu düşünme. Kendi kendine hallolurdu. Endişelenecek daha önemli şeyleri vardı. Mesela yarın Erika'yı arayıp işten sonra bir görüşme ayarlaması gerekiyordu. Sonra ona yumurtalarını *elbette* bağışlayacağını söyleyecekti. Bu onun için bir zevk, bir şerefti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Nedense aklına, çocukken Erika'nın evine ilk ve son kez gittiği gün geldi.

Yaklaşık altı aydır arkadaştılar ve Clementine, oynamak için Erika'yı sürekli evlerine çağırıyordu (çoğunlukla annesinin ısrarıyla) ama Erika'dan bir türlü davet gelmiyordu. Clementine da bir çocuğun adalet duygusuyla bundan sıkılmaya başlamıştı. Başkalarının evlerine gitmek eğlenceliydi. Genellikle kendi evinde izin verilmeyen şeyler ikram edilirdi. Öyleyse Erika neden bu kadar tuhaf, kapalı ve açıkçası bencil davranıyordu?

Sonra bir gün, Clementine'ın annesi ikisini arabayla bir okul pikniğine götürürken, Erika'nın unuttuğu bir şey yüzünden onun evine uğramak zorunda kalmışlardı. Şapka mıydı? Clementine hatırlayamıyordu. Hatırladığı şey, "Annem soğuk olur diye üstüne de bir şey almanı söyledi" demek için arabadan fırlayıp Erika'nın arkasından koştuğu ve evin koridorunda birden şaşkınlıkla duruverdiğiydi. Ön kapı tamamen açılmıyordu. Erika içeri yan taraftan girmiş olmalıydı. Kapı, tavana kadar istiflenmiş karton kutular yüzünden açılmıyordu.

Aniden koridorda beliren Erika dehşet dolu bir suratla, "Ne yapıyorsun? Git buradan!" diye bağırmış, Clementine da geriye doğru sıçramıştı. Ama Erikaların koridorunun o bir anlık görüntüsü aklından hiç çıkmamıştı.

Bir banliyö evinde gecekonduyla karşılaşmak gibi bir şeydi. *Ivır zıvırlar.* Eski gazetelerden kuleler, birbirine dolanmış elbise askısı yığınları, kışlık montlar, ayakkabılar, bir tencerenin içinde boncuklu kolyeler ve tıka basa dolu, ağızları bağlanmış poşetler. Sanki birinin bütün yaşamı burada patlamıştı.

Bir de o koku. Rutubet, küf ve eski kokusu.

Erika'nın annesi Sylvia *hemşireydi*; sözüm ona işini iyi yapan bir hemşire. Emekli olmadan önce yıllarca bir bakımevinde çalışmıştı. Böyle yaşayan birinin, temizlik, hijyen ve düzenin çok önemli olduğu sağlık alanında çalışabilmesi Clementine'a çok acayip gelmişti. Artık annesinin istifçiliği hakkında rahatça konuşabilen Erika'ya göre bu o kadar tuhaf değildi; aslında bu tür insanların sağlık sektöründe çalışması sık karşılaşılan bir durumdu. "Başkalarına bakmaya odaklanıp kendilerini ih-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

mal etmeleriyle ilgili bir şey olduğu söyleniyor" demişti Erika. Sonra da eklemişti: "Ya da çocuklarını."

Erika'nın annesinin sorunu, yıllarca dolaylı ve dikkatli bir şekilde dile getirdikleri bir konu olmuştu; hatta televizyonda şu programlar çıkmaya ve o korkunç kelimeyi duymaya başladıklarında bile: İstifçi. Erika'nın annesi bir istifçiydi. Böyle bir şey vardı. Bir rahatsızlık. Yine de Erika'nın "istifçi" kelimesini yüksek sesle söylemesi ve hiçbir zaman derin, karanlık bir sır olmamış gibi bu konudan ve altında yatan psikolojik sebeplerden bahsetmeye başlaması, yaklaşık bir yıl önce o "şeker psikoloğuna" gitmesiyle mümkün olmuştu. Erika'nın evini gördükten sonra Clementine kendi evini ve hayatını onunla paylaşmamazlık edebilir miydi? Edemezdi ama etmişti.

Şimdi de aynıydı. İyi bir insana dönüşmemişti. Arkadaşının en büyük arzusuna kavuşmasına yardım edeceğine hâlâ sevinmiyordu. İşin aslı, ondan yumurtalarını bağışlamasını istediklerinde hissettiği hoşnutsuzluk hâlâ sürüyordu ama fark şuydu ki, artık hoşnutsuzluğundan *zevk* alıyordu. Doktorların onu kesip açmalarını istiyordu. Ondan bir parçayı çıkarıp Erika'ya vermelerini. *Al işte. Hadi, teraziyi dengeleyelim.*

Lambasını söndürdü, yatağın ortasına doğru yuvarlandı, o gün haricinde hiçbir şey ama hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. Sözüm ona o "sıradan gün" dışında.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

22

Barbekü günü

Vid devasa mutfağının ortasında durmuş, Formula 1 şampiyonları gibi aptalca sırıtarak şampanya şişesini iki eliyle birden havaya kaldırırken Clementine şişeden fışkıran Moët'yi kurtarmaya çalışıyor, Erika da bu sahneyi izliyordu.

Clementine çok eğlenceli bir şeymiş, o pahalı şampanyanın ziyan olması hiç önemli değilmiş gibi gülüyordu. O kadar para harcamamalıydı. Bahçede bir barbekü partisi için Fransız şampanyası getirmesi gerekmiyordu. Sam'le ikisi hep kazançlarının ötesinde yaşıyorlardı. O küçük, rutubetli, havalı evlerine ödedikleri *para*! Erika ile Oliver onların ne kadar kredi aldıklarını duyduklarında kulaklarına inanamamışlardı. *Sonra* geçen yıl kızları İtalya'ya tatile götürmüşlerdi! Harcama manyaklığı. Çocuklar, arabayla bir saatte gidilebilecek Central Coast'ta gayet mutlu olabilecekken, kredi kartıyla tatile çıkmışlardı. Elbette, Sam ile Clementine'ı ancak Toscana paklardı.

Clementine'ın bu yüzden tam zamanlı orkestra işine gerçekten ihtiyacı vardı. Her seferinde seçmeler yüzünden bunalıma giriyor, birden kendinden şüphe etmeye başlıyordu. Erika, insanın yapabileceğinden şüphe duyduğu bir işe sahip olmasını hayal bile edemiyordu. Erika'nın dünyasında bir işi ya yapabilirdiniz ya da yapamazdınız.

Erika belki de Clementine'ın yüzündeki ifadeyi yanlış yorumlamıştı. Yumurtalarını bağışlayarak onlara yardım etmek istemiyor değildi; sadece o sırada kafası çok doluydu. Sormak için seçmelerin bitmesini beklemeleri gerekirdi ama buna daha aylar vardı. Hem seçmeleri geçerse yeni bir işe başlayacaktı. Geçemezse de yıkılacaktı. Ya şimdi ya hiçbir zamandı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Belki de hiçbir zamandı.

Aldığı hap Erika'nın dengesini mi bozmuştu? Yok canım, bir şeyi yoktu. Gayet iyiydi.

"Al bakalım!" Clementine pek göz göze gelmemeye çalışarak Erika'ya bir kadeh uzattı.

"Ben de bir tane alayım" dedi Oliver. "Görüşmeleri" yüzünden duyduğu hayal kırıklığı ağzının kenarlarına asılı kalmıştı; üzgün bir palyaço gibi görünüyordu. Bugün için nasıl da umutlanmıştı. Dün gece televizyon izlerlerken Erika'ya birdenbire, "Sence evet diyecekler mi?" diye sormuştu. Erika o özlem dolu ses tonuna tahammül edemediği ve aynı zamanda korktuğu için, "Nereden bileyim?" diye çıkışmıştı.

"Evet, ben de bir kadeh içeceğim" dedi Sam. Sanki herkes susuzluktan ölüyordu. Halbuki Erika evde madensuyu ikram etmişti. Şampanyasından büyük bir yudum aldı. Pek sevdiği bir şey değildi. Aslında herkes şampanyayı seviyormuş gibi mi yapıyordu acaba?

"Eh, pek şık kaçmayacak ama ben bira içeceğim" diyen Tiffany, paslanmaz çelikten devasa buzdolabına gidip kalçasını hafifçe çıkararak durdu. Üstünde neredeyse beyaz denecek kadar solmuş, dizleri yırtık (gerçekçi yırtıklardı; Erika bunun için onu neredeyse affedebilirdi) bir kot pantolon ve düz bir beyaz tişört vardı. Uzun sarı saçları, film yıldızlarının moda haline getirdiği plaj dağınıklığındaydı. Tiffany'ye bakmak bile Erika'ya seksi çağrıştırıyordu; erkeklerin aklından neler geçiyordu, Tanrı bilir. Gerçi kocasına bakınca Oliver'ın bebek hayalleri kurarak pencereden dalgın dalgın dışarıyı izlediğini gördü. Mükemmel koca. Mükemmel bir eşe ihtiyacı olan bir koca.

"Aslında varsa" dedi Sam kadehini mutfak masasına bırakarak, "ben de bir bira alacağım."

"Fırında *struklji*'m var, beş dakikası kaldı" diyen Vid fırını açıp bir göz attı. "Leziz bir peynirli turta, çok güzel, Slovenya usulü. Geleneksel aile tarifi. Yok canım, internetten buldum!" Kükreyerek güldü. "Teyzem yapardı. Annemden tarifini istedim, 'Ben nereden bileyim!' dedi. Annem hiç iyi aşçı değildir. Bense harika bir aşçıyımdır."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Gerçekten harika bir aşçı. Çok da alçakgönüllüdür." Tiffany başını arkaya atıp birasından büyük bir yudum aldı. Sırtı yay gibi kıvrılmış, göğüsleri öne fırlamıştı; cinsiyetçi futbol reklamlarındaki kızlara benziyordu. Erika gözlerini ondan alamıyordu. Bunu *bilerek* mi yapıyordu? Çok acayipti. Erika, Clementine'la göz göze geldi. Clementine bir kaşını kaldırınca gülmemek için kendini tuttu. Arkadaşlıklarıyla ilgili sevdiği her şey, sadece kendisinin anlayacağı o kalkık kaşta toplanmıştı.

"Ben de yemek yapan bir koca isterdim" dedi Clementine, Tiffany'ye. "Onu nereden buldun?"

"Sırrımı söylemem" diye karşılık verdi Tiffany gözleri parlayarak.

İşte, Erika bu tür konuşmaları anlayamıyordu. Biraz uygunsuz değil miydi? Flörtözce? Ayrıca Clementine ile Tiffany ne kadar samimiydiler böyle. Eski arkadaşlarmış da Erika yabancıymış gibi.

"Hey, ben yemek yapıyorum!" dedi Sam şakadan Clementine'ın omzuna vurarak.

"Ay!" dedi Clementine. "Aslında ikimiz de yapıyoruz ama ikimiz de pek iyi sayılmayız."

"Ne!" diye atıldı Sam sözde kızmış gibi. "Ya benim özel tarifim?"

"Etli böreğin. Muhteşem. Enfes. Paketin üstündeki tarifi tamı tamına uyguluyorsun." Clementine kolunu Sam'in beline doladı.

Bir de bu. Erika bunu da anlamıyordu. Evdeki onca gerilimden sonra nasıl birbirleriyle şakalaşabiliyorlardı? Gerilimin sebebi Erika'ydı ama Clementine ile Sam'in üçüncü bir çocuk yapmak gibi önemli bir meselede anlaşmaları lazımdı. Bu konunun konuşulması, netleştirilmesi gerekirdi. Clementine sağ olsun, ortalıkta kolunu kesmeyi tercih edeceğini filan söylerse insanlar da buna inanırdı.

Bütün bu sevimli atışmalar Vid ile Tiffany için miydi? Oliver'la aralarında böyle atışmalar olmazdı. Oliver insanların yanında Erika'yla sevecen ama nazik bir tavırla konuşurdu; karısı değil de çok sevdiği teyzesiymiş gibi. Herhalde insanlar kor-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kunç bir evlilikleri olduğunu düşünüyordu.

Tiffany şampanya şişesini Erika'ya uzatarak, "Kadehini tazeleyeyim" dedi.

"Hayret, ne çabuk bitmiş." Erika şaşkınlıkla boş kadehe baktı.

"Acaba gidip çocuklara baksam mı?" dedi Sam, bakışlarını tavana kaldırarak. "Yukarısı şüpheli biçimde sessiz."

"Ah, rahat ol, endişelenme. Dakota'yla keyifleri yerindedir" diye karşılık verdi Vid.

"Sam endişelenmeden duramaz" dedi Clementine.

"Evet, Clementine uzaktan ebeveynlik yaklaşımını tercih ediyor" dedi Sam. "Alışveriş merkezinde göz kulak olmamıza gerek yok; güvenlik görevlileri hallediyor."

Clementine, "Sam, bu sadece bir defa oldu" diye çıkıştı. Ardından Vid ile Tiffany'ye dönerek, "JB Hi-Fi'da sadece bir saniyeliğine Holly'ye arkamı döndüm. Bir Barbie DVD'sine mi ne bakmaya gitmiş. Sonra yolunu şaşırıp mağazadan dışarı çıkmış. Korkunçtu" diye ekledi. Ama Erika bu hikâyeyi duyduğunu hatırlamıyordu.

"Evet, gördün mü? İşte bu yüzden arkanı *dönemezsin*" dedi Sam.

Clementine gözlerini devirdi. "Evet Bay Hayatında-Hiç-Hata-Yapmaz."

"Hiç böyle bir hata yapmadım."

"O da bir şey mi? Ben bir defasında Dakota'yı plajda kaybetmiştim" dedi Vid. Erika ile Oliver birbirlerine baktılar. Bu anne babalar yetersizliklerini ve sorumsuzluklarını mı yarıştırıyordu? Oliver ile Erika'nın çocukları olsa, gözlerini üzerinden asla ayırmazlardı. Asla. Her durumda risk analizi yaparlardı. Çocuklarına, kendi ailelerinden görmedikleri bütün ilgiyi gösterirlerdi. Kendi ailelerinin yaptığı her yanlışın doğrusunu yaparlardı.

"Hayatımda hiç o günkü kadar korkmamıştım" dedi Tiffany. "Vid'i öldürmek istedim. İçimden Dakota'ya bir şey olursa onu öldürürüm, gerçekten öldürürüm, asla affetmem, diye geçiriyordum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ama bak, hâlâ canlıyım! Onu bulduk. Her şey yoluna girdi" dedi Vid. "Çocuklar kaybolur. Bu, hayatın bir parçası."

Hayır, değil, diye düşündü Erika.

Tiffany, Erika'nın düşüncelerini seslendirir gibi, "Ah, hayır, değil" dedi. "Kaçınılmaz bir durum değil."

"Katılıyorum." Sam bira şişesini Tiffany'ninkiyle tokuşturdu. "Tanrım, şu sorumsuz eşlerimiz!"

"Sen ve ben; *sorumsuzlar* biz oluyoruz" dedi Vid Clementine'a, "sorumsuz" kelimesini sevimli bir şeymiş gibi vurgulayarak.

"R*ahatız*" diye karşılık verdi Clementine. "Her neyse, zaten bir defa oldu, artık onları şahin gibi izliyorum."

Vid, herhalde komşularının sohbetin dışında kaldıklarını fark ederek Erika ile Oliver'a dönüp, "Ya siz ikiniz, ha?" dedi.

"Erika'yı şahin gibi izliyorum" dedi Oliver beklenmedik bir şekilde. "Bir defa bile kaybetmedim."

Herkes güldü. Oliver zafer kazanmış gibiydi. Normalde böyle hazırcevaplıklar yapamazdı. Erika, Oliver'ın ağzının konuşmaya hazırlanıyormuş gibi kıpırdadığını görünce, mahvetme aşkım, diye düşündü. Orada dur. Daha çok güldüreyim diye aynı şeyi başka şekilde tekrar söylemeye çalışma.

"Ama ya çocuk?" dedi Vid. "Çocuk yapmayı düşünüyor musunuz?"

Kısa bir sessizlik oldu. Odadaki hava herkes nefesini tutmuş gibi gerilip sıkıştı.

"Vid" dedi Tiffany. "Böyle şeyler sorulmaz! Bunlar özel konular."

"Ne? Neden? Çocuk yapmanın neresi özel?" Vid ne diyeceğini şaşırmış gibi görünüyordu.

"Çocuk sahibi olmayı umuyoruz" dedi Oliver. Yüzü patlamış bir balon gibi içine çökmüştü. Zavallı Oliver. Tam da küçük sosyal zaferinin üstüne.

"Bir gün" dedi Erika. Herkes ona bakmaktan kaçınıyormuş gibiydi. Dişlerinin arasında bir şey kalmış da bunu söyleyemedikleri için ona bakmamaya çalışıyorlarmış gibi. Erika krakerin susamı kalmış olabilir mi diye düşünüp tırnağıyla dişlerini yok-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ladı. Sesinin neşeli çıkmasına çalışarak, "Yakında bir gün" diye ekledi.

"Evet ama çok bekleyemezsiniz" dedi Vid.

"Tanrı aşkına, Vid!" diye araya girdi Tiffany.

Üst kattan ortalığı yırtan bir çığlık geldi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

23

"Benim, Clementine."

Yağmur o kadar gürültülü yağıyordu ki, Erika telefondakinin Clementine olduğunu güçlükle anlayabilmişti.

"Yüksek sesle konuş."

"Pardon. Benim, Clementine. Günaydın! Nasılsın?"

"Evet, selam, nasılsın?" Erika, arabaya yerleştireceği eşyaları garaja taşımaya devam ederken cep telefonunu diğer kulağına götürüp omzuyla sıkıştırdı.

"İşten sonra bir şeyler içmek ister misin diye soracaktım" dedi Clementine. "Bugün. Ya da başka bir gün."

"İşe gitmiyorum" dedi Erika. "İzin aldım. Anneme gitmem gerek."

Sekreterini arayıp soran olursa annesi hasta olduğu için izin aldığını söylemesini istemişti, ki bu teknik olarak doğruydu.

Bir sessizlik oldu. "Ah" dedi Clementine. Ses tonu Erika'nın annesinden her bahsedişlerinde olduğu gibi yine değişiverdi. Ölümcül bir hastalığa tutulmuş biriyle konuşur gibi hassas ve dikkatli bir dil kullanıyordu. "Annen geçen gece seni aramış, annem söyledi."

"Evet" dedi Erika. Clementine ile annesinin kafa kafaya verip onun hakkında konuştuklarını düşününce içinde küçük bir öfke patlaması oldu. Herhalde çocukluğundan beri yaptıkları gibi. Zavallı, zavallı Erika.

Clementine'a, "Yemek nasıldı?" diye sordu.

"Harikaydı" dedi Clementine. Bu, öyle değil demekti. Harika olsa onun bunun hakkında övgüler yağdırıp dururdu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Madem öyle, anlatma Clementine. Evliliğin dağılıyorsa, mükemmel hayatın bu günlerde o kadar mükemmel gitmiyorsa umurumda değil. Bak bakalım, biz nasıl yaşıyormuşuz.

"Demek annenin evine gidiyorsun" dedi Clementine. "Şey için, temizlik için yardıma mı?"

"Elimden geldiğince." Erika üç litrelik dezenfektan bidonunu kaldırıp tekrar yere bıraktı. Telefonda konuşurken taşıyamayacağı kadar ağırdı. Onun yerine saplı paspasları alıp garaj kapısına gitti ve ışığı açtı. Garajları gıcır gıcırdı. Gıcır gıcır mavi Statesman'leri için hazırlanmış bir araba galerisi gibi duruyordu.

"Oliver da mı işten izin aldı?" Clementine, Oliver'ın her zaman onunla birlikte gittiğini biliyordu. Erika, Oliver'ın temizliğe ilk yardım edişini Clementine'a anlattığı zamanı hatırladı. Oliver'ın ne kadar harika olduğunu, hiç söylenmeden yardım ettiğini anlatmıştı. Onu dinlerken Clementine üzgün, ağlamaklı bir ifadeyle bakmıştı ve nedense o üzgün, ağlamaklı ifade Erika'yı sinirlendirmişti, çünkü Oliver yardım ettiği için ne kadar şanslı olduğunu *zaten* biliyor, ona minnettarlık duyuyordu ama Clementine'ın tepkisi, kendini küçük düşmüş gibi hissetmesine neden olmuştu. Erika bunu hak etmiyormuş, Oliver bir kocadan beklenebileceklerin fazlasını yapıyormuş gibi.

"Oliver işe gitmedi ama hasta" dedi Erika. Arabanın bagajını açıp paspasları içine attı.

"Ya? Peki, bugün seninle gelmemi ister misin?" diye sordu Clementine. "Gelebilirim. Sabah bir düğünde çalacağım ama sonra çocukları okuldan alma saatine kadar boşum."

Erika gözlerini kapadı. Clementine'ın sesinde hem umut hem de korku tınılarını duyabiliyordu. Onun çocukken, arkadaşının hangi şartlarda yaşadığını keşfettiği günü hatırladı. Porselen gibi teni, pırıl pırıl mavi gözleri, temiz, güzel hayatıyla küçük tatlı Clementine, Erikaların ön kapısında, büyük gözleri iyice büyümüş bir halde duruyordu.

"Seni ısırırlar" dedi Erika donuk bir sesle. "Pireler var." Sivrisinekler önce Clementine'ın porselen tenine koşardı. Leziz bir tendi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Böcek kovucu sürerim!" dedi Clementine hevesle. Sanki gerçekten gelmek istiyordu.

"Hayır" dedi Erika. "Hayır. Ben iyiyim. Teşekkürler. Senin seçmene çalışman gerek."

"Evet" dedi Clementine iç çeker gibi bir sesle. "Sanırım haklısın."

Erika konuyu değiştirmek için ama daha çok da Clementine'ın söyleyeceğini hissettiği şeyi duymak istemediği için, "Kim çarşamba sabahı evlenir ki?" diye sordu. "Davetliler işten izin mi alacak?"

"Çok para harcamak istemeyenler" diye karşılık verdi Clementine. "Ayrıca açık havada olacak ve tabii ki yağmur için plan yapmamışlar. Her neyse, dinle, bunu telefonda söylemek istemiyordum ama..."

İşte geliyordu. Teklif. Sadece an meselesiydi. Erika içeri girdi ve gözlerini koca dezenfektan bidonuna dikti.

"Barbeküden sonra konuyu tekrar açmak istemediğini biliyorum" dedi Clementine. "Cevap vermem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

Sesi yersiz bir şekilde resmiydi.

"Ama farklı bir sebebi olduğunu düşünmeni istemedim..." Bir an bocaladı. "Bir de Sam'le ben, son zamanlarda kafamız yerinde değil..."

"Clementine" dedi Erika. "Bunu yapmak zorunda..."

"Bunu yapmak istiyorum" dedi Clementine. "Yani yumurtalarımı bağışlamak. Çocuk sahibi olmana yardım etmek istiyorum. Gerçekten istiyorum. Yani ne gerekiyorsa yapmaya hazırım." Dikkatle boğazını temizledi. Sanki "ne gerekiyorsa yapmak", yeni öğrenmeye başladığı yabancı bir dile ait bir sözcüktü. "Bundan memnun olacağım."

Erika bir şey söylemedi. Dezenfektan bidonunu, obez bir çocuk gibi kaldırıp kalçasına dayamayı başardı. Yalpalayarak tekrar garaja yürüdü.

"Kararımın olanlarla bir ilgisi yok, bunu bilmeni isterim" dedi Clementine. "Zaten evet diyecektim."

Erika homurdanarak arabanın yolcu kapısını açıp dezen-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

fektanı koltuğa bıraktı.

"Ah, Clementine" dedi. Ses tonundaki ani samimiyetin farkındaydı. Sanki şimdiye kadar konuşurken hep numara yapmıştı. Gerçek sesi buydu. Garajda yankılandı. Bu, Oliver'la gecenin bir yarısı, utanç verici çocukluklarının en utanç verici sırlarını paylaştıklarında kullandığı sesti. "İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

24

Barbekü günü

"Sanki Holly'nin sesiydi" dedi Sam. Bira şişesini bıraktı. "Ben bakarım."

"Ah, canım" dedi Tiffany. "Sana odayı göstereyim."

"Anne!" Holly üst kattan çığlığı bastı. "Anne, anne, anne!"

"Anlaşılan benim de gelmem gerekiyor" dedi Clementine gözle görülür bir rahatlamayla.

Erika da gitmek, Holly'ye ne olduğuna bakmak istiyordu ama Holly'nin annesiyle babası oradayken uygun düşmeyeceği ortadaydı. Hem haddini aştığı için yine Clementine'ın öfkesini çekecekti. Şimdi odada sadece Erika, Oliver ve Vid kalmıştı. Vid elinden gelen taşkınlığı ardına koymayacak olsa da, bir arada iyi gitmeyeceği hemen belli olan bir kombinasyon.

Oliver somurtarak şampanya kadehine bakarken Vid yemeği kontrol etmek için fırının kapağını açıp tekrar kapadı.

Erika ilham almak umuduyla etrafına bakındı. Mutfak adasının ortasında, içi değişik boylarda, değişik renklerde cam parçalarıyla dolu geniş bir cam kâse vardı.

Erika içindekileri incelemek için kâseyi kendine doğru çekerek, "Ne hoş bir şey" dedi.

"Tiffany'nin" dedi Vid. "O deniz camı diyor. Ben çöp diyorum." Kâsenin içinden koyu yeşil renkte, uzun, oval bir cam çıkardı. "Şuna bak! Ona dedim ki, bebeğim, bu kırılmış bir Heineken şişesinden! Ayyaşın biri kumsala bırakmış, sen de onun çöpünü eve getiriyorsun! Denizin onu cilaladığını filan söylüyor."

Erika, Vid'e katılsa da, "Hoş bir dekor olmuş" dedi. Bir kâse çöpten başka bir şey değildi bu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Karım tam bir istifçi" diye devam etti Vid. "Ben olmasam televizyondaki o tiplere benzerdi; bilirsin işte, yığıntıları yüzünden kapılarından adım atılmayan tipler."

"Tiffany'ye istifçi denemez" dedi Erika.

Oliver boğazını temizledi. Bu bir uyarı sinyaliydi.

"Öyle, gerçekten öyle!" dedi Vid. "Gardırobunu görmen lazım. Ayakkabılarını. Kadın sanki Imelda Marcos."

"Yine de istifçi sayılmaz" dedi Erika. Oliver'a bakmaktan kaçınıyordu. "Asıl istifçi benim annem."

Oliver, avucu aşağı bakacak şekilde elini Erika'nın önüne doğru uzattı. Kadehini dolduran garsona "Daha fazla şarap istemiyorum" der gibiydi ama aslında "Daha fazla paylaşmanı istemiyorum" demek istiyordu. Oliver'ın dünyasında kimseye bir şey anlatılmazdı. Aile özeldi. Aile utanç vericiydi. Bu onların ortak noktasıydı. Ne var ki Erika artık utanmak istemiyordu.

"Nasıl yani, gerçekten mi?" dedi Vid. İlgisini çekmişti. "O televizyon programlarındakiler gibi mi?"

Televizyon programları. Erika televizyonu açıp annesinin koridorunu gördüğü zamanı hatırladı. İşte, o iğrenç ihtişamıyla bütün dünyanın gözleri önüne serilmişti. İki elini göğsüne götürüp vurulmuş gibi geri sıçramıştı. Kâbus gibi bir sahneydi. Bir düşman, kirli sırrını filme almış, yayınlıyordu. Rasyonel beyni bir an sonra kavramıştı: *Elbette* orası annesinin koridoru değildi; dünyanın öbür ucundaki yaşlı bir Galliye aitti ama buna rağmen Erika ifşa olmuş, herkesin önünde küçük düşmüş gibi hissetmekten kendini alamıyordu. Kumandayı kapıp birinin suratına tokat atar gibi televizyonu hışımla kapamıştı. O programları baştan sona asla izlememişti; o sözde anlayışlı ama riyakâr havalara katlanamıyordu.

"Evet, gerçekten" dedi Erika. "Televizyon programlarındakiler gibi."

"Vay canına!" dedi Vid.

Erika kendisinin, "Cansız nesnelere karşı patolojik bir bağımlılığı var" dediğini duydu. Oliver bir iç çekti.

"Kendini dış dünyadan koparmak için eşya biriktiriyor" diye devam etti Erika. Kendini durduramıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Hayatının büyük bir kısmında annesinin "alışkanlığını" irdelemekten, hatta gerekmedikçe bunun hakkında düşünmekten kaçınmıştı. Annesinin toplumun ayıpladığı bir fetişi varmış gibi davranıyordu. Evden ayrıldıktan sonra bu sorunu kendinden uzak tutmayı başarmıştı ama yine de yaklaşık bir yıl önce bir gece Google'ı açıp "istifçi" kelimesini aratmıştı. O geceden sonra bu konuyla ilgili bilgi edinmek için oburca bir iştah duymaya başlamıştı. Ders kitapları, gazete makaleleri, vaka incelemeleri okuyordu. İlk başlarda yasadışı bir şey yapıyormuş gibi kalbi hızla çarparak. Zamanla veriler, istatistikler ve "cansız nesnelere patolojik bağımlılık" gibi terimleri biriktirdikçe kalbi yavaşlamıştı. Yalnız değildi. Farklı değildi. Hatta Erika gibilerin benzer eziklikleri paylaştığı hikâyelerle dolu, "İstifçilerin Çocukları" adında bir internet sitesi bile vardı. Erika'nın bir zamanlar kirli, gizli utancıyla benzersiz görünen çocukluğu artık bir kategoriden, bir tipten, işaretlenecek bir kutucuktan başka bir şey değildi.

Destek almaya karar vermesini sağlayan da o araştırmalar olmuştu. Psikologla daha ilk seansında, oturur oturmaz, doktoruna "Öksürüyorum" der gibi ilk söylediği şey, "Annem bir istifçi" olmuştu. Zindelik veren bir duyguydu. Daha önce yüksekten korkuyormuş da şimdi paraşütle atlıyormuş gibi. Sorun hakkında konuşuyordu. Tavsiyeler alacak, *teknikler* öğrenecekti. Kendini bozuk bir cihaz gibi onaracaktı. Yeni gibi olacaktı. Annesini ziyaret edeceği için gerilmeyecekti. Bir koku, kelime veya aklından geçen bir düşünce çocukluğunu hatırlattığında paniğe kapılmayacaktı. Bu işi çözüyordu.

Onarım süreci umduğu kadar hızlı veya sistematik çıkmayınca zindeliği biraz azalmıştı ama hâlâ iyimserdi ve annesinin sorunu hakkında artık bu kadar rahat konuşabilmesini sağlıklı ruh halinin bir göstergesi olarak alıyordu. Bir defasında, süpermarket kasasında yaşlı bir kadına neden o kadar çok battal boy çöp torbası aldığını detaylarıyla anlatınca, Oliver beklenmedik bir öfkeyle, "Bu ruh sağlığı belirtisi değil" demişti. "*Dengesiz* görünüyorsun." Oliver, Erika'nın *annesini ispiyonlamaktan* acayip, fevkalade bir zevk almasını anlamıyordu. Artık senin sırlarını

BELONGS TO KAKTUS TEAM

saklamıyorum anne. Seni alışveriş merkezindeki bu tatlı yaşlı kadına ihbar ediyorum; kim dinlemek isterse, seni ona ihbar ediyorum.

Vid hayrete kapılmış, kafası karışmış görünüyordu.

"Vay canına!" dedi tekrar. "Demek hiçbir şeyi atamıyor, öyle mi? O programlardan birini hatırlıyorum; gazeteleri saklayan bir ihtiyar vardı, değil mi? Tepeleme. Dostum ne yapıyorsun; hiç okumayacaksın, at çöpe diye düşünmüştüm!"

"Ya" dedi Erika.

"Neyi çöpe atıyorsun?" Tiffany yanında Dakota (ışık saçan annesinin yanında renksiz ve sıradan görünüyordu) ve bütün o yaygaradan sonra keyiften gözleri parlayan Holly'yle çıkageldi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Erika.

"Ah, evet, bir şey yok" dedi Tiffany. "Sadece Holly Wii'de tenis oynarken burnunu vurmuş."

Oliver Holly'ye, "Burnuna tenis topu mu çarptı?" diye sordu. Çocuklarla konuşurken yüzünün bütün şekli şemaili değişiyordu; dişlerini sıkmayı bırakıvermiş gibi.

"Ah, Oliver, tenis topları teknik olarak 'gerçek' değil" dedi Holly. İki parmağını havaya kaldırıp "gerçek" kelimesini tırnak içine almıştı.

Oliver kendi başına bir tokat geçirdi. "Ne aptalım!"

"Ruby'nin kafası *güm*! diye burnuma girdi." Holly o anı hatırlayarak kızgın kızgın burnunu ovuşturdu. "Çok kalın kafası var."

"Uf" dedi Oliver.

"Dakota Holly'ye Barney'nin uyuduğu küçük evi gösterecek" dedi Tiffany.

"Doğum günümde köpek yavrusu istiyorum" dedi Holly. "Tıpkı Barney gibi."

"Sana Barney'yi veririz!" dedi Vid. "Çok yaramazdır."

"Gerçekten mi?" dedi Holly. "Onu alabilir miyim?"

"Hayır" diye araya girdi Dakota. "Babam yine zırvalıyor."

Holly, "Ya?" derken Vid'e kötü bir bakış attı.

Belki ona doğum gününde bir yavru köpek alırım, diye düşündü Erika. Tasmasına kırmızı bir kurdele bağlardı. Holly boy-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

nuna sarılır, Clementine de hoşgörü ve sevgiyle gülümserdi. (Sarhoş mu olmuştu? Aklına türlü türlü histerik düşünceler gelip duruyordu.)

"Ah canım, tamam, bırakalım bununla annen ve baban ilgilensin!" dedi Tiffany. Tişörtünü kaldırıp dümdüz bronz göbeğini kaşıdı. "Sonra da hep beraber çardağa geçeriz, değil mi Vid? Hava çok güzel, eve kapanmayalım. Turta daha olmadı mı?"

"Clementine'la Sam ne yapıyor?" diye sordu Erika.

"Ruby kendisiyle Wii'de tenis oynamalarını istedi" dedi Tiffany. "Yaşı o oyun için çok küçük gerçekten. Galiba Sam ile Clementine Ruby'yi unutup birbirleriyle kapışmaya başladılar."

Holly elini burnunun önünde sallayarak, "Ruby'nin altının değişmesi gerek" diye fısıldadı Erika'ya gizlice.

"O zaman buna ihtiyaçları olacak" dedi Erika, Clementine'ın çocuk bezi çantasını alırken. Çocuklarının altını değiştirmeleri gerekirken kendilerini bir bilgisayar oyununa kaptırmaları tam Clementine ile Sam'e göreydi. Üstelik neredeyse tanımadıkları birinin evindeydiler. Bazen ergenler gibi davranıyorlardı. "Ben götürürüm."

"Koridorun sonundaki oda." Tiffany'nin sesi birden sertleşti. "Mermere değil!" Vid'i sıcak tepsiyi mutfak adasına koymadan hemen önce yakalayıp tekrar fırına doğru yönlendirdi.

Erika çantayı omzuna asıp yumuşak halılı döner merdivenden yukarı çıktı. Merdivenlerin sonunda eşyasız, kocaman bir sahanlık vardı. Halıyla kaplı boş bir alan gibiydi. Erika kendini beş yaşındaki haline bırakıp boşluğun keyfini çıkardı. Kollarını iki yana sarkıttı. Duvarların birinde devasa bir göz tablosu vardı. Gözbebeğinde, ters çevrilmiş bir süt şişesini andıran kısa bir abajurun aydınlattığı sayvanlı bir karyolanın yansıması görünüyordu (ne anlamsız!). Modern sanat galerilerinden fırlamış bir oda gibiydi. Annesinin böyle bir "boşluğu" ıvır zıvırıyla doldurması ne kadar sürerdi acaba?

Erika mırıltıların geldiği uçtaki odaya doğru yürüdü. Halı o kadar yumuşaktı ki yürürken astronot gibi yaylanıyordu. Hoop. Biraz yalpaladı; omzu duvarı sıyırdı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bana yalnızken sorabilirdi." Clementine'dı. Alçak ama net duyulacak bir sesle konuşuyordu. "Dördümüz bir aradayken değil. Tanrı aşkına, peynir ve kraker eşliğinde. O kokulu peynir dilimi. Çok garipti. Garip değil miydi?"

Erika kalakaldı. Odaya gölgelerini görecek kadar yaklaşmıştı. Kapıdan uzaklaşıp koridorun duvarına yaslandı.

"Herhalde dördümüzü de ilgilendirdiğini düşündü" dedi Sam.

"Herhalde" dedi Clementine.

"Bunu yapmak istiyor musun?" diye sordu Sam.

"*Hayır*. İstemiyorum. Yani içimden ilk gelen tepki bu oldu. Sadece hayır. Bunu yapmak istemiyorum. Kulağa korkunç geliyor ama ben asıl... bu fikirden *nefret* ettim. Neredeyse... iğrenç geldi. Tanrım, bunu demek istemedim. Sadece gerçekten *yapmak istemiyorum*."

İğrenç.

Erika gözlerini kapadı. Kaç terapiye gitse, kaç uzun, sıcak duş alsa yeterince temizlenemeyecekti. Hâlâ o pis, pire ısırıklı çocuktu.

"Eh, yapmak *zorunda* değilsin" dedi Sam. "Sadece düşünmen için sordukları bir şey; bu kadar galeyana gelmene gerek yok."

"Ama başka kimsesi yok! Sadece ben varım. Hep sadece ben vardım. Başka arkadaşı yok. Sanki sürekli benden bir *parça* istiyor." Clementine'ın sesi yükselmişti.

"Şşşt!" dedi Sam.

"Bizi duyamazlar" diyen Clementine yine de sesini alçaltı. Erika duymakta zorlanıyordu. "Benim bebeğimmiş gibi hissederim sanki. Ya Holly'yle Ruby'ye benzerse?"

"Bu seni bu kadar endişelendirmemeli. Çocuk yapacağına kolunu keseceğini düşünürsek..."

"O sadece şakaydı. Erika'nın söylememesi gerekirdi. Gerçekten onu demek..." Clementine'ın sesi yine yükselmişti.

"Evet, biliyorum, tabii ki. Bak, hadi şu günü atlatalım. Bunları eve döndüğümüzde konuşuruz."

"Baba!" Ruby'nin küçük sesi araya girdi. "Bir daha oyna! Şimdi. Şimdi, şimdi, şimdi."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu kadar yeter Ruby. Aşağı dönmemiz gerek" dedi Clementine.

"Altını değiştirmemiz gerek; asıl yapmamız gereken o" dedi Sam. "Bez çantası nerede?"

"Tabii ki aşağıda. Bileğime bağlı değil ya."

"Tanrım, beni azarlama. Gidip getiririm." Sam odadan çıktı ve aniden durdu.

"Erika!" dedi. Hırsız görmüş gibi gözlerini fal taşı gibi açarak geri çekilmesi neredeyse gülünçtü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

25

Tiffany, Dakota'nın şifoniyerinin alt çekmecesinde, omuzları küçük beyaz incilerle süslü, beyaz Alannah Hill hırkasını arıyordu. Çocuğu özel okula giden bir velinin "zorunlu" bilgilendirme toplantısına giderken giymesi gereken türden kıyafetin o olduğuna karar vermişti birdenbire.

Birkaç hafta önce Vid'in kuzeninin bebeğinin vaftiz töreninde hava birden serinleyince çantasından çıkarıp Dakota'ya o hırkayı giydirdiğinden emindi. Büyük gelip omuzlarından sarkmıştı ama Dakota ne giydiğine hiçbir zaman aldırış etmezdi. Dakota'yı bilirdi, eve gelince hırkayı çekmecelerinden birine tıkmış olmalıydı. Muhtemelen kirliydi ama Tiffany son derece karmaşık bir sorunun çözümü ancak o olabilirmiş gibi kafasına takmış halde hırkayı arıyordu. Alt çekmecedeki her şeyi çıkararak yere yığdı. Çekmecenin arkasına tıkılmış bir kitap vardı. Onu da yere koyarken kitabın yarısının olmadığını fark etti. Kapağı yoktu. Yarısından yırtılmıştı. Neredeyse bütün sayfaların üstü siyah keçeli kalemle, öfkeyle karalanmıştı; karalamalar bazı yerlerde öyle şiddetliydi ki sayfada delikler açılmıştı.

Yere çöküp hızlı hızlı soluyarak kitaba baktı. Sayfanın üstünde *Açlık Oyunları* başlığı vardı. Bu, ablası Karen'ın Dakota'nın yaşına göre olmadığını söylediği kitap değil miydi? "Okuduğu şeyler konusunda sorumlu davranman gerek" demişti Karen patronluk taslar gibi. "O kitabın ne kadar şiddet içerdiğini bilmiyor musun?" Ama Tiffany, Dakota'nın okuduklarını sansürlememesi gerektiğini düşünüyordu. Sonuçta porno filan değildi. Genç yetişkinler için yazılmış bir kitaptı. Tiffany kitabın konusunu biliyordu (filmin fragmanını YouTube'da izlemişti).

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Masallarda bile şiddet vardı. *Hansel ile Gratel*'e ne demeli? Dakota küçükken de hep en korkutucu masalları severdi.

Dakota parçalayacak kadar kötü mü etkilenmişti kitaptan? Kitap büyük bir vahşete maruz kalmış gibiydi. Tiffany diğer giysileri de çıkarıp kitabın geri kalanını buldu.

Dakota kitaplarını sever, onları iyi korurdu. Kitaplığı her zaman düzenliydi. Hatta sayfaların köşelerini bile kıvırmazdı. Kitap ayracı kullanırdı! Bir kitabı yırtıp saklamak da ne oluyordu? Hiç anlamı yoktu. Okumak onun en sevdiği şeydi.

Tiffany bakışlarını tavana çevirdi. Gerçi Dakota eskisi kadar okuyor muydu? Ödevleri için okuyordu elbette. Sabırla masasına oturur, kimse bir şey söylemeden bütün ödevlerini bitirirdi. Tiffany'nin kontrol etmesine gerek bile kalmazdı. Peki ama zevk için okumaları?

Tiffany onun yatakta veya cumba sedirinde okuduğunu en son ne zaman görmüştü? Hatırlamıyordu. Tanrı aşkına, bu kitap onu *bir daha okumak istemeyeceği kadar* çok mu yıpratmıştı? Tiffany'nin ihmalkârlığına diyecek yoktu. Berbat bir anne. Berbat bir komşu. Berbat bir kadın.

"O ayakkabıları boyamayı bitiremedin mi daha Vid?" diye seslendi. "Geç kalmayalım! Yağmur yüzünden trafik sıkışacak!"

Tiffany kitapla birlikte her şeyi tekrar çekmeceye sokuşturdu. Elbette Dakota'ya şimdi, tam da bilgilendirme toplantısına gitmek üzereyken bir şey söylemeyecekti.

Sonra ilgilenmek üzere konuyu aklından çıkardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

26

Barbekü günü

Sam, "Erika!" deyince Clementine sözlerini yutmak istermiş gibi elini ağzına götürdü ama sonra suçluluğunun kanıtı gibi durduğu için hemen çekti. Aptallığı ve düşüncesizliği inanılır gibi değildi.

Erika odaya girip bez çantasını uzattı. "Ah! Merhaba! Sağ ol!" dedi Clementine. "İhtiyacımız olduğunu nasıl tahmin ettin? Holly iyi mi?"

Kekelerken bir yandan da söylediklerini aklında geri sarıyordu. Erika neyi duymuş olabilirdi? Herhangi bir şeyi? Hepsini? Eyvah, "iğrenç" dediği kısım olmasaydı. En kötüsü de o sıradaki ses tonuydu. Hor görür gibi.

Söylediklerini bir şekilde yeni sözlerinin katmanları altına saklayabilirmiş gibi konuşup duruyordu. "Dakota ona köpek kulübesi gibi bir şeyi gösterecekti. Doğum gününde yavru köpek istiyor. Sakın alayım deme, tamam mı? Şaka yapıyorum, almazsın tabii. Ev ne kadar şahane, değil mi? Bahse girerim köpeğin kulübesi bile beş yıldızlıdır!"

Sam, Erika'nın arkasında gözlerini açmış, parmağını boğazından geçirerek kes demeye çalışıyordu.

"Tiffany hep birlikte çardağa geçmemizi söyledi" dedi Erika. Sesi her zamanki gibi duygusuz ve soğuktu. Belki de bir şey duymamıştı.

Sam, "Ben aşağı inip Holly'ye bakacağım" dedi. "Ruby'yle sen ilgilenirsin, değil mi?"

"Elbette, Ruby'yle ben ilgilenirim" dedi Clementine. Sam onu kızlardan biriyle veya ikisiyle baş başa bıraktığında hep bunu yapıyordu. Kendi çocuklarıyla ilgilenmeyi ihmal etmeyece-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ğinden emin olmak istermiş gibi.

"Altını nerede değiştireceksin?" diye sordu Erika etrafına bakınarak.

Burası zenginlerin medya odası dedikleri odaydı. Duvardaki gülünç derecede dev ekranın karşısında deri koltuklar vardı. Sam gördüğünde kıskançlıktan neredeyse aklını kaçıracak gibi olmuştu.

"Tanrım" dedi Clementine. "Bilmiyorum. Herhalde yerde." Alt değiştirme minderini ve mendilleri yere sermeye koyuldu. "Her şey ne kadar pahalı görünüyor, değil mi?"

"Kokuyorum" dedi Ruby. Kokuşmak ödüllendirilmesi gereken bir şeymiş gibi başını nazlı bir havayla yana eğdi.

"Evet, kokuyorsun" dedi Clementine.

"Holly bu yaşlarda tuvalet eğitimini almamış mıydı?" diye sordu Erika, Clementine Ruby'nin altını değiştirirken.

"Erteleyip duruyoruz" diye itiraf etti Clementine. Normalde Erika'nın imalı eleştirisine kızardı ama şimdi alçakgönüllülükle hatasını kabul etmeye can atıyordu; söylediği kötü şeyleri böyle aklayabilirmiş gibi. (Eyvahlar olsun! *Peynirin* azlığından da şikâyet etmişti.)

"Bir kere başlayınca devam ettirmen gerekiyor. Bu yüzden evde hapis kalıyorsun; hiçbir yere gidemiyorsun. Eh, gidersin ama zor... hem, şey, biz zaten hazırlıklıyız; büyük kız çocuğu külotlarını aldık bile, değil mi Ruby? Benim seçmelerimi, Holly'nin doğum günü partisini ve Sam'in annesiyle babasının kırkıncı evlilik yıldönümünü atlatınca başlarız diye düşündük."

Sus, sus, sus. Çenesini kapatamıyordu.

"Doğru" dedi Erika dalgın dalgın. Normalde mutlaka sinir edici bir karşı görüşü olurdu. Ruby ve Holly'nin bebekliklerinden beri çocuk yetiştirmeyle ilgili, onların yaşlarına uygun makaleler okuyor, "gelişimsel dönüm noktalarıyla" ilgili tüyolar veriyordu. Clementine bunu, Erika'nın çocuk sahibi olmak istemesine değil, onun hayatına duyduğu takıntılı, tuhaflık sınırındaki ilgisine yormuştu. Ne kadar bencil davranmıştı!

Clementine altını değiştirmeyi bitirir bitirmez Ruby, "Kaldır!" diye emretti. Kollarını Erika'ya uzattı; Erika da onu tutup

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kalçasına kaldırdı. "Oraya!" Ruby inatçı bir atı sürüyormuş gibi, vücudunu gitmek istediği tarafa doğru yaslayarak Erika'yı yönlendirdi.

Erika, "Seni küçük zorba" diyerek Ruby'yi kitaplığa doğru götürürken, Clementine Ruby'nin almayı umduğu porselen oyuncak bebeği gördü.

"Ah, demek onu istiyorsun! Ona dokunmana izin verebileceğimizi sanmıyorum" dedi Erika ve Ruby'nin uzanan elleri bebeği alamasın diye diğer tarafa döndü.

Clementine, Ruby'nin başının üstünden Erika'yla göz göze geldi. Erika'nın bakışlarında biraz dalgın ve tuhaf bir ifade vardı ama incinmişe veya kızmışa benzemiyordu. Kapının önünde pusuya yatıp dinlemiş olamazdı herhalde. Bu hiç Erika'nın tarzı değildi. Yetersizliklerini, bu işte onlardan daha iyi olduğunu kanıtlamak için bez çantasıyla doğrudan içeri dalardı.

Clementine Erika'nın başını şefkatle Ruby'ye doğru eğişini izlerken bencilliği yüzünden duyduğu suçluluk duygusuyla boğazı düğümlendi.

Yine de istedikleri şeyi yapamazdı, yapmayacaktı.

Yapmak istemiyorum. Yapmak istemiyorum. Alt değiştirme minderini bez çantasına koymak için eğilirken aslında kafasında Erika'yla değil, annesiyle konuştuğunu fark etti. *Hep yardımcı oldum, hep iyi davrandım ama yeter artık! Bana bunu da yaptırtma.*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

27

"Oliver?" dedi Erika yavaşça, hâlâ uyuyor olabileceğini düşünerek. Yatağın ucunda durup ona baktı. Bir kolu muazzam kol kaslarını sergileyecek bir açıyla yorganın dışına çıkmıştı. Zayıf, neredeyse cılızlığın sınırında bir adamdı ama sıkı yapılıydı. (İlişkilerinin başlarında bir gün, Sam ve o zamanlar daha bebek olan Holly'yle birlikte plaja gittiklerinde, Clementine kulağına eğilip, "Göstermiyor ama yeni erkek arkadaşının vücudu bayağı hoşmuş, değil mi?" diye fısıldamıştı. Erika'nın itiraf edemeyeceği kadar çok hoşuna gitmişti bu.)

"Hımmm?" Oliver sırtüstü dönüp gözlerini açtı.

Erika, "Ben anneme gitmek için hazırım" dedi.

Oliver esnedi, gözlerini ovuşturdu ve komodinden gözlüğünü aldı. Pencereden, şakır şakır yağan yağmura baktı. "Sağanağın dinmesini beklesen iyi olabilir."

"Bütün gün beklemem gerekir" dedi Erika. Yatağa, kar gibi beyaz, tertemiz nevresim takımına baktı. Oliver her gün çarşafları karyolanın köşelerine sıkıştırarak yatağı özenle yapıyordu. Erika üstünü çıkarıp Oliver'ın yanına uzanmayı ve her şeyi unutmayı istediğini fark edince şaşırdı. Normalde uykucu bir tip değildi.

"Nasılsın?" diye sordu Oliver'a.

"Sanırım daha iyi olmam gerek" dedi Oliver kaygıyla. Yatakta doğrulup gözlerinin altına vurarak sinüslerini kontrol etti. "Ah, hayır. İyi hissediyorum! İşe gitmem gerekirdi." Ne zaman hastalık izni alsa, bu izinlerini boşa harcamamak için sürekli sağlık durumunu kontrol ederdi. "Ya da annenin evinde sana yardım edebilirdim." Oturup ayaklarını yataktan sarkıttı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Mazeret iznine çevirebilirim."

"Bir gün daha dinlenmeye ihtiyacın var" dedi Erika. "Ayrıca hastayken annemin evine yaklaşamazsın."

"Aslında gerçekten kendimi biraz sersem gibi hissediyorum" dedi Oliver rahatlayarak. "Evet, şu anda kesinlikle bir sersemlik hissediyorum. Hesap denetim toplantısına böyle giremem. Mümkünü yok."

"Hesap denetim toplantısını yürütemezsin. Sen yat. Gitmeden sana biraz çayla tost yapayım."

"Harikasın" dedi Oliver. Hasta olduğunda gördüğü en ufak ilgiye her zaman acınacak şekilde minnettar olurdu. Doktor randevularını daha on yaşındayken kendisi almaya başlamıştı. Hastalık hastası olmasında şaşılacak bir şey yoktu. Erika da annesi hemşire olmasına rağmen pek ilgi görmüş sayılmazdı; en azından nezle yüzünden değil (Pam'in, Clementine'a bir tepsi içinde servis ettiği sıcak tavuk suyu çorbasından olmazdı). Hayatında sadece birkaç kez, çok hasta olduğunda annesi ona bakmıştı. Hem de Erika sonunda onun ilgisini çekmiş gibi çok iyi bakmıştı.

Odadan çıkmak üzereyken Oliver, "Az önce biriyle telefonda konuştuğunu mu duydum?" diye sordu.

"Clementine'dı" dedi Erika. Duraksadı. Evet dediğini Oliver'a söylemek istemiyordu. Onun yanaklarına tekrar renk gelerek yataktan fırladığını görmek istemiyordu.

Oliver gözlerini açmadı. "Bir haber var mı?"

"Hayır" dedi Erika. "Henüz yok."

Sadece üstünde biraz düşünmesi gerekiyordu.

Bugün psikoloğuyla şu "acil durum" seansı olacaktı. Belki bu kafasını biraz daha netleştirebilirdi. Bugünkü seansta konuşulacak ne çok şey vardı! Yanında bir not defteri götürmesi gerekebilirdi. Bu onu hiç de A-tipi kişilik yapmazdı. Gerçi Erika'nın A-tipi olmakla ilgili bir sorunu yoktu. İnsan neden başka bir kişilik tipi olmak istesindi ki.

Oliver'ın tostuyla çayını hazırlarken, doktorun, yumurtalarından artık ümitlerini kesmeleri gerektiğini söylemesini hatırladı.

"Yumurtalarını bağışlayan birinden satın alabiliriz, değil

BELONGS TO KAKTUS TEAM

mi?" demişti Erika. Umurunda değildi. Neredeyse rahatlamıştı, çünkü artık çeşitli genlerini aktarmakla ilgili gizli korkusunu unutabilirdi. Kendi gözlerine veya saçlarına veya kişilik özelliklerine sahip bir çocuk hayal etmek ona hiçbir zaman özellikle zevk vermemişti. Onun cansız, ince saçlarını kim isterdi ki? Cılız, çarpık bacaklarını? Bir de ya çocuk istifçi olursa? Çocuğun biyolojik olarak onun olmaması sorun değildi. Bir sonraki aşamaya geçmeye neredeyse anında hazır hissetmişti kendini.

Gerçekten *kederlenen* Oliver'mış gibi görünüyordu. Tuhaf bir şeydi. Dokunaklı ama kafa karıştırıcı. Oliver'ın onu sevdiğini biliyordu. Bu hayatının en muhteşem sürprizlerinden biriydi. Ama gerçekten Erika'ya benzeyen, Erika gibi davranan, onun fiziksel ve ruhsal özelliklerini taşıyan bir çocuk istemek? Hadi ama bu biraz fazla ileri gitmek oluyordu.

Her neyse, paraları vardı. Birinin yumurtalarını satın alabilirlerdi. Bu işi sonunda halledeceklerdi, sonsuza kadar.

Ne var ki durum öyle değildi.

"Şey, hayır" demişti doktor. "Burada bu işler kaçak yürüyor." Doktorları Amerikalıydı. "Bağışçınıza zamanı ve tıbbi masrafları için ödeme yapabilirsiniz, o kadar. Burası genç üniversite öğrencilerinin para için yumurtalarını bağışladığı Amerika gibi değil. Dolayısıyla Avustralya'da gerçekten yumurta bağışı sıkıntısı var." Onlara üzgün, çaresiz bir ifadeyle bakmıştı. Bu konuşmayı daha önce birçok kez yaptığı belliydi. "Sizin fedakâr bir bağışçıya ihtiyacınız var. Tanımadıkları kişilere yumurtalarını bağışlayabilen kadınlar *var* ama bulması çok zor. Düşünmenizi önereceğim ilk ve en kolay, dolambaçsız seçenek, size yardım edecek iyi bir arkadaş veya akraba bulmanız."

Oliver hemen, "Ah, sorun değil. Zaten bir yabancının yumurtalarını istemeyiz" diye atılmış, Erika da, "İstemez miyiz? Neden?" diye düşünmüştü.

"Yedek parçalardan bir bebek üretmek istemiyoruz" demişti Oliver. Doktorun yüzü Oliver'ı dinlerken ifadesiz ve profesyoneldi. Sonuç olarak onun işi buydu: Bebek üretmek. "Biz bu çocuğun sevgiyle dünyaya gelmesini istiyoruz" diye eklemişti Oliver sesi titreyerek, Erika da kızarmıştı; kelimenin tam

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

anlamıyla kızarmıştı. Oliver neden bahsediyordu böyle? Tüp bebek doktorunun önünde ovülasyondan, âdet döngüsünden ve foliküllerden konuşmakla ilgili bir sorunu yoktu ama *sevgi* konuşamazdı. Bu çok kişiseldi.

Eve dönerlerken arabada Clementine'ı öneren Oliver olmuştu. Erika hemen, içgüdüsel bir tepkiyle karşı çıkmıştı. Hayır. Asla. Clementine iğneden hoşlanmazdı. Clementine ailesini ve kariyerini dengelemeye çalışmakla çok meşguldü. Erika Clementine'dan yardım istemekten hoşlanmıyordu; o Clementine'a yardım etmeyi tercih ediyordu.

Yine de sonra Holly'yle Ruby'yi düşününce içi olağanüstü bir istekle doldu. Kendi Holly'si ve Ruby'si. Birdenbire onca zamandır üstünde düşündüğü o soyut fikir gerçeğe dönüştü. Ruby'nin mavi, güzel, kedi gözleriyle Oliver'ın siyah saçları. Holly'nin gonca gibi dudaklarıyla Oliver'ın burnu. Tüp bebek sürecine girdiğinden beri ilk defa gerçekten bir bebek özlemiyle yanıp tutuşuyordu. O bebeğin özlemiyle. Onu en az Oliver'ın istediği kadar istiyordu. Neredeyse Clementine'ın bebeğini, kendi bebeğini isteyebileceğinden daha çok istiyor gibiydi.

Su kaynarken Tiffany ile Vid'in evinde o pofuduk, yumuşak halılı koridorda yürüyüşünü hatırladı. Her şeyin gerçekdışı gözüktüğü tuhaf bir balonun içine hapsolmuş gibiydi. Yine de Clementine'ın sesini gayet net duymuştu: *Neredeyse... iğrenç geldi. Tanrım, bunu demek istemedim. Sadece gerçekten yapmak istemiyorum.*

Gecenin o kısmını neden bu kadar net hatırlıyordu? Clementine'ın sözleri hafızasından silinse daha iyi olacaktı ama öğleden sonranın o kısmına dair hafızası son derece berrak, o an diğer anlardan çok daha belirgindi. Sanki içtiği hap ile ilk kadeh şampanya kimyasal bir reaksiyona girerek hafızasını bir an keskinleştirmiş, ardından da bulanıklaştırmıştı.

Clementine'ın, *Ya Holly'yle Ruby'ye benzerse* dediğini duymuştu.

Üstünden bunca hafta geçmesine rağmen hatırlayınca yanakları kızardı. Clementine, Erika'nın gizli, en özel umutlarını küçümseyen bir tonla söylemişti bunu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Odaya girdiğinde, Clementine'ın yüzünün nasıl dehşet içinde olduğunu hatırladı. Erika'nın kulak misafiri olduğunu düşünüp paniğe kapıldığı çok belliydi.

Ruby'yi aşağı taşırken öfke ve acının bedeninde bakteri gibi dolaştığını hatırladı. Öyle keyifle, masumca Clementine'dan yumurtalarını bağışlamasını isterlerse küçük bebeğinin "sevgiyle dünyaya geleceğini" sanan Oliver'a öfkeleniyordu. Sevgiyle dünyaya gelmekmiş. Ne saçmalık!

O saçma arka bahçeye çıkmışlar, Tiffany şarap ikram etmişti ve Erika o kadehi aşırı hızlı içmişti. Gülen, konuşan, eğlenen Clementine'a her baktığında içinden, *Kahrolasıca yumurtaların senin olsun* diye çığlık atıyordu.

O öğleden sonra tam olarak ne olduğuna dair hafızası işte o noktada gevşemeye, parçalanmaya ve dağılmaya başlamıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

28

Barbekü günü

"Bahçeye bak" dedi Sam.

"Burası... harikulade" dedi Clementine.

Vid ile Tiffany'nin evleri etkileyiciydi, özellikle de sanat eserleri. Ama şıngırdayan su süsleri, fıskiyeleri, ayaklı vazoları, beyaz mermer heykelleri ve kokulu mumların yandığı lüks çardakları, hep birlikte ölçüsüzlüğün başka bir seviyesiydi. Kızaran etin kokusu havayı sarmıştı. Clementine Disneyland'e gelmiş bir çocuk gibi mutlulukla kahkaha atmak istedi. Etrafın gösterişinden büyülenmişti. Öyle zevk düşkünü ve cömert bir havası vardı ki; özellikle de zavallı Erika'nın son derece minimalist evinden sonra.

Elbette Erika'nın minimalizm takıntısını *anlıyordu*, o kadar da duyarsız değildi.

"Evet, arka bahçe tamamen Vid'in eseri. Abartıyı sevmiyor" dedi Tiffany. Clementine'a bir yer gösterip kadehini şampanyayla doldurdu, ardından da Vid'in fırından yeni çıkmış turtasından bir tabak ikram etti.

Clementine, Tiffany'nin daha önce bir otelde çalışıp çalışmadığını merak etti. İyice eğilip içkileri doldururken neredeyse bir kolunu kıvırıp arkasına götürecekti.

Clementine çardakta oturduğu yerden, işlemeli sütunları ve ferforje bir kubbesi olan kameriyenin yanındaki çim alanda oynayan kızlarını seyredebiliyordu. Küçük köpeğin yakalaması için bir tenis topunu atıyorlardı. Top atma sırası Ruby'deydi; başının üstünde havaya kaldırmıştı. Beklentiyle titreyip duran köpek onun önünde oturmuş, sıçramaya hazırlanıyordu.

"Dakota'ya söyle de kızlarla ilgilenmekten bıktığında bi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ze haber versin" dedi Clementine, bunun yakında olmamasını umarak.

"Onlarla çok iyi vakit geçiriyor" dedi Tiffany. "Sen rahatına bak ve şuradaki Trevi Çeşmesi'nin tadını çıkar." Başıyla bahçedeki en büyük, en gösterişli fıskiyeyi işaret etti. Yekpare mermerden, üstünde kanatlı meleklerin olduğu bir düğün pastası gibi işlenmişti. Melekler el ele tutuşup ellerini şarkı söyler gibi havaya kaldırmışlardı, ağızlarından yaylar çizerek birbirini kesen tazyikli sular fışkırıyordu. "Kız kardeşlerim taktı bu ismi."

"Kız kardeşleri ülkeyi tutturamadı" dedi Vid. "Esin kaynağım Versailles Bahçeleri'ydi; Fransa'da! Kitaplar aldım, fotoğraflarına baktım, üstünde çalıştım. Hepsi benim tasarımım, bilirsin işte, ben çizdim. Çardağı, çeşmeyi, her şeyi! Hepsini de arkadaşlarımı çağırıp yaptırdım. Bu işleri yapan tanıdıklarım var. Ama kız kardeşleri ne yaptılar biliyor musun?" Başparmağıyla Tiffany'yi gösterdi. "Bahçeyi gördüklerinde gülmekten yarıldılar. Neredeyse altlarına yapacaklardı." Umurunda değilmiş gibi omuz silkti. "Onlara dedim ki, sanatım sizi eğlendirdiyse sorun yok!"

"Bence olağanüstü olmuş" dedi Clementine.

Bir bahçenin plastik havuzunda erkek ve kız kardeşleriyle birbirlerine su sıçratarak büyümüş olan Sam, "Havuz yok mu?" diye sordu. "Yeterince yerin var." Yeni bir tasarım planlıyormuş gibi bahçeye göz gezdirirken, Clementine onun aklından ne geçtiğini çok iyi biliyordu. Sam bazen özlemle, her şeyi satıp banliyöde, bir dönümlük bir bahçede yaşamaktan bahsederdi. Bir havuz, bir tramplen, bir ağaç ev, bir tavuk kümesi ve bir sebze bahçesi alabilecek bir bahçe. Çocuklarının kendi yaşadığı çocukluğu yaşayabileceği bir ev. Gerçi artık kimse öyle bir çocukluk yaşamıyordu ve dahası Sam, Clementine'a göre çok daha şehir insanıydı. Restoranlara, barlara yürüyerek gitmeyi, şehir vapuruna binmeyi severdi.

Clementine, Sam'in bu banliyö rüyasında üçüncü bir çocuğu düşünerek ürperdi. Erika'nın isteği aklına takılmıştı bir kere. Bahçede sıçrayıp oynayan *dördüncü* bir çocuğun hayalini bile kuruyor olabilirdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Havuz yok! Klor sevmem ben. Doğal değil" dedi Vid, bütün bu parlak mermerler ve beton doğalmış gibi.

Clementine, Sam'in sorusunun eleştiri gibi algılanmış olabileceğini düşünerek, "Harikulade" dedi tekrar. "Şu köşedeki bir labirent mi? Aşk kaçamakları için mi?"

Neden "aşk kaçamakları" dediğini bilmiyordu. Söylenecek şey miydi şimdi? Hayatında hiç "aşk kaçamağı" sözünü yüksek sesle söylemiş miydi ki? Hem böyle mi söyleniyordu?

"Evet, bir de Dakota'nın kuzenleriyle oynadığı Paskalya yumurtası avı için" dedi Tiffany.

Oliver özenle biçilmiş çalılara bakarak, "Budama işi biraz vaktini alıyordur" dedi.

"İyi bir arkadaşım var, bilirsin işte, o ilgileniyor." Vid çalılarını budayacak bir adamı olduğunu göstermek için abartılı makas hareketleri yaptı.

İkindi güneşi çardaktan süzülerek absürt fıskiyede dalgalanan suların buğusunda gökkuşağı oluşturuyordu. Clementine ani bir iyimserliğe kapıldı. Erika söylediklerini elbette duymamıştı, hem duymuş olsa bile Clementine daha önce bir sürü kez yaptığı gibi durumu düzeltirdi. Sonra neden yumurtalarını bağışlayamayacağını nazik, yumuşak bir şekilde söylemenin bir yolunu bulurdu. Kimliği bilinmeyen bir bağışçı herkes açısından daha iyi bir tercih olurdu. Böyleleri vardı! Değil mi? Bağışlanan yumurtalarla hamile kalan bir sürü insan vardı. Ya da en azından ünlüler.

Ayrıca Sam *gerçekten* başka çocuk istemiyordu; babası gibi bir zanaatkâr olmayı daha çok istiyordu. Bazen elleriyle bir şey yapması gerektiğini söylerdi. İşyerinde zor bir gün geçirdiyse eve gelip kurumsal dünyaya göre olmadığından şikâyete başlar ama bir dakika sonra da heyecanla çektiği televizyon reklamını anlatırdı.

Herkesin kafasında mutlu olabileceğini düşündüğü başka bir hayat vardı. Evet, Sam düzenli bir ev kadınıyla evli, beş gürbüz oğluyla futbol oynayan bir tesisatçı olabilirdi ama o zaman da muhtemelen eğlenceli bir ofiste çalışmayı, limana yakın havalı, gözde bir semtte oturmayı, çellocu bir karısı ve iki harika

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kız çocuğu olduğunu hayal ederdi, çok teşekkürler.

Vid'in yaptığı turtadan bir ısırık aldı. Kendininkini çoktan yarılamış olan Sam güldü. "Tadına bakınca kendinden geçeceğini *biliyordum*" dedi.

"Muhteşem ötesi" dedi Clementine.

"Eh, fena değil ha" dedi Vid. "Söyle bana, ağzına hafif bir tat geldi mi? Daha çok bir aroma çağrışımı gibi, bilirsin işte, dilinin ucuna gelir ama bir türlü çıkaramazsın."

"Adaçayı" dedi Clementine.

"Adaçayı!" diye bağırdı Vid.

"Karım bir bilge" dedi Sam.

Tiffany kıkırdayınca, Clementine seksi hatunu güldürdüğü için kocasının yüzünde beliren hazzı gördü.

"Kötü baba esprilerini destekleme Tiffany" dedi.

"Pardon." Tiffany sırıtarak karşılık verdi.

Clementine da ona gülümserken, gözleri, elinde olmadan Tiffany'nin dekoltesine kaydı. Wonderbra reklamlarından fırlamış gibiydi. O memeler gerçek miydi? Tiffany herhalde en iyisini yaptırabilirdi. Clementine'ın arkadaşı Emmeline olsa bilirdi. Silikonlu bir meme Emmeline'ın gözünden kaçmazdı. O ihtişamlı dekolte en fazla bu bahçe kadar doğal olmalıydı. Tiffany tişörtünü düzeltti. Eyvah, gözlerini dikmiş olmalıydı! Başını hemen çocuklarına çevirdi.

Oliver o dikkatli, nazik tavrıyla ağzının kenarındaki turta kırıntısını silerek, "Bu turta çok iyi" dedi.

"Evet, mükemmel olmuş" dedi Erika.

Clementine başını çevirdi. Erika "mükemmel" derken dili dolanmıştı; sadece biraz. Aslında başkası olsa Clementine dilinin dolandığını düşünmezdi ama Erika'nın çok belirgin bir konuşma tarzı vardı. Sesli harfleri tam olması gerektiği gibi telaffuz ederdi. Erika biraz çakırkeyif mi olmuştu? Öyleyse, bu bir ilkti. Kontrolü kaybetme fikrinden nefret ederdi. Oliver da öyle. Büyük olasılıkla, kısmen bu yüzden beraberdiler.

"Demek bu testi geçtin" dedi Vid. "Bir testim daha var."

"Bunu ben kazanacağım" dedi Sam. "Sor bakalım. Spor sorusu mu? Limbo mu? Limbo dansında çok iyiyimdir."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Şaşırtıcı bir şekilde iyi" dedi Clementine.

"Ah, ben de" dedi Tiffany. "Ya da eskiden iyiydim. Artık o kadar esnek değilim".

İçkisini bırakıp arkaya doğru öyle bir eğildi ki tişörtü sıyrılıp neredeyse kasığı ortaya çıktı. Kot pantolonunun kemerinin altındaki bir dövme miydi yoksa? Clementine görmeye çabaladı. Tiffany bir limbo müziği mırıldanarak hayali bir ipin altından geçiyormuş gibi ileri doğru birkaç adım attı. Sonra doğrulup belini tuttu. "Of. Yaşlanıyorum."

"Vay canına" dedi Sam biraz boğuk bir sesle. "Sen bana kök söktürürsün."

Clementine gülmemek için kendini tuttu. *Evet hayatım, bence de sana kök söktürür.*

Sam gerçekliğe dönmüş gibi birdenbire, "Çocuklar nerede?" diye sordu.

"Oradalar" dedi Clementine. Dakota ve kızların hâlâ köpekle oynadığı alanı işaret etti. "Ben bakıyorum."

"Yoga yapıyor musun?" diye sordu Oliver, Tiffany'ye. "Epey esneksin."

"*Epey* esnek" diye onayladı Sam. Clementine gizlice uzanıp dizine sıkı bir çimdik attı.

"Ah!" Sam, Clementine'ın elini tutup durdurdu.

"Test ne dostum?" diye sordu Oliver.

"Tabii ki limbo yarışması değil!" dedi Vid. "Bir *müzik* yarışması. En sevdiğim klasik müzik parçası. Şimdi, bakın, açık konuşacağım. Klasik müzikten anlamam. Hiçbir şey bilmiyorum. Ben elektrikçiyim! Sıradan bir elektrikçi! Klasik müzikten ne anlarım? Ben köyden geldim. Ailem köylüydü! Basit köylüler!"

Tiffany, "Başladık yine" diyerek gözlerini devirdi.

"Klasik müziği severim ama" diye devam etti Vid ona aldırış etmeden. "Hoşuma gider. Sürekli CD alırım! Ne aldığıma aldırmam! Raftan rastgele seçerim! Artık CD alan yok biliyorum ama ben alıyorum. Bir gün alışveriş merkezinden bir CD aldım, eve gelirken arabada dinledim. Sonra, bilirsiniz işte, arabayı kenara çekmek zorunda hissettim. Arabayı yolun kenarına çektim, çünkü nasıl desem... boğulmak gibiydi. Duygulara boğul-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mak. Ağladım, bilirsiniz işte, çocuk gibi ağladım."

Parmağıyla Clementine'ı gösterdi. "Bahse girerim çellocu neden bahsettiğimi biliyordur."

"Kesinlikle" dedi Clementine.

"Madem öyle, hadi bakalım, bilebilecek misiniz, ha? Belki iyi bir parça bile değildir. Ben ne bileyim?"

Telefonunu kurcaladı. Doğal olarak çardakta telefonuyla bağlantılı bir ses sistemi vardı.

"Kim demiş sadece çellocu yarışabilir diye?" dedi Sam. Clementine onun farkına varmadan Vid'in konuşma tarzını taklit ettiğini duyabiliyordu. Ne kadar utanç vericiydi. Restoranlarda da garsonların aksanını kapar, Hintli ve Çinli kesilirdi. "Pazarlama müdürü yarışamaz mı, ha?"

"Ya muhasebeci?" Oliver beceriksiz bir neşeyle espriyi sürdürdü.

Erika bir şey söylemedi. Kolları kıpırtısız bir şekilde sandalyesinin kolçaklarında, uzaklara bakıyordu. Bu tür sohbetlere katılmaması Erika'dan beklenecek bir şey değildi. Normalde böyle havadan sudan konuşmaları, sonradan hakkında sınav yapılacakmış gibi dikkatle dinlerdi.

"*Hepiniz* katılabilirsiniz!" diye bağırdı Vid. "Sessizlik."

Telefonunu bir orkestra şefinin değneği gibi kaldırdı, sonra birden dramatik bir hareketle indirdi. Hiçbir şey olmadı.

Küfür ederek ekrana vurdu.

"Getir buraya." Tiffany telefonu alıp birkaç tuşa bastı. Bir anda Fauré'nin *Bir Rüyadan Sonra*'sının zengin açılış notaları, son derece net bir sesle çardağı doldurmaya başladı.

Clementine yerinde doğruldu. Vid, olabilecek bütün parçaların içinde gidip onu seçmişti. "Duygulara boğulmak" derken onun ne söylemek istediğini kesinlikle biliyordu. Kendisi de aynısını hissetmişti; on beş yaşındayken, sıkılmış anne babasıyla (babası uyuklarken sürekli başı düşüyordu) Opera Binası'nda. Üstün bir şeyin içinde kaybolur gibi derinlere daldığını hissetmişti.

"Sesini aç!" diye bağırdı Vid. "Yüksek sesle dinlemek lazım." Tiffany sesi açtı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sam, Clementine'ın yanında otomatik olarak duruşunu düzeltip o sabırlı, kibar, klasik-müzik-dinliyorum-ve-umarım-birazdan-biter ifadesini takındı.

Tiffany müziğe hiçbir tepki vermeden kadehleri tazelerken Erika uzaklara bakmaya devam ediyor, Oliver kaşlarını çatarak konsantre olmaya çalışıyordu. Belki besteciyi biliyordu. Oliver şu, çok şey hakkında çok şey bilen, iyi eğitim almış özel okullu çocuklardan biriydi ama müziği *hissedemiyordu*. Hissedenler sadece Clementine ile Vid'di. Vid, Clementine'la göz göze geldi; gizli bir selamla kadehini kaldırarak, *Evet, biliyorum* der gibi göz kırptı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

29

Vid ön verandada, üstüne gazete kâğıtları serilmiş ferforje masasına oturmuş, Saint Anastasias'taki bilgilendirme toplantısında şık gözüksün diye Dakota'nın okul ayakkabılarını boyuyordu. Okula giderlerken büyük kızlarının ayakkabılarını nasıl boyadığını hatırladı. Boy boy, üç küçük çift ayakkabı. Kızlar şimdi iğne topuklu stilettolarıyla sekiyorlardı.

Bugün nedense özellikle hüzünlüydü; sebebini bulamadığı için buna sinir oluyordu. Belki de havadandı. Radyoda bir programda, yetersiz güneş ışığının Sidney halkında zararlı psikolojik etkiler yarattığını dinlemişti. Serotonin seviyeleri düştüğü için depresyon oranı artıyordu. Bir İngiliz arayıp, "Ne zırvalık ama! Bu da bir şey mi? Siz Avustralyalılar çok çıtkırıldımsınız! İngiltere'ye gelin de yağmur neymiş gösterelim" demişti.

Vid birazcık kötü havanın canını sıkmasına izin verecek kadar çıtkırıldım olduğunu düşünmüyordu.

Çıkmaz sokaklarında bir araba sesi duyuldu. Vid başını kaldırıp baktığında yan komşu Erika'nın mavi Statesman'iyle uzaklaştığını gördü.

Erika son günlerde Clementine'la görüşmüş müdür, diye düşündü.

Fırçayı siyah boyaya batırıp döndürdü.

Geçen akşam Clementine'ı izlemeye gittiğini kimseye söylememişti. Gizlemesi için ortada hiçbir sebep olmadığı halde sır gibi gizlemişti. Evet, konserini izlemeye gitmesi *belki* birazcık tuhaftı ama yok canım, neden tuhaf olsundu? Burası özgür bir ülkeydi. İsteyen herkes gidip konserini izleyebilirdi.

Ayaklarının dibinde onu bir şeylerden koruyormuş gibi te-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tikte ve dimdik oturan köpeğe, "Değil mi Barney?" dedi.

Barney ona endişeli bir bakış attı, sonra Vid için yapılacak bir şey olmadığına ve gidip ailenin diğer üyelerinden birine bakmasının daha iyi olacağına karar vermiş gibi aniden yerinden kalkıp hızlıca uzaklaştı.

Vid ayakkabının kenarını dikkatle boyadı. Kadınlar ayakkabı boyamayı beceremiyordu. Çok sabırsız ve aceleciydiler. Hiçbir zaman bu işi doğru düzgün beceremiyorlardı.

Clementine ayakkabı boyayabilir miydi acaba? Ona sorabilmeyi istedi. Cevabını merak ediyordu. Clementine'la hâlâ arkadaşlardı herhalde. Clementine neden telefonlarına cevap vermiyordu? Sadece merhaba demek, bir yoklamak istiyordu. Mesaj bırakmayı hiç sevmediği halde mesaj bile bırakmıştı. İnsanların cevapsız çağrısını görüp hemen onu geri aramalarını tercih ederdi. Clementine şimdiye kadar numarasını telefonuna kaydetmişti herhalde. Vid gücenmişti. Daha önce onu geri aramayan kimse olmamıştı. Eski karısı bile geri arıyordu.

Ayakkabıyı kaldırıp incelerken müziği hatırladı. Olağanüstüydü. Nefes kesiciydi.

Anlık bir karar olmuştu. Rıhtım bölgesindeydi. Opera Bar'da yakın bir arkadaşıyla buluşacaktı ama arkadaşı, yaşlı annesi hastalandığı için son anda randevuyu iptal edince Vid de Opera Binası'na doğru yürümüş, gişedeki kızla uzun ve hoş bir sohbete girmişti. Senfoniyi dinlemek istediğini söylemişti. Görünen oydu ki bir sorun yoktu; *Thus Spake Zarathustra* için yeterince boş koltuk vardı. Vid ne demek istediğini anlamamıştı ama kız parçaların bazılarını *2001: Bir Uzay Destanı*'ndan hatırlayabileceğini söylemişti. Ah, tabii ya, elbette hatırlardı.

Clementine'ın çalacağı yönünde fazla umudu yoktu. Orkestranın tam zamanlı çalışanı olmadığını biliyordu. Gerektiğinde diğerlerinin yerlerine geçiyordu. Yedekti. Ayrıca çok istediği tam zamanlı bir pozisyon için yakınlarda seçmelere gireceğini de biliyordu ve henüz seçmelerin yapılmadığını da Erika'ya sorup öğrenmişti.

Bu yüzden Clementine'ın çalmasının çok düşük bir ihtimal olduğunu biliyordu ama yine de şansına güveniyordu. O

BELONGS TO KAKTUS TEAM

şanslı biriydi. Bazıları şanslıydı, bazıları değildi ama o şanslılardandı, şansı her zaman yaver gitmişti (tabii barbeküde olanlar hariç ama o da sadece şanslı hayatında küçük bir sapmaydı). Ama o gece şanslıydı, çünkü işte orada, sahnedeydi. Siyah, uzun bir elbise giymiş, parlak, güzel enstrümanı, yorulmuş küçük bir çocuk gibi omzuna yaslı halde, yanındaki müzisyenle otobüs bekliyorlarmış gibi sakin sakin çene çalıyordu.

Vid koltuğunu bulur bulmaz yanındaki adamla sohbete girmişti. Adam Hırvat'tı, adı Ezra'ydı, karısıyla birlikte gelmişti ve ikisi de "aboneydi." (Vid de artık bir aboneydi.) Vid ona daha önce hiç operaya gelmediğini ama klasik müziği sevdiğini ve orada oturan çellocuyu tanıdığını, onu var gücüyle alkışlayacağını söylemişti. Ezra da ona izleyicinin normalde bölüm aralarında alkışlamadığını, önce başkalarının alkışlamasını beklemesinin belki daha iyi olacağını söylemişti. Ezra'nın karısı Ursula öne uzanıp, "Alkışlamak istediğinde alkışla" demişti. (Vid ilk fırsatta Ezra ile Ursula'yı yemeğe davet edecekti. Ezra'nın telefonunu almıştı. İyi insanlardı. Çok iyi insanlardı.)

Senfoninin gösteri veya film gibi bir şey olduğunu düşünmüştü. Bütün ışıklar kapanmış, sadece orada ışık kalmıştı. Böylece Clementine'ı hep görebilmişti. Hatta bir noktada Clementine'ın doğrudan ona baktığını sanmış ama emin olamamıştı.

Orkestrada en iyi çalan kesinlikle oydu. Bunu bir aptal bile görürdü. Clementine'ın elinin çellonun boynunda hızla kayışından, yayının diğer müzisyenlerin yaylarıyla birlikte inip kalkışından, boynunu sergileyecek şekilde başını arkaya eğişinden büyülenmişti.

Gerçekten bütün bu deneyimden büyülenmişti.

(Ezra haklı çıkmıştı. Vid'in alkışlanması gerektiğini düşündüğü yerlerde kimse alkışlamamıştı. *Öksürmüşlerdi*. Orkestranın çalmaya ara verdiği her seferde küçük bir öksürme ve boğaz temizleme senfonisi oluyordu. Vid'e kiliseyi anımsatmıştı.)

Arada çıkmak zorunda kalmıştı, çünkü Tiffany onu bekliyordu ama Ezra ile Ursula ilk yarının en iyi yarı olduğunu söylemişlerdi zaten.

Şehirden eve dönerken arabada, sanrı gördüren bir uyuş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

turucu almış gibi hâlâ müziği hissediyordu. Göğsünde öyle çok duygu sıkışmıştı ki, geçmesini beklerken kısa kısa nefesler alıyordu.

Clementine'ı aramak istemişti. Sahnedeki en iyi müzisyenin o olduğunu söylemek istemişti. Büyük ara farkla. Sonra arka bahçesinde Clementine'ı son görüşündeki yüz ifadesi gözünün önüne gelmişti ve o günü hatırlamak istemediğini anlamıştı. Kendi de hatırlamak istemiyordu ama yine de *arzuluyordu*. Özellikle onu değil; Clementine'ı *arzulamıyordu*, cinsel anlamda değil ama arzuladığı bir şey vardı ve bunu ona verebilecek tek kişi Clementine'dı.

***

Vid, Tiffany ve Dakota bilgilendirme toplantısı için yola çıkarken bir polis arabası Harry'nin garaj yoluna saptı.

"Belki dursak iyi olur" dedi Tiffany. Bedelini öde. Küçük kızımın Açlık *Oyunları*'nı okumasına izin verdim, memur bey. Komşumun öldüğünü fark etmedim. Ahlaka aykırı davranışta bulunmuş olabilirim.

Vid gaza bastı. "Ne! Hayır!" Lexus itaatkâr bir şekilde hızlandı. "Polisle zaten konuştun. Onlara bildiğin her şeyi anlattın. Sadece rapor yazıyorlar, bilirsin işte, vergilerimizi savuruyorlar."

"Harry'ye yemek götürmeliydim" diye söylendi Tiffany. "İyi bir komşu öyle yapardı. Neden ona bir kap olsun bir şey götürmedim ki?"

"Polisin sana bunu sormak isteyeceğini mi düşünüyorsun? 'Neden ona yemek götürmedin, kötü komşu' mu diyecekler? 'Eh, memur bey, nedenini söyleyeyim! Çünkü o yemekleri yüzüme atardı da ondan. Kremalı pasta gibi, bilirsiniz!' dersin sen de."

"Sadece iyi insanlara iyi davranmamalısın" dedi Tiffany. Yanlarından geçtikleri büyük evlere, yüksek ağaçların gölgeleri altında iyi biçilmiş çimleriyle şık, rahat, çift tuğlalı evlere baktı. Kendi de o ayrıcalıklı tiplerden biri mi olmuştu? Kendinden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

biraz fazla memnun? Etrafında olanları umursamayacak kadar meşgul?

"Elbette sadece iyi insanlara iyi davranmalısın!" Vid dikiz aynasından Dakota'ya baktı. "Duyuyor musun Dakota? İyi olmayanlarla vaktini harcama!"

Tiffany omzunun üstünden, yeni okul forması içinde dimdik, soluk bir benizle (onu sonra okula bırakacaklardı), diğer yolculara yer açıyormuş gibi arabanın bir kenarına yaslamış oturan Dakota'ya baktı. *O kitabı neden yırttın Dakota?"*

Dakota annesinin yüzüne bakmadan, "Annem Harry'ye bir kez kiş götürmüştü" dedi. "Hatırlıyorum. Mantarlı kiş'ti."

Tiffany heyecanla hatırlayarak, "Götürdüm mü? Bir dakika, götürdüm, değil mi?" dedi. Verdikleri bir Noel partisinden sonraydı. "Mantardan nefret ettiğini söylemişti."

Vid kıkırdadı. "İşte, buyur."

"Mantar sevmemesi onun suçu değildi!" dedi Tiffany. "Bir daha denemeliydim."

"Yine de kaba davranmış, değil mi?" dedi Vid.

Harry kiş konusunda kaba davranmıştı. Kapıyı suratına öyle hızlı çarpmıştı ki, Tiffany parmakları sıkışmasın diye geri sıçramak zorunda kalmıştı. Yine de karısının ve çocuğunun yıllar önce öldüğünü biliyordu. Mutsuz ve yalnız bir yaşlı adamdı. Tiffany biraz daha çaba gösterebilirdi.

"Sen kendini kötü hissetmiyor musun?" dedi Vid'e. "Hiç mi?"

Vid omuz silkti. Direksiyonu, neredeyse dokunmadan, parmağıyla çeviriyordu. "Yalnız öldüğü için üzüldüm ama bilirsin işte, olan olmuş. Hem adam güzel Dakotamıza tükürmüştü!"

"*Bana* tükürmemişti" dedi Dakota. "Sadece beni gördüğünde yere tükürmüştü. Beni görünce içinden tükürmek gelmiş."

"Benim içimden de adamı öldürmek geliyor" dedi Vid. Direksiyonun üstündeki parmakları kasıldı.

"O zaten gayet ölü" dedi Tiffany. Oliver kapıyı açtığında yüzüne vuran koku aklına geldi. Hemen anlamıştı. "Ben sadece şeyim..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sadece pişmansın" dedi Dakota arka koltuktan donuk bir sesle.

Tiffany hızla bir daha arkasına döndü. Dakota sürekli bu tavırla konuşuyordu. Kelime dağarcığını, fikirleri test ediyor, dünyanın gerçekten nasıl işlediğini anlamaya çalışıyordu.

"Gerçekten pişmanım" dedi Tiffany konuşmaya, eskiden hep yaptıkları gibi, her seferinde kızının tuhaf, zekice gözlemlerine hayran kaldığı o sohbetlerden birini yapmaya can atarak. Dakota'ysa neredeyse öfkeyle çenesini kaldırıp pencereden bakmaya devam etti. Tiffany bir süre sonra pes edip önüne döndü.

Yolun geri kalanı boyunca Vid müşterilerinden duyduğu yeni bir Japon restoranından bahsedip durdu. Sidney'deki, belki dünyadaki, belki de evrendeki en iyi *tempura*'yı yapıyordu.

Devasa bir demir kapıya yaklaşırlarken, "İşte geldik!" dedi Vid. "Yeni okuluna bak Dakota!"

Tiffany, Dakota'ya gülümsemek için arkasını döndü ama Dakota gözlerini kapamıştı, içi geçmiş gibi alnı cama çarptı.

Tiffany, "Dakota!" diye çıkıştı.

"Ne?" Dakota gözlerini açtı.

"Bak!" dedi Tiffany. Etrafı gösterdi. "Ne düşünüyorsun?"

"Güzel" diye karşılık verdi Dakota.

"Güzel mi!" dedi Tiffany. "*Güzel mi*?" Gösterişli, yemyeşil araziye baktı. Azametli binalara. Uzakta Colosseum'a benzeyen devasa bir spor alanı vardı. "Downton Abbey[10] gibi!"

Vid camını biraz indirdi. "Kokuyu aldın mı?"

Tiffany havayı kokladı. "Ne?" Bir tür gübre miydi? Nemli toprak mı?

"Paranın kokusu." Vid parmaklarını birbirine sürttü. Yüzünde gösterişli bir otel lobisine girdiğinde beliren o memnuniyet ifadesi belirdi. Bütün bunlar onun için eğlenceydi. En iyisini karşılayacak kadar parası vardı. O da en iyisini alıyor ve tadını çıkarıyordu. Parayla ilişkisi tek kelimeyle sorunsuzdu.

Tiffany kendi gittiği liseyi düşündü. Batı banliyölerinde bir yerlerde, neşeli, graffitili bir beton orman. Burada da kızlar

[10] İngiliz televizyon dizisi "Downton Abbey"e ismini veren malikâne. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tuvalette esrar içiyorlar mıydı? Belki mermer banyolarda üst kalite kokain çekiyorlardı.

Vid, ışıl ışıl lüks arabaların hızla doldurduğu bir otoparka park etti. Tiffany arabaları görünce gayriihtiyari dudak büktü. Çocukluğundan kalma bir alışkanlıktı. Ailesi zengin insanlara hep bir çirkinlikleri, ahlaksız bir tarafları varmış gibi burun kıvırırdı. Arabaları en az onlarınki kadar lüks olduğu ve kendilerinin kazandığı parayla *alındığı* halde bunu hâlâ yapıyordu.

Aileler ve kızları gösterişli salonu doldururken aynı hisleri duymaya devam etti. Okulda takım elbiseli ve kravatlı babalarla şık, rahat bahar kreasyonları içinde anneler samimi, canciğer, ayrıcalıklı zengin selamlaşmaları yaparken havayı kaliteli parfüm ve kolonya kokuları kapladı. Belli ki çoğunun daha büyük kızları vardı, çünkü hepsi birbirini tanıyordu. "Japonya nasıldı?" "Harika! Aspen nasıldı?" "Biliyorsun, çocuklar daha önce hiç Atina'ya gitmemişti, biz de..."

"Pişti!" Siyah, kıvırcık saçlı, orta yaşlarda bir kadın Tiffany'nin yanına oturdu. Bir örnek Stella McCartney ipek eteklerini işaret etti. Tiffany'nin Dakota'nın çekmecesinde aradığı hırkaya benzeyen beyaz bir hırka giymişti.

Kadın öne eğilip eliyle ağzını kapayarak, "Ben indirimden aldım" dedi. "Yüzde kırk indirimle."

Tiffany de ona, "Yüzde elli indirimle" diye fısıldadı. Tamamen yalandı. Normal fiyatını ödemişti ama hayat bir rekabetti. Zengin erkeklerin çalışmayan eşleri, tasarım kıyafetlerini indirimden alarak nasıl tasarruf ettiklerini anlatmaya bayılırlardı. Evin bütçesine katkıları buydu.

"Kahretsin!" Kadın tatlı bir şekilde gülünce Tiffany keşke doğruyu söyleseydim diye düşündü. "Ben Lisa" dedi kadın. "Okulda yeni misin?"

"Üvey kızlarım buraya geldi" dedi Tiffany. Aklından, kızların onun üvey kızları olarak tanımlanmaktan hiç hoşlanmayacağı geçti. Yıllar önce, annelerine sadakatlerini göstermenin en iyi yolunun Tiffany yokmuş gibi davranmak olduğuna karar vermişlerdi. Tiffany konuştuğunda, bir çiçek saksısı sohbete katılmış gibi hafifçe irkilirlerdi. Yine de Dakota'yı seviyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lardı, önemli olan buydu.

"Benim iki büyük kızım bu okulda" dedi Lisa. "Bu da Cara, bebeğimiz." Lisa, yanında bacaklarını sallayarak sakız çiğneyen küçük kızı işaret etti. "Ah Tanrım, Cara! İçeri girmeden sakızı atmanı söylemiştim! Ne kadar ayıp. Bu da kocam Andrew."

Koca öne eğilip hafifçe el salladı. Saçı kırlaşmıştı (Vid gibi o da saçlarıyla gurur duyuyor olmalıydı) ve tıp veya hukuk gibi bir kariyerde başarılı olmanın getirdiği o belirgin, politikacı özgüveniyle bakıyordu.

Gözbebeklerinin etrafı koyu halkalarla çevrili ela gözleri vardı. Tiffany'nin kalbi rüyasında düşüyormuş gibi hopladı.

"Merhaba Andrew" dedi Tiffany.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

30

Barbekü günü

"Eh, karnımız doydu" dedi Vid göbeğini sıvazlayarak.

Tiffany onun ne demek istediğini biliyordu: Karnım doydu; öyleyse uygar dünyada insanların bir zamanlar yaptıkları gibi bir sigara yakmaya ihtiyacım var.

"İkinciyi isteyen var mı?" diye sordu Tiffany. "Ya da üçüncüyü?" Masaya göz gezdirirken hepsi memnun sesler çıkararak ve övgüler mırıldanarak tabaklarını uzaklaştırdılar.

Masanın başında oturan Vid, parmaklarını sandalyenin kolçaklarında tıkırdatarak sadık halkını müşfik bir ifadeyle izleyen kral gibi sandalyesinde arkasına yaslanmıştı. Ama bu defa yemeği kral pişirmiş, halkına da ona övgüler yağdırmak düşmüştü: Etin *yumuşaklığı*, vesaire, vesaire. Özellikle Clementine pohpohlamayı abartmıştı.

Vid ile Clementine'ın aralarından su sızmıyordu. Biraz önce karamelize soğan hakkında tam on dakika konuşmuşlardı. Tiffany de Clementine'ın kocasıyla futbol konuşarak öcünü almıştı.

Sam, "Spordan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi Tiffany?" dedi. "Kibarlık olsun diye hoşlanıyormuş taklidi yapmıyorsun yani?"

"Ah, ben asla taklit yapmam" dedi Tiffany.

"Neden yapsın?" dedi Vid. Kendi vücudunun azametini göstermek istercesine ellerini kaldırdı.

Herkes güldü, Oliver ile Erika ise acı acı tebessüm ettiler. Tiffany, duyamayacak mesafede olsalar da Oliver ile Erika'nın çocuklara doğru endişeli bakışlar attığını görünce uygunsuz esprileri kesmelerinin iyi olacağına karar verdi. Dakota çarda-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğın arka köşesindeki salıncakta kızları iki yanına almış, iPad'inde onlara bir şeyler gösteriyordu. Kızlar Dakota'ya hayal edip de sahip olamadığı kız kardeşleri gibi sokulmuştu (anlaşma anlaşmaydı ama insan şu manzaraya bakıp da nasıl pişman olmazdı?); Dakota onlara her ne gösteriyorsa büyülenmişe benziyorlardı. Birilerinin kafasının patladığı bir şey olmasaydı bari. Barney bahçenin uzak bir köşesinde, Tiffany'nin görmezden geldiği bir tür çukur kazma operasyonuyla meşguldü. Arada sırada yakalanmamak için kafasını kaldırıp bakıyordu.

"Zavallı Oliver, bizimleyken hep sporla ilgileniyormuş gibi yapmak zorunda kalıyor" dedi Clementine. "Sam, 'Dün gece maçı izledin mi?' dediğinde, Oliver'ın 'Ne maçı?' diye düşündüğünü anlayabilirsiniz."

"Arada sırada biraz tenis izlerim" dedi Oliver.

"Oliver spor *yapıyor*" dedi Sam. "Aramızdaki fark bu. Ben nabzımı ekrana bağırarak yükseltiyorum."

"Oliver ile Erika aslında *squash* sahasında tanıştılar" dedi Clementine. "Çok atletiktirler."

Clementine konuşurken biraz abartıyordu; yeni tuttukları halkla ilişkiler uzmanıymış, onları göklere çıkarması gerekiyormuş gibiydi.

Tiffany, Erika'nın şarap kadehini bir kez daha doldururken, "Birbirinize karşı mı oynuyordunuz?" diye sordu. Erika'nın içkiye dayanıklı olduğunu sanmıyordu ama bu onu ilgilendirmezdi. Zaten Erika araba kullanacak değildi, sadece yan kapıya yürümesi gerekecekti.

"Aynı muhasebe şirketinde çalışıyorduk" dedi Erika. "Ofiste birkaç kişi perşembe akşamları bir *squash* turnuvası başlatmıştı. Oliver'la ben skor tablosunu tutmaya gönüllü olduk."

Oliver, "İkimiz de tabloları seviyoruz" deyip Erika'ya tablolarla ilgili gizli bir anıları varmış gibi gülümsedi.

"Benim de güzel bir hesap tablom var" dedi Tiffany.

"Öyle mi?" Clementine başını çevirdi. "Sen hesap tablosuyla ne yapıyorsun?" "Sen" kelimesini hafifçe vurgulamıştı.

"İş yapıyorum" diye karşılık verdi Tiffany, "iş" kelimesini hafifçe vurgulayarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ya?" dedi Clementine. "Ben senin... Ne iş yapıyorsun?"

"Eski evleri alıp düzeltiyorum ve satıyorum" dedi Tiffany.

"Tersyüz ediyorsun yani" dedi Sam.

"Evvet" dedi Tiffany. "Tersyüz ediyorum. Börek gibi."

"Sadece tersyüz etmiyor!" dedi Vid. "Kendisi büyük bir müteahhittir!"

"Yok canım" dedi Tiffany. "Sadece işleri biraz büyüttüm. Şimdi küçük bir siteyi yapıyorum. Altı tane iki odalı daire var."

"Evet, Donald Trump oldu! Karım dünyanın parasını kazanıyor. Bu saray yavrusu, ayıptır söylemesi, benim paramla mı alındı sanıyorsunuz? İçerideki bütün o sanat eserleri, şaheserler benim paramla mı alındı?"

Tanrıaşkına, Vid! Şimdi de, "Ben sadece basit bir elektrikçiyim" diyecekti.

"Ben sadece basit bir elektrikçiyim" dedi Vid. "İyi bir evlilik yaptım."

Otuz işçi çalıştıran basit bir elektrikçi, diye düşündü Tiffany.

Sen hayatını yaşa Vid. Paramız için bütün övgüleri ben alırım. "Bu arada onlar şaheser değil" dedi Tiffany.

"Peki, siz nasıl tanıştınız?" diye sordu Oliver her zamanki kibar, seviyeli tarzıyla. Tiffany'ye, pazar ayininden sonra cemaatiyle sohbet eden bir rahip gibi görünüyordu.

Tiffany, Vid'in yanıtlamasına fırsat vermeden, "Bir gayrimenkul açık artırmasında tanıştık" dedi. "Şehir merkezinde bir stüdyo daire içindi. İlk yatırımım."

"Ah, ama onunla ilk karşılaşmamız bu değildi" dedi Vid, en sevdiği müstehcen espriyi anlatmak üzere olan birinin beklentili ses tonuyla.

Tiffany, "Vid!" diye uyardı. Masanın karşısından ona baktı. Tanrı aşkına! Vid umutsuz vakaydı. Sırf Clementine'la Sam'i sevdiği için. Ne zaman birilerini sevse kendini bu hikâyeyi anlatmak zorunda hissediyordu. Yeni arkadaşlarına bildiği en ayıp kelimeyi söyleyerek hava atmaya çalışan bir çocuk gibiydi. Orada sadece Oliver ile Erika olsa anlatmak aklına bile gelmezdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Vid hayal kırıklığıyla Tiffany'ye baktı. Hafifçe omuz silkip pes etmiş gibi ellerini kaldırdı. "Belki başka zaman anlatırım."

"Ne kadar gizemli" dedi Clementine.

"Yani rakip miydiniz?" diye sordu Sam.

"Ben artırmayı bırakmıştım" dedi Vid. "Ne kadar çok istediğini görünce..."

"Yalan!" dedi Tiffany. "Ondan yüksek teklif verip hakkımla aldım."

O evden sadece altı ay içinde iki yüz bin dolar kazanmıştı. Turnayı ilk kez gözünden vurmuştu. Kazandığı ilk büyük para.

Pek de öyle sayılmayabilirdi. İkincisiydi.

"Yine de bize ilk kez nasıl tanıştığınızı söylemeyecek misiniz?" dedi Clementine.

"Karımın meraklı bir yapısı vardır" dedi Sam. "Her şeye burnunu sokar demenin kibarcası."

"Ah, sen hiç merak etmiyormuşsun gibi davranma" dedi Clementine. "Kendisi benden daha dedikoducudur." Tiffany'ye döndü. "Artık sormayacağım. Kusura bakma. Sadece ilgimi çekmişti."

Canı cehenneme. Tiffany sesini alçalttı. "Şöyle oldu" dedi. Herkes öne eğildi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

31

Erika çocukluk evinin önündeki kaldırımda bir elinde şemsiye, diğerinde bir kova dolusu temizlik malzemesiyle, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında duruyordu. Kıpırdamıyordu. Yalnızca ne kadar zaman, çaba, tartışma, yalvarma, dil dökme ve çekişme gerekeceğini hesaplayan gözleri kıpırdıyordu.

Clementine'ın annesi telefonda "epey kötü" derken abartmamıştı. Çocukluğunda, annesinin eşyaları ön kapının ötesine asla geçmezdi. Evin kapalı panjurları ve kuruyup solmuş bahçesiyle her zaman biraz kasvetli ve şüpheli bir görüntüsü olmuştu ama önünden geçenin dönüp bakacağı bir ev değildi. Bütün sırları içeride, asla tamamen açılmayan o kapının arkasında gizliydi. En büyük korkuları birinin kapıyı çalmasıydı. Annesi baskına uğramış gibi telaşa kapılırdı. Pencereden içeriyi gözetleyenlerin görmemesi için eğilmeleri gerekirdi. Kalpleri kulaklarında gümbürdeyerek kıpırdamadan, sessizce beklemek zorundaydılar. Ta ki kapıyı çalmaya *cüret* eden o kaba insan, Erika ile annesinin içinde yaşadığı iğrenç gerçeği hiç görmeden sessizce çekip gidene kadar.

Annesinin eşyalarının ölümcül bir virüs gibi çoğalarak ön kapıdan fışkırması son birkaç yıldır olan bir şeydi.

Erika'nın bugün görebildikleri bir palet dolusu tuğla, aynı yükseklikte döküntü bir yapay Noel ağacının yanında duran ayaklı bir vantilatör, bir çöp torbası dağı, son yağmurda ıslanıp yumuşak hamura dönmüş onlarca açılmamış kargo kutusu, bir ergenin odasından çıkmış gibi görünen bir yığın çerçeveli resim (Erika'nın odasından değil), kolları ve bacakları yakınlarda

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bir toplu katliam olmuş gibi sağa sola dağılmış düzinelerce kadın giysisiydi.

Sorun şuydu ki, annesinin şimdi fazla zamanı ve fazla parası vardı. Erika küçükken annesinin tam zamanlı hemşirelik işi dışında, İngiltere'de yeni ailesiyle yaşayan eski kocasından gelen çekleri vardı. Yani paraları vardı ama Sylvia evi tavana kadar yeni eşyalarla doldurmak için elinden geleni yapıyordu. Erika'nın büyükannesi, Sylvia'ya kayda değer bir miktar para bırakarak öldükten sonraysa annesinin istifçiliği yeni bir maddi destek kazanmıştı. Teşekkürler büyükanne.

Tabii şimdi bir de internet alışverişi vardı. Annesi bilgisayar kullanmayı öğrenmişti ve sürekli internete bağlanabiliyordu. Erika bütün faturalarını otomatik ödemeye bağladığı için çocukluğundaki gibi faturalar sürekli kaybolmuyor, elektrik kesilmiyordu. Ön bahçe böyleyse evin içi korkunç olmalıydı.

Erika'nın kalp atışları hızlandı. Sanki bir trenin ya da bir binanın altında kalmış birini kurtarmanın sorumluluğu, bütün imkânsızlığıyla sadece onun üzerindeydi. İmkânı *elbette* yoktu. Tek başına yapamazdı. Bu yağmurda olmazdı. Yanında sistemli ve sakince çözümler arayan, annesiyle aklı başında hadi-şunu-çözelim ses tonuyla konuşan Oliver olmadan olmazdı.

Oliver, Erika gibi her eşyayı üstüne alınmazdı. Erika için bu eşyaların her biri, annesinin onun yerine tercih ettiği dökün tülerdi. Annesi sıradan eşyaları kızından daha çok seviyordu. Öyle olmalıydı, çünkü onlar için kavga ediyor, bağırıyordu ve kızını onların içine gömmeye çoktan hazırdı. Bu yüzden Erika herhangi bir eşyayı eline aldığında sessiz bir çığlık atıyordu: *Bunu bana tercih ettin!*

Keşke Oliver'ın iyileşmesini beklemiş olsaydı. Ya da en azından anksiyete ilacını almış olsaydı; o hapları ona bu yüzden vermişlerdi, tam da böyle zamanları atlatabilmesi için. Ama barbekü gününden beri bir tane bile içmemişti. İlaç kutusuna bile bakmamıştı. Korkunç bir hafıza kaybı daha yaşamayı göze alamamıştı.

"Erika! Seni gördüğüme çok sevindim! Ah! Seni korkuttuğum için affedersin!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Son beş yıldır annesinin yanındaki evde yaşayan kadındı. Erika'nın annesi bu kadına uzunca bir süre –gerçi onun için uzun, belki altı ay gibi bir süreydi– tapmıştı; ta ki, tahminen kadın bir günah işleyip "gerçekten fevkalade bir insan"dan "o kadın"a dönüşene kadar.

"Merhaba" dedi Erika. Kadının adını hatırlayamadı. Adını hatırlamak istemedi. Bu, sorumluluk hissini artırırdı.

"Ne berbat hava, değil mi?" dedi kadın. "Sağanak!"

Neden insanlar sohbete katacak önemli hiçbir şeyleri olmadığında havadan bahsetme ihtiyacı duyuyordu?

Erika, "Sağanak" diye onayladı. "Hakiki anlamda bir sağanak!"

"Şey, evet. Aslında seni gördüğüme sevindim" dedi kadın. Elinde şeffaf bir çocuk şemsiyesi tutuyordu. Kafası hariç, bütün vücudu ıslanıyordu. Erika'nın annesinin bahçesine doğru sert bir bakış attı. "Sana evimizi satılığa çıkardığımızı haber vereyim dedim."

"Ya?" dedi Erika. Çenesi kasılmış, arka dişleri gıcırdamaya başlamıştı. Kadın, pencerelerinde *İsa Sizi Seviyor* pankartı olan ve Sylvia'yı Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'ne düzenli olarak şikâyet eden çift veya yolun karşısındaki sürekli yasal tehditler savuran züppe gibi korkunç komşulardan biri olsaydı çok daha kolay olacaktı. Michelle. Lanet olsun. Yanlışlıkla ismini hatırlamıştı.

Michelle yalvarır gibi ellerini birleştirdi. "Yani, annenin... şey, zorluklar yaşadığını biliyorum, lütfen anladığımı bil. Akıl sağlığı sorunları olan bir akrabam var. Tanrım, umarım gücenmemişsindir, ben sadece..."

Erika derin bir nefes aldı. "Sorun değil" dedi. "Anlıyorum. Annemin evinin, evinizin değerini etkileyeceğini söylüyorsunuz."

"Belki yüz bin dolar kadar" dedi Michelle yalvarırcasına. "Emlakçıya göre."

Emlakçı az bile söylemişti. Erika'nın hesabına göre zarar çok daha büyüktü. Kimse iyi bir orta sınıf banliyösünde, çöplüğün yanında bir ev almak istemezdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Halledeceğim" dedi Erika.

Ebeveyninizin yaşam koşullarından siz sorumlu değilsiniz. İstiflerin çocuklarına söylenen buydu ama Erika, bu zavallı kadının tek umuduyken kendini nasıl sorumlu hissetmezdi? Birinin maddi durumu Erika'nın atacağı adıma bakıyordu ve Erika maddi durumları ciddiye alırdı. Elbette sorumluydu. Annesinin panjurlarından birinin kıpırdadığını gördü. Herhalde içeride, dışarıyı gözetleyerek kendi kendine söyleniyordu.

"Zor, biliyorum" dedi Michelle. "Bunun bir hastalık olduğunu biliyorum. O televizyon programlarında görmüştüm."

Ah, Tanrı aşkına! O televizyon programları! Yarım saatlik bir programdan sonra herkes uzman kesiliyordu: iğrenç çöp yığını edebiyatı, öğüt veren bir akıllı, temizlik faslı, parkelerini yıllardır ilk defa gören mutlu istifçi... Ve *mutlu son*! Herkes sonsuza kadar mutlu yaşardı. Çöpleri temizlemenin hastalığı iyileştirmekten çok semptomları artırdığı gerçeğine rağmen.

Yıllar önce Erika, hâlâ tedavinin mümkün olduğunu sanıyordu. Annesini profesyonel yardım almaya bir ikna edebilseydi. İlaçlar vardı. Bilişsel davranış terapisi vardı. Konuşma terapisi vardı. Sylvia, Erika'nın babasının onları terk ettiği gün hakkında, bunun gizli bir deliliği nasıl tetiklediği hakkında birileriyle konuşabilseydi. Sylvia alışveriş konusunda hep takıntılı, neşeli, güzel, çatlak bir karakter olmuştu; gerçek bir karakter, bir parti kızıydı ve buzdolabının üstüne iliştirilmiş o iki kelimelik notu okuyana kadar –*Üzgünüm Sylvia*– çılgınlıkları bunlarla sınırlı kalmıştı. Notta Erika'nın adı bile geçmiyordu. Babası onu hiçbir zaman pek kayda değer bulmamıştı. İşte her şey o zaman başlamıştı. Sylvia o gün alışverişe çıkmış ve eve eli kolu poşetlerle dolu halde dönmüştü. Noel zamanı geldiğinde, oturma odasındaki mor çiçekli halı ilk eşya katmanının altında kaybolmuştu ve Erika halıyı bir daha hiç görmemişti. Bazen gözüne bir yaprağın ucu çarpıyor, tarihi bir kalıntıyla karşılaşmış gibi hissediyordu kendini. Bir zamanlar normal bir evde yaşadığını hatırlıyordu.

Artık bir tedavi olmadığını kabullenmişti. Bu hastalığın sonu Sylvia ölene kadar gelmeyecekti. Erika da bu süre içinde

BELONGS TO KAKTUS TEAM

semptomlarıyla boğuşup duracaktı.

"Ben en iyisi..." Erika elindeki saplı paspasla evi işaret etti.

"Buraya yeni taşındığımızda annenle iyi anlaşıyorduk" dedi Michelle. "Sonra sanki onu gücendirecek bir şey yaptım. Ne yaptığımı bilmiyorum."

"Sen bir şey yapmadın" dedi Erika. "Annem böyledir işte. Hastalığı yüzünden."

"Doğru" dedi Michelle. "Şey... teşekkürler." Özür dilercesine gülümseyerek Erika'ya parmaklarıyla "hoşça kal" dedi. Fazla kibar bir insandı.

Erika annesinin verandasına varır varmaz ön kapı açıldı.

"Çabuk! İçeri gir!" Annesinin gözleri saldırıya uğramış gibi yuvalarında dönüyordu. "*Onunla* neden konuşuyorsun?" Erika kapıdan içeri girebilmek için yan döndü. Bazen başkalarının evlerine gittiğinde de insanların genellikle ardına kadar açılabilen kapıları olduğunu unutarak yan dönüyordu.

Dikkatli adımlarla dergi, kitap, gazete kulelerinin, içleri rasgele çerçöple dolu, ağzı açık kolilerin, raflarına mutfak eşyaları tıkıştırılmış kitaplığın, kapağı açık, fişi çekili çamaşır makinesinin, tıka basa şişirilmiş çöp poşetlerinin, süs eşyalarının, vazoların, ayakkabıların, süpürgelerin yanından geçti. Süpürgeleri görmek hep biraz ironik geliyordu, çünkü evde hiçbir zaman süpürülecek bir alan olmuyordu.

"Burada ne işin var?" dedi annesi. "Bunun 'kurallara' aykırı olduğunu sanıyordum." "Kurallar" kelimesini parmaklarıyla tırnak içine almıştı. Bu, Erika'ya Holly'yi hatırlattı.

Erika, "Anne, üstünde ne var öyle?" diyerek içini çekti. Gülse mi, ağlasa mı bilemiyordu.

Belli ki yeni alınmış, mavi pullarla süslü, 20'lerin modası bir elbise annesinin zayıf vücudundan dökülüyordu. Alnına taktığı tüylü saç bandını, gözüne girmemesi için sürekli yukarı itiyordu. Kırmızı halı üstündeki bir film yıldızı gibi, bir elini kalçasına dayayarak poz verdi. "Çok güzel, değil mi? İnternetten aldım. Benimle gurur duymalısın, özel indirimden! Bir partiye davetliyim. *Muhteşem Gatsby* partisi!"

"Ne partisi?" Erika koridordan oturma odasına doğru yü-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

rürken evi inceliyordu. Her zamankinden kötü değildi. Her yer normal yangın tehlikeleriyle doluydu ama burnuna çürüyen veya bozulan bir şeyin kokusu gelmedi. Belki de bugün sadece ön bahçeyle ilgilenebilirdi. Sağanak, çiselemeye dönüşürse tabii.

"Birinin altmışıncı yaş günü partisi" dedi annesi. "Sabırsızlıkla bekliyorum! Sen nasılsın canım? Biraz solgun görünüyorsun. Yapman gereken bir işmişim gibi o *malzemelerle* gelmeseydin keşke."

"Sen yapmam gereken bir işsin" dedi Erika.

"Bu çok saçma. Ben seninle oturup neler yaptığını konuşmayı tercih ederim. Geleceğini bilseydim şu yeni tarif kitabından sana bir şeyler pişirirdim. Hani geçen gün bahsediyordum ya; huysuzluğun üstündeydi..."

"Evet ama k*im* altmışına basıyor?" diye sordu Erika. Annesinin bir partiye davet edilmesi pek olası gelmiyordu. Bakımevindeki işinden emekli olduktan sonra arkadaşlarıyla, en kararlı ve sabırlı olanlarla bile iletişimi kopmuştu. Ya da onları kullanılmış eşya gibi fırlatıp atmıştı. Arkadaş istiflemiyordu.

Erika mutfağa girince birden yüreğine indi. Ön bahçenin beklemesi gerekecekti. Bugün mutfağı halletmek zorundaydı. Ocağın üstünde plastik tabaklar duruyordu. Küf tutmuş yemek artıklarıyla dolu kap kacaklar. Buraya iki hafta sonra gelmeyi planlamıştı; ön bahçedeki sorun olmasa bunu görmeyecekti bile ama artık gördüğüne göre arkasını dönmesi imkânsızdı. Burası sağlığa tehdit oluşturuyordu. Topluma bir hakaretti. Erika kovalarını bırakıp tek kullanımlık plastik eldiven kutusunu çıkardı.

"Felicity Hogan altmışına basıyor" dedi annesi iç çekerek. "Felicity" derken, Erika, kimin partisi olduğunu hatırlatarak keyfini kaçırıyormuş gibi burun delikleri hafiften kabarmıştı. "Ah, şu haline bak. Şimdi de ameliyata girecekmiş gibi *eldiven* giyiyorsun."

"Anne" dedi Erika. "Felicity geçen yıl altmışına bastı. Hayır, aslında, bir önceki yıl. Partiye gitmemiştin. *Muhteşem Gatsby* partisi fikrinin çok rüküş olduğunu söylemiştin."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ne!" Annesi suratını astı. Alnındaki saç bandını yukarı doğru itince saçı yukarı dikildi. Kaçık bir tenisçiye benziyordu. "Hep çok akıllı ve haklı olduğunu düşünüyorsun ama yanılıyorsun Erika!" Sesi kırgınlıktan incelmişti. O annelik sevgisinin yumuşacık örtüsü altında bu sivri uçlar her zaman vardı. "Dur, sana davetiyeyi getireyim. Neden iki yıl önce olmuş bir partinin davetiyesi gelsin ki? Cevap ver bakalım Bayan Akıl Küpü."

Erika acı acı güldü. "Şaka mı yapıyorsun? Sen ciddi misin?" *Çünkü anne, hiçbir şeyi atmıyorsun!*

Annesi saç bandını çıkarıp yere attı. Ses tonu değişti. "Bir sorunum olduğunun farkındayım Erika; farkında olmadığımı mı sanıyorsun? Aptal değilim ben. Yeterince odası, çamaşırları ve eşyaları yerleştirebileceğim dolapları olan daha büyük, daha güzel bir ev istemez miydim sanıyorsun? Baban bizi terk etmeseydi bütün gün oturup evi toplayabilirdim. Tıpkı Clementine'ın çok sevdiğin annesi gibi. Pam gibi. Ah, 'zengin kocam ve mükemmel evimle mükemmel bir anneyim.'"

"Pam çalışıyordu" dedi Erika sadece. Rulodan bir çöp torbası yırtıp plastik yemek tabaklarını içine atmaya başladı. "Sosyal hizmet görevlisiydi, hatırladın mı?"

"*Yarı zamanlı* çalışan bir sosyal hizmet görevlisi. Ve tabii ki hatırlıyorum. Nasıl unutabilirim? Sen onun küçük sosyal hizmet projesiydin. Clementine'ı seninle arkadaş *yaptı*. Herhalde kızı seninle ne zaman oynasa ona küçük bir altın yıldız takıyordu."

Erika'nın canı hiç acımadı. Annesi bunun dünyayı yerinden sarsacak bir açıklama olduğunu mu sanıyordu?

"Hı-hı" dedi Erika. "Pam ev hayatımın pek de ideal olmadığını biliyordu."

"Ev hayatın 'ideal' değilmiş. Melodram gibi. Elimden geleni yaptım! Masaya yemek koydum! Sırtına giysi verdim!"

"Bir yıl boyunca suyumuz olmadı" dedi Erika. "Ödeyemediğimiz için değil. Birinin su ısıtıcısını tamir etmeye eve gelmesinden utandığın için."

"Utanmıyordum!" Annesi öyle hırsla bağırdı ki, boynunda-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ki damarlar fırladı, yüzü kan kırmızısına döndü.

"Utanmalıydın" dedi Erika sakince. Böyle zamanlarda kendini ürkütücü bir biçimde sakin hissediyordu. Sonra saatler veya günler sonra, arabada veya duşta yalnızken, kendini bağırarak karşılık verirken buluyordu.

"İtiraf etmeliyim ki, bazen azıcık da olsa seni alacakları paranoyasına kapıldığım oldu" dedi annesi. Acıklı bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. "Pam'in o hayırsever burnunu sokup süpürgelikleri filan silmediğim için beni Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'ne şikâyet edeceğini düşündüm."

"Süpürgelikler mi? Bu evin süpürgeliklerini ne zaman gördün sen?" dedi Erika.

Annesi şakalaşıyorlarmış gibi neşeyle güldü. Sylvia'nın çok hoş bir gülüşü vardı; balodaki bir genç kızınki gibi.

(Oliver, kayınvalidesinin ruh halini açıp kapama tuşu varmış gibi anında değiştirme yeteneğine ilk kez tanıklık ettiği zaman, "Bipolar olabilir mi?" diye sormuştu ama Erika, bipolar bozukluğu olanların davranışlarına kendilerinin *karar verdiğini* sanmadığını söylemişti. Annesi deliydi; kesinlikle deliydi, çünkü ne zaman ve nasıl deli olacağını kesinlikle seçiyordu.)

"Sıçanlarımız vardı" dedi Erika. "Kimse süpürgeliklerin temiz olup olmadığıyla ilgilenmiyordu."

"Sıçan mı?" dedi annesi. "Yapma ama. Hiçbir zaman sıçanımız olmadı. En fazla bir fare olabilir. Küçük, tatlı bir fare."

Gerçekten sıçanları vardı. Ya da başka bir kemirgen. Ölürlerdi ve koku katlanılmaz derecede korkunç olurdu ama bütün odaları dolduran ıvır zıvırın içinde leşlerini bulamazlardı. Geçmesini beklemek zorunda kalırlardı. Koku zirvesine ulaşır ve sonunda yavaş yavaş geçerdi. Yine de asla tamamen geçmezdi. O koku Erika'ya yapışırdı.

"Ayrıca Clementine'ın babası zengin değildi" dedi annesine. "Sadece sıradan bir işi olan, sıradan bir babaydı."

"İnşaatla ilgili bir şeylerdi, değil mi?" dedi annesi, kokteyl partisindeymiş gibi konuşkan bir sevimlilikle.

"Bir mühendislik firmasında çalışıyordu" diye karşılık verdi Erika. Clementine'ın babasının ne iş yaptığını gerçekten bil-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

miyordu. Artık emekli olmuştu. Görünen o ki, Fransız mutfağına merak salmıştı ve çok iyi bir aşçıydı.

Erika on dört yaşındayken, bir gün annesinin işte olduğu sırada Clementine'ın babası uğramış, Erika'nın yatak odasının kapısına, annesinin çöplerinden uzak durabilmesi için bir kilit takmıştı. Bu onun fikriydi. Evlerinin haliyle ilgili hiçbir şey söylememişti. İşini bitirdiğinde alet kutusunu alıp o kıymetli anahtarı uzatmış ve elini hafifçe Erika'nın omzuna koymuştu. Sessizliği, etrafı sadece fiziksel nesnelerle değil, kelimelerle de; acımasız, nazik, yumuşak, acı kelimelerle de sarılmış olan Erika'ya bir aydınlanma gibi gelmişti.

Erika'nın babalıkla ilgili deneyimi buydu: Omzunda başka birinin babasının sağlam, sessiz ağırlığı. Oliver da böyle bir baba olurdu. Sevgisini kelimelerle değil, basit, gerçek eylemlerle gösterirdi.

"Eh, zengin olmayabilir ama Pam de bekâr bir anne değildi. Desteği vardı! Benim hiç desteğim yoktu. Tek başımaydım. Hiçbir şey bilmiyorsun. Çocukların olsun da gör!"

Erika mekanik bir şekilde çöp torbasını doldurmaya devam etti ama üzerine ikaz edici bir durgunluğun çöktüğünü hissediyordu; avcının varlığını hisseden bir hayvan gibi. Yıllar önce, Erika annesine asla çocuk sahibi olmak istemediğini söylediğinde, annesi hoppa bir gaddarlıkla, "Evet, seni gerçekten bir anne olarak düşünemiyorum" demişti.

Ona elbette hamile kalma girişimlerinden bahsetmemişti. Söylemeyi düşünmemişti bile.

"Ah, ama bir dakika, sen çocuk yapmayacaksın, değil mi?" Annesi muzaffer bir bakış fırlattı. "Çocuk istemiyorsun, çünkü önemli kariyerinle çok meşgulsün! Şansıma bak. *Büyükanne olamayacağım.*" Sanki bu ilk defa aklına geliyordu ve artık geldiğine göre, bu korkunç haksızlığı diline dolaması gerekiyordu. "Buna katlanmaktan başka çarem yok, değil mi? Herkesin torunu var ama benim yok. Kızım şehirde çok önemli bir işi olan, çok önemli bir kariyer kadını ve... Hey!" Annesi koluna yapıştı. "Ne yapıyorsun? Onu atma!"

"Ne?" Erika eldivenli elindeki çöpe baktı: bir muz kabuğu,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yarısı yenmiş ton balıklı sandviç, ıslanmış bir kâğıt havlu.

Annesi, avucundan yağ lekesi olmuş küçük bir kâğıt parçası bulup çıkardı. "İşte! Bu! Bunun üstüne önemli bir şey yazmıştım! Bir kitap ismiydi galiba veya bir DVD. Radyoyu dinlerken, bunu yazmalıyım diye düşünmüştüm!" Kâğıdı ışığa doğru tutup baktı. "Bak, ne yaptın! Okuyamıyorum bile!"

Erika bir şey söylemedi.

Artık pasif direniş politikasını benimsemişti. Hiç karşılık vermiyordu. Kendini filesi parçalanmış bir tenis raketi yüzünden on dakika boyunca süren saçma bir çekişmenin içinde bulduğu günden beri. Annesi, "Ben onu eBay'de satacağım ama!" diye bağırmıştı. Sonunda tabii ki Erika kaybetmişti. Tenis raketi kalmıştı ve asla eBay'de satılmamıştı. Annesi eBay'de nasıl bir şey satılacağını bilmiyordu.

Annesi kâğıt parçasını Erika'nın yüzüne doğru savurdu. "Bayan Çok Bilmiş, buraya gelip bana büyük bir iyilik yaptığını zannederek eşyalarımı karıştırıyorsun ama bütün yaptığın her şeyi daha da berbat etmek! İyi ki çocuk istemiyorsun! Oyuncaklarını da atardın, değil mi? Küçük, kıymetli eşyalarını alıp çöpe atardın! Ne harika bir anne olurdun ama!"

Erika başını çevirdi. Dolu çöp torbasını kenarlarından tutarak ağzına bir düğüm atıp arka kapıya götürdü.

Clementine'dan gelen telefonu düşündü. "Çocuk sahibi olmana yardım etmek istiyorum." Sesinin o garip, tiz tonu. Clementine, onun çocuk sahibi olmasına şimdi gerçekten yardım etmek istiyordu. O garip, tiz tonun anlamı buydu. Bunu yapmayı çok istiyordu. Bu, onun vicdan azabından bir hamlede kurtulma fırsatıydı. Haberi verdiğinde Oliver'ın yüzünün nasıl umutla aydınlanacağını düşündü. Yanlış sebeple teklif edilse bile, Clementine'ın bu iyiliğini kabul etmeli miydi? Amaca giden her yol mubah mıydı?

Hem hâlâ çocuk istiyor muydu? Arka kapıyı açmak için çöp torbasını sol eline aktarırken torba patladı ve içindekileri boşalttı. Sonu gelmeyen, önüne geçilmez bir çöp seli aktı.

Annesi o hoş kahkahasıyla dizlerine vurarak güldü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

32

Barbekü günü

Dakota başını kaldırıp yetişkinlerin etrafında oturduğu masaya baktı ve annesinin kendilerine bir göz attıktan sonra bir sır söyleyecekmiş gibi öne doğru eğildiğini gördü.

Holly ile Ruby salıncakta iki yanına sokulmuştu. Onlara Ördek Şarkısı oyununu gösteriyordu. İkisi de bayılmıştı. Kızlar çok şirindi ve onları çok sevmişti ama artık biraz sıkılmıştı. Canı odasına gidip kitap okumak istiyordu.

Yetişkinler şimdi heyecanla bir şeye kıkırdıyor ve belden aşağı espriler yapan ergenler gibi fısıldaşıyorlardı. Dakota'nın midesi bulandı.

Bu, bazen yaptıkları bir şeydi. O belden aşağı, aptalca şeyin annesiyle babasının tanışmasıyla ilgili bir şey olduğunu anlamaya yetecek kadar kulak misafiri olmuştu ama onlara sorduğunda hep açık artırmada tanıştıklarını söyler, sonra görmeyecek kadar aptal olduğunu düşünüyorlarmış gibi birbirlerine anlamlı bakışlar atarlardı.

Üvey ablaları sırrı bildiklerini söylüyorlardı. Sır, babalarının hâlâ Angelina'yla evliyken annesiyle bir ilişkisinin olduğuydu. Angelina babasının ilk karısıydı. Mükemmel hayal gücüne rağmen bunu düşünmek Dakota için çok zor, hatta imkânsız bir şeydi.

Annesi, babası evliyken kesinlikle bir aşk ilişkisi yaşanmadığını söylemiş, Dakota da ona inanmıştı.

Annesinin açıkça gerçeği söylememesine kızgındı çünkü Dakota artık her ne ise onunla baş edebilecek kadar büyüktü. Tamam, doğru, hiç 18 yaş üstü film izlememişti ama haberleri izliyordu ve seks, cinayet, IŞİD ve pedofilleri biliyordu. Da-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ha neyi bilecekti?

Ayrıca, şu da bir gerçekti ki, seks konusunda annesiyle babasından daha olgundu. Okulda ailelerin de gelmek zorunda olduğu bir cinsel eğitim semineri yapılmıştı. Semineri veren kadın, "Pekâlâ, söylediklerimin bazılarına güleceksiniz, bu doğal, biraz gülebilirsiniz ama sonra devam edeceğiz" demişti.

Bunu *çocuklara* söylemişti ama kendilerini tutamayan *yetişkinler* olmuştu. Bu kadar uzun süre sessiz kalmaya alışkın olmayan babası (sadece uyurken ve klasik müzik dinlerken konuşmazdı; onunla bir film izleyemezdiniz), arkadaşı Ashok'un babasına bir şeyler fısıldayıp durmuştu. Sonunda ikisi de yüksek sesle kıkırdamaya başlamışlar ve salondan çıkmak zorunda kalmışlardı ama oradan bile hâlâ gülme sesleri geliyordu.

Ondan sakladıkları sır muhtemelen hiçbir şey değildi. Dakota, "Bu kadar mı?" diyecek, gözlerini devirecek ve onlar adına utanacaktı.

Holly ile Ruby Dakota'nın iPad'i için kavga ediyorlardı.

"Benim sıram!"

"Hayır, benim sıram."

"Güzel oynayın" dedi Dakota. Kendi sesi kulağına geldi. Duyan olsa onu kırk yaşında zannederdi. Cidden.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

33

Andrew'nun gözlerinin çevresi biraz kırışmıştı ama onun dışında tamamen aynı görünüyordu. Tiffany, Andrew'nun açık renk gözlerinde kendisini kesinlikle tanıdığını açık eden pırıltıyı gördü ama adam, sadece nazik bir gülümsemeyle, bir okul toplantısında karşılaştığı herhangi bir veliye vereceği türden bir selam verdi.

Tiffany onun gözlerinde korku da mı görmüştü? Ya da bir gülüş? Akıl karışıklığı? Herhalde Tiffany'yi kafasına oturtmaya çalışıyordu, çünkü bağlamın dışındaydı. Hem de epey bir dışında.

Tiffany kendini tanıtma fırsatı bulamadı, çünkü tam o sırada beyaz saçlı, şık giyimli bir kadın sahneye süzüldü ve salondaki sesleri varlığıyla bir anda susturdu. Okul müdürü. Robyn Byrne. Yerel gazetede kız çocuklarının eğitimiyle ilgili yazılar yazdığı haftalık bir köşesi vardı.

"Günaydın, bayanlar, baylar ve kızlar" dedi müdür. Öyle bir söylemişti ki cevap beklediği belliydi. Herkes otomatik bir şekilde, önceden programlanmış melodik bir ritimle, "Günaydın Bayan Byrne" dedi. Ardından CEO'lar, avukatlar ve kulak burun boğaz doktorları okul çocukları gibi söz dinlediklerini fark edince salona hafif bir gülüşme dalgası yayıldı.

Tiffany solunda duran Vid'e baktı. O da Dakota'ya, Wiggles konserine getirdiği küçük bir çocukmuş gibi sersemce sırıtarak bakıyordu. Dakota taş kesilmiş bir ifadeyle kıpırdamadan oturuyordu.

"Saint Anastasias'a hoş geldiniz" dedi okul müdürü.

Belinizi bükecek okul masraflarına hoş geldiniz.

"Bu korkunç hava şartlarında buraya kadar geldiğiniz için

BELONGS TO KAKTUS TEAM

teşekkürler!" Bayan Byrne hava şartları derken kollarını balerin gibi havaya kaldırınca, herkes yüksek tavana doğru baktı.

Tiffany fırsattan yararlanarak Andrew'ya tekrar kaçamak bir bakış attı. Neredeyse kadınsı bir pozda bacak bacak üstüne atmış, Rolex saatli bileğini dizine koymuş, yukarı değil karşısındaki okul müdürüne bakıyordu.

İyi bir adamdı. Ürkütücü gözleri insanı yanıltıyordu. Tiffany o gözlerin kahkahalarla güldüğü zamanları biliyordu.

"Kızlarınız bu okuldan kendine güvenen, metanetli genç kadınlar olarak çıkacak." Bayan Byrne özel okul parti tüzüğünü okumaya başlamıştı. Metanetli. Hadi oradan! Hiçbir çocuk Buckinhgam Sarayı'na benzeyen bir okuldan *metanetli* biri olarak çıkmazdı. Dürüst olmalıydı: "Kızlarınız bu okuldan hayatlarında, özellikle de Sidney trafiğinde çok işlerine yarayacak büyük bir ayrıcalık duygusuyla çıkacaklar."

Tiffany tekrar boş gözlerle sahneye bakmaya devam eden Dakota'ya baktı. Yanında Vid cebinden telefonunu çıkarmış, tombul başparmağını ekranda ileri geri kaydırarak ilgisiz bir şekilde mesajlarına bakıyordu. Görgüsüz! İnsanlar ne düşünecek? Evet, Tiffany, insanlar ne düşünecek? Ya Andrew aralarındaki bağı karısına anlatırsa ne düşünürler? Neden yapsın ki? Ah, tatlım, komik gelecek ama bu sabah yanında oturan o kadın aslında benim eski bir arkadaşımdı!

Eski bir arkadaştı.

Ya o karısına, karısı da diğer bütün annelere veya sadece birine ve o da dayanamayıp diğer annelere söylerse? Nihayet kızlarının kulağına gidecek kadar yayılırsa? Bu Dakota'nın okuldaki sosyal konumu için ne anlama gelirdi? Bu durum, "metanetli" bir genç kadın olması için ona yardım edebilir miydi? Eh, belki de yardım ederdi. İnsanın sertleşmesi için biraz sosyal dışlanmadan daha iyi bir şey yoktu.

Tiffany bir an gözlerini kapadı.

İnsanlarla ilişkilerine dikkat etmeliydi. Kız kardeşlerinin yıllar önce, "Bunu nasıl yaparsın Tiffany?" deyişleri aklına geldi. Hiç utanmamıştı. O asla utanmazdı ama şimdi niye utanç içinde yüzüyordu?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Nedenini biliyordu. Nedenini tam olarak biliyordu. Barbeküden sonra her şey dengesini kaybetmişti. Ev sahibi onlardı. Ev onlarındı. Her şey onların evinde olmuştu ve dahası vardı: Kendileri de davranışlarıyla katkıda bulunmuşlardı. Suça iştirak. Masum olduğunu iddia edemezdi. Vid de öyle.

Peki, ya her şeyin sorumluluğunu üstlenirse?

Evinde yattığı yerden asla gelmeyecek yardım için seslenmeye çalışan Harry için.

Clementine'ın alacakaranlıkta parlayan gözleri için. Bütün amaç eğlenmekti; kötü bir niyet yoktu. Anne baba olmaları insan olmadıkları anlamına gelmiyordu.

Bir zamanlar haddini aştığı için. Sadece bir defa.

Okul müdürü sesini yükseltip o seviyeli tarzına uygun bir şekilde ellerini çırparak birer müzik enstrümanı taşıyan formalı üç kızı sahneye davet etti.

Tiffany enstrümanların altın rengi cilalı ahşabına, kırmızı kurdelelerle kusursuzca toplanmış atkuyruklarına, okul ceketlerinin zarif kesimine ve kalitesine baktı ve eğer Andrew, karısına Tiffany'yi nereden tanıdığını anlatırsa olacakları bütün netliğiyle gördü. Yüksek sesle, kötü veya acımasızca bir şey asla söylenmeyecekti ama o yeşil ceketli, kırmızı kurdeleli kızlar alçak sesle kıkırdamalar, fısıltılar, yapmacık gülümsemeler ve sosyal medyada şifreli yorumlarla Dakota'yı mahvedeceklerdi. Bedelini Dakota ödeyecekti. Kızlar aynı anda yaylarını kaldırdılar. Müzik salonu doldurdu. Başka bir dünyanın müziğiydi. Clementine'ın dünyasının. Tiffany'nin dünyasının disko şarkıları değil.

Tiffany başını çevirip Dakota'nın güzel, genç profiline baktığı sırada yüzünde çok derin bir mutsuzluk ifadesi yakaladı. Sanki Tiffany'nin küçük kızı korkunç bir üzüntü çekiyordu. Sanki Tiffany'nin az önce öngördüğü her şey şimdiden olmuştu.

"Anne." Dakota birdenbire Tiffany'ye dönüp, "Ben galiba kusacağım" dedi.

Tiffany'nin içini minnet ve annelik sevgisi kapladı. Üzüntü değil, mide bulantısıydı. Bunu halledebilirdi. Kolayca. "Hadi gidelim" diye fısıldayıp Vid'e acele bir işaret yaparak ayağa kalktı. Stella McCartney etekli yeni arkadaşının, kızının ve And-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

rew'nun yanından geçti. Andrew o geçerken, belki dudaklarını biraz sıkarak kibarca selam verdi ama Tiffany'ye öyle gelmiş de olabilirdi. Dışarı çıktıklarında Dakota tuvalete değil, hemen, lütfen, eve gitmek istediğini söyledi. Yüzü kireç gibi olmuştu.

Vid, o kendine özgü tarzıyla yaka kartı takan bir kadın buldu, durumu açıkladı ve eline bir form verilip anlayışlı gülümsemeler eşliğinde uğurlandı. Her türlü sosyal ortamda rahat bir adamdı. İster bahçe partisi olsun, ister kafes dövüşü, Vid için hepsi aynıydı. Hepsi *ilginçti*.

Andrew'la arasındaki ilişkiyi de ilginç bulur muydu? Dakota arka koltuğa geçti.

"Ön koltuğu ister misin?" diye mırıldandı Tiffany. Dakota sesini çıkarmadan başını iki yana salladı.

Tiffany, "En azından ortada otur" dedi. "Dosdoğru yola bak. Midene iyi gelir."

Dakota koltuğun ortasına kaydı, Vid ile Tiffany öne yerleşti ve okuldan eve doğru yola koyuldular. Bir süre sonra, Dakota'nın artık kusmayacağı anlaşılınca Vid bir sigara yakıp konuşmaya başladı.

"Bayağı güzel okul, değil mi? Ne düşünüyorsun? Enstrüman çalan kızlar iyiydi, değil mi? Belki sen de çello çalarsın Dakota! Clementine gibi. Clementine'dan sana ders vermesini isteyebiliriz."

"Vid" dedi Tiffany. Tanrı aşkına. Kendini mi kandırıyordu? Clementine'ın olanlardan sonra onlarla bir daha görüşmek isteyeceğini gerçekten düşünüyor muydu? Dakota'ya ders vermemek için mutlaka bir sürü bahane bulurdu. Hem çok da yakında oturmuyordu. Dakota bir enstrüman çalmayı öğrenmeyi gerçekten isterse evlerine yakın birini bulurlardı. "Clementine Dakota'ya ders vermeyi kabul etmez."

Arka koltuktan tuhaf bir ses geldi.

"Kusacak mısın tatlım?" Tiffany hızla başını arkaya çevirdi.

Dakota'nın gözleri Tiffany'nin gözlerine kilitlendi. Kendi bedeninde esir kalmış, yardım etmesi için Tiffany'ye çaresizce yalvarıyor gibiydi.

"Nefes alabiliyor musun?" dedi Tiffany. "Dakota, nefes ala-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

biliyor musun? Havasız mı kaldın?"

"Dakota?" Vid sigarasını camdan fırlattı, direksiyonu sola kırarak arkasından gelen acı korna ve fren sesleri eşliğinde yolun kenarında aniden durdu.

Tiffany ile Vid kapılarını açıp bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında kendilerini dışarı attılar. Arka kapıları açıp Dakota'nın iki yanına geçtiler.

"Neyin var? Neyin var?" dedi Tiffany.

"Benden... benden..." Dakota'nın göğsü kalktı. Gözlerinden dökülen yaşlar yanaklarından aşağı süzüldü. Tiffany'nin kalbi küt etti. Nesi olabilirdi? Bu kadar kötü ne olabilirdi? Cinsel taciz olmalıydı. Birisi ona dokunmuştu. Birisi ona zarar vermişti.

"Dakota" dedi Vid. "Dakota, meleğim, derin bir nefes al, tamam mı?" Sesindeki panik tınısı, aklından Tiffany'ninkine benzer şeyler geçtiğini ele veriyordu. "Sonra da bize ne olduğunu söylemen gerek."

Dakota sarsılarak derin bir nefes aldı. Sonunda, "Clementine" diye fısıldadı.

"Clementine?" diye tekrarladı Tiffany.

"Benden nefret ediyor" diye hıçkırdı Dakota.

Tiffany yasak "nefret" kelimesine anında, gayriihtiyari, "Etmiyor" diye karşılık verdi. "Ders vermeyi kabul etmeyeceğini söyledim, çünkü sanırım öğretmenliği pek sevmiyor ve kadrolu bir işe..."

Dakota, "Ediyor, benden nefret ediyor işte!" diye bağırdı. On yaşındaki bir çocuğun sıradan huysuzluğunu görmek iç rahatlatıcı olmuştu.

"Neden Clementine'ın senden nefret ettiğini düşünüyorsun?" diye sordu Vid.

Dakota kendini babasının kollarına attı. Vid ona sarıldı, gözleri buğulanarak Dakota'nın başının üstünden Tiffany'ye baktı.

"Dakota" dedi Tiffany. "Tatlım. Hayır. *Hayır.*" Uzanıp yanağını Dakota'nın küçük, kasılmış omzuna dayadı ve kemikli sırtını sıvazladı. İçi parçalanıyordu, çünkü ne diyeceğini biliyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

34

Sabahki düğün Clementine'ın evinden arabayla sadece on dakikaydı ve tam olarak nereye gideceğini bildiği için kaybolma olasılığı yoktu. Serbest çalışmanın en kötü taraflarından biriydi bu; bilinmeyen yerleri bulmaya çalışmak.

Neyse ki şimdiye kadar hiçbir dinletiye geç kalmamıştı, çünkü her zaman kaçınılmaz aksilikler için bir zaman payı bırakıyordu.

Düğün, dev incir ağaçları ve ahşap bir sahnenin bulunduğu, üstü kapalı, küçük bir iskele parkıydı. Clementine açık havada çalmaktan hoşlanmıyordu. Çellosunu ve nota kürsüsünü parklara sürüklemek, uçmasın diye elbise mandalıyla tutturduğu kâğıtlar rüzgârda çırpınırken doğru yeri bulmaya çalışmak, parmaklarını hissedemediği soğuk günler, makyajının aktığı sıcak günler, akustik olmadığı için sesin anlamsızca havada dağılıp gittiği ortamlar... Nedense özellikle bu yer, onlara her zaman iyi davranırdı. Müziklerinin sesi limanın mavi sularında dalgalanır, hiçbir detayı atlamayan yeni gelinler, balaylarından sonra burada çekilmiş mutlu fotoğraflarını paylaşırlardı.

Bugün hariç. Bugün korkunç bir gün olacaktı. Görülmeyen bir liman manzarası anlamsızdı. Clementine Sidney'in üstüne çöken gri, ağır bulutlara baktı. Dünya bir anda daralıverdi sanki. İnsanlar gökyüzünün altında sinmiş gibi, boyunlarını omuzlarının arasına çekerek yürüyordu. Yağmur bütün sabah durmadan yağmıştı. Şimdi hafif bir çiselemeye dönüşmüş olsa da her an geri gelebilirdi.

Bu sabah Clementine telefonda, Passing Notes'un keman-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cısı ve menajeri Kim'e, "Yine de dışarıda mı yapacaklar?" diye sormuştu.

"Bizim için portatif tente kiralamışlar" demişti Kim. "Davetliler şemsiyeleriyle idare etmek durumunda. Gelin bu sabah ağlıyordu. Yağmurun bu kadar süreceğini hiç düşünmemiş. Rezervasyon yaptırırken ona 'Havayla ilgili bir planın var mı?' diye sorduğumu hatırlıyorum; o da bana, 'Yağmur yağmayacak' demişti. Neden hep bunu söylerler? Gelinlerin aklı neden böyle havada olur?"

Kim tatsız bir boşanmanın ortasındaydı.

Clementine kendisinin tatsız bir boşanmanın başında olup olmadığını düşündü. Bugün Sam feribota gitmek için evden çıkarken Clementine ona, "İyi çalışmalar" demişti ve Sam'i gözlerini devirirken yakaladığından emindi. Daha önce hiç bu kadar boş bir laf duymamış veya kendisine iyi çalışmalar dilemesini isteyeceği son kişi Clementine'mış gibi. Bu, Clementine'ın canını yakmıştı; ani, keskin bir acı. Tokat gibi. Bu sabah başını eğip yanağını dayadığı çellosunun telinin kopması gibi. Bu daha önce hiç olmamıştı. Telin kopabileceğini bile bilmiyordu. Çok gergin çalıyordu. Bedeni çok gergindi. Evinde çok gerginlik vardı. Telin canını yakmasını kişisel algılamış, sabahın karanlık saatlerinde orada oturup parmaklarını yanağına götürmemek için kendini tutmuştu.

Arabasını park girişinin hemen yanına bıraktı. Yirmi dakika erken gelmişti, çünkü kendine her ihtimale karşı yirmi dakikalık bir "kaybolma" payı vermişti. Esneyerek havayı inceledi. Yağmur, *bir ihtimal* törene izin verebilirdi. Gelin şanslıysa.

Başını tekrar koltuğuna yasladı ve gözlerini kapadı. Bu sabah saat beşte kalkmış ve metronomla Beethoven pasajına çalışmıştı. "İçindeki tempoyu hisset" derdi Marianne ama sonra birden bağırırdı. "Çok detone! Çok detone!"

Clementine ağrıyan omzunu ovuşturdu. İlk çello öğretmeni, Bay Winterbottom (ağabeyleri ve babası adama Kış Poposu[11] derdi), Clementine acıdan şikâyet edecek olduğunda,

[11] İngilizcede ***winter*** kış, ***bottom*** popo anlamına gelir. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Enstrüman acısız çalınmaz" derdi.

Clementine'ın annesi bundan hiç hoşlanmıyordu. Pam onun için Alexander tekniğini araştırmıştı. Aslında hareketlerini yapmayı akıl ettiğinde hâlâ işe yarıyordu.

Bay Winterbottom yayıyla Clementine'ın dizine vurur, "Daha çok pratik küçükhanım. Sadece yeteneğine güvenemezsin, çünkü seni temin ederim, boşa harcayacak kadar fazla yeteneğin yok" derdi. "Müziğe duygularını katmak senin için zor, çünkü çok gençsin; gerçek hisleri bilmiyorsun. Kalbinin kırılması gerek." Bay Winterbottom, on altı yaşındayken Clementine'ı, Sidney Gençlik Orkestrası'nın seçmelerine göndermişti ama hiç şansı olmadığını, yine de güzel bir deneyim olacağını söylemişti. Paravan yoktu; Clementine sadece destek verircesine gülümseyen bir jürinin karşısındaydı ama çellosuyla yerini aldıktan sonra yayını tellerin üstüne bile koyamamıştı, çünkü beklenmedik bir paniğe kapılmıştı. Elden ayaktan düşüren korkunç bir hastalık gibiydi. Tek bir nota çalmadan kalkıp sahneden inmişti. Başka bir seçeneği yok gibi gelmişti. Bay Winterbottom, elinden çok öğrenci geçtiğini ama öğretmenlik hayatı boyunca hiçbir öğrencisinden bu kadar utanmadığını söylemişti. Evine gün boyu çellolarıyla çocuklar girip çıkıyordu; kendini suçlayan çellocuların üretildiği bir fabrika gibiydi.

Bu fiyaskodan sonra annesi ona yeni bir öğretmen bulmuştu. Sevgili Marianne, ilk derslerinde ona seçmelerin yapay ve korkutucu olduğunu, kendisinin de bunları hiç sevmediğini ve Clementine'ı asla hazır olmadığı bir seçmeye göndermeyeceğini söylemişti.

Neden kanser hastalığı rasgele uzattığı o acımasız parmağıyla, hâlâ sağlıklı ve hayatta olan ve seri halde nevrotik müzisyenler yetiştirmeye devam eden Korkunç Bay Winterbottom yerine, güzel Marianne'i işaret etmişti?

Clementine gözlerini açtı ve ön cama vuran küçük yağmur damlalarına bakarak iç çekti. Yağmur büyük girişinden önce alıştırma yapıyordu. Radyoyu açtı. Spiker, *"Sidney'de sağanaklar devam ederken yağmur suyu kanallarından ve derelerden uzak durulması uyarısı yapılıyor"* diyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yan koltukta duran telefonu çaldı. Hemen kapıp ekrana baktı. Arayanın ismi çıkmamıştı ama numarayı tanıdı.

Vid.

Barbeküden beri o kadar çok aramıştı ki artık numarasını hatırlıyordu ama telefonuna kaydetmek için uğraşmamıştı, çünkü o arkadaşı değildi; bir tanıdıktı. Bir arkadaşının bir daha asla görmek istemediği komşusu. Erika'nın, telefon numarasını Vid'e vermeye hiç hakkı yoktu. Vid ile Tiffany bir mesajları olursa Erika aracılığıyla iletebilirdi. Bu adam ondan ne *istiyordu*?

Ekrana bakarak kocaman elinde telefonunu tutan Vid'i gözünde canlandırmaya çalıştı. "Sen ve ben; sorumsuzlar biz oluyoruz" deyişini hatırladı. Sorumsuzlar. Gözlerini kapadığı sırada midesine kramp girdi. Sonunda bedelini mide ülseriyle mi ödeyecekti acaba? İnsan böyle şeyler yüzünden mide ülseri olur muydu? Pişmanlık safrası yüzünden?

Telefon sustu. Vid'in ona sesli mesaj bırakmadığını belirten mesajı bekledi. Vid'in, sesinden belli olduğu üzere gönülsüzce mesaj bıraktığı iki sefer olmuştu: "Clementine? Ben Vid. Nasılsın? Tekrar arayacağım." Mesaj bırakmaktan hoşlanmayan ve o kahrolasıca telefonu açmanızı bekleyen tiplerdendi. Babası da öyleydi.

Telefonu birden tekrar çalmaya başladı. Clementine yine Vid arıyor diye düşündü ama değildi; numarayı tanımıyordu. Açması için başka numaradan arıyor olamazdı herhalde. Vid değildi. Arayan Erika'nın tüp bebek kliniğiydi. Clementine'ın yumurta bağışı konusunu konuşmak için danışmandan randevu almak üzere yaptığı aramaya geri dönüyorlardı.

Erika bu sabah ona numarayı vermişti. Clementine'ın gerçekten aramasını beklemiyormuş gibi sinirli ve sabırsız davranmıştı.

Clementine çantasından ajandasını çıkarıp kucağına yerleştirdi ve seçmelerden bir önceki güne randevusunu kaydetti. Klinik şehir merkezindeydi. Ürkütücü derecede yetenekli küçük Wendy Chang'la (dokuz yaşında beşinci sınıfa gidiyordu) dersine ucu ucuna yetişecekti. Randevuyu veren kadın tatlı biriydi. Clementine'a ilk kan testini ister şimdi, isterse daha son-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ra yaptırabileceğini, bunun tamamen ona bağlı olduğunu anlatırken çok nazikti. Kadın büyük olasılıkla onu yardımsever, fedakâr biri sanmıştı. Herhalde bunu bir zorunluluğun yükünden sıyrılmak için değil, içinden gelerek yaptığını zannediyordu.

O sabah telefonda konuştuklarında Erika'nın sesindeki bıkkınlığı duymuştu: "Ah Clementine, ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz." Yine de hemen sadede gelip bunun yalan olması umurunda değilmiş gibi ona kliniğin numarasını vermişti. Clementine'ın sebepleri umurunda değildi; sadece yumurtalarını istiyordu.

Clementine ne beklemişti ki? Minnet ve mutluluk mu? "Ah, teşekkürler Clementine. Ne harika bir arkadaşsın!"

Birisinin camını tıklatmasıyla yerinden sıçradı. Kim, elinde keman kutusuyla, dev bir şemsiyenin altında duruyor ve perişan görünüyordu. Clementine camını indirdi. "Eğlenceli, değil mi?" dedi Kim donuk bir sesle.

***

Portatif tente pek güven vermiyordu. "Ucuzcu"dan alınmışa benziyordu.

Viyolayı çalan Nancy kâğıt gibi görünen beyaz kumaşı inceleyerek, "Dayanacağını sanmıyorum" dedi. Yer yer su birikintileriyle sarkmaya başlamıştı bile. Clementine başlarının üstündeki küçük göletlerde yüzen yaprakların gölgelerini görebiliyordu.

"Şimdilik tek bir damla yok" dedi Kim endişeli bir sesle. Sözleşmelerinde yemek verileceği ve enstrümanlarının ıslanmaması için gerekenin yapılacağı belirtilmişti. Yağmur başlarsa toplanıp gitmeye hakları vardı ama şimdiye kadar böyle bir şey hiç olmamıştı.

Karınlarının doymasını sağlama rolünün yanı sıra iyimserlik rolünü de her zaman üstlenen ikinci kemancı Indira, "Yağmayacağından eminim" dedi. Çok lezzetli bir yiyecek gördüğünde parçanın ortasında kemanını bırakıp garsonu durdurmasıyla bilinirdi. Çok utanç vericiydi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Akortlarını yaparlarken Nancy, "Provaların nasıl gidiyor?" diye sordu. Clementine gizlice iç çekti. İşte başlıyoruz.

"Gayet iyi" dedi.

"Sen turnelere çıkınca zavallı Sam çocukları okuldan almakla ve diğer işlerle nasıl başa çıkacak?" diye sordu Nancy.

Clementine, "Nancy, zaten işe giremeyeceğim" diye karşılık verdi.

"Bence girme şansın çok yüksek!" dedi Nancy.

Nancy işe girmesini istemiyordu. Clementine'ın dörtlüyü terk etmemesi için istemiyormuş gibi yapıyordu ama Nancy, Clementine'ın aklına her zaman Gore Vidal'in bir sözünü getirirdi: *Ne zaman bir arkadaşım başarsa ben biraz ölürüm.*

Nancy, sürekli etraflarındaki ince kadınları gösteren türden bir arkadaştı. "Şunun incecik beline/uzun bacaklarına/sıkı kalçasına bak. Onun gibi görünmek *istemez miydin*? Ona *sinir* olmadın mı? İnsanı depresyona sokuyor, öyle değil mi?" (Öyle değilse bile mutlaka olmalıydı!)

"Eh, işe giremezsen bütün o orkestra politikalarıyla uğraşmak zorunda da kalmazsın" dedi Nancy. "Büyük bir şirketin parçası olmaya benziyor. Toplantılar. İlkeler. Açıkçası ben dayanamazdım ama tabii herkes benim gibi olmak zorunda değil."

"Orayı seveceksin Clementine. Arkadaşlıklar, seyahatler, para!" diye araya girdi Indira.

"Sam'in o müzisyenlerle takılmak isteyeceğini sanıyor musun?" dedi Nancy. Sam'in bir müzisyen olmadığını her fırsatta gündeme getirmekten hoşlanırdı. Sanki orada bir zayıf nokta olasılığı sezmişti de parmağını üstüne bastırıp duruyordu. Bir defasında Clementine'a, "Müzisyen olmayan biriyle asla evlenmezdim ama tabii herkes benim gibi olmak zorunda değil" demişti.

Clementine, "Çoğuyla iyi geçinir" diye kestirip attı.

"Ben sadece onun ortamı olmayacağını düşünmüştüm" dedi Nancy. "O daha çok sağlıklı, doğa sporları yapan tarzda biri, değil mi?"

Clementine, "Sam doğa sporları yapan tarzda biri değildir" dedi hafifçe gülerek. Kapa çeneni Nancy. Nancy tam bir zengin

BELONGS TO KAKTUS TEAM

doğu banliyösü prensesiydi. Babası yargıçtı.

"Bir keresinde Sam'in müzik kulağı yok dememiş miydin?"

"Kulağı yokmuş numarası yapıyor. Öyle söylemenin komik olduğunu düşünüyor."

"Seksenlerin *rock* müziğinden hoşlanıyor" dedi Kim şefkatle.

"Vay canına, o pantolon bacaklarını muhteşem göstermiş Kim" dedi Nancy. "Ona sinir olmuyor musun Clementine?"

"Aslında ona bayılıyorum" dedi Clementine.

"Ah! Bu arada! Az kalsın söylemeyi unutuyordum. Remi Beauchamp'ın seçmelere katılacağını duydum." Nancy son kozunu oynamıştı.

"Onun Chicago'da olduğunu sanıyordum" dedi Clementine. Bir tür uyuşuk bir kabullenme hissetti. Remi'yi yıllardır tanırdı ve kusursuz tonlamalarına her zaman hayrandı. Clementine ilk turu geçebilse bile sonunda jüri Remi'yi seçerdi.

"Dönmüş" dedi Nancy, dudaklarını sarkıtıp üzgün görünmeyi deneyerek. Sonuç biraz ürkütücüydü. *Batman*'deki Joker'e benzemişti. "Yine de senin şansının yüksek olduğundan eminim."

"İlk davetliler geliyor" dedi Kim. "Vivaldi'yle başlayalım mı?"

Hep birlikte partisyonlarının sağ sayfasını çevirerek enstrümanlarını yerleştirdiler.

Kim kemanını çenesine dayayıp başıyla işaret verdi ve çalmaya başladılar. Clementine'la göz göze gelince bir adım geri çekilip Nancy'ye arkasından ortaparmağını kaldırdı. Görenin, parmaklarını tellerde gezdirdiğini zannedeceği kadar hızlı ve belli belirsiz bir hareketti.

Clementine çalarken dalıp gitti. Düşünmesine gerek yoktu. Holly'nin bebekliğinden beri birlikte çalıyorlardı ve hepsi birbirine alışmıştı. Nancy, hızlı çaldığı halde bunu kabul etmez, diğerlerinin geride kaldığını iddia ederdi. Şimdi ise hepsi ona uyum sağlıyordu.

Clementine ellerinde şemsiyeler ve ıslak çimenlere batan

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yüksek topuklarıyla törenin bir an önce bitmesini bekleyen zavallı düğün davetlilerini seyrederken *Air on G* ile devam ettiler.

"Gelin geldi!" Ortaya birden, minik bir şapka takmış bir kadın çıktı. Clementine'a Bay Patates Kafa'yı hatırlatmıştı. "Düğün marşını başlatın; çabuk, çabuk, çabuk!" Bir orkestra şefi edasıyla iki elini salladı. Şimdiden şampanyanın dibini görmüş gibiydi.

Kim, düğün marşını başlatma işini üstlenecek birini mutlaka ayarlardı ama nedense bu işi sıradan davetliler üstlenir (hep kadınlar olurdu) ve genellikle fazla erken başlamalarına sebep olurlardı. Bir defasında gelin gelene kadar üst üste on defa çalmaları gerekmişti.

"Ay! Pardon, yanlış alarm!" Bayan Patates Kafa abartılı bir "özür dilerim" suratı yaptı.

Gelinlerin erken girdiği pek görülmezdi. Çaldıkları bir düğünde gelin bir saat gecikmiş, başka bir işe yetişmek için toplanıp düğün marşını çalmadan gitmişlerdi.

Erika kendi düğününe erken gelmişti. Tek nedimesi Clementine, "Erken giremeyiz" demişti. "Davetlilerin hepsi gelmemiş olacak."

"Oliver orada olacak" demişti Erika. Saçlarını geriye taratmış ve epey koyu gri bir far sürmüştü. Bambaşka biri olmuştu. "Başkası umurumda değil." Görgü kurallarına aykırı hareket edenin Erika olduğu nadir anlardan biriydi.

Clementine, Erika'nın düğününü değil, sadece evliliğini düşündüğünü görünce özenir gibi olmuştu. Gelinliğini, saçını, müziği, hatta davetlileri bile pek umursamıyordu; tek umursadığı Oliver'dı.

Clementine'ın ise evlenirken tek önemsediği, etrafında olup bitenlerdi. (Örneğin kuaför saçını berbat etmişti. Clementine düğün gününde Morticia gibi görünüyordu.) Düğünlerinde kimi diğer şehirlerden, kimi yurtdışından gelmiş arkadaşları ve akrabalarıyla meşgul olduklarından, Sam'le birbirlerini neredeyse hiç görmemişlerdi. Erika ile Oliver ise birbirlerinden başkasını görmüyorlardı. Bir bakıma sinir bozucuydu. Bir bakıma tatlıydı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Şimdi, acaba işaretler hep orada mıydı diye düşünmeye başlamıştı. Tamam; Sam'le birbirlerini güldürüyorlardı, aralarında tutku vardı (en azından çocuklardan önce), birlikte iyi zaman geçiriyorlardı ama ilişkileri ilk gerçek teste dayanabilecek kadar güçlü değildi. Evlilikleri çürüktü. Eften püftendi. "Ucuzcu"dan satın alınmış gibi.

Tente sallandı. Clementine yüzünde bir ıslaklık hissetti. Ağlıyor muydu? Yoksa yağmur muydu?

"Akıtıyor" dedi Nancy yukarı bakarak. "Kesinlikle akıtıyor."

Yağmur birden hızlandı.

Şu an elinde en pahalı enstrümanı tutan Indira, "Bu iyi değil" dedi. Enstrümanı emekliye ayrılmış bir viyolonistten kiralamıştı.

Kim kemanını indirdi ve "Gidiyoruz" dedi. "Toplanın."

***

Clementine telefonu çaldığında arabasına dönmüş, marşa basmak üzereydi. Ekrandaki tek kelimeyi görünce telefonu çabucak kaptı: OKUL.

Nezaket kurallarıyla vakit kaybetmemek için, "Helen?" diye açtı. Genellikle telefon okuldan gelmişse arayan okul sekreteri Helen olurdu.

Kalbi küt küt atmaya başladı. Felaketler her taraftan yağıyordu. "Her şey yolunda Clementine" dedi Helen hemen. "Sadece Holly yine karnının ağrıdığında ısrar ediyor. Onu oyalamak için her yolu denedik ama maalesef fayda etmedi. Ne yapacağımızı bilemiyoruz. Sınıfın dikkatini dağıtıyor ve aslında şey... son derece inandırıcı görünüyor. Bunun yalancı çoban vakasına dönmesini istemiyoruz."

Clementine iç çekti. Geçen hafta da aynısı olmuştu. Holly'nin midesi eve döner dönmez sihirli bir şekilde düzelmişti.

"Bugün davranışları nasıldı, biliyor musun?" diye sordu Clementine.

Holly'nin dünya tatlısı, biraz aklı havada anasınıfı öğret-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

meni Bayan Trent'e göre, Holly okulda zaman zaman "özdenetim" sorunları yaşıyordu ve dolayısıyla her zaman "doğru tercihleri" yapmıyordu.

Evdeki davranışlarının da harika olduğu söylenemezdi. Yaramaz, mızmız bir dönemden geçiyordu ve "hayır" yerine kullandığı yeni martı ciyaklaması icadını son zamanlarda iyice geliştirmişti. Clementine'ın tepesinin tasını attırıyordu.

"Çok fena değil" dedi Helen çekinerek. "Yağmurun da etkisi var. Çocukların hepsi asabileşti. Aslında biz de. Hava en az bir hafta daha böyle gidecekmiş, inanabiliyor musun?"

Clementine parkta devam eden düğün törenine baktı. Diğerleri şemsiyelerini tutarken gelin ve damat karşılıklı durmuş el ele tutuşuyorlardı. Gelin kahkaha atmaktan neredeyse dengesini yitirecekti. Yaylı çalgılar dörtlüsünün ortadan kaybolmasına aldırış etmemiş gibiydiler.

Kendi düğün törenlerinde Sam'le çok gülmüşlerdi. Rahip, düğünlerini yeterince ciddiye almadıkları için iğneler gibi, "Hiç bu kadar çok gülen bir gelinle damat görmemiştim" demişti. Sam, Clementine'ın Morticia saçlarına gülmekten kendini alamıyordu; Clementine da her şeyi boş verip gülmeye başlamıştı.

İnsan yine de hayatının sonuna kadar gülemezdi. Sekiz yıl kahkahalarla geçmişti; başarı sayılırdı. İyi günde, kötü günde birbirlerine karşı dürüst olmaya yemin etmişlerdi ama yemin ederken de gülmüşlerdi, çünkü her şey onlara öyle komik geliyordu ki. Hayatın en fazla bir saç stili kadar kötü olabileceğini düşünüyorlardı. Rahip huysuzlanmakta haklıydı. Onun yerinde olsa, damat ile gelini yakalarından tutup, "Bu ciddi bir iş! Hayat ciddileşiyor ve ikiniz de farkında değilsiniz!" derdi Clementine.

"Hemen geliyorum" dedi Helen'a.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

35

Barbekü günü

"Vid beni önceden tanıyordu, çünkü beni sahnede görmüştü" dedi Tiffany, Clementine'a.

Holly sallanan koltuktan, "Anne!" diye seslendi. "Gel, şuna bak!"

"Bir dakika!" diye bağırdı Clementine gözlerini Tiffany'den ayırmadan. "Yani sen de mi sahneye çıkıyordun?"

"Senin gibi Clementine!" dedi Vid neşeyle.

Tiffany pis pis gülerek, "Pek Clementine gibi değil" diye düzeltti.

"Anne!" diye bağırdı Ruby.

"Bir dakika" diye cevap verdi Clementine. Tiffany'ye baktı. "Müzisyen misin?"

"Hayır, hayır, hayır." Tiffany tabakları toplamaya başlamıştı. "Dansçıydım."

"*Ünlü* bir dansçıydı" dedi Vid.

"Ünlü değildim" dedi Tiffany; gerçi bazı çevrelerde ünlü gibi bir şeydi.

Sam gözleri parlayarak, "Limbo dansı mı yapıyordun?" diye sordu.

"Hayır ama bazen bir direk olabiliyordu" diye gözleri parlayarak cevap verdi Tiffany.

Masada bir sessizlik oldu. Vid'in yüzüne bir gülümseme oturmuştu.

"Direk dansçısı mıydın yani?" dedi Clementine sesini alçaltarak. "Yani... striptizciler gibi mi?"

"Tiffany elbette bir *striptizci* değildi" diye araya girdi Erika.

"Eh" dedi Tiffany.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Herkes duraksadı.

"Ah" dedi Erika. "Affedersin, öyle demek istemedim..."

"O vücut sende var" dedi Clementine.

"Eh" dedi Tiffany tekrar. İşler burada karışmaya başladı.

Tiffany, "Evet kızlar, o vücut bende var" diyememişti. Vücudunuzla gurur duyamazdınız. Kadınlardan bu konuda alçakgönüllü olmaları bekleniyordu. "On dokuz yaşındayken yapıyordum."

"Hoşuna gidiyor muydu?" diye sordu Sam.

Clementine ona bir bakış attı. "Ne?"

Sam ellerini kaldırdı. "Sadece daha önceki mesleğinden hoşlanıp hoşlanmadığını soruyorum. Gayet normal bir soru."

"Çok seviyordum" dedi Tiffany. "Çoğunlukla. Diğer bütün işler gibiydi. İyi tarafları da vardı, kötü tarafları da ama benim için genellikle keyifliydi."

"Parası iyi miydi?" diye sormaya devam etti. Sam.

"Çok iyiydi" dedi Tiffany. "Bu yüzden yapıyordum. Üniversitedeydim ve kasiyerlikten çok daha fazlasını kazanıyordum."

"Ben kasiyer oldum" dedi Clementine. "Özellikle bayılmıyordum bu arada, bilmek isteyen varsa."

"Çok yazık. Senden çok iyi striptizci olurdu hayatım" dedi Sam.

Clementine soğuk soğuk, "Teşekkürler tatlım" dedi.

"Direğin etrafında dönerken o çellocu ifadelerini takınırdın. İyi bahşiş toplardın." Sam, Clementine'ın çello çalarkenki yüz ifadesini taklit ederek başını geri atıp gözlerini kapadı ve kaşlarını aşağı yukarı oynattı.

Clementine başını öne eğip parmak uçlarını alnına bastırdı. Bütün vücudu sarsılıyordu. Tiffany ona bakakaldı. Ağlıyor muydu?

"Gülüyor" dedi Erika ilgisizce. "Birkaç dakika boyunca kendine getiremezsiniz onu."

Oliver boğazını temizledi. "Geçenlerde direk dansının Olimpiyat sporu olması için girişimde bulunulduğuna dair bir yazı okudum" dedi. "Belli ki çok atletik bir dans. Güçlü karın kasları gerek."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Tiffany, ortamı tekrar güvenli orta sınıf yemek havasına döndürmek için kendi çapında en iyi manevrasını yapan bu zavallı adamına gülümsemek zorunda kaldı.

Vid imalı bir şekilde tek kaşını kaldırıp, "Ah, evet Oliver, hem de nasıl atletik" deyince, Clementine tekrar dağıldı.

Cinsellikle ilgili şeylere herkes Vid'in neredeyse çocuksu tavrıyla yaklaşsa hayat ne kadar basit olurdu diye düşündü Tiffany. Vid seksi klasik müziği, rokfor peynirini ve hızlı arabaları sevdiği gibi seviyordu. Ona göre hepsi aynıydı. Hayattaki güzel şeyler. Kulüpte dans eden güzel, çıplak kızlardı, o kadar. Abartacak ne vardı?

Erika sandalyesinde dikilip omzunun üstünden çocuklara doğru baktı. "Peki ya kızın?" dedi Tiffany'ye.

"Dakota dansçı olduğumu biliyor." Tiffany çenesini kaldırdı. *Annelik kararlarımı sorgulamaya kalkma.* "Ona detayları biraz daha büyüyünce söyleyeceğim."

Vid'in büyük kızları ve eski karısı da bilmiyordu. Tiffany'nin yanındayken rahibe kadar ahlaklı takılan ama Kardashian'lar gibi giyinen kızları bilse, Tiffany mahvolurdu. Böyle bir sırrın üstüne kuduz köpekler gibi atlarlardı.

"Doğru" dedi Erika. "Elbette. Doğru."

Clementine başını kaldırıp parmak uçlarıyla gözlerinin altındaki yaşları sildi. Sesi hâlâ gülmekten titriyordu.

"Kusuruma bakmayın, çünkü galiba ben, anlarsınız ya, çok *sıradan* bir hayat geçirmişim" dedi.

"Bundan haberim yoktu" dedi Sam. "Ne demek istiyorsun? *Grinin Elli Tonu*'nu okudum. Dersimi çalıştım. Çalışma odasını Kırmızı Acı Odası'na çevirmeyi bile denedim."

Clementine, Sam'e dirsek attı. "Sadece çok etkilendim" dedi Tiffany'ye. "Sana biraz... şey, ne desem bilemiyorum! Erkekler sana biraz... arsızca bakmıyorlar mıydı?"

"Bazıları bakıyordu tabii ama çoğu sadece sıradan adamlardı."

"Ben arsız değildim" dedi Vid. "Ah, şey, belki birazcık arsızdım. İyi anlamda arsız!"

Clementine, "O tür yerlere sık gider miydin peki?" diye so-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rarken, Tiffany onun yargılamıyormuş gibi görünmeye çabaladığını fark etmişti.

Vid'in asla anlamadığı ve Tiffany'nin her zaman unuttuğu şey buydu: Dansçı olduğunu öğrendiklerinde insanların kafası çok karışıyordu. Her zaman cinsellik akla geliyordu ki, o da ne yazık ki çoğu kişi için utanç, sınıf ve ahlak duygularıyla iç içe geçmişti (bazıları yasadışı bir eylemi itiraf ettiğini düşünüyordu). Kadınlar açısından fiziksel görünüm, kıskançlık ve güvensizlik sorunları oluyordu. Erkekler genellikle çok ilgili olmalarına rağmen, fazla ilgili görünmek istemiyorlardı, hatta bazı erkekler zayıflıklarını ortaya çıkaracak bir hileyle karşılaşmışlar gibi kızgın ve savunmacı bir ifade takınıyorlardı. Çoğu insansa ergenler gibi kıkırdamak istiyor ama yapamıyordu. Acayip bir mayın tarlası gibiydi. Bir daha asla Vid! Bir daha asla!

"Tabii, çok gittim" dedi Vid rahatça. "Evliliğim bittiğinde arkadaşlar beni hep dışarı çıkarmaya çalıştı. Benim arkadaşlarım senfonilere filan gitmiyordu; bilirsin işte, kulüplere giderlerdi. Bu kadını dans ederken gördüğümde aklım oynadı. Aklımı resmen havaya uçurdu." Kafasına silah dayayıp tetiği çeker gibi yaptı, sonra parmaklarıyla patlama efekti verdi. "O yüzden o açık artırmada onu hemen tanıdım. Giyinik olmasına rağmen."

Vid dizine bir şaplak atıp kükreyerek güldü. Clementine ile Sam biraz dehşete düşmüş halde kıkırdarken, Erika kaşlarını çattı, zavallı Oliver ise kızardı.

"Her neyse" dedi Tiffany. "Bu kadar yeter."

Birden kulak tırmalayan bir çığlık duyuldu. "*Anne*!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

36

Yağmur öyle şiddetli yağıyordu ki Clementine ön kapının açıldığını duymadı. Holly'nin odasının kapısında, üstüne yapışmış mavi-beyaz, ince çizgili, ıslak gömleğiyle duran Sam'i görünce yerinden sıçradı.

"Ödümü kopardın" dedi elini göğsüne götürerek. "Neden bu kadar erken döndün?" Kulağa suçlama gibi geldiğinin farkındaydı. Belki onun yerine, "Ne hoş sürpriz!" diyebilirdi. Sonra da tatlılıkla, öylesine sorar gibi, "Neden erkencisin tatlım?" diye sorardı.

Şimdiye kadar ona hiç "tatlım" dememişti.

Sam ıslak gömleğini çekiştirdi. "Ne yapıyorsun?" dedi.

"Bir şey arıyorum" dedi Clementine. "Her zamanki gibi." Önünde bir giysi yığınıyla Holly'nin yatağına oturmuş, Holly'nin tekrar mutlu olması için hemen şimdi ihtiyacı olan "çilekli bluzunu", önünde kocaman bir çilek olan uzun kollu, beyaz bluzu arıyordu ama tabii ki hiçbir yerde yoktu.

Tuhaf bir şekilde kendinin farkına vardı. Normalde Sam'i görünce ayağa fırlayıp hoş geldin öpücüğü verir miydi? Hatırlayamadı. Kocasını karşılamak için doğru görgü kuralını düşünmesi çok tuhaftı.

Ona özellikle de bu sırılsıklam haliyle sarılmak istemiyordu. Sidney'de kimse artık yağmura şaşırmıyordu. Yağmura yakalanan salak olmalıydı. Herkes sadece bunu konuşuyordu. Şemsiye satışları yüzde kırk artmıştı. Yine de Sam yağmur başladığından beri her gün feribota gitmek için şemsiyesi veya yağmurluğu olmadan evden çıkıyordu. Clementine her sabah onu mutfak camından izliyordu. Yağmurun altında çanta-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sını başının üstünde tutarak hızlı hızlı koşuyordu. Uzakta zıplayarak kaybolan görüntüsü karşısında Clementine'ın içinden hem gülmek hem de ağlamak geliyordu. Belki bu, bir tür mazoşizmdi. Bir şemsiyeyi hak ettiğini düşünmüyordu. Muhtemelen Clementine'ın da hak ettiğini düşünmüyordu.

Clementine, "Neden bu kadar erken geldin?" dedi tekrar.

"Mesajını aldım da ondan." Sam'in yüzünde, endişe maskesinin ardına gizlenmiş öfkeli bir savunma ifadesi seziliyordu. "O yüzden erken çıktım."

"Ama ben mesajda Holly'nin gayet iyi olduğunu söyledim" dedi Clementine. "Endişelenecek bir şey olmadığını yazmıştım."

"Bu mide olayı ikinci defa oluyor" dedi Sam.

"Onu oturma odasında görmüşsündür herhalde" dedi Clementine. "Mutlu bir şekilde iPad'iyle oynuyor; dünya umurunda değil."

"Bence bir doktora göstermeliyiz. Apandisit filan olabilir. Belki sancı gelip gidiyordur."

"Tabii, okuldayken geliyor, iPad'le oynarken gidiyor. *Bizimle* oynuyor" dedi Clementine. "Arabaya bindirir bindirmez düzeldi. Eve dönüşte yol boyunca partisinden bahsedip durdu. Bu arada, Dakota'yı davet etmek istiyor." Bu son kısmı ona bakmadan, çabucak söylemişti.

"Dakota" dedi Sam. Bir tehlike sezmiş gibi dikleşti. "O Dakota?"

"Evet, o Dakota."

"Onu davet edemez" dedi Sam. "Kesinlikle olmaz. Tanrım!"

"Ona Dakota'nın altı yaş partisi için biraz büyük olduğunu söyledim. Çok üzüldü. Ona, 'İstediğini çağırabilirsin' dediğimizi söyledi. Gerçekten de demiştik. Biraz abartmışız."

"Eh, evet, Dakota dışındaki herkesi kastetmiştik" dedi Sam.

"Bir türlü yatıştıramadım."

"Dakota'yı tanımıyor bile" dedi Sam. Gömleğini kemerinin üstüne çıkarıp suyunu sıkacak gibi yaptı ama fikrini tekrar gözden geçirdi. "Onunla sadece bir defa karşılaştı. Dediğin gibi,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

o Holly'den çok büyük. Partisine gelmek istemez!"

"Eh, her neyse, ben pes ettim" dedi Clementine. "Krize girecekti. Açıkçası biraz korktum."

"Midesi konusunda numara yaptığını şimdi sen söyledin" dedi Sam. "Dakota için de numara yapıyor. Seninle *oynamış* Clementine."

Sam alay eder gibi söylemişti. Önceden de hep takılırdı ama hiç alay etmezdi.

"Sanmıyorum" dedi Clementine. "Bak, bu Holly'nin doğum günü ve onu davet etmek istiyor. Ayrıca belki beklenmedik bir şey değil ama şu anda kötü bir dönemden geçtiği ortada. Dakota'yı partisine çağırmak istiyorsa çağırsın. O kadar da önemli değil!"

Sam çenesini sıktı. "Çağırmayacak."

Clementine ellerini havaya kaldırdı. "Çağıracak."

Birbirlerine baktılar.

Başkaları böyle şeylerin içinden nasıl çıkıyordu? Kimsenin ödün vermeye niyetinin olmadığı, birinin pes etmek zorunda olduğu bu tür durumları çiftler nasıl çözüyordu? Ya *kimse* pes etmezse ne olacaktı?

Clementine konuyu değiştirmek için, "Bugün Erika'yı aradım" dedi. "Ona yumurtalarımı bağışlayacağımı söyledim."

"İyi" dedi Sam.

Gömleğini çıkarmaya başladı. Clementine, yanında başkasının kocası gömleğini çıkarıyormuş gibi kendini gözlerini kaçırırken buldu.

"Konuşması tuhaftı" dedi Clementine. "Bence o gün üst kattayken söylediklerimi kesinlikle duydu. Söylediğim o korkunç şeyleri."

"Üstümü değiştirmem gerek" diye karşılık verdi Sam ilgisizce, Clementine'dan sıkılmış gibi.

Clementine ona bakmadan, önemsiz bir soru soruyormuş gibi, "O zaman, yumurtalarımı bağışlamamın senin için sakıncası yok?" dedi.

"Bu senin kararın" dedi Sam. "O senin arkadaşın. Benimle bir ilgisi yok."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İlgisizliği neredeyse tatlı bir acı gibi geldi. Sanki bu acıya ihtiyacı vardı; bir çıbanı patlatmak gibiydi.

"Başka bir çocuk istemediğinden eminsin?" diye sordu Clementine. İşte yine aynı şeyi hissediyordu. Restorana gittikleri akşam hissettiği şeyi. Onu itme, üstünde mahsur kaldıkları kayalıktan aşağı atma isteğini.

"Başka çocuk mu?" Sam ıslak gömleğini Holly'nin kapısının koluna astı. "*Biz*? Başka bir çocuk mu? Ciddi olamazsın."

"Ah. Doğru" dedi Clementine. Kıyafetleri üst üste topladı. "Holly'nin çilekli bluzunu görmedin, değil mi? Kayboldu." Sinirle etrafına bakınırken ağlamamaya çalıştı. "Of, buna dayanamıyorum, neden her şey *kaybolup* duruyor?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

37

Barbekü günü

"*Anne*!" Holly annesinin dikkatini çekmek için bağırıyordu, o kadar.

Clementine, "Holly!" dedi nefesini tutarak. "Ödümü kopardın! Her seferinde ölüm kalım meselesiymiş gibi bağırmana gerek yok."

Sam'le göz göze gelmemeye özellikle dikkat ederek masadan kalktı. Onunla arabada yalnız kalarak bu gecenin olaylarını konuşmak için sabırsızlanıyordu. Bundan sonra dışarıdaki her akşam yemeklerinde bu hikâyeyi konuşacaklardı. Tavşan deliğinden aşağı inmişlerdi. Asla çocuk istemeyen Erika şimdi çocuk istiyordu. Oliver, Clementine'ın yumurtalarını istiyordu. Ev sahibeleri eski bir striptizciydi.

"Sen yalancı çobanı biliyor musun?" dedi Holly'ye.

"Ben Çoban diye birini bilmiyorum. Sana milyon kere, trilyon kere seslendim." Holly salıncakta Dakota'nın yanında oturmuş, Clementine'a suçlayıcı bakışlar atıyordu.

"Üzgünüm" dedi Clementine. "Ne oldu?"

"Yüzün neden kırmızı?" diye sordu Holly.

"Bilmiyorum" dedi Clementine. Soğuk parmaklarını sıcak yüzüne bastırdı. Hava iyice serinliyordu. "Üşümüyorsunuz, değil mi kızlar?"

"Hayır" dedi Holly. "Dakota'nın bize gösterdiği şu oyuna bak! Acayip güzel."

Dakota'nın elindeki iPad'in ekranında renkli, anime bir oyun gösterdi.

Oyuna boş boş bakarak, "Vay canına" dedi Clementine. "Acayip güzel."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Onlarla böyle ilgilendiğin için teşekkürler" dedi Clementine, Dakota'ya. "Sıkıldığın zaman bana söyle, tamam mı?"

Holly, "Ruby ve ben sıkıcı değiliz!" diye protesto etti.

Dakota Clementine'a imalı bir şekilde gülümsedi. Çok ciddi, iyi bir küçük kıza benziyordu. Vid ile Tiffany kadar renkli insanların çocuğu olduğuna inanmak güçtü.

"Burada her şey yolunda mı? Kızlar, uslu duruyor musunuz?" Sam yanına gelmişti.

Clementine başını kaldırıp Sam'le göz göze geldi. Sam'in bakışlarında bir parıltı vardı. Uzun süredir görmediği bir parıltı. Belki bu akşam iyi bir seks yaparlardı, gerçek anlamda iyi; eskiden olduğu gibi. Son birkaç yıldır yaptıkları, tuhaf bir şekilde tutuk, "hadi şunu aradan çıkaralım" seksi gibi değil. Ruby doğduktan sonra seks hayatlarında bir şeyler kötü gitmeye başlamıştı; en azından Clementine için. Bazen yok olan seks hayatlarının ardından gerçek bir üzüntü, bir kayıp hissi duyuyordu. Bazen de hepsinin kendi kuruntusu olduğundan, doğal ve kaçınılmaz bir şey için her zamanki gibi melodram yarattığından şüpheleniyordu. Herkesin başına geliyordu. Bunun adı "eskimekti." Bunun adı evlilikti.

Bazen seviştikleri sırada son derece münasebetsiz bir şey yaptıkları hissine kapılıyordu; ensest gibi. Sanki Sam'le eski, iyi arkadaşlardı da dini, hukuki veya tıbbi bir sebepten ötürü birkaç haftada bir, tarafsız bir jüri karşısında seks yapmaya mecbur tutulmuşlardı. Çekici bir eski arkadaşla seks yapmak o kadar kötü bir şey değildi ama tuhaftı ve bittiğinde herkes rahatlıyordu.

Bundan Sam'e hiç bahsetmemişti. Nasıl söylenirdi ki? "Bazen seks hayatımız ensest bir ilişki gibi, tutucu ve hatta biraz iğrenç geliyor Sam; sen de öyle düşünmüyor musun? Bir önerin var mı?"

Kelimelere dökmesinin imkânı yoktu. Ayrıca seksten konuşmaktan nefret ediyordu. Aklına annesini ve tuhaf bir şekilde Erika'yı getiriyordu. Doğum kontrolü ve özsaygı hakkında arabada yaptıkları o "açık" konuşma.

Kızların uykusunun hafif olması sorunun sebeplerinden

BELONGS TO KAKTUS TEAM

biriydi mutlaka. Sam'le ikisi, her an büyüyü bozabilecek o kaçınılmaz çığlığı bekleyerek sürekli tetikteydiler. Zaman kısıtlı olunca oyalanamıyorlardı. Hemen işe koyuluyor, denenmiş ve test edilmiş eski hareketlere ve pozisyonlara geçiyorlardı, yoksa yine bir "görev iptal" vakası yaşanırdı. Bu yüzden sürece her zaman bir "hadi, ilerle" gerginliği hâkimdi. (Clementine bazen kendini, "acele et, acele et!" diye düşünürken yakalıyordu.) Aynı zamanda bu, "anne" ve "baba" olmaktan asla çıkamadıkları anlamına geliyordu. Anne ve babanın, çocukları uyurken hızlı hızlı, sinsice seks yapmasında sefil, sıradan ve gösterişsiz bir şeyler vardı. Bugünlerde Sam seks için eskisi kadar girişimde bulunmuyor, bu da Clementine'ı biraz üzüyordu. Sam'in onu hâlâ çekici bulduğunu *varsayıyordu*. Vücudundan nefret etme uçurumuna düşmek çok kolay olabilirdi. Dünya onu oraya atmaya hazırdı ama Clementine şimdilik sağlam duruyordu. Yine de çoğunlukla, birbirlerine sırtlarını döndüklerinde rahatlıyordu. Gerçekten, şimdi kim uğraşır? Sam'in de onunla aynı hisleri –incinmişlik ile rahatlama karışımı– duyduğunu düşünüyordu. Onunla seks yapmak zorunda kalmadığı için Sam'in rahatladığını düşünmek ise kendisi de aynı durumda olmasına rağmen daha çok acı veriyordu. İşte böyle sürüp gidiyordu.

Şimdiyse Sam'in gözlerinde bir parıltı vardı. Clementine birdenbire büyük bir mutluluk ve rahatlama hissetti. Demek bütün ihtiyaçları buydu! Sıcakkanlı eski bir striptizci ve Tony Soprano'ya benzeyen, müziksever bir elektrikçiyle bir barbekü partisi. Tony Soprano Clementine'ın hep hoşuna gitmişti zaten.

"Neden gülüyorsun anne?" diye sordu Holly.

"Gülmüyorum" dedi Clementine. "Gülümsüyorum. Sadece mutluyum."

Dakota'nın o şüpheci bakışlarını üstünde yakalayınca kendini toplamaya çalıştı.

"Babam da kıpkırmızı" dedi Holly.

"Pembe." Ruby yorum yapmak için başparmağını ağzından çıkarmıştı. "Babam pembe."

"Pembe" diye onayladı Holly.

"Babanız biraz heyecanlanmış herhalde" dedi Clementine.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Holly, "Neden?" diye sordu.

Sam, "Belki soğuk bir duşa ihtiyacım vardır" diyerek gizlice Clementine'ın kolunu çimdikledi. "Fıskiyenin altına geçmem lazım, ha?"

"Aptal baba" dedi Ruby.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

38

Barbekü günü

"İyi misin?" diye sordu Oliver yavaşça. Elini Erika'nın omzuna koydu.

Erika birden rahatsız oldu. "Evet. Neden? İyi görünmüyor muyum?"

Gözlerini mi kısıyordu? Erika'nın hatası değildi. Akşamüstü pusu her şeyi bulanıklaştırmıştı. Görüş bozukluğu dengesini de etkiliyordu. Kendini sürekli öne veya arkaya sallanırken ve masanın kenarına tutunmak zorunda kalırken yakalıyordu.

Çardaktaki müziğin sesi iyice açılmıştı; başı zonkluyordu. Tiffany, *November Rain*'i çalıyordu. Parçanın kirli geçmişinde bir şekilde önemli bir yeri var gibiydi ve Erika bilmek istemiyordu.

Oliver, "Her zamankinden biraz fazla içiyorsun sanki" dedi. Erika bir an için öfkeye kapıldı, çünkü o hep ama hep, partilerin en ayık insanı olurdu. Bazen hiç içmediği bile olurdu; tadını o kadar sevmiyordu. Diğer yandan bu geceki şarap çok güzeldi; çok yumuşak ve lezzetliydi. Muhtemelen yanına yaklaşılamayacak kadar pahalı bir şeydi.

"Hayır, fazla içmiyorum" dedi.

"Özür dilerim" dedi Oliver.

Erika'nın kızgınlığı eriyip gitti, çünkü annesi ile babasının alkolik olması Oliver'ın suçu değildi.

"İyiyim ben" diyen Erika, ayrı sandalyelerde oturmalarına rağmen sarılma isteğiyle ona doğru yaslandı. Onun çocukluk haline sarılmak istedi. Matematik sınavına gireceği bir sabah, okula götürmeleri için sarhoş annesi ile babasını bir türlü uyandıramayıp yatağın kenarında çaresizce ağlayan yedi yaşındaki haline. Şimdi annesiyle babası bunu çok komik bir hikâyeymiş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibi anlatıyorlardı: *Oliver'ın matematik sınavını kaçırdığı için ağladığı günü hatırlıyor musun? Küçük muhasebecimiz o zamandan kendini belli etmişti!* Bunu her anlattıklarında Oliver üzgün bakışlarla mecburen gülüyordu. Erika tam ona yaslanacakken, Oliver karısı kendini rezil etmek üzereymiş gibi yüzünde şaşkın bir ifadeyle onu tutmak için atılınca, toparlanıp doğruldu. Kocasına sarılamamıştı ama Tiffany'nin bir aile barbeküsünde eskiden bir direk dansçısı, hatta *striptizci* olduğundan rahatça bahsetmesinde bir sakınca yoktu.

Clementine ile Sam konuyu dalgaya vurmuştu. Clementine'ın yüzü şu anda *pırıl pırıldı*. Clementine heyecana her zaman düşkündü. Ergenlik yıllarında birlikte partilere gittiklerinde Clementine her zaman galeyana gelirdi. Bazı müzikler onu mutluluktan çılgına çevirirdi; bazı kokteyller gibi. Müzikle mi, yoksa alkolle mi daha çok sarhoş olduğu ayırt edilmezdi.

Her zaman şoförlüğü yapan Erika, onu birçok kez oğlanlardan zorla çekip almak zorunda kalmıştı. Oğlanlar bazen agresifleşirdi. Ertesi sabah Clementine, "Tanrı'ya şükür onunla yatmadım" der ve Erika'ya teşekkür ederdi. Erika'nın içine sıcak bir mutluluk dolardı. Filmlerdeki en iyi arkadaşlar gibiydiler ama tabii ki aslında değillerdi, yalan mı? Duyduğu o kıymetli kelimeler neydi? *Sanki sürekli benden bir parça istiyor.*

Midesi utançla kalkarken Erika boşalan şarap kadehini biraz fazla sert bir şekilde masaya koydu. Tiffany, her defasında olduğu gibi tekrar doldurmak için şarap şişesini aldı. Belki üstsüz garsonluk da yapmıştı. Neden olmasın? Şahane. Ne kadar ilginç. Ne eğlenceli!

Tiffany kadehi doldururken Vid'e, "Senin telefonun çalıyor" dedi.

Vid telefonunu çıkardı. Ekrandaki ismi görünce yüzü ekşidi. "Dostumuz Harry" dedi. "Yan komşu. Müziktendir, bilirsiniz işte, adamın sinirlerini bozuyor. Herhangi birinin mutlu olması adamın sinirlerini bozuyor."

"Açsan iyi olur" dedi Tiffany.

"Bugün köpeğime tekme attı!" dedi Vid. "Açmak zorunda değilim. Tamam, huysuzun teki ama masum bir hayvana zarar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vermek! Bilirsin işte, bu son damla oldu."

"Harry gerçekten köpeği tekmelemedi, değil mi?" dedi Oliver.

"Sadece öyle sanıyoruz" diye karşılık verdi Tiffany. "Kanıt yok." Telefonu açtı. "Merhaba Harry" dedi. "Çok mu gürültü yaptık?"

"Ne gürültüsü" diye homurdandı Vid. "Daha *gündüz*."

"Evet" dedi Tiffany telefona. "Hayır, sorun değil. Kısarız. Rahatsız ettiğimiz için kusura bakma."

Telefonunu Vid'e geri verip müziğin sesini kıstı.

"Pöf" dedi Vid. "Bence daha çok açmalıydın."

"Herhalde biraz fazla açmışız" dedi Tiffany. "Adam yaşlı. Saygı gösterelim."

Vid, "O bize saygı göstermiyor" diye tekrar homurdandı. Clementine'a döndü. Ona tutulmaya başladığı iyiden iyiye belli oluyordu.

"Bak ne diyeceğim... Söylesene, düğünlerde de çello çalıyor musun? Büyük kızım önümüzdeki bahar evleniyor, bilirsin işte."

"Ben bir yaylı çalgılar dörtlüsünde çalıyorum" dedi Clementine. "Adımız Geçiş Notaları. İstersen bizi tutabilirsin. Güzel yiyecekler olacak mı?"

Vid abartılı bir vurgu yaparak, "Güzel yiyecekler olacak mı?" diye tekrarladı. "Tabii ki güzel yiyecekler olacak; muhteşem yiyecekler olacak!"

"Clementine'la ben öyle tanıştık" dedi Sam. "Bir arkadaşımın düğününde çalıyordu."

"Ah! Tabii!" dedi Vid, o da oradaymış gibi. "Kim bu güzel çellocu, diye düşündün!"

Clementine gururlanmış gibi yaparak saçını düzeltti. "Evet, doğru."

Tiffany, "Konuya nasıl girdin?" diye sordu Sam'e.

Bahse girerim, keşke flütü seçseydim diyorsunuzdur. Erika köş köş kadehine gömülmüştü. Oliver'la eve dönüp bu dördünü kendi hallerine bırakaksalar yeriydi. Hepsi flört edip birbirlerini harika bulmakla meşguldüler.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Çalmayı bitirmelerini bekledim. Enstrümanlarını toplarlarken, biliyorsunuz, Clementine'ın boyu uzun değil, çello neredeyse boyu kadar... Ben de gidip dedim ki –bence oldukça zekiceydi– 'Bahse girerim, keşke flütü seçseydim diyorsunuzdur.'"

"Dâhice!" dedi Vid dizine vurarak.

"Pek de değil" dedi Sam. "Çellocular bunu sürekli duyuyor. Neredeyse seçilebilecek en kötü klişe."

"Öyle tabii!" dedi Vid. "Ben *asla* söylemezdim!"

"Yine de bana acıdı" dedi Sam.

"Anne, ben üşüdüm." Çırpıcı'yı kolunun altına oyuncak ayı gibi sıkıştırmış olan Ruby, Clementine'ın yanında belirdi.

"Anneannenin sana aldığı güzel, yeni montunu giymek ister misin?" diye sordu Clementine.

Clementine'ın annesi kızlara David Jones'tan çok güzel kışlık montlar almıştı. Erika bunu biliyordu, çünkü onları alırken Pam'le birlikteydi. Erika, Pam'le alışverişe gitmeyi seviyordu, çünkü neredeyse hiçbir şey almıyorlardı. Clementine'ı deliye döndürse de Erika, Pam'in bir giysiyi dikişlerini kontrol etmek için tersyüz edişini, sonra fiyat etiketini görmek için el çantasından yavaşça okuma gözlüğünü çıkarıp hımlayarak sonunda kaşlarını çatıp "Yok!" demesini seyretmeyi severdi.

Yine de Pam siyah tahta düğmeleri ve kapüşonlarıyla küçük, sevimli yün montları görünce dayanamamıştı. Erika da Sidney ikliminde muhtemelen çok giyilmeyeceğini düşünmesine rağmen destek vermişti.

Clementine Ruby'nin peri kanatlarını çıkarıp pembe montunu giydirirken (Holly'ninki yeşildi), Erika montlar alınırken orada olduğu hakkında hiçbir şey söylemedi. Clementine annesiyle alışverişe gitmeyi sevmediği halde Erika'nın onunla gittiğini duymaktan özellikle rahatsız olurdu; bunca yıl sonra Erika bunu öğrenmişti. Clementine kesinlikle bir şey demezdi, sadece yüzünde bir ifade belirir gibi olurdu. "Annemi çalmayı bırak. Senin de annen var" diyen bir yüz ifadesi.

Erika pembe montun Ruby'nin üstüne tam oturduğunu görünce memnun oldu. Pam'e bir büyük boyunu almasını ken-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

disi söylemişti.

Ruby montunu gösterir gibi kendi etrafında döndü. "Pembe Başlıklı Kız'a benzedin" dedi Oliver.

Ruby kıkırdadı. Akıllı ufaklık, şakayı anlamıştı. Annesinin kucağına tırmanıp en sevdiği koltukmuş gibi mutlu mutlu sokuldu ve başparmağını ağzına soktu.

Tiffany, "Peki Çırpıcı gerçekten... çırpıyor mu?" diye sordu Clementine'a.

"Hayır. Çırpıcı, Çırpıcı olduğunda o tür küçük işler yapmasına izin verilmedi" dedi Clementine. "Çırpma günleri sona erdi."

Ruby başparmağını ağzından çıkardı. "Şşşt! Çırpıcı'nın uykusu var." Çırpıcı'yı bebek gibi kucağına alınca herkes güldü. Ruby de güleceklerini biliyordu. Kendinden memnun bir sırıtışla başparmağını tekrar ağzına soktu.

"Ruby ile Çırpıcı yorulmuştur artık herhalde" dedi Clementine. "Birazdan kalkalım."

"Tatlıdan önce olmaz" dedi Vid. "*Cremeschnitte* yaptım. Yine internetten bulduğum eski bir aile tarifi."

"Vanilya kremalı kek" dedi Tiffany. "Parmaklarınızı yiyeceksiniz."

"Peki, o zaman" dedi Clementine. "Bunu kaçırmasak iyi olur."

"Getirdiğin o güzel çikolatalı fındık da var Erika" dedi Tiffany. "Çok severim. Büyükbabam her Noel'de getirirdi. Anılarımı canlandırıyorlar."

Erika nezaketen gülümsedi. Eh, mutlaka anıları canlandırıyordu. Çikolatalı fındık, parmakları yedirtecek Tanrı'nın cezası *cremeschnitte*'yle gerçekten güzel kapışacaktı.

"Hey, bakın!" dedi Oliver aniden hareketlenerek. "Çocuklar!" Bahçenin arka tarafındaki bir ağacı işaret etti. "Oradaki bir keseli sıçan mı?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

39

Kahrolasıca yağmur yine şiddetlenmişti. Yağmurun gürültüsünden Tiffany'nin başı ağrımaya başlamıştı. Günü evde geçirmek için randevularını iptal etmişti. Yan odadaki Dakota, kanepede yanına kıvrılmış Barney'le beraber televizyon izliyordu. Vid ile Tiffany de mutfakta kahvelerini içiyorlardı. Elbette Dakota'yı okula göndermemişlerdi. "Diğer çocukların sana yetişmesine izin ver" demişti Vid.

Tiffany hâlâ Dakota'nın yol kenarında hıçkırıklar içinde yaptığı itirafın etkisinden kurtulamamıştı.

İtiraf küçücüktü. Kocamandı. Herkes farkındaydı ama Tiffany fark etmemişti. Vid, Clementine'ın ona çello öğretmesi konusunu açmasaydı, Dakota hiç ağlamayacak ve gerçeği belki de hiçbir zaman öğrenemeyeceklerdi.

Tiffany ile Vid bütün gün konuşturmak veya sadece destek olmak için Dakota'nın iki yanına oturmaya çalışmışlardı ama Dakota en sonunda, "Yanlış anlamayın ama bana biraz alan bırakır mısınız?" demiş, ihtiyaç duyduğu alanı göstermek için elleriyle etrafına bir daire çizmişti. Şimdiden kendine gelmiş görünüyordu. Sanki kendini içine kapattığı o camdan balon incelip çatlamaya başlamıştı bile.

Akşam yemeğini düşünmenin zamanı gelmişti ama Tiffany'nin canı birdenbire kahvesinin yanında çikolata çekti ve kilerin arka taraflarında duran çikolatalı fındık kavanozunu hatırladı.

Vid kapağı açmaya çalışırken homurdandı. "Kör olasıca..." Yüzü kırmızıya döndü. Daha önce bir kavanoz kapağına hiç yenilmemişti. Kaldırıp markasına baktı. "Bunları nereden alıyo-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ruz ki biz?"

"Erika barbeküye getirmişti" dedi Tiffany.

Vid'in yüzü hemen asıldı. Tiffany, Vid'in artık düşünmediğini söylemesine rağmen, bunca hafta sonra bile hâlâ o gecenin etkisi altında olduğunu şaşırtıcı bir netlikle gördü. Söylediklerini doğru kabul etmekle aptallık etmişti. Göz boyamakta Vid'in üstüne yoktu. İçinde ne kadar sıkıntı varsa, o kadar çok espri yapıyordu.

Kapağı son bir kez daha çevirerek, "Galiba bu iyice yapışmış" dedi Vid. "Gerçekten."

"Tüh" dedi Tiffany. "Canım çok çekmişti." Kavanozu Vid'den alıp annesinin yaptığı gibi bir kahvaltı bıçağıyla kapağın kenarlarına vurmaya başladı.

"O işe yaramıyor" diye homurdandı Vid. "Ver bana. Tekrar deneyeyim."

"Clementine seni daha aramadı mı?" diye sordu Tiffany.

"Hayır" dedi Vid.

"Sesli mesaj bırakıyor musun?" dedi Tiffany. "Yoksa telefonu kapatıyor musun?

Vid, "Kapatıyorum" diye itiraf etti. "Neden açmıyor? Benden hoşlandığını sanmıştım."

Vid ile Tiffany yanlış anlamayı ortadan kaldırmak için Clementine'ın Dakota'yla konuşmasını istiyorlardı.

"Senden hoşlandı" dedi Tiffany. "Senden çok hoşlandı. Sorun da burada."

Vid kavanozu Tiffany'den alıp homurdana homurdana tekrar çevirmeye başladı. "Hay senin! Açıl, kör olasıca. Hepimizin... sadece... birbirimizle görüşmemiz gerek. Böyle herkes daha iyi hisseder, sanırım. Bu... sessizlik her şeyi daha büyük... kötü gösteriyor... Aa, yetti bu artık!" Kapağı öyle şiddetle kıvırdı ki, kavanoz elinden fırlayıp yere düşerek anında parçalandı. Çikolatalı fındıklar ve cam kırıkları seramiklerin üstüne dağıldı.

"İşte" dedi Vid suratsızca. "Şimdi açıldı."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

40

Barbekü günü

"Görüyor musun? Yakından bak!" Oliver çardağın hemen dışında, bir ağacın altında, Holly'yi küçük bir sirk göstericisiymiş gibi bacaklarından kavrayıp havaya kaldırmıştı.

Keseli sıçan bir yaprak hışırtısıyla birlikte parlak, yuvarlak ve şaşkın gözleriyle aniden ortaya çıktı.

"Gördüm!" diye çığlık attı Holly.

"Bu bir halka kuyruklu keseli sıçan" dedi Oliver. "Kuyruğunun ucu beyaz, gördün mü? Sana küçük bir bilgi: Rahat tırmanması için ön ayaklarının ikisinde de ikişer başparmak var. İkişer başparmak! Bir düşünsene!"

Clementine, "Tanrım, Oliver ne harika bir baba olur" diye düşündü Ruby'yi başının tepesinden öperken. Belki de yapabilirdi. Onlara yumurtalarını verebilirdi. Kan bağışlıyordu; yumurtalarını neden bağışlamasındı? Bir de çocuğun biyolojik olarak kendisinin olduğunu unutacaktı, o kadar. Bu da düşünce şeklini değiştirmesine bağlıydı.

Cömert ol Clementine, iyi ol. Herkes senin kadar şanslı değil. Clementine'ın aklına annesinin deniz tatiline Erika'yı da davet edişi geldi. On üç yaşındaki Clementine o tatili dört gözle bekliyordu, çünkü okulda her gün yaşadığı o utanç verici, gıcık edici histen iki hafta kurtulacağı anlamına geliyordu bu. Erika her öğlen teneffüsünde peşinden koşar, iyice yanına sokulup özel bir şey konuşuyormuş gibi alçak bir sesle, "Hadi, yemeği şurada yiyelim. Sakin bir yerde" derdi. Clementine daha çocuktu. Annesinin çok önemsediği iyilik kuralları çerçevesinde yürütülmesi gereken pazarlıklar ona çok karmaşık geliyordu. Bazen Erika'ya öğlen teneffüsünün sadece yarısı için söz veriyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

du. Kimi zaman da Erika'yı diğer çocukların arasına katılması için ikna ederdi ama Erika en çok ikisi yalnızken mutluydu. Clementine'ın geliştirmek istediği başka arkadaşlıkları da vardı; normal, kolay arkadaşlıklar. Sanki her gün bir seçim yapmak zorundaydı: Kendi mutluluğum mu, onunki mi?

Clementine sadece ağabeyleriyle birlikte, onların maceralarına katılabileceği bir tatil istiyordu ama onun yerine erkeklerin bir tarafa, kızların başka bir tarafa ayrıldığı bir tatil olmuştu. Clementine her gün öfkesini bastırmakla, bencilliğini gizlemekle uğraşmıştı, çünkü zavallı Erika'nın hiç böyle bir aile tatili olmamıştı ve insan sahip olduklarını paylaşmalıydı.

Clementine, çatık kaşlarla kadehine bakarak sandalyesine gömülmüş oturan Erika'ya göz attı. Şüphe yoktu. Erika çakırkeyif olmuştu.

Duyduğu korkunç şeyler yüzünden mi her zamankinden fazla içiyordu? Clementine, kendi kadehini almak için kucağına kıvrılmış Ruby'nin küçük vücudunun üstünden masaya uzandı.

Vid ile Tiffany, içeri götürmek için tabakları toplamaya başladı.

"Bana bırak" dedi Sam, Tiffany'ye. Ayağa kalkıp tabakları vermesi için ellerini uzattı. "Sen biraz keyfine bak."

Tiffany tabakları verip tekrar sandalyesine otururak, "Pekâlâ" dedi. "İkiletmem."

Sam, Vid'in arkasından giderken omzunun üstünden dönüp Clementine'a, "Kızlara bakıyorsun, değil mi?" diye seslendi.

Clementine kucağındaki Ruby'yi ve hâlâ Oliver'la birlikte keseli sıçana bakan Holly'yi göstererek, "Evet, kızlara bakıyorum" dedi.

"Dakota herhalde içeri kitap okumaya gitti" dedi Tiffany etrafına bakınarak. "Kusura bakmayın. Bazen böyledir; kaybolur. Sonra onu yatağında uzanmış kitap okurken bulursunuz."

"Sorun değil" dedi Clementine. "Bu kadar zaman boyunca onlarla oynaması harikaydı."

"Dakota şu sıralar okumaya takmış durumda" dedi Tiffany. Gururunu gizlemek için dudak büküşü Clementine'ın gözün-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

den kaçmadı. "Ben onun yaşındayken makyaja, giysilere ve erkeklere takmıştım."

Tabii erkekler de kesin sana takmıştır, diye düşündü Clementine.

"Senin takıntın müzik miydi?" Tiffany dudaklarına değen bir saç tutamını geri attı. Her hareketi tam anlamıyla seksiydi. Yaşlanınca nasıl olacaktı acaba? Tiffany'yi yaşlı hayal etmek imkânsızdı. Diğer taraftan yaşlı bir kadın olunca neye benzeyeceğini görmek için kaşlarını çatmış, sert bakışlarla uzaklara dalmış Erika'ya bir bakması yeterliydi. Kaşlarının çatıldığı yerde derin çizgiler oluşacak, sırtının hafif çıkıntısı bir kambura dönüşecekti.

Erika'yı sürekli şikâyet eden aksi bir yaşlı kadın olarak düşününce Clementine'ın içi ona karşı şefkatle doldu. Yaşlandıklarında da kim bilir neyle ilgili sessiz savaşların sessiz ateşkeslerini yaşayacaklarını bir şekilde biliyordu. İkisi de kendi huysuzluklarına teslim olabilirdi. Bu tatlı bir rahatlama olacaktı.

"Benim için önemliydi sanırım" dedi Clementine. Müzik, takıntısı olmaktan çok kaçışıydı. O dünyayı Erika'yla paylaşması gerekmiyordu; onu dinlemeye geldiği zamanlar dışında. Ama o zaman da aralarında yeterince mesafe oluyordu; hem gerçek hem mecazi anlamda.

"Annenle baban da müzikle mi uğraşıyordu?" diye sordu Tiffany.

"Hiç ilgileri yoktu" dedi Clementine. Hafifçe güldü. "Etrafım müzikten anlamayanlarla çevrili. Annem, babam, Sam. Çocuklarım!"

"Zorluyor mu?" diye sordu Tiffany.

Clementine, "Zorlamak mı?" diye tekrarladı.

Ne ilginç bir kelime seçimiydi. Müzikten anlamayanların arasında olmak zor muydu?

Clementine'ın annesiyle babasının destek olmadığını kimse söyleyemezdi. O güzel Viyana işi çellosunu almak için para desteğinde bulunmuşlardı. (Clementine yarısından biraz fazlasını geri ödemişti. Ruby doğduktan sonra babası geri kalanını dert etmemesini, "mirastan düşeceğini" söylemişti.) O

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

enstrüman Clementine'a çelişkili duygular hissettiriyordu. Bazen evliliğe benziyordu. Babası Clementine'ı uzaktan, hayranlık dolu bir gururla izlerdi. Bir defasında babasını, yanında açık bir şekilde ters çevrilmiş *Yeni Başlayanlar İçin Klasik Müzik* kitabıyla tenis maçı izlerken görmüş, çok duygulanmıştı. Yine de Clementine çaldığı hiçbir şeyin, babasının gözünde bir Johnny Cash parçasının yanına yaklaşamayacağını biliyordu.

Annesi de destekçiydi elbette; ne de olsa hiç şikâyet etmeden Clementine'ı arabayla derslere, seçmelere, performanslara götüren o olmuştu ama yıllar içinde Clementine, annesinin daha karmaşık duyguları olduğunu düşünmeye başlamıştı. Onaylamıyor değildi; neden onaylamasın? Yine de çoğunlukla *onaylamıyormuş gibi* hissettiriyordu. Clementine bazen onun, kariyerini daha çok bir hobi gibi, gelip geçici veya keyfi bir şey olarak gördüğünden şüpheleniyordu; özellikle de Erika'nın makul, sağlam işine kıyasla. Pam, Erika'yla işi hakkında konuşurken saygıyla başını sallar ama Clementine'ın işini hafife alır, biraz tuhaf bulurdu. Sam, "Sana öyle geliyor" derdi hep. Annesinin Erika'yı aileye katmasına, dolayısıyla onu arkadaşlığa zorlamasına duyduğu öfke yüzünden olduğunu söylerdi.

Bir defasında, "Muhtemelen Erika'nın senin yerini aldığını hissediyordun" demişti Sam. "Hayır" diye karşılık vermişti Clementine. "Ben sadece Erika'nın evine gitmesini istiyordum." "Kesinlikle" demişti Sam, onun da demeye çalıştığı buymuş gibi.

Peki, ya Sam? Müzisyen olmamasının nesi "zorlayıcı"ydı? Bazen bir konserinden sonra nasıl geçtiğini sorardı. Clementine, "İyi" derdi, o da "Çok iyi" diye karşılık verirdi, o kadar. Clementine biraz üzülürdü, çünkü Sam de müzisyen olsa çok daha fazla şey paylaşabilirlerdi. Orkestralarda birlikte çalan ve sürekli işlerini konuşan çok çift tanıyordu. Mesela Ainsley ile Hu, iş hakkında sadece Anzak Köprüsü'nü geçene kadar konuşma kararı almışlardı, yoksa "fazla" geliyordu.

Clementine bunu hayal bile edemiyordu. Sam'le başka şeylerden konuşuyorlardı. Çocuklar. *Game of Thrones*. Aileleri... Müzik hakkında konuşmalarına gerek yoktu. Önemli değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Erika şimdi kendini toparlamış gibi dik oturmuştu. "Clementine ilk defa bir çello sesi duyduğu gün ben de oradaydım" dedi Tiffany'ye. Dili bariz biçimde dolanıyordu. "Sınıftaki çocuklardan birinin annesi çello çalıyordu. Bir gün gelip sınıfta bize çalmıştı. Benim de hoşuma gitti ama Clementine nirvanaya ermiş gibi görünüyordu."

Clementine o tatlı sesi ilk kez duyuşunu hatırlıyordu. Öyle bir sesin olabileceği aklına gelmezdi; sıradan bir annenin o sesleri çıkarabileceği de! Clementine'a çello dersi almak için anne babasından izin istemesi fikrini veren Erika'ydı. Clementine hep bunun kendi aklına gelip gelmeyeceğini merak ederdi. Herhalde gelmezdi, diye düşünürdü. Tekrar çello *dinlemek* için bir yol bulmayı denerdi ama sülalesinde yaylı bir enstrüman çalmış tek kişi yoktu.

Erika aklı kendisinin verdiğini hatırlamıyor olmalıydı, yoksa her fırsatta bundan bahsetmenin, Clementine'ın kariyerini sahiplenmenin bir yolunu mutlaka bulurdu.

"Demek birbirinizi çocukluktan beri tanıyorsunuz" dedi Tiffany. "İnsanın bu kadar eski bir dostu olması ne güzel."

"Clementine'ın annesi beni bir bakıma evlat edinmişti" dedi Erika. "Benim pek harika bir 'aile ortamım' yoktu çünkü." "Aile ortamı" derken havada tırnak işaretleri yapmıştı. "Pek *Clementine'ın* seçimi sayılmazdı, değil mi Clementine?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

41

"Bugün beni araya sıkıştırdığın için teşekkürler." Erika psikoloğun karşısındaki mavi deriden yatar koltuğa yerleşti. Psikoloğu da Erika televizyonda bir sohbet programının konuğuymuş gibi onunkiyle bir örnek başka bir koltukta, karşısında oturuyordu. Aralarında sehpa niyetine, üstüne kâğıt mendil kutusu konmuş geniş bir sedir vardı. (Küçük bir sıkıntı sebebi. Neden sehpa yoktu ki?)

"Hiç sorun değil. Yağmur yüzünden iptal eden çok oldu. Mümkün olduğunca trafiğe çıkılmamasını tavsiye ediyorlar." Erika'nın psikoloğunun ismi *Merilyn*'di. Kendini böyle tanıtıyordu ve masasındaki bloknotta yazan isim buydu ama Erika'ya göre bu işte bir yanlışlık vardı. Merilyn onun için çok yanlış bir isimdi. Hiç Merilyn'e benzer bir tarafı yoktu. Daha çok bir Pat gibi görünüyordu.

Merilyn, bir zamanlar Erika'nın sekreterliğini yapmış olan kadına benziyordu ve kadının adı görüntüsüne gayet uygun bir şekilde Pat'ti. Bu yüzden Erika'nın bilinçaltında belirli bir yüz tipi (yuvarlak, pembe) ile Pat ismi sonsuza kadar birleşmişti. Psikoloğuna her bakışında kendine hatırlatmak zorunda kalıyordu: *Pat Değil.*

Pat Değil pencereden dışarı bakarak, "Bu yağmur gerçekten çok sıra dışı, değil mi?" dedi.

Erika'nın, parasını ödediği zamanı havadan konuşarak geçirmeye hiç niyeti yoktu. Bu gereksiz yorumu duymazdan gelerek doğrudan konuya girdi.

"Ne zaman birinin evine davet edilsem bir kavanoz çikolatalı fındık götürürüm" dedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Leziz" dedi Pat Değil, neşeli bir tavırla.

"Şahsen ben çok sevmem" dedi Erika.

Pat Değil başını yana eğdi. "O zaman neden götürüyorsun?"

"Clementine'ın annesi bir yere davet edildiğinde hep çikolatalı fındık götürürdü" dedi Erika. "Fazladan alıp evde bulundurduğunu düşünürdüm. Öyle tutumlu biriydi."

Pat Değil, "Onu örnek alıyordun" diye yorum yaptı.

"Davet edildikleri yerlere beni de çağırırlardı" dedi Erika. "Barbekü partilerine filan... Her zaman kabul ederdim. Evden dışarı çıkacağım için hep çok sevinirdim."

"Bu gayet anlaşılır" dedi Pat Değil. Erika'ya merakla bakıyordu.

"Annemin bir şey anlatırken yaptığı şeyi yapıyorum" dedi Erika. "Abuk sabuk konuşup konuyu dağıtıyorum. Annem de konuya odaklanamazdı. İstifçilerin genellikle böyle olduğunu okumuştum. Evleri gibi sohbetleri de dağınık oluyor."

"Konuyu dağıtmak iyidir" dedi Pat Değil. "Aslında bence etrafında dolaşıyorsun. Sanırım söylemek istediğin bir şey var."

"Eh, bilirsin, çikolatalı fındık artık uygun bir misafirlik hediyesi sayılmıyor" dedi Erika. "Alerji yüzünden. Bugünlerde herkesin alerjisi var. Clementine çikolatalı fındık kavanozumu gördüğünde, 'Çocuğun olmadığı belli oluyor Erika' dedi."

"Bu seni üzdü mü?"

"Pek sayılmaz" dedi Erika biraz düşündükten sonra. "Bir tüp bebek denemesinde daha başarısız olduğumuzu öğrendiğimiz güne denk geldiği için üzebilirdi de gerçi. Clementine'ın tabii ki bundan haberi yoktu. Bilseydi öyle söylediği için kendini çok kötü hissederdi."

Pat Değil, çizgi filmlerdeki sevimli orman sincapları gibi başını biraz daha yana yatırdı. "Tüp bebek mi denediniz? Yoksa hâlâ deniyor musunuz?"

Erika, "Şimdiye kadar bahsetmemiş olmam tuhaf, biliyorum" diye savunmaya geçti.

"Tuhaf değil" dedi Pat Değil. "Ama ilgimi çekti."

"Yaklaşık sekiz hafta önce" dedi Erika, "yan komşumuzun

BELONGS TO KAKTUS TEAM

evine barbeküye gittik."

"Tamam" dedi Pat Değil.

Bak, nasıl etrafında dolaşıyorum Pat Değil.

"Dün" diye devam etti Erika, "kocam komşumuzun cesedini buldu." Bunu kasten mi yapıyordu acaba? Annesi de böyleydi. Sırf bocaladıklarını görmek için insanların dengesini bozardı. Bundan zevk alırdı.

Pat Değil'in bocaladığı ortadaydı. Muhtemelen şu anda araya aldığı bu acil randevudan pişmanlık duyuyordu. "Hımm... Barbekü partisine gittiğiniz komşu mu?"

"Hayır" dedi Erika. "Onların evinin yanındaki evde yaşıyordu. Yaşlı bir adamdı. Pek nazik biri sayılmazdı. Ne ailesi ne arkadaşları vardı. Herkes kendini çok kötü hissediyor, çünkü cesedi haftalarca orada kalmış. Bir tek ben kendimi kötü hissetmiyorum."

"Sence neden?"

"Kötü hissetmek *istemiyorum*" dedi Erika hemen. "Kötü hissetmek için *vaktim* yok. Bunun için... beynimde yer yok. Bak, bundan neden bahsettiğimi bile bilmiyorum. Konuyla ilgisi yok. Her neyse, tüp bebekten vazgeçtik, çünkü yumurtalarım çürümüş. Barbeküden önce Clementine'dan yumurtalarını bana, yani bize bağışlamasını istedik."

Pat Değil cesaretlendirir gibi başını salladı. "Ne tepki verdi?"

"Barbeküde bir şey oldu" dedi Erika.

"Ne oldu?" Zavallı Pat Değil ter dökmeye başlamak üzereydi.

"Mesele şu ki, barbeküye gitmeden önce senin verdiğin haplardan bir tane almıştım" dedi Erika. "Tam bir tane. Yarım, hatta çeyrekle başlamamı söylediğini biliyorum ama hapı kıramadım. Sonra da sanırım barbeküde normalde içtiğimden çok daha fazla içtim." Fışkıran şampanyayı kadehe doldurmak için koşturan Clementine aklına geldi.

Pat Değil neredeyse komik bir şekilde abartılı bir üzüntüyle, "Ah canım" dedi.

"Bildiğin gibi ilaç kutusunda büyük harflerle yazılmış bir uyarı var" dedi Erika. "İlacın, alkolün etkilerini artırabileceği ya-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

zıyor ama ben, 'Eh, nasılsa çok içen biri değilim, bir şey olmaz' diye düşündüm. Bir kadeh şampanya içtim ama çok hızlı içmiş olabilirim. Biraz stresliydim. Her neyse... Sanırım gerçekten sarhoş oldum ki hiç âdetim değildir. Şimdi de o geceyle ilgili hafızamda boşluklar var. Siyah noktalar. Silinmiş gibi."

"Büyük ihtimalle tamamen silinmemiştir" dedi Pat Değil. "Alkol kısa süreli hafızayı uzun süreli hafızamıza aktarma yeteneğimizi etkiler."

"Yani sence tamamen silinmiş midir?"

Pat Değil omuz silkti. Erika sinir oldu. *Omuz silksin* diye para ödemiyordu.

"Hafızanı tetikleyecek bir şeyler olabilir" dedi Pat Değil. "Bir tat. Bir koku. Birinin söylediği bir şey. Bazen aynı yere tekrar gitmek de yardımcı olabilir. Bir bakıma 'suç mahalline' geri dönebilirsin!" 'Suç mahalli' lafına biraz güldü ama Erika gülümsemedi bile. Pat Değil'in gülümsemesi kayboldu.

"Evet" dedi Erika.

Bunun hakkında daha sonra düşünecekti.

"Her neyse, barbeküye de çikolatalı fındık götürdüm. Her zaman yaptığım gibi."

Pat Değil bekledi.

"Galiba aklımda Clementine'ın annesinin beni götürdüğü o aile davetleri vardı" dedi Erika. "Babası arabayı kullanır, annesi kucağında çikolatalı fındık kavanozuyla yan koltukta otururdu. Ben de Clementine'la beraber arkada. O yıllarda ağabeyleri genellikle kendi başlarına takıldığı için genellikle sadece ikimiz oluyorduk. Pencereden dışarıyı seyrederken Clementine'la kardeşmişiz, onun ailesi benim de ailemmiş gibi düşünerek nasıl da mutlu olurdum."

Başını kaldırıp Pat Değil'e bakarken etrafında dolaştığı konunun, Oliver'ın deyişiyle çok da şoke edici olmayan bu bilgi kırıntısı olduğunu şaşkınlıkla fark etti. "Kız kardeşmişiz gibi davranmak Clementine'ı mutlu etmiyordu. Clementine beni orada istemiyordu bile."

"Ah" dedi Pat Değil.

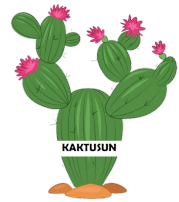
"Bunu hep biliyordum tabii. İçten içe biliyordum. Son za-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

manlarda kendimi onun yerine koymaya çalışıyorum. Etrafında sürekli onun yerini almaya çalışan bir kız; *ger*çek kızın yerini almaya çalışan bir sahtekâr." Erika, Pat Değil'in pofuduk, yumuşak kaplamalı sedirine dalgın dalgın baktı. "Onun için nasıldı acaba?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

42

Barbekü günü

Erika'nın yüzünde sırları ortaya dökmeye hazırlanan bir sarhoşun tehlikeli, saldırgan ifadesi vardı.

Clementine'ın midesi kasıldı. "Hâlâ arkadaşız ama, değil mi?" dedi yumuşak bir sesle.

Erika neredeyse kötü bir kahkaha attı.

Erika'yla arkadaşlıklarının acı karmaşıklığını ortaya dökmek, Tiffany'nin striptizci olduğunu açıklamasından çok daha mahrem ve ayıp geliyordu Clementine'a.

Clementine, Tiffany'nin boğazını temizleyerek şarap şişesinin yerini değiştirip Erika'dan uzaklaştırdığını fark etti.

"Affedersiniz" dedi Erika. Ayağa kalktı. Sallanmıyordu ama tekneye alışkın olmayan bir yolcu, ayağının altındaki yerin her an hareket edebileceğini düşünen biri gibi dikkatli duruyordu. "Ben bir lavaboya gideceğim." Gözlerini hızlı hızlı kırpıştırdı. "Uzun sürmez."

Tiffany çadırın arkasındaki kapıyı göstererek, "Ah, şurada da lavabo var" dedi. Olacaktı tabii.

Clementine ailecek o çardağa seve seve taşınabilirdi.

Erika ise çoktan eve doğru yönelmişti. "Biraz çakırkeyif oldu sanırım" dedi Clementine özür dilercesine, çünkü Erika'nın tuhaf davranışlarına kendisinin sebep olduğu ortadaydı. Kendisi fazla içtiğinde Erika'nın sorumluluğu alıp taksiler çağırdığı, kahveler yaptığı gençlik yıllarını düşündü. Erika'nın yerine özür dilemek tuhaf gelmişti.

"Benim hatam olabilir; sürekli kadehini doldurdum" dedi Tiffany. "Alkol servisi ehliyetime el koyabilirsiniz."

"Ah, gerçekten ehliyetin var mı?" dedi Clementine. Belki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

striptizcilerin alması gereken bir şeydi.

Tiffany hafifçe gülümsedi. "Hayır" dedi. "Sadece şaka yapıyorum."

Clementine'ın kolu uyuşmuştu. Ruby'yi daha rahat bir pozisyona almak için biraz kaydırdı. Parmağını gürültüyle emişine bakılırsa uyumak üzereydi ama Clementine'ın kolunu kıpırdatması bile yetti, Ruby birden başını kaldırdı.

Parmağını ağzından çıkarmadan, "Holly" dedi içgüdüsel bir şekilde.

"Orada." Clementine hâlâ keseli sıçanın peşinde olan Oliver ile Holly'yi gösterdi.

Ruby, Clementine'ın kucağından kayarak indi. Çırpıcısına el sallayarak, "Hoşça kal" dedi ve paytak adımlarıyla onlara doğru koştu.

Oliver'ın eğilip Ruby'yi kucağına alışını izlerlerken, "O küçük pembe mont çok yakışmış" dedi Tiffany.

"Muhtemelen birazdan çok sıcak diye şikâyet edecek" diye karşılık verdi Clementine. "Kalın bir mont."

Clementine boynunun kenarını kaşıyan ve o halde bile bir şekilde seksi görünmeyi başaran Tiffany'ye baktı. Öyle bir vücuda sahip olmak nasıl bir şeydi acaba? Aynaya bakıp kendini seksi hissedince insan cinsel açıdan daha mı maceracı oluyordu? Striptizci olmak bu durumda insanın kaderinde miydi? Peki ya, böyle vücudu olan kütüphaneciler var mıydı? Tabii ki porno filmlerde *aynen* öyle kütüphaneciler oluyordu.

Bu kadın çok ilgi çekici, merak uyandırıcıydı. Bir büyük yudum daha şarap içip masanın üstünden uzandı. "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

"Tabii" dedi Tiffany.

"Herhalde seni izleyen –yani dans edişini– erkeklerin birçoğu evliydi, değil mi?"

"Kapıda anket yapmıyorduk" dedi Tiffany. "Ama evet, herhalde."

"Sence evde çocuklarıyla oturan orta yaşlı karılarını aldatmıyorlar mıydı? Bilirsin, orada oturmuş on dokuzluk çıtırlara sulanırken... Bu da ihanet sayılmaz mı?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Orta yaşlı karıları da muhtemelen evde *Grinin Elli Tonu*'nu okuyordu" dedi Tiffany. "Ya da izledikleri romantik komedilerdeki adamları hayal ediyorlardı."

"İyi de o kurgu" dedi Clementine.

"Ben de kurguydum" dedi Tiffany.

"Doğru" dedi Clementine tereddütle. *Hayır, değildin.* "Ama sen... Ah!" Birdenbire yüzlerce küçük ışık kıpırdaşarak yanmaya başladı. Bahçe pırıltılı, sihirli bir masal ülkesine benzedi. Bir tiyatro dekoru gibiydi.

"Çılgın bir elektrikçiyle evliysen böyle oluyor. Yılın bu vaktinde, saat beş buçukta yanmaya ayarlı" diye açıkladı Tiffany. "Daha erkene de alabilirdik aslında. Hey, çocuklarına bak."

Holly ile Ruby çılgına dönmüşlerdi. Bahçede kahkahalar atıp dönerek birbirlerine ışıkları gösteriyor, küçük yüzleri parlayarak büyülenmiş gibi ellerini uzatıyor, ampulleri yakalayacakmışçasına avuçlarını açıp kapatıyorlardı. Barney kuyruğunu sallayıp neşeyle havlayarak peşlerinde koşuyordu. Oliver elleri ceplerinde, büyük bir gülümsemeyle onları izliyordu.

Vid ile Sam ellerinde yiyecek dolu tepsilerle çardağa döndüler. Tiffany ile Clementine onlara yardım etmek için ayağa kalktı.

"Ve ışıklar açılır" dedi Sam. "Vid'i bizim sevimsiz bahçeye bir el atması için çağırmalıyız. Kızlar daha önce elektrik görmemiş gibi oldular."

Oliver masaya yaklaştı. O ağırbaşlı, ne diyeceğini bilemez tarzıyla, "Yoksa bu daha önce bahsettiğin tatlı mı Vid?" diye sordu. "Adı neydi?"

"*Cremeschnitte*" dedi Vid. "Bekle. Bekle de gör."

"Tabak getirdin mi?" diye sordu Tiffany.

"Erika güzel mavi tabaklarımızı getiriyor" dedi Vid. "Hemen arkamızdaydı. Ayrıca ufaklıklar tatlımı beğenmezse buzlukta dondurmamız da var ama kesin sevecekler."

"Tiffany, şurada bir tuvalet olduğunu mu söylemiştin?" dedi Oliver çardağın arkasını işaret ederek.

"Evet, var" dedi Tiffany. Oliver hızla uzaklaştı. Masanın etrafında dördü kalmıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Tatlımla iyi gidecek müziği de seçtim" dedi Vid. Yine telefonunu çıkardı. "Karımın sevdiği şu kafa sallama müzikleri yetti. Clementine, Yo-Yo Ma diye birini duymuş muydun?" İsmi vurgulayarak söylemişti. "Bayağı iyi bence."

Clementine ona gülümsedi. Çok sevimliydi. "Evet Vid. Yo-Yo Ma'yı duydum. Oldukça iyi."

"Tamam. Bu o, değil mi? Sana bir şey diyeyim mi? *Cremeschnitte*'imin sesi kesinlikle bu."

Elgar'ın *Çello Konçertosu*'nun giriş bölümü tarifsiz sesiyle çardağı doldurdu. Clementine ürperdi. Muhteşem bir sesti.

"Erika'nın getirdiği çikolatalı fındığı açalım mı?" dedi Sam.

"Ah, evet lütfen" dedi Tiffany.

"Fındık seviyorsun yani?" dedi Sam.

"Sadece tatlı olanları" dedi Tiffany.

"Demek öyle?" dedi Sam kavanozun kapağını açarken.

"Ah, kesin şunu; çok kabasınız" dedi Clementine. Aralarında gelişmeye başlayan eğlenceli, flörtöz ilişki hoşuna gitmeye başlamıştı. İyi yemek, şarap ve müzik dolu bir arkadaşlıkları olabilirdi. Ayrıca yaptıkları her şeyde biraz cinsel bir heyecan vardı. Tanrı biliyor ya, hayatında azıcık cinsel heyecan hiç de fena olmazdı. (Zaten Sam'le en son ne zaman seviştiklerini bile hatırlamıyordu. Bir hafta önce mi? Hayır, iki hafta olmuştu. Bitiş çizgisini geçebilmişler miydi? Hayır, geçememişlerdi. Holly "Bir bardak suuu!" diye bağırmıştı. Zamanlaması esrarengiz ve komik bir şekilde mükemmeldi.)

Erika ve Oliver'la sıkıcı, küçük dörtlü gruplarının yerine keyifli bir altılı oluşturmuşlardı. Tiffany ile Vid aralarında tampon görevi görürken Erika ile Oliver'dan hoşlanmak çok daha kolay olacaktı. Vid ile Tiffany diğer bütün kibar, normal, orta sınıf arkadaşlarına göre çok daha sıra dışı ve doğaldılar (ve daha zengin). Vid ile Tiffany olasılıklarla doluydu. Tam olarak nasıl olasılıklar olduğunu bilmiyordu Clementine. Önemli değildi. Hissettiği şey ergenlikteki o belirsiz beklenti duygusuna benziyordu.

Clementine, "Bakalım *Cremeschnitte*'in turtanı geçebilecek mi?" dedi Vid'e. Müzik etrafında dalgalanarak yükseliyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Vid bir kaşını kaldırdı. "Ah, Clementine... Nasıl derler; kendi borumu çalmayı sevmem, bilirsin işte. Ha ha! Hayır, severim! Aslında benden çok iyi trompetçi olurdu; ciğerlerim müthiştir." King Kong gibi göğsüne vurdu.

"Sende tam trompetçi karakteri var" dedi Clementine.

"Kendini bir şey sanıyor mu demek istiyorsun?" dedi Tiffany.

"Bir ampul değiştirmek için kaç trompetçi gerekir?" diye sordu Clementine.

"Kaç?"

"Beş. Birinin değiştirmesi, diğer dördünün de ona bakıp 'Ben daha iyi yaparım' demesi için."

"Bir ampulü değiştirmek için kaç elektrikçi gerekir?" diye sordu Vid.

"Kaç?"

"Bir" dedi Vid.

"Bir mi?"

"Evet, bir" dedi Vid omuz silkerek. "Ben *elektrikçiyim*."

Clementine güldü. "Komik değildi."

"Ama gülüyorsun; bilirsin işte. Her neyse, bak Clementine, hakem sen ol" dedi Vid. Öve öve bitiremediği tatlıya bir kaşık saplayıp Clementine'ın ağzına götürdü. "Dene bakalım."

Clementine koca bir lokma aldı. Gerçekten iyiydi. Adam rüya gibi yemek yapıyordu. Clementine elini alnına götürüp bayılır gibi yaptı. Vid'in koluna doğru kendini bıraktı; Vid de onu tuttu. Üstünde tatlı bir sigara ve alkol kokusu vardı. Pahalı bir bar gibi kokuyordu.

"Tanrım, bu kapak sıkışmış!" dedi Sam dişlerini sıkarak. Çikolatalı fındık kavanozunu futbol topu gibi kolunun altına sıkıştırmıştı.

"Hadi ama Bay Kaslı" dedi Tiffany.

"Dinleyin!" dedi Vid. İkinci parça başlarken başını yana eğdi.

"Bununla dans edilmez ama, değil mi?" dedi Tiffany.

Clementine, Tiffany'yi tavanından aynalı disko topları sarkan karanlık, duman altı bir kulüpte dans ederken gözün-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

de canlandırmaya çalıştı. Striptiz kulüpleri böyle mi olurdu ki? Hayatında hiç öyle bir yere gitmemişti. Bütün bilgisi televizyona dayanıyordu. Etrafına bakındı. Erika ile Oliver'ın kınayan bakışları ortalıkta görünmüyordu. Biraz daha kurcalamak için fırsatı vardı. Hafifçe çakırkeyif olmuştu, farkındaydı ama her şey büyüleyici, çok eğlenceliydi ve bu seviyeli arkadaşlarıyla biraz seviyesiz ve eğlenceli şeyler paylaşmak istiyordu. "Peki sen hiç şey yaptın mı? Bilirsin... ne deniyordu?" Ne dendiğini çok iyi biliyordu. "Kucak dansı?"

Tiffany şüpheli bir bakış attı. "Elbette" dedi. "Neden? İstiyor musun?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

43

"Eşyalarımızı bulamıyoruz çünkü çok fazla eşyamız var" dedi Sam. "Düzenli olarak eşya atmamız lazım. Ivır zıvırdan kurtulmaya ihtiyacımız var."

Sam Holly'nin şifoniyerine giderek bir çekmeceyi çıkarıp içindekileri yatağa boşalttı ve rasgele bir tişört aldı. "Gördün mü? Bunu hiç giymiyor. Kaşındırdığını söylüyor."

Clementine giysi yığınına bakarak, "Ama bu, çilekli bluzu bulmama yardımcı olmuyor" dedi. Erika'nın annesi aklına gelmişti. İnsanın eşyalarının kontrolünü, nereden başlayacağını bilemeyecek derecede kaybetmesinin nasıl bir şey olduğunu neredeyse anlayabiliyordu. "Dağıtmaktan başka bir şey yapmıyorsun."

Sam bir çekmeceyi daha çıkarmaya çalıştı ama sıkışmıştı. Küfrederek daha hızlı çekti. Şifoniyer sallandı. Onu orada üstü çıplak, altında iş pantolonuyla kasları ve çenesi gerilmiş halde küçük, beyaz çekmeceye şiddetle asılırken görmek biraz rahatsız ediciydi. Tanrı aşkına!

"Bırak!" dedi Clementine. "Kıracaksın!"

Sam onu umursamayıp çekmeceye bir daha asıldı. Bu sefer çekmece yerinden kurtuldu. Sam yatağa bir yığın giysi daha boşalttı.

Elinde boş çekmeceyle durup aniden, "Ne yaptığımı biliyorsun" dedi. "Olaydan hemen önce."

Ah, hayır!

"Kavanozu açmaya çalışıyordun" dedi Clementine ruhsuz bir şekilde. Bunu biliyordu. Daha önce söylemişti ama neden sürekli kavanozu dile getirdiğini bilmiyordu. Ne ilgisi vardı?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"O aptal kavanozu açmak için kendimi paralıyordum" dedi Sam. "Alnımda boncuk boncuk ter birikmişti. Niye? Çünkü Vid'in elimden alıp tek eliyle tık diye açacağını biliyordum. Sen de ondan gözlerini ayıramıyordun."

"*Ne*!" dedi Clementine. Bu yeniydi. "Sanki *benim* içinmiş gibi konuşma. Onun içindi. Tiffany'yi etkilemeye çalışıyordun!"

"Tabii... Ya sen ne yapıyordun? Cevap ver! *Sen* ne yapıyordun?" Boş çekmeceyi Holly'nin yatağına fırlatıp Clementine'ın üstüne yürüdü. Clementine küçük tükürük damlalarını yüzünde hissetti.

Vur bakalım, diye düşündü. Yüzünü kaldırdı. Ne iyi olurdu. Bir şeyleri başlatabilirdi. Bir şeyleri bitirebilirdi. Lütfen, lütfen, vur bana. Sam aniden bar kavgasından çekilen biri gibi ellerini kaldırıp uzaklaştı.

"*Hepimiz* yaptık!" diye bağırdı Clementine. "Dördümüz de!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

44

Barbekü günü

"Neden? İstiyor musun?" Tiffany dayanamamıştı. Bu insanlar acayip sevimliydi. Kolayca şaşırtılabiliyorlardı.

"*Kucak dansı* mı?" Clementine'ın gözleri parladı.

Tiffany onun yeterince sarhoş ve evet, yeterince saf olduğunu biliyordu. Mükemmel bir hedefti.

"Tabii. Kucak dansı."

Tanrı aşkına, Tiffany bundan ne kadar hoşlandığını unutmuştu. Tıpkı bir çizgi kokain gibi doğrudan beynine vuran o cinsel gücü hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Bize indirim var mı?" diye sordu Sam.

"Bedava" dedi Tiffany. "Müesseseden."

"Karımın kucak dansının tadını çıkar" dedi Vid, Clementine'a. Bir sandalyeyi çekti. "Israr ediyorum."

"Ah, kes şunu" diye kıkırdadı Clementine. "Zaten müzik yanlış. Bir *çello konçertosuyla* kucak dansı yapamaz."

"Deneyebilirim" dedi Tiffany. Yan komşusunun arkadaşına kucak dansı yapmaya niyeti yoktu. Şakaydı. Eğlence olsun diyeydi.

"Her şeye uyum sağlar" dedi Vid.

"Çok naziksin ama gerçekten kucak dansı istemiyorum" dedi Clementine. "Yine de teşekkürler." Sesi boğuk çıkmıştı. Utanarak boğazını temizledi.

"Bence istiyorsun" dedi Sam.

"*Sam*" dedi Clementine.

Tiffany, Sam ile Clementine'ın kızararak, gözbebekleri büyüyerek birbirlerine bakışını izledi.

İyilik yapmış olurdu. Bir nevi kamu hizmeti. Seks hayatla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rının ne durumda olduğunu görmüş olurdu. Küçük çocukları olan, yorgun birer anne babaydılar. Onlardan geçtiğini düşünüyorlardı ama geçmemişti. Birbirlerini aldatmaya veya orta yaş bunalımına girmelerine gerek yoktu; hâlâ içlerinde vardı. Birbirlerini hâlâ istiyorlardı. Sadece sisteme bir elektrik şoku gerekiyordu. Küçük bir uyarım, belki birkaç seks oyuncağı, kaliteli hafif porno. Tiffany onların kaliteli hafif pornosu olabilirdi.

Vid'in bakışlarını yakaladı. Vid bir kaşını kaldırdı. Kocası buna *bayılıyordu*. Tabii ki. Çenesini hafifçe kaldırdı. Anlamı şuydu: *Yürü. Kibar akıllarını başlarından al.*

Sam, Clementine'ın arkasına geçip oturması için onu omuzlarından bastırdı. Gözleri Tiffany'ye kilitlenmişti. Tiffany'nin en sevdiği müşteri tipiydi. Saygılı, nazik. Fazla ciddiye almayan ama yeterince ciddiye alan. Minnettar olur ve cömert bir bahşiş bırakırdı.

Karısına kucak dansı yapıldığını görmeyi gerçekten istiyordu. Tabii ki istiyordu. O da bir insandı. Tiffany, kahkaha atmaktan (ve arzudan; Clementine bunun farkında olmasa da Tiffany öyle olduğunu biliyordu) sandalyesinde dik durmayı beceremeyen Clementine'a baktı.

Bunu yapmayacaktı. En azından tam anlamıyla. Çocuklar etraftayken ve arka bahçesinde. Yine de şakadan, eğlencesine, kahrolası konçertoya ayak uydurarak (ah, evet, konçertoyla kucak dansı yapabilirsin, hiç sorun değil) yavaş yavaş hareket etmeye başladı. Neredeyse kendi taklidini yapıyordu ama tam olarak değil, çünkü hâlâ işine saygısı vardı. Onun için mesele asla para olmamıştı. Mesele bağ kurmaktı, insani bir bağ ve o bağı, doğru miktarda teatrallikle, gerçekçilikle ve *şiirsellikle* harmanlamaktı.

Vid ıslık çaldı.

Clementine ellerini yüzüne kapatmış parmaklarının arasından bakıyordu.

O sırada büyük bir şangırtı ve geceyi yırtan olağandışı bir çığlık koptu: "*Clementine*!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

45

"Umarım kısa zamanda toparlanırsınız" dedi polis memuru kadın, Oliver kapıda onu ve ortağını karşıladığında. Oliver belki biraz fazla minnettarlıkla, "*Teşekkürler*" dedi. Polis memuru bir şeyi gözden kaçırmış gibi şüpheli bir bakış attı. Oysa Oliver sadece sağlığını umursamasına sevinmişti. Minnettarlığı şüpheli mi görünmüştü acaba? Suçlu gibi mi? Yanından polis arabası geçtiğinde suçluluk hissine kapılanlardan olmamıştı asla. Vicdanı genellikle rahattı. Çoğu kişi hız limitini on kilometre aşarken, o beş kilometre altında sürerdi.

Polis, Harry'nin ölümüyle ilgili soruşturmayı sürdürmek için gelmişti. Bir akrabasını bulmakta zorlanıyorlardı. Oliver daha çok yardımcı olabilmeyi isterdi. Harry'yle sohbetlerinde hiç kişisel konulara girmediklerini itiraf etti. Havadan, bahçeden ve sokaktaki terk edilmiş arabadan bahsediyorlardı. Haklı olarak ya da değil, Harry'nin kişisel sorulardan hoşlanmayacağını düşünmüştü.

Polis, Harry'yi en son ne zaman gördüğünü doğrulamak istiyordu. Sam onlara tam gününü söyleyebilirdi: Barbeküden önceki gün. O gün Harry'nin sağlığının yerinde göründüğünü söyledi. Vid'in köpeğinden şikâyet ettiğini anlatmadı. Olayla bir ilgisi olduğunu düşünmüyordu. Harry hakkında kötü bir imaj çizmek istemiyordu.

"Gün konusunda oldukça emin görünüyorsunuz" dedi kibar polis memuru.

"Şey, evet" dedi Oliver. "Çünkü ondan sonraki gün... bir olay oldu. Yanımızdaki evde."

Polis memuru kaşlarını kaldırdı. Sam ona detayları verdi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ama kısa kesti, çünkü bundan bahsederken nefesinin kesildiğini şaşkınlıkla fark etmişti. Polis memuru yorum yapmadı. Belki zaten biliyordu. Ne de olsa dosyada bir polis raporu vardı.

Polis elbette Harry'nin ölümü ile barbekü arasında bir bağlantı görmeyecekti ama Oliver kapıyı kapatıp sıcak ballı limonata yapmak için su kaynatırken kendini o iki dakikayı düşünürken buldu.

İki dakika sürdüğünü tahmin ediyordu. İki dakikalık kendine acıma. Her şeyi değiştirebilecek iki dakika. Çünkü Oliver orada olsaydı, olup biteni görecekti. Büyük ihtimalle göreceğini sanıyordu.

Hadi ama. Büyütüyordu. Melodram yapıyordu. Kendini her şeyin merkezine koyuyordu. Annesi bir defasında sarhoşlukla ayıklık arasında ona, "Bütün dünyadan sen sorumlu değilsin Oliver" demişti. Annesinin ayık mı, sarhoş mu olduğunu ayırt etmek hep zor olmuştu.

Oliver su ısıtıcısını çalıştırdı.

Aslında büyütmüyordu, çünkü barbeküde olanlar hayatlarına meteor gibi çarpmıştı. Ayrıca aklı o kadar dağınık olmasa, hayatı normal, bilindik akışında gitse, Harry'nin ortalıkta görünmediğini çok daha önce fark eder ve belki de haftalar önce kapısına dayanırdı.

Harry muhtemelen yine de ölmüş olacaktı ama o kadar bağışlanamaz, trajik uzunlukta bir zaman boyunca değil.

Belki onu kurtarabilirdi bile.

Su ısıtıcısı fokurdayıp tıslarken Oliver çardağın arkasındaki o küçük, lüks tuvalette ellerini anlamsızca sıcak suyun altına tutarak aynada kendi üzgün, aptal suratını seyredişini hatırladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

46

Barbekü günü

Oliver çardağın lavabosunda ellerini yıkıyordu. Loş ışıklı, güzel kokulu, lüks bir tuvaletti. Tavanda pırıl pırıl parlayan şamdan taklidi bir avize vardı. Annesi burada olsaydı ve sarhoşluğa giden durdurulamaz sürecin o çirkin evresinde bulunsaydı kulağına, Oliver'ın birileri duyacak diye paniğe kapılacağı kadar yüksek sesle, "Çok boktan" diye fısıldardı.

Oliver suyu boş yere ellerinin üzerinden akıttı. Yanlarına dönmeyi geciktiriyordu. Açıkçası bu kadarı yetmişti. Buradakiler iyi insanlardı. Sadece sosyalleşmek onu zihinsel ve fiziksel olarak yorup tüketiyordu ve bu güzel bir yorgunluk değildi. Sıkı bir spordan sonra kaslarında laktik asit birikmesi gibi bir şeydi.

Dışarıdan kahkahalar geldiğini duydu. Vid'in ortalığı inleten kahkahası. Oliver espriye katılmak üzere yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Ha ha. İyiydi. Her ne ise. Büyük ihtimalle ona komik gelmeyecekti.

Erika sarhoş olmuştu. Erika'yı eve götürmek, bir çocuk gibi yatağa yatırmak ve tekrar sevgili karısı olacağı sabahı beklemek istiyordu. Daha önce hiç dilinin dolandığını veya ona donuk, odaklanamayan gözlerle baktığını görmemişti. Canını sıkacağı bir şey değildi. Yerlere düşmüyor, bir şeyleri devirmiyor veya bahçeye kusmuyordu ya. Sadece sıradan bir sarhoşluktu. Bazıları bunu her hafta sonu yapıyordu. Clementine da biraz "neşeliydi." Yanakları al al olmuştu. Neyse, Clementine'ın ne yaptığıyla ilgilenmiyordu Oliver.

Çocukken annesiyle babası sarhoş olduğunda ona kaybolmuşlar gibi gelirdi. Kadehlerindeki içkinin seviyesi düşerken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ondan uzaklaştıklarını hissederdi. İkisi aynı kayığın içinde yavaş yavaş kıyıdan uzaklaşırken hâlâ kendisi, hâlâ sıkıcı Oliver olarak karada tek başına kalırdı. İçinden, lütfen gitmeyin, burada benimle kalın, diye geçerdi, çünkü gerçek annesi eğlenceli, gerçek babası da akıllıydı ama hep gidiyorlardı. Önce babası aptallaşıyor, sonra annesi kıkırdamaya başlıyordu. Biraz sonra annesi çirkinleşiyor, babası sinirleniyordu. Bu böylece, artık orada durmanın bir anlamı kalmayana kadar devam ederdi ve Oliver sonunda odasına gidip film izlerdi.

Odasında kendi video oynatıcısı vardı. Varlıklı bir çocukluk geçirmişti; hiçbir şeye ihtiyaç duymamıştı.

Aynada gözlerinin içine baktı. Hadi ama. Topla kendini. Dışarı dön.

Bugünü Erika'nın evlilikleri boyunca ilk defa sarhoş olduğu gün olarak hesaplamamıştı. Bugün Clementine'a teklifi yapacakları gün olacaktı ve Oliver umuyordu ki –bunun gerçekçi olmadığını biliyordu– ama gerçekten umuyordu ki belki de...

Erika'nın "*Clementine*!" diye çığlık attığını duydu. Musluğu bile kapamadı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

47

Barbekü günü

Clementine'ın ciğerlerindeki bütün hava boşaldı. Daha sonra herkes, "Çok hızlı oldu" diyecekti. Gerçekten hızlı olmuştu ama aynı zamanda her saniye, altın sarısı süs ışıklarının akıldan çıkmayan pırıltısı içinde kare kare donmuştu.

Clementine öyle hızlı ayağa fırladı ki sandalyesi devrildi. Ne? Nerede? Kim?

İlk aklına gelen kızlardan birinin başına bir şey geldiği oldu. Çok kötü bir şey. Kan. Ortalıkta kan olacaktı. Kan görmeye dayanamıyordu. Belki dikiş atılması gerekecekti. Veya kırık bir kemik deriden dışarı fırlamış olacaktı. Dişler. Kırık dişler. Holly mi, Ruby mi? Büyük olasılıkla Holly. Bahçe, başının etrafında bir renk girdabı gibi döndü. Ağlama sesi gelmiyordu! Ağlama sesi neredeydi? Kızların ikisi de ağlayınca ortalığı inletirdi. Holly bir yeri yara olduğu zaman öfkelenirdi. Ruby, anne babasına ilgi ihtiyacını mutlaka ilettiğinden emin olmak isterdi.

Önce Holly'yi gördü; mavi pullu çantasıyla gayet sağlıklı bir şekilde kameriyede durmuş, sakin gözlerle bir şeye bakıyordu... Neye?

Erika'nın koşuşuna. Erika'nın koşuşuna bakıyordu.

Erika süs havuzuna doğru koşuyordu. Vid'in Trevi Çeşmesi'ne. Ne yapıyordu? İçine atlayacakmış gibi görünüyordu.

Erika aklını kaybetmişti. Sinir krizi, bir tür psikoz atağı geçiriyordu. Clementine bu akşam onda bir şeyler olduğunu anlamıştı. Normalde asla sarhoş olmazdı, ayrıca davranışları çok tuhaftı. Hepsi Clementine'ın suçuydu.

Erika süs havuzunun kenarından atletik bir hareketle sıçrayıp içine atladı. Beline kadar suyun içine girdi. Kaydı; tam dü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şecekken kendini topladı ve havuzun ortasına doğru yürüdü. Bu ne yapıyordu böyle? Clementine onun adına utançtan yerin dibine girdi.

Şimdi de Oliver, Erika'yı çıkarmak, kendini rezil etmesini önlemek için çardaktan süs havuzuna doğru koşuyordu. Havuzun kenarına gelince durmadı bile; doğrudan içine atladı.

Erika'yla süs havuzunun iki yanından, filmlerde uzun zaman sonra kavuşan sevgililer gibi birbirlerine doğru yalpalayarak, kayarak, düşerek koştular.

Ama kavuşmadılar. Ruby'nin küçük cansız bedenini aralarında havaya kaldırdılar.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

48

Barbekü günü

Ruby'nin başı yana sarkmıştı. Üstünden sular boşalıyordu. Küçük pembe montu sırılsıklam ve ağırdı. Kolları, bir bez bebeğinkiler gibi amaçsızca iki yanında sallanıyordu.

Clementine düşündü: *Soğuk. Üşüyecek.*

Ruby soğuktan nefret ederdi. Çok üşüdüğünde dişleri kurmalı oyuncak gibi birbirine vurmaya başlardı. Yüzme derslerinde havuzun suyu onun için asla yeterince sıcak olmazdı; yazın ortasında bile. "Soğuk, soğuk!" diye bağırırdı.

Clementine, Ruby'yi Oliver'dan almak, onu göğsüne yaslayıp ısıtmak için koştu. Islak vücudunun kendi giysilerini nasıl sırılsıklam edeceğini şimdiden hissediyordu. Süs havuzunun kenarına koşup ellerini uzattı ama Oliver ona aldırış etmeden kucağında Ruby'yle birlikte havuzdan çıktı.

"Bana" dedi Clementine aptal aptal. Onu bana ver, demek istiyordu.

Oliver, Ruby'yi süs havuzunun dışındaki sert, rahatsız taşlara sırtüstü yatırdı.

Oliver, Ruby'yle ilgili bir sorun varmış gibi yüksek sesle, "Ruby!" dedi. Ruby'nin küçük omuzlarını tutup sarstı. Fazla sert. "Ruby! Uyan Ruby!" Sesi öfkeliydi. Oliver'ın sesi hiç öfkeli çıkmazdı.

Clementine yanlarına, sert bir şekilde taşların üstüne çöktü. "Onu bana ver" dedi çaresizlik içinde ama Ruby'ye yaklaşamadı. Oliver ile Erika önünü kesiyordu. Ruby'nin teni bembeyazdı. Dudakları mosmordu. Başı yana düşmüştü. Gözleri açıktı ama dosdoğru karşıya bakıyordu. Dişleri birbirine vurmuyordu. Oliver bir elini Ruby'nin ensesine, diğerini alnına koyup ba-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şını gökyüzüne bakar gibi arkaya yatırdı. Başparmağıyla çenesini bastırıp ağzını açtı ve sonra bir şey çıkarmaya çalışır gibi iki parmağını içine soktu.

"Oliver, onu bana ver!" diye yakardı Clementine. Kızını kollarına alıp iyileştirmek istiyordu.

Oliver başını Ruby'nin yüzüne eğdi ve fısıldadığı bir şeyi duymaya çalışıyormuş gibi kulağını ağzına yaklaştırdı. Erika'ya bakıp başını salladı. *Hayır* anlamında küçük bir işaret. Pembe montunun siyah tahta düğmelerini açtı. Müzik aniden dururken, Clementine içinde bir şey infilak etmiş gibi neler olduğunun farkına vardı, her hücresine kadar. Bahçeyi kaplayan bir anlık büyük, tüyler ürpertici sessizliği Sam bozdu. Biriyle ağız dalaşına girmiş gibi bağırıyordu. "Ambulans gerek!" Ceplerini yoklayarak aklını kaybetmiş gibi sersem bir şekilde sağa sola koşuşturuyordu. "Telefonumu bulamıyorum. Telefonum nerede? *Telefonum*!"

Vid sakince, "Ben arıyorum Sam" dedi. Göstermek için kulağındaki telefonu kaldırdı. "Çalıyor. Şu anda çalıyor."

"Nefes almadığını söyleyin" dedi Erika. Oliver'la ikisi Ruby'nin iki yanına yerleşmişti. "Nefes almadığını bilmeleri önemli."

"Ruby'nin nesi var?" diye sordu, Clementine'ın yanına gelip kolunu çekiştiren Holly.

Clementine cevap vermeye çalıştı ama göğsü öyle sıkışmıştı ki konuşamadı.

"Çırpıcı'yı mı istiyor?" dedi Holly. "İşte, Çırpıcı. Anne hemen Çırpıcı'yı Ruby'ye ver. Daha kolay iyileşir."

Clementine Çırpıcı'yı aldı. Parmaklarını soğuk tellerinin arasına geçirdi.

"Yanıma gel Holly." Tiffany Holly'nin elini tutup onu uzaklaştırdı.

Oliver, Erika'ya, "On beş ve iki, değil mi?" dedi. Yüzü ölü gibi beyazdı. Gözlük camlarında yağmura yakalanmış gibi damlalar vardı; sular yüzünden ter gibi boncuk boncuk süzülüyordu. Orada sadece ikisi varmış gibi gözlerini Erika'dan ayırmıyordu.

"Evet. On beş ve iki" dedi Erika. Islak saçlarını gözlerinin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önünden çekti.

Oliver parmaklarını birbirine geçirip kocaman ellerini Ruby'nin göğsüne yerleştirdi.

"Ah, Tanrım!" dedi Sam. Ellerini ensesinde birleştirmiş, başını bir darbeden korumak istercesine eğmiş, daireler çizerek volta atıyordu. "Ah, yüce Tanrım!"

Oliver, ileri geri sallanarak Ruby'nin göğsüne ritmik bir şekilde bastırırken yüksek sesle sayıyordu. "Bir ve iki ve üç ve dört ve beş."

"Oliver Ruby'nin canını yakıyor!" diye bağırdı Holly.

"Hayır" dedi Tiffany. "Canını yakmıyor. Ona yardım ediyor. Erika'yla birlikte doğru şeyi yapıyorlar. Ona yardım ediyorlar." Sesi titriyordu.

"On iki ve on üç ve on dört ve on beş ve bir ve iki."

Erika on beşte Ruby'nin burnunu sıkıp yüzünü ona doğru eğdi. Seksi ve fazla yakın, korkutucu ve yanlış, çok bildik ve şoke edici bir hareketle onu öpmek isteyen bir sevgili gibi ağzını açtı. Olması gereken buydu. Bir hayatı kurtarmak için böyle yapılması gerektiğini herkes bilirdi ama gerçek hayatta kimse bunun yapıldığını görmezdi. Birinin arka bahçesinde, daha az önce ışıkları yakalamak için etrafta koşturan *kendi* çocuğunun başına geldiğini ise hiç.

Hiçbir şey olmadı.

Erika bir defa daha Ruby'nin ağzına nefesini üflerken Oliver sesli bir şekilde saymaya devam etti. "Bir ve iki ve üç ve dört ve beş."

Clementine onunla beraber sallanarak mırıldanıp durduğunu fark etti: Lütfenlütfenlütfenlütfenlütfen.

Sallanıp yalvarırken aklının bir köşesinden, demek böyle oluyormuş, diye geçti. Böyle hissediyormuşsun. Değişmiyormuşsun. Sıradan hayatın ile trajedilerin yaşadığı o paralel evren arasındaki görünmez çizgiyi geçtiğinde seni koruyacak bir şey yokmuş. Böyle oluveriyormuş. Hâlâ aynı kalıyormuşsun. Etrafındaki her şey hâlâ aynı kokuyor, aynı görünüyormuş. Vid'in tatlısının tadı hâlâ ağzındaydı. Barbeküden gelen kızarmış et kokusunu hâlâ duyuyordu. Köpeğin durmaksızın havladığını

BELONGS TO KAKTUS TEAM

duydu ve çökerken dizlerinin taşlara vurduğu yerden süzülen ince bir kan sızıntısı hissetti.

"Ah, güzel Tanrım, lütfen Tanrım!" diye inliyordu Sam. Sesi öyle güçsüz ve çaresizdi ki. Ayrıca Tanrı'ya inanmıyordu; ateistti. Onu korkutan şey Clementine'ı de korkutuyordu ama bunu düşünmek istemiyordu. Clementine öfkeyle, kapat çeneni Sam; kapat şu çeneni, diye geçirdi içinden.

Vid'in, "Burada nefes alamayan çok küçük bir kız çocuğu var. Anlıyor musunuz? Nefes alamıyor. Hemen gelmeniz gerekiyor. Lütfen hemen *şimdi* bir ambulans gönderin!" dediğini duydu.

Clementine, Ruby hakkında korkunç bir şey söylemiş, Ruby o böyle söylediği için nefes alamıyormuş gibi Vid'e müthiş bir düşmanlık hissetti. "Listenizin başında olmalıyız, önceliğiniz biz olmalıyız. Daha fazla ödememiz gerekiyorsa sorun değil, ne gerekirse öderiz."

Gerçekten, para vererek ambulansın daha hızlı gelmesini sağlayabileceğini mi düşünmüştü? Zenginler VIP ambulans hizmeti alabiliyor muydu?

"Ve dokuz ve on ve on bir ve on iki ve on üç ve on dört ve on beş."

Erika bir kez daha eğildi.

Sam, Clementine'ın yanına çömelip elini tuttu. Clementine Sam'in elini, Ruby'yi eski haline çevirebilirmiş, onu birkaç dakika öncesine döndürebilirmiş gibi sıkı sıkı tuttu.

Her şey daha şimdi olmamış mıydı? Bundan bir önceki an? Sadece bir dakika için bakmamıştı. Bir dakikadan fazla olamazdı.

"Ambulans yola çıktı" dedi Vid. "Evi göstermek için sokağa çıkıp bekleyeceğim."

"Biz de geliyoruz" dedi Tiffany. "Sen de bizimle gelip ambulansı beklememize yardım et Holly."

Holly başka bir köpeğe bakmaya gidiyorlarmış gibi, Tiffany'nin elini güvenle tutarak itiraz etmeden ve arkasına bakmadan onlarla gitti.

Bir dakika yeterliydi elbette.

Gözlerini onlardan asla ayırma. Asla başka bir yere bakma.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Anlamadan oluverir. Haberlerdeki bütün o olaylar. O anne babalar. Gazetelerde okuduğu bütün o hatalar. Bahçe havuzlarında boğulanlar. Etrafı çevrilmemiş havuzlar. Banyoda tek başına bırakılan çocuklar. Aptal, ihmalci anne babalara sahip çocuklar. Sözde sorumluluk sahibi yetişkinlerin yanı başında ölen çocuklar. Her seferinde yargılamıyormuş gibi yapsa da içten içe düşünürdü. *Ben böyle değilim. Benim başıma asla gelmez.*

Erika ikinci suni teneffüsten başını kaldırdı ve tarifsiz bir üzüntüyle Clementine'a baktı. Minik su damlacıkları kirpiklerinde asılı duruyordu. Dudakları, Ruby'nin dudaklarına bastırdığı dudakları çatlamıştı.

Oliver'ın sesi değişmedi. "Bir ve iki ve üç ve dört ve beş."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

49

Barbekü günü

"Ve altı ve yedi ve sekiz ve dokuz ve on."

Erika, Oliver'ın saymasını dinleyerek sırasını bekledi. On beş.

Gömleği üstüne yapışmıştı. Kot pantolonu bacaklarında ıslak ve soğuktu.

Clementine'ın yüzü iskelet gibiydi. Sanki derisi iyice geriye çekilmişti. Merhamet diler gibi Erika'ya bakarken yabancı bir Clementine'a benziyordu.

Ruby tepki vermiyordu.

Her şeyi tam ve doğru yapmalarına rağmen işe yaramıyordu. Her on beş kalp masajından sonra bir kurtarma nefesi ver ama *masajları kesme*. İlkyardım kursu aldıklarından bu yana kurallar değişmişti. Şimdi masajlara ara verilmiyordu. Bundan emindi.

Oliver'la birlikte geçen martta bir tazeleme kursu almışlardı. Oliver'ın işyerinin ayarladığı ücretsiz bir kurstu. Oliver'ın yeni mali müşavirlik şirketinin yönetici ortağı ilkyardım eğitimini çok önemsiyordu. Aniden birini işaret edip, "Sanjeev kalp krizi geçiriyor!" diye toplantıyı bölerdi. Sonra Sanjeev itaatkâr bir şekilde kalp krizi geçiriyormuş gibi göğsünü tutarken yönetici ortak sandalyesinde dönerek başka birini, genellikle gafil yakalanan bir stajyeri işaret ederdi. "Sen, oradaki! Ne yapıyorsun? Sanjeev'i kurtar!" Sonra Sanjeev ölene kadar geri sayardı. Stajyer çok geç kalmış olurdu.

Eğitimde eğlenmişlerdi. Oliver ile Erika yıldız öğrencilerdi. İkisi de daha önce ilkyardım kursu almıştı. Elbette almışlardı. Bronz madalyaları, kurtarma dalışı sertifikaları vardı. İlkyardım kurslarının gerekliliğine inanan türden insanlardı ve her

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

halükârda, konu ne olursa olsun Oliver ile Erika her zaman yıldız öğrencilerdi. Konu ölüm kalım meselesi olmasa bile her zaman öyleymiş gibi yaptıkları işi ciddiye alırlardı.

Erika'nın gözünün önüne öğretmenleri geldi. Paul, kendisi de her an kalp krizi geçirebilirmiş gibi duran kırmızı suratlı, nefes alırken zorlanan bir adamdı. Erika ile Oliver ne zaman bir şeyi doğru yapsalar parmaklarını şaklatarak, "Tam isabet" derdi.

On beş kalp masajı ve iki kurtarma nefesi. Doğru yapıyorlardı. Kesinlikle doğru yapıyorlardı. Kurallara uyuyorlardı. *Paul, o zaman neden Ruby hâlâ burada tepki vermeden yatıyor? Paul, seni iğrenç, aptal, kırmızı suratlı, parmak şaklatan adam!*

"... on üç ve on dört ve on beş ve bir..."

"Ambulans nerede kaldı?" dedi Sam. "Siren sesi duymuyorum. Neden siren sesi yok?"

Erika tekrar Ruby'nin burnunu sıktı, başını eğdi ve vücuduna sessiz bir öfke çığlığı üfledi. DEDİĞİMİ YAP RUBY. NEFES AL. Bu annesinin sesiydi. En manyak, zalim ve korkutucu halindeki sesi. Erika'yı bir şeyi atarken yakaladığındaki sesi. HEMEN, ŞİMDİ NEFES AL RUBY. SÖZÜMÜ NASIL DİNLEMEZSİN, NEFES AL, ŞİMDİ, HEMEN ŞİMDİ.

Erika başını kaldırdı.

Ruby'nin göğsü sarsıldı. Ağzından sular fışkırdı. Oliver köpek viyaklamasına benzeyen tiz, şaşkın bir ses çıkararak ellerini kaldırdı.

Tam isabet, dedi Paul Erika'nın zihninde, parmaklarını şaklatarak. Erika, kauçuk kokulu plastik mankene yaptıkları gibi Ruby'nin başını yana çevirdi ve Ruby ardı ardına yuttuğu bütün suyu kusmaya başladı. Clementine kendisi de kusuyormuş gibi hıçkırarak ağlıyordu. Erika birdenbire, ambulansın uzun, tiz çığlığının ayırdına vardı. Oliver'la birlikte öğrendikleri gibi Ruby'yi diğer yana, iyileşme pozisyonuna çevirdiler.

Ruby kusmaya devam ederken, Erika onun ıslak saçlarını yüzünden çekip okşayarak, "Aferin kızıma" diye geçirdi içinden. *Aferin kızıma.*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

50

"Erika?"

"Hımmm." Erika yerinde kımıldanıp Pat Değil'in penceresinin dışında yağan yağmura odaklandı. Azalıyor muydu ne?

Şimdiye kadar ilk defa Pat Değil'le seansının bitmesini istiyordu. Normalde terapi onun için son derece yatıştırıcı olurdu. Bir masaj gibiydi. Tatlı, özgüven veren bir ego masajı. Bugünse Pat Değil onu sinir etmekten başka bir şey yapmıyordu. Erika'nın Clementine'la arkadaşlığı konusuna, kemik bulmuş bir köpek gibi yapışmıştı.

Pat Değil Clementine'ın adını her söylediğinde, Erika çimdik yemiş gibi hissediyordu kendini; hem de sert bir çimdik.

Para ödüyordu. Çekmek zorunda değildi.

"Daha fazla Clementine'dan bahsetmek istemiyorum!" diye çıkıştı.

Pat Değil her zamanki halk insanı tavrıyla, "İyi madem" dedi ve defterine bir şeyler yazdı. Erika uzanıp defteri elinden kapmamak için kendini zor tuttu. Pat Değil'in notlarına bakmaya yasal hakkı var mıydı? Bunu öğrenecekti.

Bu arada Pat Değil'i, Ruby'nin başına gelen kazayı anlatarak oyaladı.

"Eyvahlar olsun!" Pat Değil heyecanla elini ağzına götürdü. Erika anlatmayı bitirdiğinde, "Biliyorsun Erika, o akşamüstüne dair hafızanın karışması son derece anlaşılır. Bir şok geçirdin. Travmatik bir olay olabilirdi" dedi.

"Ben bunun hafızamı netleştireceğini düşünürdüm" dedi Erika. Aslında akşama dair hafızasının bir kısmı korkutucu de-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

recede canlıydı. Havuza atladığında onu ıslatan suyun soğuk şokunu bacaklarında hissedebiliyordu.

"O akşama dair hafızan seni neden bu kadar endişelendiriyor?" diye sordu Pat Değil.

"Unuttuğum önemli bir şey varmış gibi hissediyorum" dedi Erika. "*Yapmayı* unuttuğum bir şey varmış gibi. Hani insanlar ütüyü evde açık unuttuklarını düşünüp huzursuzlanır ya, öyle bir şey."

"O hissi bilirim" dedi Pat Değil kuru bir gülümsemeyle.

"İyi de ben *o hissi bilmediğimi* söylemeye çalışıyorum!" dedi Erika. "Ben öyle biri değilim. Mükemmel bir hafızam vardır! Böyle bir şeyi asla unutmam."

Erika ütüyü açık unuttuğunu düşünerek asla endişelenmezdi, çünkü böyle bir şeyi asla yapmayacağını bilirdi. Bir defasında Clementine ocağın iki gözünü de sonuna kadar açık unutup evden çıkmıştı. Sonra harika bir şey olmuş gibi, "Ev yanmadı!" demişti mutlu mutlu. "Hiçbir şey yanmadı!" Başka bir zaman da ön kapıyı ardına kadar açık bırakıp çıkmıştı. "Hırsızlara davetiye" demişti Sam. "Gelin çocuklar; buyurun alın. Üç yüz bin dolarlık çellom. Sizin için yatağın üstüne bıraktım. Çelloyu koymak için harika bir yer!"

Clementine'ın bahanesi "düşüncelere dalmış" olmasıydı.

Oliver onun yeteneğine duyduğu saygıyla, "Müziğin hakkında mı?" diye sormuştu. Clementine, "Hayır" diye cevap vermişti. "Caramello Koala marka çikolataların tadının neden artık eskisi kadar iyi olmadığını düşünüyordum. Çikolata mı değişti, ben mi değiştim, merak ediyorum." Sonra Sam'le, çok önemliymiş gibi Caramello Koala'lar hakkında tartışmaya başlamışlardı. Clementine'ın ihmalkârlıklarının hiçbir zaman bir bedeli olmazdı. O pazar gününe kadar hiç olmamıştı ve Erika bunun olmasını asla istemezdi.

Belki küçük maddi bir ceza olabilirdi. Güneş yanığı. İçki sonrası baş ağrısı... Clementine'ın içkiden sonra başı hiç ağrımazdı.

Erika, "Sadece kafamda netleştirmeye ihtiyacım var" dedi Pat Değil'e.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Pekâlâ, az önce söylediğim gibi, hâlâ yapmadıysan tekrar komşunun bahçesine gitmeyi deneyebilirsin. Bazı rahatlama egzersizlerinin de faydası olabilir. Sana daha önce verdiğim o kendi kendine meditasyon egzersizlerini deneyebilirsin ama açıkçası Erika, o akşam alkolle ilaçları karıştırdığını düşünürsek kazanamayacağın bir savaş veriyor olma ihtimalin var. Hatırlayabileceğinin hepsi bu olabilir. Belki bilinçaltında kendini koruyorsun; o parçan hatırlamak istemiyor."

"Bastırdığımı mı söylüyorsun?" dedi Erika küçümseyerek. "Hafızanın bastırılmasıyla ilgili aslında hiçbir deneysel çalışma yok! Hatta istersen, sahte anı sendromuyla ilgili bazı makalelerin bağlantılarını gönderebilirim sana..."

O noktada Pat Değil'in masasındaki küçük saat, o ukala klik sesiyle seansın bittiğini haber verdi. Pat Değil sürpriz kutusundaki palyaço gibi ayağa fırladı. Normalde bu kadar hızlı kalkmazdı. Herhalde o da bu seanstan pek zevk almamıştı.

Erika, Pat Değil'in ev-ofisinin sessiz sokağına park ettiği arabasına koşup kontağı açarak birkaç dakika oturdu. Arabanın tavanına vuran şiddetli yağmuru dinleyerek hararetle çalışan sileceklerini izledi.

"Sakin olun" dedi sileceklere. Sileceklerin çılgın ritmi ona annesinin anlamsız şeyler yüzünden girdiği halleri hatırlattı. Annesinin evine dönmek istemiyordu. Ona yardım etmek için işten tam gün izin almıştı ama oraya bir gün içinde iki defa gidecek gücü kendinde görmüyordu. Bu çok fazlaydı. Bu, zaten sabah yüz kulaç atmış, duşa girmiş, ısınmış ve kurumuşken buz gibi bir havuza tekrar girip yüz kulaç daha atmasını istemek gibiydi.

Gözlerini kapayıp Pat Değil'in bir önceki seansta öğrettiği birkaç nefes egzersizini denedi. Nefes al. Tut. Nefes ver. Nefes al. Tut. Nefes ver. Anıların zihnine doluşmasına izin verdi: Ağaçlardaki süs ışıkları. Sosa yatırılmış, pişmiş etin kokusu. Aşırı şarabın buruk tadı.

Yine o yüzü gördü. Dün ofisinde gördüğü o ölü gibi solgun, şekilsiz yüzü. Hortlak gibi.

Birden aklına geldi: *Harry*. Bu Harry'nin yüzüydü. Huy-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

suz ihtiyar Harry. Harry için yapması gereken önemli bir şey var mıydı? Hayır. Harry yüzünden. Harry'yle ilgili. Anıyı yakalamaya çalışma yoksa kaybolur. Bunu öğrenmişti. Rahatla, *nefes al*. Harry'nin düzgünce taranmış beyaz saçları. Hayır, bu bir anı değildi. Bu Oliver'ın kafasına soktuğu bir görüntüydü: Harry'nin ölüsünün saçları bile düzgünce taranmıştı.

Posta kutusunun önünde Harry'nin kendi kendine söylenerek bir zarfı inceleyişi. Barney'nin bahçede yıldırım gibi koşuşu. Vid'in kapının önüne çıkışı.

Bir mecburiyet. Bir rica. Bir sorumluluk. Harry'nin ondan beklediği bir şey. Taşların üstünde mavi tabak kırıkları.

Yukarı bak. *Yukarı* bak.

Buğulanmış arabanın içinde gözlerini açıp tavana baktı.

Yağmurun tıpırtısından başka bir şey yoktu.

Tanrı aşkına, Harry'yi sadece öldüğü için düşünüyordu. Tam da sahte anı sendromuna uyacak bir vaka örneği oluşturuyordu. Erika biraz daha zayıf, biraz daha yumuşak başlı olsaydı, hevesli bir terapist o barbekü partisi ve Harry hakkında bambaşka bir anı yaratmasına yardımcı olabilirdi. Böylece barbekü günü Harry'nin gelip Ruby'yi taciz ettiğine veya bunun gibi bir saçmalığa ikna oluverirdi.

Kontakanahtarını çevirdi, sinyal verdi ve omzunun üstünden trafiğe baktı. Pat Değil'in "suç mahalline dönme" fikrini uygulamayı deneyecekti. Evlerine gidip Vid ile Tiffany'den bir süre yağmurun altında, arka bahçelerinde tek başına durmak için izin isteyecekti. O kadar da tuhaf bir istek değildi. Ha ha. Hayır, en iyisi evde olmadıklarını bildiği bir zaman gitmekti. Büyük olasılıkla bir işe yaramayacaktı ama zararı da yoktu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

51

Barbekü günü

Mavi üniformalı iki sağlık görevlisi, sahneye yürüyen bir orkestra şefinin mutlak otoritesiyle arka bahçeye girdi. Koşmuyorlardı ama katı bir sakinlikle, hızlı hızlı hareket ediyorlardı.

Sanki onların dışında kimse artık yetişkin değildi. Sanki hep birlikte bir oyun oynamışlardı. Hayatlarının kontrolü ellerindeymiş, ilginç işleri, kabarık banka hesapları, aileleri varmış ve bahçede barbekü partisi veriyorlarmış gibi yaptıkları bir oyun. Şimdiyse perde birdenbire açılmış, yetişkinler içeri girmişti, çünkü kurallar çiğnenmişti.

Kurallar çok kötü bir şekilde çiğnenmişti. Ruby'nin etrafındaki çember sağlık görevlilerinin geçmesi için açıldı. Ruby anlaşılmaz, ürkütücü seslerle mırıldandı. Anesteziden uyanıyormuş gibi uyuşuk görünüyordu.

Sağlık görevlileri daha önce defalarca prova ettikleri bir dansı izleyicilere sunuyormuş gibiydiler. Yaşlıca bir adam plastik eldivenli eliyle Ruby'yi muayene ederken cevap alacağından emin, kafasını kaldırmadan hızlı sorular sordu. Çocuklarla konuşuyormuş gibi, normal sesinden birazcık yüksek ve yavaş konuşuyordu.

"Burada ne oldu?"

"Adı ne?"

"Peki, Ruby kaç yaşında?"

"Ruby'yi en son nerede gördünüz?"

"Yani kimse düştüğünü görmedi? Başını vurup vurmadığını bilmiyorsunuz?"

"Havuzdan çıkardığınızda nabzı atıyor muydu?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Siz ailesi misiniz?"

Son soruyu sorarken bir an için Erika ile Oliver'a bakmıştı. Mantıklı bir çıkarımdı. Elbiselerinden sular damlayan onlardı.

"Hayır" dedi Sam. "Biziz." Clementine'ı gösterdi.

"Ruby'yi onlar kurtardı" dedi Clementine. Bunun kayda alınması önemli görünmüştü. "Arkadaşlarımız. Kalp masajı yaptılar. Tekrar nefes almasını sağladılar."

"Kalp masajı ne kadar sürdü?" dedi sağlık görevlisi.

"Beş dakika kadar olacak" dedi Oliver. Onay için Erika'ya baktı.

"En fazla" dedi Erika.

"Her on beş masajda bir defa olacak şekilde iki kurtarma nefesi verdik" dedi Oliver telaşla.

Beş dakika mı? Bu mümkün değil, diye düşündü Clementine. Dayanılmaz uzunluktaydı.

Ruby'nin ağzında bir şey vardı. Burnunda bir tüp, yüzünde bir maske. Onu sıradan bir hastaya çevirmişlerdi. Onların cingöz, komik, küçük Ruby'si değildi.

Daha genç olan sağlık görevlisi, "Havlunuz var mı?" diye sordu. Büyük, dişli bir makasla Ruby'nin giysilerini kesiyordu: Tütüsünü ve uzun kollu bluzunu kesince kat kat giysilerin altından Ruby'nin küçük, beyaz göğsü ortaya çıktı.

"Tabii ki." Vid içeri koşup güzelce katlanmış, yumuşacık beyaz havlularla döndü.

Sağlık görevlisi Ruby'nin vücudunu sert hareketlerle temizlemeye başladı ve göğsüne iki yapışkan parça yapıştırdı. Sam, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu sertçe.

"Bunlar şok cihazının pedleri" dedi sağlık görevlisi. "Kalbinin tekrar durması ihtimaline karşı. Sadece en kötüsüne karşı önlem alıyoruz. Ayrıca bunlarla önemli bilgiler edinebiliriz."

Ruby'nin küçük kolları iki yana savrulmuştu.

"Yatıştırıcı vereceğiz" dedi daha yaşlı olan sağlık görevlisi. "Bilmemiz gereken bir alerjisi var mı?"

"Yok" dedi Sam.

"Düzenli bir ilaç veriyor musunuz? Sağlık geçmişi nasıl?"

"Antibiyotik bile kullanmadı" dedi Clementine.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sağlık görevlisi şırınganın kenarına vurdu. Clementine'ın gözünün önünde beyaz noktalar uçuştu.

Sağlık görevlisi sertçe, "Ona dikkat et" dedi. Sam kolunu tutunca, Clementine adamın kendisinden bahsettiğini anladı.

Kızları aşı olmaya hep Sam götürmüştü. Clementine iğne görmeye dayanamıyordu.

"Başını dizlerinin arasına sok" dedi sağlık görevlisi.

Clementine derin bir nefes alıp, "İyiyim ben" dedi.

"Polis niye geldi?" diye sordu Sam. Clementine başını kaldırdığında Vid'in, saçını dağınık bir atkuyruğu şeklinde toplamış, çok genç bir kadın polisle konuştuğunu gördü. Vid konuşurken kadın not alıyordu. Vid ne diyordu acaba? *Annesi bakmıyordu. Benimle konuşuyordu. Bana şakalar yapıyordu.*

Clementine, Erika'nın o fark etmeden Ruby'nin yanından kalkıp çardağa gitmiş olduğunu fark etti. Omuzlarında iki beyaz havlu vardı. Kucağına serilmiş bir başka havluda da, Clementine'a arkası dönük şekilde, başını Erika'ya yaslamış Holly oturuyordu.

Sağlık görevlisi Ruby'yle ilgilenmeye devam ederken, "Bu tür olaylarda standarttır" dedi. "Sadece olayı netleştirmek için sorular soracaklar. Ayrıca kurtarma helikopteri için sokağı kapatmalarına ihtiyacımız olacak."

"Helikopter mi?" dedi Sam. "Helikopter mi gönderiyorlar? Nereye indirecekler?"

"Genellikle kapının önüne" dedi sağlık görevlisi. Ruby'nin kolunu büktü. Clementine başını çevirdi.

"Şaka yapıyorsunuz" dedi Sam.

"Yollara, bahçelere, tenis kortlarına inebiliyorlar. Burası mükemmel. Güzel, geniş bir çıkmaz sokak. Elektrik kabloları yeraltında. Bu, hep yaptıkları şey."

"Ya?" dedi Sam.

"Evet. Pervaneleri normalden daha kısa."

Tanrı aşkına! Şimdi helikopterlerle ilgili erkek muhabbetine mi girmişlerdi?

Sam gayet kendindeymiş gibi görünse de Clementine aslında hiç de öyle olmadığını anlıyordu. Sam yumruklarını hız-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lı hızlı, takıntılıymış gibi tekrar tekrar açıp kapıyordu. Sanki soğuktan donuyordu ya da delirmişti.

"Ama helikopter neden gerekiyor?" diye sordu Clementine. Ruby'nin göğsünün hareket ettiğini görünce biraz yatışan, sağlık görevlilerinin gelişiyle daha da azalan panik yine tavan yapmıştı. "Artık iyi, değil mi? İyi olacak, değil mi? Artık nefes alıyor. Almıyor mu?"

Sam'e baktı ve gözlerindeki korkuyu gördü. Konu tehlikeyi sezmek olduğunda Clementine'dan her zaman bir adım önde olurdu. Uyanıklık, derdi. Aklına birden iki katı, çirkin kelime geldi: *Beyin hasarı.*

"Böyle ciddi bir pediyatrik olay için oldukça standart bir uygulama. Helikopterde bir doktor da var. Sanıyorum helikoptere binmeden önce durumunu sabitlemek için boğazına kanül sokulacak" dedi sağlık görevlisi. Clementine'a baktı. Cildi, açık havada çok vakit geçirenlerinki gibi sertleşmişti. Gözlerinde bir sivilin asla anlayamayacağı şeyler görmüş bir savaş gazisininkiler gibi bir tür mesleki yorgunluk vardı. "Arkadaşlarınız doğru olan her şeyi yapmış."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

52

Hepimiz yaptık. Holly'nin giysi yığınının başında soluk soluğa birbirlerine bakarlarken Clementine'ın sözleri havada asılı kaldı.

Clementine, Holly'nin camına vuran yağmuru duydu ve küçük evlerinin bu yağmura uzun süre dayanıp dayanamayacağını düşündü. Duvarlar yumuşayıp sonunda çökebilirdi.

"Hepimizin yaptığını biliyorum" dedi Sam. "Dördümüz de. Geri zekâlılar gibi davranıyorduk. Ergenler gibiydik. Davranışlarımız iğrençti. Düşününce kusasım geliyor."

Sam'in aşırı öfkeli tonu Clementine'ı savunmaya geçirdi. Bir barbekü partisinde gülmüş, flört etmiş, saçmalamışlardı. Bir anlamı yoktu. Kızlar ışıkları yakalamaya devam etseler hiçbir şey de olmayacaktı. Dönüp o güne baktıklarında güleceklerdi; utanmayacaklardı.

"Şanssızlıktı" dedi. "Çok büyük bir şanssızlıktı."

"Değildi!" diye patladı Sam. "İhmalkârlıktı! *Bizim* ihmalkârlığımız. Kızlara bakıyor olmam gerekirdi. *Sana* güvenemeyeceğimi bilmem gerekirdi."

"Ne!"

Clementine çılgınca, neredeyse zindelik veren bir öfke ve haksızlık dalgasının beyaz, sıcak bir alev gibi vücudunu sardığını, ayaklarını yerden kestiğini hissetti. Bu kadar hafta sonra nihayet kavga edeceklerdi.

"Sadece tek bir defa" dedi Sam soğuk bir sesle. "Dikkatim sadece tek bir defa başka bir yere kaydı."

"Evet, ben de arkama yaslanıp oturabileceğimi düşünüyordum" dedi Clementine. Öfkeden sesi titriyordu. "Çünkü *asıl*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ebeveyn oradaydı. Çünkü Bay Mükemmel görev başındaydı!"

Sam acı bir gülüş attı. "İyi o zaman, hepsi benim suçumdu."

"Ah, Tanrı aşkına, kahramanlık taslama" dedi Clementine. "İkimiz de oradaydık; ikimiz de eşit derecede sorumluyuz. Bu çok saçma."

Birbirlerine ruhsuz bir nefretle baktılar. Anne babalık tarzları, aralarında hep bir tartışma konusu, sağlam giden evliliklerinde hep bir çatlak olmuştu. Şimdiyse o küçük çatlak derin bir yarığa dönüşmüştü.

"Benden buraya kadar" dedi Sam.

"Anlamsız bir tartışma" diye onayladı Clementine.

"Hayır" dedi Sam. "Sanırım artık benim için bitti."

Clementine, "Senin için bitti mi?" diye yavaş yavaş tekrarladı. Vurulanlar ilk başta hiç acı duymadıklarını söylerken herhalde bunu kastediyorlardı. "Senin için *bitti*, ha?"

"Bence ayrılmayı düşünebiliriz" dedi Sam. "Belki. Bilmiyorum. Sen de öyle düşünmüyor musun?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

53

Barbekü günü

Tiffany arka bahçesinde, genç bir polis memuru tarafından sorguya çekiliyordu. Omzunun üstünden Ruby'nin minik bedeninin başındaki sağlık görevlilerine baktı. Sam ile Clementine görevlilerle konuşuyordu. Bir dakika önce masada oturanlardan tamamen farklı insanlar gibiydiler. Yüzleri patlamış balonlar gibi çökmüştü.

Kadın polis Tiffany'ye, "Burada ne oldu?" diye sordu. Ayağıyla bahçe kapısından başlayan tabak kırıklarını gösteriyordu. Tehlikeli görünüşlü kırıklar, mavi porselen parçaları her yere yayılmıştı. Tiffany o mavi tabakları severdi.

"Ah" dedi Tiffany. Sahneyi kadın polisin gözünden hayal etmeyi denedi. Bir suç mahalline mi benziyordu? Polis bir kavga olduğunu mu düşünüyordu? Ya da hepsinin sarhoş olduğunu? Kadın polis Vid'le konuşmuştu bile; tam olarak neler olduğunu biliyor olmalıydı. Hikâyeleri karşılaştırıyor, örtüşüp örtüşmediklerine bakıyordu. Tiffany gerildi.

"Misafirimiz Erika –yan komşumuz– içeriden tabak taşıyordu. Sanırım Ruby'nin havuzda olduğunu tam o sırada gördü..." Tiffany'nin sesi çatladı. Ruby'nin küçük, bebek vücudu ve sarı bukleleri gözünde canlandı. "Sanırım onu kurtarmaya koştuğu için tabakları düşürdü" dedi.

Tiffany o sırada ne yapıyordu? Ruby'nin annesiyle babasını meşgul ediyordu. Ebeveyn olduklarını unutturmakla meşguldü.

"Her şey çok çabuk oldu" dedi kadın polise.

"Ne yazık ki sık karşılaştığımız bir senaryo" dedi kadın polis. "Çocuklar etrafları insanlarla doluyken boğuluveriyor. Ses-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sizce. Bir anda. Boğulmaların en yaygın sebebi ebeveynlerin ihmalkârlığı."

"Evet" dedi Tiffany. "Hayır, anlamıyorsunuz" demek istiyordu. Biz öyle insanlar değiliz. Çocuklara bakıyorduk. Sadece o sırada değil. Sessizce oldu. Bir anda. Herkes sadece bir an için başını çevirmişti

Tiffany'nin aklına ablaları geldi. Bunu onlara asla anlatamazdı. "Lanet olsun Tiffany!" derlerdi. Çünkü Collins kızları her zaman ne yaptıklarını bilirdi. Aklı başında olmalarıyla tanınırlardı. Batı banliyölerinden gelmeleriyle gurur duyarlardı. Böyle hatalar yapmazlardı. Kendi küçük kız kardeşlerinin evinde böyle bir şey olduğunu duyarlarsa çok kızarlardı. Paraya bağlarlardı. Tiffany'nin şişkin banka hesabına. Söylemediklerini bırakmazlardı.

Olay esnasında çocuğun annesine kucak dansı şakası yaptığını bilseler hepsi dehşete kapılırdı. Tiffany'nin dansçılık kariyeri onları hâlâ utandırıyordu. Ailenin dramatik olanı Emma, bunca yıl sonra bile, "Seni o pis kulüpte düşünmek midemi bulandırıyor" derdi. Ve bunu dramatik olmak için söylemezdi; gerçekten midesi bulanırdı. Feminizmi yeni keşfeden Louise, "Kadınlığın yüz karasıydın" derdi; o da gerçekten böyle düşünürdü. Yine de hepsinin sözleri, Tiffany teflondan yapılmış gibi üstünden kayıp giderdi. Şimdiyse, tamamen masum niyetine rağmen o sözler üstüne yapışacaktı, çünkü bir çocuğun güvenliği elbette her şeyin üstündeydi.

Helikopterin gürültüsü etrafı kaplayınca Tiffany yukarı baktı. "O helikopter... bizim için mi?"

"Evet, bizim için." Kadın polis de yukarı bakarak pantolonunun cebinden bir telsiz çıkardı. "Affedersiniz."

Hızla uzaklaştı.

"Nereye inecek?" diye sordu Tiffany kendi kendine. Helikopter başlarının üstünde dev bir kuş gibi asılı duruyordu. Ses iyice yükseldi. Tiffany zavallı Barney'nin gürültüden koşarak kaçtığını gördü.

"Anne!" Dakota yanında belirdi. Gözleri kocaman açılmıştı. Elinde kitabı, bir parmağı hâlâ kaldığı sayfadaydı. "Ne oldu?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Neden helikopter geldi? Az önce de ambulans sesi duydum ama *bizim için* olduğu aklıma gelmedi."

Tiffany bir an cılız, küçük bedenini hissetmek için Dakota'ya sarılıp kendine çekti. Şu ana kadar onu hiç düşünmemişti. "Ruby süs havuzuna düştü. Neredeyse boğuluyordu."

Dakota birden geri çekilip Tiffany'nin kolunu tuttu. Bir şey söyledi ama Tiffany helikopterin gürültüsünden duyamadı.

Eve çıkan yan yolun sonunda Vid'in kendisine işaret ettiğini gördü. Yanında başka bir polis vardı. Vid bundan hiç hoşlanmazdı. Polis fobisi vardı. Gerçekten en büyük ve komik korkularından biri işlemediği bir suç yüzünden hapse girmekti. Başına gelmesi, gelmemesinden daha mümkünmüş gibi ciddi bir suratla Tiffany'ye, "Her gün bir sürü masum insan hapse giriyor" deyip dururdu. Bu yüzden kanunlara sıkı sıkıya uyardı. Bugüne kadar Tiffany'nin kazancının çok daha fazlasını vergi olarak ödemişti. Hâlâ ne olur ne olmaz diye vergi memuruna fazladan para vermek istiyordu.

Tiffany, "Babanın bana ihtiyacı var. Git, evde bekle!" diye bağırdı Dakota'ya. "Her şey yolunda."

Dakota tekrar, bu sefer biraz daha sertçe sıkarak Tiffany'nin kolunu tuttu. Tiffany kolunu silkeleyerek kurtardı. "Sonra!" diye bağırdı. "Git!"

Dakota yüzünü elleriyle örtüp koşarak eve döndü. Tiffany hemen, "Tanrım, buna vaktim yok Dakota. Bu seninle ilgili değil" diye düşündü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

54

Tiffany ile Vid, yağmuru dinleyerek çikolatalı fındık kavanozunun mutfakta yarattığı tahribata boş boş baktılar.

"İnsan o kavanozda bu kadar cam olacağını tahmin edemez" dedi Vid.

"Ya da o kadar çikolatalı fındık" diye ekledi Tiffany. "Biz iyiyiz Dakota!" diye seslendi. "Merak ettiysen diye! Baban kavanoz düşürdü!"

Sessizlik oldu. Tiffany yağmur gürültüsünün arasından televizyonun mırıltısını duydu.

"Kimseye bir şey olmadı!" diye seslendi Vid. "Yardıma ihtiyacımız yok!"

Bir duraksamadan sonra Dakota müthiş ilgisiz bir ses tonuyla, "Tamam!" diye bağırdı.

Tiffany ile Vid birbirlerine gülümsediler.

"Neden o kadar tuhaf davrandığını tahmin etmem gerekirdi" dedi Tiffany. "Şimdi neden kendini suçladığını çok iyi anlıyorum."

"Bir sorun olduğunu söyleyip duruyordun" dedi Vid. "İyi de neden bugüne kadar bize ne hissettiğini söylemedi?" Dakota'nın duymasına imkân olmadığı halde sesini alçaltmıştı. "Neden her şeyi böyle içine atıyor? Bu iyi değil."

"Bizim de onu suçlayacağımızdan korkmuş gibi geldi. Ona kızdığımızı düşünmüş sanki."

"Saçmalık!" dedi Vid sinirle.

"Biliyorum. Eh, tabii canımız sıkkındı. Kafamız başka yerdeydi. Çocuklar böyledir. Her şey için kendilerini suçlarlar. Yaptığımız her şeyi yanlış yorumlamıştır."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"İyi de olay olduğunda orada bile değildi!"

"Sorun da bu." Tiffany tahammülsüzlüğünü göstermemeye çalıştı. Dakota, Ruby'nin kazası yüzünden neden herkesin onu suçladığını düşündüğünü hıçkırıklar arasında anlatırken Vid de oradaydı. Ama aklı almazmış gibi heyecanlı el kol hareketleri yaparken kızının söylediği tek bir kelimeyi bile doğru düzgün dinlememişti. "Clementine'ın, çocukları kendisine emanet ettiğine inanmış. Yani hepimiz ona çok iyi ablalık yaptığını söyleyip durduk."

"Evet ama..."

"Biliyorum" dedi Tiffany. "Clementine ile Sam elbette onu suçlamıyor. Kimse suçlamıyor. Tanrı aşkına, daha on yaşında. Hepimiz kitap okumak için içeri gittiğini biliyoruz. Bu ailede suçlanacak biri varsa o da benim. Misafirlerimize kucak dansı yapmayı teklif eden bendim."

Vid hemen, "Kes şunu" dedi. Barbeküden beri her sohbeti böyle kapatıyordu. "Korkunç bir *kazaydı*."

Bir de her şeyi içine atmaktan bahsediyordu. Dakota'nın barbeküde olanların utanç verici bir sır olduğunu düşünmesinde şaşılacak bir şey yoktu. *Bununla ilgili onunla tek bir kelime konuşmamışlardı!* Zavallı çocuk için çok garip ve korkutucu olmalıydı. Elbette kendisi yüzünden olduğunu düşünmüştü.

Tiffany barbeküden sonraki hafta nasıl işe gömüldüğünü hatırladı. Başından beri dert yaratmaktan başka bir işe yaramayan o kahrolasıca konak açık artırmaya çıkarılmış, Arazi ve Çevre Mahkemesi kararı Tiffany'nin lehine çıkmamıştı. Bütün hafta berbat geçmişti, ayrıca olayın dehşetini de üzerinden atamamıştı. Dakota hiç aklına gelmemişti. Bir kere bile. İş listesinde yapması gereken işlerin arasına karışmıştı. Okul formasını ve öğlen yemeğini hazırlayıp güvenli bir şekilde okuluna bıraktığı sürece işi tamamdı. Vid için de aynısı geçerliydi. Onun için de berbat bir hafta olmuştu. Hükümetle kontrat yapamamıştı; gerçi bu aslında gizli bir lütuf olmuştu ama o sırada bunu bilmiyordu. Vid ile Tiffany başlarındaki duman dağılıp tekrar Dakota'yla doğru düzgün konuşmaya başladıklarında olan olmuştu. Zavallı çocuk annesiyle babası onunla tekrar konuşmaya başla-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yınca *affedildiğini* sanmıştı.

Affedildiğini!

"Ben faraş getireceğim" dedi Vid. "Kıpırdama. Ayakların çıplak."

Süpürge ve faraşı almaya gitti.

Tiffany, cam parçalarını ve çikolatalı fındıkları dikkatle süpüren Vid'in geniş omuzlarını seyretti. Sırları ve verdikleri hasarları düşündü.

"Bugün okulda gördüğüm babalardan birini tanıdım" dedi.

"Ya öyle mi? Kimmiş?" dedi Vid süpürmeye devam ederek.

"Dansçılık zamanlarımdan" dedi Tiffany.

Vid başını kaldırdı. "Gerçekten mi, ha?"

"Müdavimlerimden biri" dedi Tiffany. "Bir bakıma gerçekten arkadaş sayılırdı. İyi adamdı."

"İyi bahşiş veriyor muydu?" diye sordu Vid.

"Hem de çok iyi" dedi Tiffany.

"Mükemmel" dedi Vid.

"Sadece onun için dans etmem karşılığında da ödediği çok oldu" dedi Tiffany çekinerek.

"Aferin ona" dedi Vid. "Adam ağzının tadını biliyormuş." Yerleri dikkatle inceleyip küçük cam parçalarını süpürmeye devam etti.

"Vid" dedi Tiffany. "Hadi ama. Bu biraz... rahatsız edici, öyle değil mi? Yani karını striptiz yaparken görmüş bir adamla basketbol sahasında yan yana oturmak rahatsız edici değil mi?"

"Neden rahatsız olayım ki?" Yerden başını kaldırıp Tiffany'ye baktı. "Seninle gurur duyuyorum. Ben onun karısını striptiz yaparken görmek istemezdim, o başka. Onunla yattın mı?"

"Hiçbiriyle yatmadım" dedi Tiffany. "Biliyorsun."

Vid düşünceli düşünceli ona baktı. "İyi öyleyse; mesele ne?" dedi sonunda. "Fahişelik yapmadın ya."

"İyi de burası prestijli bir okul. O kadınların bazıları için muhtemelen bir dansçıyla fahişe arasında pek bir fark yoktur. Duyulursa, karısına söylerse..."

"Karısına söylemeyecek" dedi Vid. Kalkıp fındıkların fırladığı başka bir köşeyi süpürmeye gitti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Karısına söyleyebilir. O zaman okuldaki bütün kızlar da duyar, Dakota'ya sataşmaya başlarlar, sonra olay depresyona, oradan da uyuşturucu bağımlılığına kadar gider."

"Şu uyuşturucu, buz dedikleri şey, işte o berbat bir uyuşturucu" dedi Vid. "Ona iyi uyuşturuculardan şaşmamasını söyleyelim. İnsanı yumuşatan uyuşturuculardan; derisini soymak istetenlerden değil."

"Vid!"

"Karısına söylemeyecek" dedi Vid. "Karısına söylemeyeceğine bir milyon dolara bahse girerim. Hem söylese ne olmuş? Bütün kızlar, 'Ah Dakota, çok şanslısın. Ne kadar yetenekli, güzel ve esnek bir annen var' derler."

"Vid!"

"Sen yanlış bir şey yapmadın. Banka mı soydun? Hayır, soymadın. Ayrıca korktuğun başına gelirse, gelmeyecek ama diyelim ki Dakota'yı mutsuz etti, onu o okuldan alırız, olur biter! Kolay. Başka bir yere yollarız. Hadi ama. Sidney'deki bütün erkekler dans ettiğini görmedi ya. Kimsenin seni tanımadığı başka bir okul buluruz."

"İşler o kadar basit değil" dedi Tiffany.

"Öyle olmasını istersek olur" diye karşılık verdi Vid. Kalan son cam parçalarını da süpürüp doğruldu. "Önemsiz şeyler yüzünden canını boş yere sıkıyorsun. Sürekli felaket arıyorsun. Huysuz komşumuz Harry gibi..."

"Bu önemsiz değil" dedi Tiffany. "Komşumuz öldü ve haberimiz bile olmadı. Bu önemsiz bir şey değil."

Vid omuz silkti. "Pekâlâ, bugün Dakota arabada ne dedi? Pişmanız. Evet, pişmanız. Çok doğru. Harry için pişmanlık duyuyoruz. Yüzümüze kapıları çarpsa da onu daha sık ziyaret etmeliydik. İstiyorsan dans ettiğin için de pişman ol. O kadar iyi bir dansçı olmana, dans etmeyi sevdiğine, kimseye bir zararın dokunmadığına ve bir sürü para kazandığına bakma; bilirsin işte. Nasıl istersen öyle olsun, tamam, istiyorsan pişman ol. Küçük Ruby yüzünden pişmanlık duyduğumuz gibi, bilirsin işte, yani elbette pişmanız. Hepimiz kendimizi berbat hissediyoruz. Kimse böyle olmasını istemezdi. Keşke böyle olmasaydı. Keş-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ke, keşke en başında o insanları davet etmeseydim. Keşke o küçük kızlara daha iyi göz kulak olsaydım. O zaman arka bahçeme her çıktığımda aklıma..."

Durdu. Dudakları sert bir et parçasını çiğnemeye çalışıyormuş gibi kıpırdamaya devam etti.

"O bembeyaz olmuş küçük yüzü hiç unutmayacağım" dedi sonunda. Sesini kontrol etmeyi başarmıştı ama gözleri parlıyordu. Elinde tuttuğu çikolatalı fındık ve cam parçalarıyla dolu mavi faraşın sapını sıktı. "Morarmış dudaklarını. Ambulansı ararken kendi kendime hep çok geç, çok geç, öldü, diye düşünüyordum."

Vid diğer tarafa dönünce Tiffany bir an için gözlerini kapadı.

Geçen hafta eve "aşırı hız" cezası gelmiş, Tiffany tarihi görünce hemen hatırlamıştı. Clementine'ı hastaneye götürmek için hız limitini aştığında kameraya yakalanmış olmalıydı. O günü hiç unutmayacaktı. İnsanın aklından asla çıkmayan kâbuslar gibiydi. Her şeyi Clementine'la *birlikte* yaşamışlardı. Ailece Clementine'ın hayatından uzak durmaları çok saçmaydı.

Aklına Dakota geldi. Nasıl da yersiz bir vicdan azabına kapılmış, ürkütücü bir hayalete dönmüştü.

"Tamam" dedi. Birden sinirleri tepesine fırlamıştı. "Anahtarlar nerede? Dışarı çıkıyoruz."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

55

Barbekü günü

Tiffany mahallede sıra dışı, ürkütücü bir sessizlik hissetti. Polis, sağlık görevlileri, helikopter; hepsi gitmişti. Banliyöde bir pazar akşamı. Ev ödevleri, ütü ve 60 *Dakika* zamanı.

Hava kararmıştı. Sokak ışıkları yanıyordu. Ön bahçede durdular. Tiffany, Clementine'ı arabayla hastaneye götürmek üzereydi. Arabanın anahtarları avucunda hazırdı. Helikopterde Ruby'yle birlikte gitmesi için sadece bir ebeveyne izin verilmiş ve Sam gitmişti. Bu da Clementine'ın kendi başına hastaneye gideceği anlamına geliyordu.

Clementine, "Kendim giderim" diyordu. Sürekli oynadığı saçları elektroşok yemiş gibi darmadağınıktı.

"Hayır, gidemezsin. Zaten alkol limitini aşmışsındır" dedi Tiffany.

"Sen içmedin mi?" diye sordu Clementine.

"Ben sadece bir tane 'light' bira içtim" dedi Tiffany.

"Ya?" Clementine dudağını kemiriyordu. Tiffany onun suratından kanın çekildiğini fark etti. "Peki" dedi nihayet Clementine.

Holly'ye Oliver ile Erika'nın bakmasına karar verdiler. Aslında sadece Oliver'ın, çünkü sonunda titremesi kesilmiş olsa da Erika pek kendinde değildi.

"Bu iki hanımefendiyi biraz patlamış mısır ve güzel bir filmle kanepeye oturtacağım" dedi Oliver. Zavallı adam hâlâ ıslak kıyafetleriyle duruyordu.

Clementine birdenbire boynuna öyle bir atıldı ki Oliver neredeyse dengesini kaybediyordu. "Sana teşekkür bile etmedim" dedi yüzünü Oliver'ın göğsüne gömerek. "İkinize de." Se-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

si öyle yaralıydı ki duymak neredeyse acı vericiydi.

Clementine sarılmak için bir kolunu Erika'ya uzattı ama Erika geri çekildi. "Saçını düzelt Clementine" dedi. İki eliyle Clementine'ın yüzüne düşen saçları topladı. "Ruby'yi korkutacaksın. Cadıya dönmüşsün."

"Teşekkürler" dedi Clementine sesi titreyerek. "Pekâlâ." Holly'nin karşısına çöktü. "Erika ile Oliver'ı üzme, tamam mı? Bir de, hımm, bu gece anneannende kalmana izin verebilirim!"

"Yaşasın!" dedi Holly. Durdu. "Ruby de gelecek mi?"

"Sanırım bu gece sadece sen gideceksin Holly" dedi Clementine. Helikopterin az önce kaybolduğu gökyüzüne bakarak hırkasına biraz daha sarındı. Holly altdudağı titreyerek annesine baktı.

Oliver onun elini tutup, "Hadi, gidelim Holly" dedi. Tiffany'ye baktı. "Şey, misafirperverliğiniz için teşekkür ederiz Tiffany. Vid."

Vid, "Dostum" dedi omzuna vurarak.

Oliver, Holly'ye izleyecekleri filmi anlatmaya başlayıp hızlı adımlarla yola koyuldu.

Erika elini Clementine'ın omzuna koyup, "Bizi ararsın, değil mi?" dedi. Tiffany, onun sarılma biçiminin bu olduğunu fark etti. Ablası Karen da aynı böyleydi.

"Şu anda o helikopterin içinde olduğuna inanamıyorum" dedi Clementine gökyüzüne bakarak. "Yanında benim gitmem gerekirdi, Sam'in değil. Neden onu aldılar, bilmiyorum. Ya, ya eğer..."

"Kendine gel" dedi Erika. "Helikopterde kimin olduğu ne fark eder? Ruby'ye sakinleştirici verdiler. Hatırlamayacak bile. Hadi, git artık. Bir tokat atmam mı gerekiyor?"

"Ne!" dedi Clementine gözlerini kırpıştırarak. "Hayır!"

"O zaman bizi ara, tamam mı?" dedi Erika.

"Tabii ki arayacağım" diye karşılık verdi Clementine çıkışır gibi. Gerçekten iki kız kardeş gibiydiler.

Erika elinde ıslak ayakkabıları, yalınayak garaj yolunda Oliver ile Holly'nin arkasından giderken Vid, peşinde Dakota'yla evden çıkıp Tiffany'nin cüzdanını getirdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Eh. Pekâlâ. Umarız küçük Ruby kısa zamanda tekrar maymunluklarına başlar. Ben eminim" dedi Clementine'a. "Özel sağlık sigortanız var, değil mi? En iyi doktorları istediğinizi söyleyin. Asistanları değil."

Zavallı Vid. Böyle durumlarda pek parlak değildi. Tiffany onun omuzlarının kavgaya hazırlanır gibi kasıldığını görebiliyordu. Sanki bütün vücuduyla olumsuz duygulara direniyordu.

Clementine Vid'e dikkatle baktı. Yüzü anlaşılmaz bir duyguyla buruştu.

"Evet" dedi resmi bir tavırla. "Teşekkürler." Tiffany'ye döndü. "Gidebilir miyiz?"

"Elbette" dedi Tiffany. Anahtarlığındaki kumandayı doğrultup garaj kapısını açarken Dakota'nın cesaretini toplayıp Clementine'a bir şey söylemek için ağzını açtığını gördü ama Clementine, belli ki bir an önce hastaneye gitme telaşıyla Dakota'nın yanından geçip doğruca arabaya yürüdü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

56

Eve geldiğinde Erika, "Ben yan komşuya uğrayacağım" dedi Oliver'a. "Psikoloğuma göre hafızamı geri getirmenin en iyi yolu sözde, 'suç mahalline geri dönmekmiş.'"

"Ortada bir suç yoktu" dedi Oliver soğuk bir sesle. Kalkıp giyinmiş, öksürük pastili emiyordu.

"Lafın gelişi" dedi Erika. "O yüzden 'sözde' dedim."

"Tiffany ile Vid'in şu anda evde olduğunu sanmıyorum" dedi Oliver. "Sen girerken arabalarının çıktığını gördüm."

"Biliyorum. Ben de gördüm. Aslında onlar yokken gitmeyi tercih ediyorum" dedi Erika. "Kafamı daha rahat toplarım."

"Ne? İnsanların evine orada yoklarken gidemezsin" dedi Oliver. "Haneye tecavüz sayılır."

"Ah, Tanrı aşkına, Vid ile Tiffany'nin umurunda olmaz" dedi Erika. "Onlara... şey, ne yaptığımı açıklayabilirim." Tuhaf kaçardı ama buna değerdi. Pat Değil'e ödediği paranın karşılığını biraz almak istiyordu.

"Ayrıca yağmur yağıyor" dedi Oliver. Şimdi pastili dişleriyle kırıyordu. "Yağmurda gitmenin bir anlamı yok. O gün yağmur yağmıyordu." Pastili birden tek seferde yuttu ve Erika'ya sert bir bakış attı. "Arka bahçelerinde dikilerek bir şey hatırlayamazsın. Sarhoştun, hepsi o. Sana daha önce de söyledim. Sarhoş insanlar bazı şeyleri unutabilir. Gayet normal."

"Ben de sana daha önce söyledim; ilaç yüzünden sarhoş oldum" dedi Erika. "Çocukluk sorunlarının acısını benden çıkarma."

"Nasıl veya niye sarhoş olduğunun bir önemi yok. Sadece söylüyorum" dedi Oliver. "Bir faydası olmayacak. Hadi ama. Bu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

çılgınca bir fikir. Burada kal. Bana annenin evini anlat. Ne kadar kötüydü?"

Erika kapıya giderken, "Bir dakika sürmez" dedi. "Hemen döneceğim. Annemi gelince anlatırım."

"Körili tavuk yaptım." Oliver onun peşinden giderken konuşmaya devam ediyordu. Erika'nın açtığı kapıyı tuttu. "Kendimi bu akşam biraz daha iyi hissettim. Hindistancevizi sütü bitti sanıyordum ama varmış. Ah, neredeyse unutuyordum; bugün polis geldi! Harry için. Bütün aramalarına rağmen..."

"Sözünü unutma!" Erika şemsiyesini aldı. Oliver normalde böyle geveze değildi ama bütün gün evde hasta ve yalnız kalınca çenesi düşüyordu. Ayrıca Erika'ya, o grip ve nezle ilaçları biraz kafa yapıyormuş gibi geliyordu ama Oliver'ın uyuşturucu ve alkol korkusu yüzünden bunu ona asla söylemiyordu. Geveze hali sevimliydi.

Yağmurda ön bahçeden Vid ile Tiffany'nin garaj yoluna kadar koştu. Önce evde birinin olma ihtimaline karşı ve birileri bir yerden gizlice onu gözetliyor olabilir diye usulen zile bastı. Gerçi civarda gözetleme işini yapabilecek tek kişi Harry'ydi, o da ölmüştü. Bir dakika kadar bekledikten sonra arka bahçeye gitmek için evin etrafından dolaştı. Evin yanındaki dar yolda yürürken güvenlik ışıkları otomatik bir şekilde yandı ve yağmur damlalarını altın rengine boyadı. Erika bir alarm sistemi olmasından çekinerek onu harekete geçirmemeyi diledi.

Arka bahçedeki bütün minik ampuller yanıyordu. Tiffany, ampullerin bir tür otomatik zamanlayıcıya bağlı olduğunu söylemişti. Erika'nın, sadece süs ışıklarını görmesi bile o akşamki hislere boğulmasına yetti. Clementine'ın öve öve bitiremediği, Vid'in karamelize soğanlarının kokusunu alabiliyordu. Yerin ayaklarının altında hafifçe sallanışını, kafasının içindeki bulanıklığı tekrar hissetti. *İşe yarıyordu.* Pat Değil bir dâhiydi; verdiği her kuruşa değerdi.

Kafanı dağıtma, diye hatırlattı kendine. Odaklan ama aşırı odaklanma. Rahatla ve hatırla.

Bu patikadan bahçe kapısına yürümüştü. Elinde mavi beyaz tabaklar vardı. Tabaklara bakıyordu. Tabakları beğenmişti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Tabaklara *özenmişti*. Tanrım, tabakları götürememişti, değil mi? Hayır. Tabakları düşürmüştü. Bunu hatırlıyordu.

Müzik. Müzik çalıyordu. Müziğin altında veya üstündeyse bir ses vardı; ısrarlı bir sesti ve bu ses bir şekilde... Harry'yle bağlantılıydı. Ah, neden aklına Harry gelip duruyordu? Bunun anlamı neydi? Sebep, sadece müziği kısmaları için araması olabilir miydi?

Patikada biraz daha ilerledi. Buradan süs havuzunu göremiyordu. Kalbi, şemsiyesine vuran yağmurun ritmine ayak uydurmuş hızla çarpıyordu.

Kafası karışarak durdu. Süs havuzu neredeydi? Sola döndü. Sağa döndü. Şemsiyesini arkaya yatırıp yağmurun altında gözlerini kısarak görmeye çalıştı.

Süs havuzu gitmişti. Bir zamanlar havuzun olduğu yerde boş bir beton yığını duruyordu. Erika'nın anıları dağılıp kaybolmaya, kaldırıma tebeşirle çizilmiş gibi yağmurun altında akıp gitmeye başladı. Şu anda sadece soğuk, ıslak ve aptal hissediyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

57

Clementine, Sam'in peşinden yatak odalarına gitti. Sam çekmeceden bir tişört çıkartıp üstüne geçirdi. İş pantolonunu çıkarıp bir kot pantolon giydi. Krize girmiş bir eroinman gibi titriyordu. Clementine'la göz göze gelmekten kaçınıyordu.

"Ne demek istiyorsun? Ayrılmak konusunda ciddi misin?" diye sordu Clementine.

"Belki de değilim" dedi Sam omuz silkerek, evlilikleri onun için önemli değilmiş gibi. Clementine sinirden nefesini kontrol edemiyordu. Sanki nasıl yapıldığını unutmuştu. Havayı içinde tutuyor sonra aniden tekrar nefes alıyordu.

"Tanrı aşkına! Bu öylesine söylenecek şey mi? Sen asla, biz asla..."

En büyük kavgalarında bile "ayrılık" veya "boşanma" kelimelerini ağızlarına almadıklarını söylemeye çalışıyordu. "Çok uyuzsun!" "Düşünmeden konuşuyorsun!" "Sinir bozucu kadınlar tarihindeki en sinir bozucu kadınsın!" "Senden nefret ediyorum!" "Ben daha çok nefret ediyorum!" gibi şeyler söylerlerdi. Bir de Clementine'ın annesi, insanın eşiyle kavga ederken asla kullanmaması gerektiğini söylediği halde, her zaman "hep" lafını kullanırlardı. "Sürahiyi doldurmayı hep unutuyorsun!" gibi. (Ama Sam hep unutuyordu. Bu bir gerçekti.)

Yine de evliliklerinin sona ermesi gibi bir şeyi asla dile getirmezlerdi. Bağırır, çağırır ama birlikteliklerinin sağlam bir temeli olduğunu bilerek güven içinde surat asarlardı. Mantıksız bir şekilde bu onlara daha fazla bağırma, daha çok saçmalama veya duygularını kontrolsüzce boşaltma rahatlığı verirdi, çünkü ertesi sabah her şeyin düzeleceğini bilirlerdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Üzgünüm" dedi Sam. "Öyle söylememeliydim." Clementine'a bakarken gözlerinde yorgun bir ifade belirdi ve bir an için o soğuk, tuhaf yabancı değil, tekrar kendisi gibi göründü. "Dakota'nın Holly'nin partisine geleceğini düşününce sinirim bozuldu, o kadar. Holly'nin o aileyle herhangi bir ilişkisi olmasını istemiyorum."

Clementine, Sam'in sesindeki nefretle bir an için asıl konudan uzaklaşarak, "Kötü insanlar değiller ki" dedi. Clementine, hayatının en kötü gününü hatırlattıkları için Vid ile Tiffany'yi görmek istemiyordu. Aklına geldiklerinde bile, kusana kadar yediği bir yemeği hatırlamış gibi ürperiyordu. Yine de onlardan nefret etmiyordu.

"Bak, onlar bize göre insanlar değil" dedi Sam. "Açıkçası çocuğumun o tip insanlarla bir tutulmasını istemiyorum."

"Ne? Tiffany eskiden dansçı olduğu için mi?" dedi Clementine.

"Eskiden *striptizci* olduğu için" dedi Sam. Öyle bir tiksintiyle söylemişti ki, Clementine birdenbire Tiffany'yi savunma ihtiyacı hissetti. Tiffany'yi "belirli bir insan tipi" kategorisine koyup ona kucak dansı teklif ettiğinde, Clementine'ın şiddetli arzularının, bedeninin ucuz bir oyunu, vibratör kullanmak gibi istemsiz bir tepki olduğunu düşünmek kolaydı. Clementine'ın davranışının iğrenç olduğunu, Tiffany'nin iğrenç olduğunu ve bütün olanların da iğrenç olduğunu düşünmek kolaydı. Oysa bunlar sadece bahaneydi. "Doğru insanlarla" barbekü yapmış olsalar, Ruby'nin başına bunların asla gelmeyeceğini söylemek gibi bir şeydi. Bu kaza elbette politika, felsefe veya ödül almış bir kitap hakkında konuşmaya dalmış olsalar da başlarına gelebilirdi.

"Tiffany iyi biri. Gerçekten iyi bir insan! Onlar iyi insanlar!" dedi Clementine. Vid ile Tiffany'yi, o gece onlara gösterdikleri sıcaklığı ve dostluğu düşündü. İkisi de kendileri gibi olmaktan utanmıyordu. Gizlileri saklıları yoktu. "Aslında çok da tatlı insanlar" dedi.

"Tatlı mı!" diye patladı Sam. "Sen aklını mı kaçırdın! Ne dediğini bilmiyorsun. Ben o striptiz kulüplerini gördüm. Sen hiç gördün mü?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır ama ne var yani?"

"Mide bulandırıcı, karanlık yerler. Hiç de öyle göz kamaştırıcı yerler değil. Seksi filan değiller. Gerçeklerden haberin yok. Cidden." Her zamanki kavgalarının başka bir versiyonu gibiydi. Sam'in gerçek dünyadan haberi vardı. Belli ki Clementine'ın yoktu. Sam havaalanına erken gitmek isterdi; Clementine uçağa en son binmek. Sam önceden rezervasyon yaptırmak isterdi; Clementine son ana bırakmak. Eskiden birbirlerini dengelerlerdi. Eskiden bunlar hep birer şakaydı.

"*Cidden*." Clementine sesini alçaltarak Sam'i taklit etti.

"Cidden" dedi Sam. "O tür yerlerde kimse aslında orada olmak istemez. Ne kızlar ne müdavimler."

"Ah, tabii, *kimse* oralarda olmayı istemez" diye tekrarladı Clementine. "Müdavim" kelimesine uyuz olmuştu (tutucu yaşlı erkek lafı). Yoksa artık Sam'le ilgili her şeye mi uyuz oluyordu? "Herhalde diğer *müdavimlerle* beraber başınıza silah dayadıkları için gidiyordunuz."

"Genellikle bir grup erkek sarhoş olur ve içlerinden biri eğlencesine 'Hadi gidelim' der ve sen de onlara takılır, eğlenirsin ama o direklerde dönüp duran sert suratlı kadınları görünce ne kadar paspal, ne kadar iğrenç bir şey olduğunu fark edersin ve..."

"Tabii, doğru Sam. O gece Tiffany'den gerçekten iğreniyormuş gibiydin" dedi Clementine. Bu çok saçmaydı. Bu, tarihi revize etmek demekti ve Sam bu konuda *hep* çok başarılı değil miydi? Clementine her zaman, bir kameranın hayatlarını sürekli kaydetmesini ve Sam'in inkâr ettiği sözleri gerçekten söylediğini filmi başa alıp kanıtlayabilmeyi istemez miydi? "Gülüyordun. Onu cesaretlendiriyordun. Ondan hoşlandın, hoşlanmamış gibi davranma. Hoşlandığını biliyorum."

Ağzından çıkar çıkmaz söylediklerine pişman oldu, çünkü Sam'i öyle iyi tanıyordu ki bu yüzden kendisini nasıl suçladığını görebiliyordu.

"Haklısın. İşte artık bununla yaşamak zorundayım" dedi Sam. "Sonsuza kadar bununla yaşamam gerekiyor ama bu, onunla sosyalleşmek istediğim anlamına gelmiyor. Büyük ihti-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

malle bir fahişeydi, farkındasın değil mi?"

"Değildi! Dansçılık da bir meslek. Sadece eğlenceli bir meslek."

"Nereden biliyorsun?" dedi Sam.

"Konuştuk da ondan. Beni hastaneye getirirken."

Sam bir an kalakaldı. Ardından "Yani hastaneye gelirken" dedi, "Tiffany'nin striptiz günleri hakkında konuşup eğlendiniz ha? O sırada da Ruby... Ruby..." Sesi çatladı. Bir nefes alıp sesini toparlayarak devam etti: "Ne hoş. Ne kadar *masumane*."

Clementine şiddetli, karşı koyulmaz, görülmemiş bir öfkeyle kasıldığını hissetti. Ancak bir süre sonra tekrar nefes alabildi. Sam, Ruby'ye sevgisini sorguluyordu. Onun Ruby'ye ihanet ettiğini, umursamadığını, onu Sam'in sevdiğinden daha az sevdiğini ima ediyordu. Aslında şimdi düşününce, ima ettiği hep bu değil miydi? Hep daha çok endişelendiği, daha fazla üstlerine düştüğü için çocuklarını ondan daha çok sevdiğini ima etmiyor muydu?

"Hastaneye giderken ne halde olduğum hakkında hiçbir fikrin yok" dedi kendini tutmaya çalışarak. Sözcüklerinden yayılan öfkeyi kontrol etmeye çalışırken, kelimeler ağzından yanlış vurgularla çıktı. "Hayatımın en kötü..."

Sam elini kaldırarak onun sözünü kesti. "Bunlarla hiç ilgilenmiyorum."

Clementine öfkeyle ellerini kaldırıp sonra indirdi. İlişkileri öyle arapsaçına dönmüştü ki, sanki masallardaki gibi el değmemiş bir ormanda kaybolmuşlardı ve hâlâ orada olduğunu bildiği, birbirlerini sevdiklerinden emin olduğu o yere nasıl geri döneceğini bulamıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

58

Barbekü günü

Tiffany arabayı, Westmead Çocuk Hastanesi'ne doğru cesareti yettiğince hızla sürerken, Clementine kendi annesiyle babasını ve Sam'in ailesini aradı. Kısa ama berbat telefon konuşmalarıydı. Clementine annesinin sesini duyar duymaz gözyaşlarına boğuldu. Tiffany zavallı kadının telefonda bağırışını duyabiliyordu. "Neyin var? Ne oldu? Tanrı aşkına Clementine, ağlamayı kesip bana cevap ver!"

Telefon konuşmalarından sonra sessizlik içinde yola devam ettiler. Clementine telefon kucağında, burnunu çekerek camdan dışarı bakıyordu.

Sonunda Tiffany konuştu. "Üzgünüm" diye başladı.

"Senin suçun değil" dedi Clementine. "Bizim suçumuz. Benim suçum."

Tiffany gözlerini yola dikerek sessiz kaldı. Ya küçük bir kız çocuğu, sırf Tiffany hâlâ beğenilmek istiyor diye ölseydi? Öyle davranması Vid'in hoşuna gidiyor diye? Kendini müthiş sıra dışı buluyor diye?

"Dikkatini dağıtıyordum" dedi, biri onu suçlamadan önce kayıtlara geçsin istercesine.

"Ben başlattım" dedi Clementine ruhsuz bir sesle. Dönüp pencereden bakmaya devam etti. "Benim çocuğum. Benim sorumluluğum."

Tiffany ne söyleyeceğini bilemedi. Akşam yemeğinde hesap için tartışmaya benzemiyordu. *Hayır, ısrar ediyorum! Bana bırak.*

"Bütün akşam boyunca gözüm üstlerindeydi" dedi Clementine. "Bir an bile gözümü üstlerinden çekmedim. O an ha-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

riç. Sam onun kadar dikkatli olmadığımı düşünüyor ama hep izliyordum. Gerçekten."

"Elbette izliyordun. Biliyorum" dedi Tiffany.

"Kim bilir ne kadar korkmuştur" dedi Clementine. "Sular onu..."

Tiffany, Clementine'ın yumruğunu ağzına bastırdığını, emniyet kemeri göğsünde inip kalkarken sarsıldığını fark etti. "Bütün o suları yutarken kim bilir nasıl korktu ve..."

Tiffany trafik ışığında dururken onun ne dediğini anlamaya çalıştı.

Clementine uçağın çakılmasına hazırlanır gibi eğilip arabanın ön paneline kollarını dayadı. Sonra tekrar arkasına yaslanıp ellerini kasıklarına bastırarak inledi. Doğum yapan bir kadın gibi görünüyordu.

"Derin derin nefes al" dedi Tiffany. "Burnundan al, ağzından ver. Nefesini iyice üfle; bak şöyle. *Haa*."

Clementine itaat etti.

"Bazen yoga yaparım" dedi Tiffany. Clementine'ın kafasını dağıtmaya çalışıyordu. Tek yapabildiği buydu. "Yoga yapar mısın?"

"Hep başlıyorum" dedi Clementine.

"Bir defasında Vid'i de götürdüm" dedi Tiffany. "Gördüğüm en komik şeydi."

"O ilerideki ne?" dedi Clementine. "Lütfen bana trafik sıkıştı deme."

"Eminim sıkışmamıştır" dedi Tiffany. Önündeki dizi dizi yanıp sönen fren ışıklarına bakarken içi sıkıldı. "Gecenin bu vaktinde olamaz. İmkânı yok."

***

Clementine gözlerine inanamıyordu. Sanki evren onunla oyun oynuyor, gülüyor, cezalandırıyordu.

Duran bir arabanın arkasına yanaşırlarken "Şaka olmalı" dedi. Oturduğu yerde arkasına baktı. Arkalarında arabalar birer birer toplanıyordu. Yanlarındaki şerit de tamamen durmuştu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bir metal denizinde mahsur kalmışlardı.

"İleride bir yan yol varsa..." Tiffany arabanın uydu haritasının ekranına dokundu. "Dalıp arkadan bir yol bulabiliriz ama pek varmış gibi görünmüyor."

"Ruby'yle gitmeliydim" dedi Clementine.

Doktor helikoptere yalnız birinin binebileceğini söylediğinde Sam'le tartışmamışlardı bile. Sam, "Ben giderim" derken Clementine'a bakmamıştı bile. Normalde annenin gitmesi gerekirdi. Çocuklar hasta olduklarında annelerini isterdi. Sırf onları aşıya Sam götürüyor diye böyle acil durumlarda öncelik onun olamazdı. Hasta oldukları gecelerde, "Anne!" diye bağırırlardı. Sam ilaçlarını hazırlarken yanlarına gidip onlara sarılan Clementine olurdu. Neden sesini çıkarmamış, gitmesine izin vermişti? *Anne* olan kendisiydi. Clementine'ın gitmesi gerekirdi. Israr etmediği için kendinden nefret etti. Fırsat tanımadığı için Sam'den nefret etti.

"Ah, Tanrım" dedi yüksek sesle. Midesine kramplar giriyordu. "Hiç kıpırdamıyor."

Öndeki arabanın fren ışıkları sönünce Tiffany umutla direksiyona eğildi. Birazcık ilerleyip hemen durdular. Arkalarında bir araba korna çaldı, bir diğeri kudurmuş gibi haykırarak cevap verdi.

"Ah, siktir!" diye inledi Clementine. "Siktir, siktir, siktir!"

Yerinde duramıyordu. Emniyet kemerini çekiştirdi. Sanki Ruby'yi görmesi fiziksel olarak engelleniyordu. Onun yanında olma ihtiyacı dayanılmaz bir hal aldı. Avazı çıkana kadar bağırmak istedi. Kollarının, kızına sarılma isteğiyle kasıldığını hissediyordu.

"O emin ellerde" dedi Tiffany. "Yeğenim bir defasında Westmead'in yoğun bakım ünitesinde yatmıştı. Ablam harika olduklarını söylüyordu. O kadar... hımm, etkilenmişti ki..." Konuşmayı kesti.

Clementine dışarı baktı, sonra hava almak için camı açtı. Kapıyı açıp koştuğunu hayal etti. Kaldırım yoktu. Caddeye çıkıp, "Yolumdan çekilin!" diye bağırarak bütün o aptal metal arabaları koşarak geçecekti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bakalım bir trafik anonsu bulabilecek miyim?" Tiffany radyoyu açtı.

Düğmelere basıp ses parçalarını atlaya atlaya sonunda haberleri veriyormuş gibi görünen bir kanalda durdu.

"Hadi ama" dedi Tiffany radyoya.

Sonunda duydular. Helikopterindeki koltuğundan, "Üç araba birbirine girmiş" dedi canlı bir sesle "gezgin trafik muhabiri" Vince. Demek, birisi daha helikopterdeydi. *"Trafik durdu. İnanılmaz! Böyle pazar akşamı olmaz! Pazartesi sabahları kilitlenen trafiğe benziyor."*

Tiffany radyoyu kapattı. "Demek ki gerçekten trafik tıkanmış" dedi.

Sessizlik içinde oturdular.

Önlerindeki araba hareket etti, sonra hemen durdu.

"Yapamam... Gitmek zorundayım..." Clementine emniyet kemerini çözdü. Arabanın tavanı ne kadar alçaktı. "Buradan çıkmam gerek; böyle oturamam."

"Gidecek bir yer yok ki." Tiffany paniğe kapılmış gibiydi. "Hareket ediyoruz. Bak! Hareket ediyoruz. Açılıyor."

"Ne kadar beyazdı, gördün mü?" dedi Clementine. "Yüzü bembeyazdı. Normalde yanakları pembe pembedir." Kumların üstünde ayağı kayıyormuş gibi kontrolünü kaybettiğini hissediyordu. Tiffany'ye baktı. "Bana başka bir şeylerden bahset. Herhangi bir şeyden."

"Tamam" dedi Tiffany. "Hımmm."

Clementine dayanamadı.

"Yaklaşan bir seçmem var. Çok önemli bir seçme. Bu sabah hayatımdaki en önemli şey oydu. Dansçı olmak için senin seçmelere girmen gerekti mi?" Elleriyle yüzünü kapatıp parmaklarının arasından konuştu. "Ya nefesi yine durursa?"

"Duracağını sanmıyorum; tüp taktılar" dedi Tiffany. "Solunumuna yardımcı oluyor."

Trafik yine hareket etti. Durdu.

"Siktiiiir!" Clementine yumruğunu arabanın paneline indirdi.

"Benim de seçmelere girmem gerekmişti" dedi Tiffany he-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

men. "Kulüpteki işim için. Arkadaşım Erin'le gitmiştim. Yoksa gitmeye korkardım."

Sustu.

"Devam et" dedi Clementine. "Konuşmaya devam et. Lütfen konuşmaya devam et."

"İşte, birlikte kulübe gittik. Ben bu işi ciddiye almıyordum ama seçmeleri yürüten bir kadın vardı. Adı Emerald Blaze. Biliyorum. Kulağa komik geliyor ama gerçekten dehşet bir kadındı. Onu görür görmez mum gibi olduk. Muhteşem bir dansçıydı. Hareketleri ağır çekimde gibiydi. Bana ipeği çağrıştırmıştı. Kaygan ipek. Fazla seksi. Görmemen gereken bir şey görüyormuşsun gibi. Bize dedi ki, 'Kızlar, bu işin süslü direk numaralarıyla bir ilgisi yok. Bütün mesele tahrik etmekte.' Bu tavsiye bana çok para kazandırdı. Her neyse, yapmamız gereken ilk şey sahneye yürüyüp direğin etrafında dönmek ve sonra tekrar yürüyüp sahneden inmekti. Kulağa çok bir şey değilmiş gibi geliyor ama bütün kızların sana bakıp eleştirdiğini bilirken ürkütücü oluyor. O sıralar yüksek topuklara da alışkın değildik; düşeceğimi sandım. Başka ne anlatabilirim? Ha bir de Emerald'a göre kendin olmaman gerekiyordu. Bir sahne adı bulup kendine bir hayat hikâyesi uydurmalıydın. Durayım mı?"

"Ne?" Clementine yumruğuyla midesini ovdu. Trafik biraz daha ilerledi. "Hayır. Durma lütfen. Konuşmaya devam et. Sahne adın neydi?"

"Barbie. Biraz utanç verici. Küçükken Barbie bebeklerimi çok severdim."

"Lütfen konuşmaya devam et" dedi Clementine.

Tiffany de devam etti.

Müziğin derin bas sesinden, sigara dumanının pusundan, uyuşturuculardan, kızlardan, kurallardan, dansı nasıl iyi kıvırmaya başladığından, yapabildiği dönme hareketlerinden ve sonradan omuzları acısa da direkte nasıl dimdik durabildiğinden ama çocukken jimnastikte yarışmalara katıldığı için zorlanmadığından bahsetti.

Clementine'ın aklına Holly'nin jimnastik dersleri geldi. Belki artık kemana geçmesinin vakti gelmişti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Araba azıcık daha ilerledi.

"Devam et" dedi Clementine.

Tiffany devam etti.

Bir defasında özel gösteri yaparken panik düğmesine basmak zorunda kalışını anlattı. Kendini güvende hissetmediği tek sefer bu olmuştu. Sadece karşısında oturup nazikçe ayağını tutmak isteyen barmeni anlattı. Birkaç hafta sonra adamı televizyonda röportaj verirken görmüştü. Bir defa da soluk tişörtlü, pespaye görünüşlü bir adam gelmiş, sonradan süper zengin olduğu ortaya çıkmıştı. Adam balyalarca dolar bahşiş bırakmıştı. Pahalı takım elbiseleri içinde gelip bozuk para atarak dalga geçen bankerler gibi değildi. Tanrı aşkına, en azından iki dolar bahşişi hak ediyordu. Bir de ATM'ye gidip gidip para çekerek onu gece boyunca kiralayan taşralı genç çocuklar vardı. Tiffany sonunda, "Tamam çocuklar, bu kadar. Size gösterecek bir şeyim kalmadı" demişti. Sürekli gelip Erin'le ikisini duş gösterisi için kiralayan yarı ünlü bir adamı anlattı. Adam operadaymış gibi sürekli, "Bravo! Bravo!" diyerek alkışlıyordu.

"Ya da senfonide." Tiffany yan gözle Clementine'a baktı.

"Duş gösterisi mi?" dedi Clementine.

"Evet. Müşterin oturur, sen de duş alırsın veya iki kişiyseniz birbirinizi sabunlarsınız. Duş gösterilerini severdim. Kulüp cidden çok sıcak ve yapış yapış olurdu. Biraz serinlemek iyi geliyordu."

"Tabi ya" dedi Clementine. Yüce Tanrım. Duş gösterisi. Kusacağını sandı. Şu anda kusma olasılığı çok yüksekti.

"Artık susayım mı?"

"Hayır" dedi Clementine. Gözlerini kapattı, Ruby'yi gördü ve tekrar açtı. "Konuşmaya devam et!" dedi daha yüksek bir sesle. Böylece sonraki gerçeküstü yirmi dakika boyunca Clementine gözlerini önlerindeki arabanın fren lambalarına dikmiş sönmelerini dilerken, Tiffany konuşup durdu. Sözler kulaklarına çarpıyor, anlattıklarını kaçırıp duruyor, parça parça duyuyordu. *Özel odalardaki podyumlar çok sert olduğu için yanımızda şu küçük, tüylü halılardan götürürdük... bazı kızlar içmeden çalışamazdı ama ben... hırsa dönüştü ve o gece dedim ki, "canı cehenneme..."*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sonunda trafik konilerine ve yanıp sönen parlak beyaz ışıklara geldiler. Bir çekici, ezilmiş kırmızı bir arabayı tamponundan garip bir açıyla yavaş yavaş kaldırıyordu. Trafik polisi geç işaretini verdiğinde Tiffany birden, bu kez tamamen farklı bir ses tonuyla, "Tamam o zaman" dedi ve hızla gaza bastı. Bundan sonra hastanenin otoparkına gelene kadar ikisi de ağzını açmadı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

59

"Ee, işe yaradı mı? Bir şey hatırladın mı?" dedi Oliver. Yemek odasındaki masada oturmuş Oliver'ın yaptığı körili tavuğu yiyorlardı. Dışarıda yağmur artık durmayı düşünüyormuş gibi yavaşlamıştı ama Erika buna aldanacak değildi. Cilalı maun masanın üstünde ihtiyaçları olandan fazlası yoktu. Pırıl pırıl çatal-bıçak seti, tabak altlıkları ve bardak altlıklarının üstünde buzlu suyla dolu lekesiz bardaklar. Böyle bir sofrada oturmak ikisinin de hafife aldığı bir şey değildi. Yemeğe başlamadan önce her zaman, bu ferahlığa ve düzene duydukları minnetle bir an için göz göze gelirlerdi.

"Hayır" dedi Erika. "Süs havuzu gitmiş. Üstüne beton dökülmüş. Bahçe darmadağın görünüyor. Orayı öyle görmek biraz üzücüydü."

"Herhalde hatırlamak istemiyorlar" dedi Oliver.

"Ben hatırlamak istiyordum ama" dedi Erika. Çatalıyla bıçağını dikkatle masaya bıraktı. (Pam, Clementine ve ağabeylerine, "Çatalınızı bıçağınızı sallayıp durmayın!" derdi. Onu bir tek Erika dinlerdi. Clementine konuşurken bir şeyi vurgulamak istediğinde çatalını doğrultmayı hâlâ seviyordu.)

"Evet" dedi Oliver. "Biliyorum."

"Her şeyi not aldım, biliyorsun, hatırladığım ve hatırlamadığım her şeyi yazdım." Aslında soruna profesyonel bir şekilde yaklaşmanın profesyonel bir çözüm getireceğini umarak (Hafıza.doc diye kaydettiği) bir Word dosyasına yazmıştı her şeyi.

"İyi fikir" dedi Oliver. Onu dinliyordu ama Erika aynı zamanda arka balkonun oluklarından dökülen suyu da dinlediğinin farkındaydı. Oliver ahşabın çürüyeceğinden endişe ediyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Evden elimde tabaklarla çıktığımı hatırlıyorum" dedi Erika. Hafızası hızlı hızlı yanıp sönen flaş ışığı gibi bir gelip bir gidiyordu. "Sonra hatırladığım şey de havuzda olduğum. Sen de vardın ve birlikte Ruby'yi çıkarıyorduk ama aradaki hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Tamamen karanlık. Ruby'yi gördüğümü veya havuza girdiğimi hatırlamıyorum. Sanki kendimi orada buluverdim."

"Tabakları düşürüp koştun" dedi Oliver. "Clementine'a bağırdın ve sonra koştun. Seni koşarken gördüm."

"İyi ama bunu ben neden hatırlamıyorum?" dedi Erika. "Neden, 'Tanrım, Ruby havuzda!' diye düşündüğümü hatırlamıyorum? Bunu nasıl unutabilirim?"

"Şok, alkol, ilaç... hepsi olabilir" dedi Oliver. "Açıkçası, bence peşini bırakmalısın."

"Evet" dedi Erika iç çekerek. Çatalıyla bıçağını tekrar aldı. "Biliyorum. Haklısın."

Ona Clementine'ın yumurtalarını bağışlamayı kabul ettiğini artık söylemesi gerekiyordu. Çok mutlu olacağı bir haberi ondan saklamak acımasızcaydı.

Oliver, "Bugün annenin evi ne durumdaydı?" diye sordu.

"Bir süredir olmadığı kadar kötü."

"Üzüldüm" dedi Oliver. "Tek başına gitmek zorunda kaldığın için de üzgünüm."

"Önemli değil. Fazla bir şey yapmadım. Pes ettim gibi bir şey. Kötü haber şu ki yan komşusu evini satıyor."

"Ya" dedi Oliver yemeğini özenle çiğnerken. "Demek bu bir sorun." Erika, Oliver'ın kafasında konuyu ölçüp tartışını izledi.

"Kadın çok kibardı" dedi Erika.

"Arayı iyi tutmamız gerek, o kadar" dedi Oliver. "İlanı ne zaman vereceğini, ziyaret günlerini öğren."

"Annem kasten sabote edecekmiş gibi geliyor" dedi Erika. "Sırf şirretliğinden."

"Muhtemelen" diye karşılık verdi Oliver.

Oliver da anlamsız şirretliklerle büyümüştü ama bunu hava durumu gibi kabullenmeyi öğrenmişti. Erika'ysa hâlâ direni-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yor, güceniyor, bir anlam vermeye çalışıyordu. Çöp torbası yere döküldüğünde annesinin nasıl kahkaha attığını hatırladı. Neden gülmüştü? O kadar komik olan neydi?

"Hallederiz" dedi Oliver. "İçeriyi boş verip dışarıya odaklanırız. Komşu evi satana kadar önemli olan dışarısı."

Sylvia sorunu söz konusu olduğunda Oliver her zaman müthiş bir şekilde sakindi.

Erika'nın annesini ziyaret ettiğinde canının nasıl sıkıldığını görünce –ki o zamanlar haftada birkaç defa gidiyordu– önce oraya bir daha gitmemesi için ısrar etmişti Oliver. Yine de Erika'nın sorumluluk duygusu bunu yapmasına izin vermemişti. Annesinin yangın veya hastalık tehlikesi içinde yaşamadığından emin olması gerekiyordu. Durum böyle olunca Oliver, elbette bir çalışma tablosu, bir plan yapıp ziyaret tarihlerini düzenlemişti. Buna göre Erika annesinin evine yılda sadece altı defa, Oliver'la birlikte gidecekti ve her gidişlerinde eldivenler, maskeler ve çöp torbalarıyla savaşa hazır bir halde altı saatlerini orada geçireceklerdi. Bir daha Sylvia normal bir anneymiş gibi, yemeğe gitmeler olmayacaktı. O yemek davetleri saçma bir şakaydı zaten. Sylvia hep, Erika'nın çocukluğunda yaptığı bir yemeği hazırlayacağına söz verirdi. Uzun zaman önce, mutfak hâlâ gözle görünür haldeyken iyi yemek yapardı. Erika, Sylvia'nın mutfağının kullanılmaz durumda olduğunu bilmesine rağmen her seferinde ona inanır ama o yemek asla gerçekleşmezdi. "Biraz yorgundum" derdi Sylvia. "Dışarıdan söyleyelim mi?" O geceler, evin haliyle ilgili yüksek sesli tartışmalarla noktalanırdı. Erika artık profesyonel yardım alması için annesine yalvarmayı bırakmıştı. Oliver, onun asla değişmeyeceğini görmesine yardım etmişti. Asla düzelmeyecekti. Oliver, "Profesyonel yardımı *sen* al. Onu değiştiremezsin ama ona verdiğin tepkiyi değiştirebilirsin" demişti Erika'ya. O da öyle yapmıştı.

Oliver'dan dünyanın en harika, en sakin, en akıllı babası olurdu. Kendi tabak altlığı ve su bardağıyla onlarla birlikte masada oturan, Holly ve Ruby gibi güzel mavi gözlü küçük oğullarına dünyayı anlatırken onu hayal etti. Onların çocukları, yemek masası çöp yığınlarının altında kaybolduğu için kendi ya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tağında yemek zorunda kalmayacaktı. Onların çocuklarının arkadaşları her zaman oyun oynamaya evlerine gelebilecekti. Her zaman! Akşam yemeğinde bile. Fazladan tabak altlıkları alacaklardı.

Plan buydu. Hayal buydu. Bir çocuğa o değerli sıradan çocukluğu yaşatmak. Ne var ki bu rüyada Oliver'ı kendini gördüğünden çok daha net bir şekilde görebiliyordu.

Söyle ona, dedi kendi kendine. Söyle gitsin. Bunu hak ediyor. "Clementine bugün yine aradı" dedi. Ardından küçük, beyaz bir yalan: "Annemin evindeyken."

Oliver başını kaldırınca, Erika onun gözlerindeki çıplak, kırılgan umudu gördü ve kendini çok hasta hissetti.

"Yapmak istiyor" dedi. "Yumurtalarını bağışlayacak."

Bırak yapsın. Onlar Ruby'nin hayatını kurtarmıştı. Bir hayata karşılık başka bir hayat. Clementine onlara borçluydu. Bırak yapsın.

Oliver çatalıyla bıçağını dikkatle tabağının iki yanına bıraktı. Gözleri parlıyordu. "Sence..." diye başladı. "Yanlış sebeple kabul ettiğinden mi endişeleniyorsun? Ruby yüzünden olduğunu mu düşünüyorsun?"

Erika omuz silkti. Yapay bir omuz silkişti. Kulak misafiri olduğu sözleri Oliver'a söylemeyecekti. Moralini bozmaktan başka bir işe yaramazdı. Ayrıca utanıyordu. En yakın arkadaşının onu hiç umursamadığını Oliver'ın bilmesini istemiyordu.

"Bir ilgisi olmadığını söylüyor ama sanırım bunu asla bilemeyeceğiz, değil mi? Her neyse, bence adaletli bir takas oldu. Biz Ruby'yi kurtardık, o da bize bir bebek verecek."

"Hımm... şaka mı yapıyorsun?" dedi Oliver.

"Şaka mı, bilmiyorum" dedi Erika dalgın dalgın. "Ciddi de olabilirim. Ruby'nin hayatını kurtardık. Bu bir gerçek. Neden karşılığını ödemesinler? Hem ne sebeple yaptığının önemi var mı?"

Oliver düşündü. "Evet, var" dedi. "Yok mu? Ya içi aslında rahat değilse? Ya aslında yapmayı istemiyorsa?"

"Eh, nasıl olsa klinikteki danışmanla görüşecek" dedi Erika. "İşlemler başlamadan önce. Danışmanın onunla konuyu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

her açıdan konuşacağına eminim. Gerekçelerini. Psikolojik durumunu."

Oliver'ın çatık kaşları düzeldi. İzlenecek bir süreç vardı. Kararı uzmanlar verecekti.

"Haklısın" dedi mutlu mutlu. Çatalıyla bıçağını aldı. "Bu harika bir haber. Muhteşem bir haber. Doğru yönde bir adım. Nihayet. Anne baba olacağız. Öyle veya böyle."

"Evet" dedi Erika. "Evet, anne baba olacağız."

Oliver çatal bıçağını tekrar bırakıp ağzının kenarını sildi. "Sana tuhaf bir şey sorabilir miyim?"

Erika gerildi. "Tabii."

"Barbekü günü Clementine, ona çocuk istemediğini söylediğinden bahsetti. Bunu sadece benim için yapmıyorsun, değil mi?" Kaşlarını çatınca gözlüğü hafifçe öne kaydı. "Son birkaç yıldır katlandığın onca şey..."

"O kadar da kötü değildi" dedi Erika.

Tüp bebek girişimleri gayet planlı yürümüştü. Zorluklarına, kurallarına ve arkasındaki bilime saygı duymuştu. Özellikle de sterilliği hoşuna gitmişti. Eldivenler tek kullanımdan sonra hemen çöpe gidiyordu. Ayaklara galoşlar, saçlara mavi kâğıttan boneler takılıyordu. Ayrıca Oliver'la zaman geçirmek, bu önemli gizli proje üstünde birlikte çalışmak hoşuna gitmişti. Geçirdiği her işlemde kendini sürece teslim etmekten başka bir şey yapmamıştı. Oliver'ın elini tutup o güzel antiseptik kokusunu içine çekişini hatırladı. Bütün ilaçlarının sorumluluğunu Oliver üstlenmişti. İğnelerini nazikçe ve profesyonel bir şekilde o yapmıştı. Tek bir çürüğe bile izin vermemişti. Erika ne sabahın köründeki kan testlerini ne de her seferinde başının dönmesini umursuyordu. Hemşire, mavi eldivenli elindeki kan dolu tüpe dikkatle yapıştırılmış etiketi kontrol etmesi için ona uzattığında, "Evet, doğru, bu benim adım" diyordu.

Clementine o iğnelerden nefret edecekti. Oliver'ın mutluluğu karşısında Clementine'ın korkusu. Adil bir anlaşmaydı, değil mi?

"Evet ama sen de çocuk istiyorsun, değil mi?" dedi Oliver. "Kendin için. Sadece benim için değil."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Elbette istiyorum" dedi Erika. Aslında hep Oliver içindi. Hep. Kendi küçük Holly'si veya Ruby'si olması için duyduğu o açgözlü hırs kaybolmuştu. Sebebinden tam olarak emin değildi. Belki duydukları yüzünden, belki de başka bir sebeple. Hafızasındaki o kayıp anılarla bağlantılı belirsiz hisleri yüzünden de olabilirdi.

Yine de bunların hiçbiri önemli değildi. Körili tavuğunu yerken gözlerini güzel, derli toplu odalarında gezdirdi.

"O ne?" dedi birdenbire.

Kalkıp kitaplığa gitti. İki kitabın arasında mavi bir pırıltı vardı. Oliver ne yaptığına bakmak için arkasını döndü.

"Ah" dedi Oliver, Erika Holly'nin küçük, mavi pullu çantasını alırken. "Buymuş."

Erika, Holly'nin taşlarıyla dolu çantasını açtı. İçinden küçük, cilalı bir beyaz çakıl taşını çıkarırken, "Burada unutmuş herhalde" dedi.

"Barbekü gecesi bıraktı" diye açıkladı Oliver.

"Clementine'a geri götürürüm" dedi Erika.

"Holly artık onu istemiyor" diye karşılık verdi Oliver. Başka bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra vazgeçip bir yudum su içti, ardından bardağı dikkatle tekrar yerine koydu.

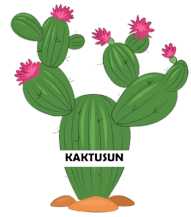
"Gerçekten mi? Ben bu çantayı sevdiğini..."

"Noel zamanı hamile olabiliriz" dedi Oliver dalgın dalgın. "Düşünsene."

"Düşünsene" dedi Erika ve taşı tekrar çantanın içine attı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

60

Barbekü günü

"Ruby öldü mü?" diye sordu Holly, iki eliyle kucağında tuttuğu küçük, mavi pullu çantasının sapıyla oynayarak.

"Hayır" dedi Erika. "Ölmedi. Babanla birlikte helikoptere binip hastaneye gitti. Şimdi varmışlardır. Doktorlar onu iyileştirecek."

Oliver onlara sıcak çikolata hazırlarken, ikisi kanepede bir battaniyenin altında oturuyorlardı. Televizyonda *Madagascar* vardı. Erika lenslerini çıkardığı için sadece televizyondan gelen renkli ışıklar görüyordu.

Uykunun, siyah bir dalga gibi üstüne çökmek üzere olduğunu hissediyordu ama henüz uyuyamazdı. Holly varken olmazdı. Ayrıca saat daha kaçtı? Altı veya yedi civarı olmalıydı ama ona çok daha geç gibi geliyordu. Gece yarısıymış gibi.

"Ölebilir ama" dedi Holly gözlerini televizyondan ayırmadan.

"Öleceğini sanmıyorum ama çok hasta. Durumu ciddi. Evet. Ölebilir."

Oliver elinde sıcak çikolatalarla odaya girerken, "Erika" dedi.

"Ne?" Çocuklara mümkün olduğunca doğruyu söylemek gerekmiyor muydu? Ruby'nin ne kadar süre suyun altında kaldığını kimse bilmiyordu. Garantisi yoktu. Ciddi bir beyin hasarı geçirebilirdi. Hipotermi olabilirdi. Sabaha çıkamayabilirdi. Erika neden Ruby'nin suyun altında tam olarak ne kadar kaldığını bilmesi gerekiyormuş gibi hissediyordu? Neden bir şekilde başarısız olmuş gibi tuhaf bir sorumluluk hissi duyuyordu? Ruby'yi ilk o görmüştü. Kurtarmak için ilk adımı atan oydu. Ru-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

by'nin annesi değildi ama bir şey vardı. Yaptığı veya yapmadığı bir şey.

"Buyurun bakalım" dedi Oliver. Islak giysileri hâlâ üstündeydi. Hasta olacaktı. Holly'ye sıcak çikolatasını uzattı. "Çok sıcak yapmadım ama sen yine de önce küçük bir yudum al, tamam mı?" dedi.

"Teşekkürler" dedi Holly yüksek sesle.

"Aferin sana Holly" dedi Oliver.

Erika çikolata fincanını Oliver'dan alırken, "Üstünü değiştir" dedi. "Hastalanacaksın."

"Sen iyi misin?" diye sordu Oliver.

"Neden? İyi görünmüyor muyum?" Erika sıcak çikolatasını ağzına götürdü ama tutturamadı. Çenesini parmağıyla sildi.

"Hayır" dedi Oliver. "İyi görünmüyorsun."

"Ayıp" dedi Holly, Erika'ya.

Erika, "Ne demek istiyorsun?" diye çıkıştı. Çocuk saçmalıyordu. Holly'ye, çocukken Sylvia'nın ona yaptığı gibi çıkıştığını fark etti. Erika ne zaman annesine bir şey anlatmaya başlasa, "Ne demek istiyorsun?" diye azarlardı Sylvia. Erika da bitirmeme izin verirsen ne demek istediğimi anlayacaksın, diye düşünürdü.

"Teşekkürler demeyi unuttun" dedi Holly. Korkmuş görünüyordu. "Oliver'a."

"Ah" dedi Erika. "Tabii ya. Haklısın. Üzgünüm Holly, seni azarlamak istemedim."

Erika, Holly'nin kocaman mavi gözlerinde yaşların birikmeye başladığını gördü. Sadece azarladığı için olamazdı. Holly o kadar hassas bir çocuk değildi.

"Holly" dedi. "Holly, tatlım. Yok bir şey; her şey yolunda. Bana bir sarıl şöyle. Aslında düşünüyorum da... belki de ben... üzgünüm." Daha fazla dayanamadı. Şu anda Holly'nin yatıştırılmaya ihtiyacı vardı ama bunu yapacak durumda değildi. Fincanını Oliver'a uzattı. Oliver şaşkınlık içinde, fincanı Erika'nın elinden kaymadan önce tutmayı başardı. "Çok uykum var."

Büyük, siyah hiçliğin onu ele geçirip sürüklemesine izin verdi. Bir telefonun çaldığını duyuyordu ama çok geçti, artık

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geri dönemezdi. Hiçlik, karşı koyamayacağı kadar büyük ve güçlüydü.

***

Oliver komada gibi yatan karısına donuk, tatsız bir tanıdık duyguyla baktı. Sarhoşluktan sızmıştı. Bu, fiilen orayı terk ettiği anlamına geliyordu. Gitmişti. Sabaha kadar dönmezdi. Karısını daha önce hiç bu gözle görmemişti ama düşmüş başına ve açık ağzına bakarken yüzünün öfkeyle buruştuğunu hissetti. Henüz Ruby'nin iyi olup olmadığını bile bilmiyorlardı. Nasıl uyuyabilirdi? Elbette, ayyaşlar her zaman uyurdu. O ayyaş değil, diye hatırlattı kendine. Sadece sarhoş. Onu tanıdığın günden beri ilk defa.

Holly hayretle Erika'ya bakarak, "Herhalde tükenmiş" dedi.

Oliver, Holly'nin "tükenmiş" kelimesini kullanmasına gülümsedi. "Sanırım haklısın" dedi. "Tükenmiş. Sıcak çikolatan nasıl? Çok sıcak mı?"

"Hayır, çok sıcak değil" dedi Holly. Çok dikkatle, çekinerek bir yudum aldı. Üstdudağında çikolatalı sütten küçük bir bıyık oluştu.

"Oliver" dedi Holly yavaşça. Gözleri iyice yaşararak küçük mavi çantasını uzattı.

Oliver çantayı almak için elini uzatırken, "Güvenli bir yere koymamı mı istiyorsun?" dedi.

Holly yine, "Oliver" dedi ama bu sefer çok daha alçak bir sesle söylemişti.

"Ne var tatlım?" Oliver, Holly'nin karşısına geçip çömeldi. Giysileri hâlâ ıslak ve kirliydi.

Holly uzanıp heyecanla kulağına bir şeyler fısıldamaya başladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

61

Barbekü günü

Büyükanne ve büyükbabaların hepsi hastaneye aynı anda vardı.

Clementine, Erika'ya telefon etmek üzere yoğun bakım ünitesinden çıktı. Ruby'nin durumunu haber verecek ve geceyi nerede geçireceği belli olana kadar Holly'nin onlarla biraz daha kalmasını isteyecekti.

Telefonu beklemediği bir şekilde Oliver açtı. Holly'nin iyi olduğunu söyledi. Kanepede battaniyenin altında Erika'yla film izliyordu. Erika'nın uyuyakaldığını söyledi. Bundan utanıyormuş veya şaşırmış gibiydi ama bunun dışında sesi, her zamanki Oliver gibi geliyordu. Sıradan bir geceymiş, Erika Ruby'nin hayatını kurtarmamış gibi kibar, ketum Oliver.

Clementine birinci katın merdiven sahanlığından hastanenin giriş katını ve açılıp kapanan giriş kapısını görebiliyordu. Önce telaşla yarı koşup yarı yürüyen Sam'in annesi ile babası hastaneye girdi. Onlar da aynı trafiğe yakalanmış olmalıydılar ve herhalde aynı delirtici sinir bozukluğunu onlar da yaşamıştı. Sam'in babası kırsalda büyümüştü, trafik ışıklarından nefret ederdi. Clementine, dördünün büyük bir doğal felaket atlatmış da bir mülteci kampında rastlaşmışlar gibi birbirlerine sarılışını seyretti. Babası, kot pantolon ve şekilsiz bir kazaktan oluşan, normalde insan içine çıkmadığı "ev haliyle" Sam'in ufak tefek annesini kucaklıyordu. Sam'in annesi kollarını kaldırıp Clementine'ın babasına sarıldı. Bu, ondan beklenmeyecek bir hareketti ve neredeyse ürkütücüydü. Clementine, Sam'in babasının elini annesinin koluna koyduğunu gördü. İkisi de yüzleri parlayarak dönüp nereye gideceklerini bulmak için tabelala-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ra bakmaya başladılar.

Clementine'ı ilk önce annesi gördü. Clementine tam elini kaldırıp onlara işaret edecekken annesi de onu gösteriyordu. Hepsi birden koridorda ona doğru koştular.

Clementine da karşılamak için onlara doğru yürüdü. Önde annesi, arkasında Sam'in annesi ve babası, en arkada da birkaç ay önce geçirdiği kayak kazası yüzünden dizinden ameliyat olmuş kendi babası vardı. Yüzlerindeki ifadeyi görmek acı vericiydi. Korkmuş ve dağılmış görünüyorlardı; koridor bir dağmış ve Clementine onları tırmanmaya zorluyormuş gibi nefes nefeseydiler. Dördü de normalde sağlığı yerinde, emekliliklerinin tadını çıkaran büyükanne ve büyükbabalardı ama şimdi çok daha yaşlı görünüyorlardı. İlk kez ihtiyarlamış gibiydiler.

Ruby ile Holly, ailenin iki tarafı için de ilk torunlardı. İki taraf da onları el üstünde tutup şımartırken Sam ile Clementine *gururlu* bir memnuniyetle bu çılgınca sevginin keyfini sürüyordu. Ne de olsa bu harika küçük melekleri onlar yaratmamış mıydı? Tabii ki onlar yaratmıştı ve bu yüzden bebek bakıcılarını keyiflerine göre seçmeye, ziyarete gittiklerinde arkalarına yaslanıp ev yapımı ikramların tadını çıkarmaya hakları vardı. Çünkü karşılık olarak iki muhteşem torun vermişlerdi!

Clementine "Durumu iyi" dedi. "İyi" derken, "yaşıyor" demek istiyordu; Ruby'nin hâlâ hayatta olduğunu söylemek istemişti ama diğerleri uzakta olduğu için sesini duyuramamıştı. Şimdi dördü de panik içinde ne dediğini anlamak için ona doğru koşuyordu. Sam'in annesi kötü haber almış gibi tırabzana tutundu.

Bu sefer daha yüksek sesle, "Ruby iyi!" diye bağırdı Clementine. Bir an sonra hepsi koridoru tıkayarak etrafına toplanmış, sorular yağdırıyordu.

"Şimdilik uyuttular" dedi Clementine. "Ayrıca hâlâ... tüpe bağlı."

O korkunç kelimeyi söylerken irkildi; gözünün önüne Ruby'nin bembeyaz olmuş küçük yüzü ve ağzına giren kocaman boru gelmişti. Nefes almasına yardım etmek yerine onu boğuyor gibiydi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Tomografi çektiler. Ödem veya beyin hasarı yok; her şey iyi görünüyor" dedi Clementine. *Ödem veya beyin hasarı*. Anlamlarının farkına varma riskini göze alamadığı için bu tıbbi terimleri kafasında yabancı bir dilmiş, sadece ağzından çıkan birtakım kelimelermiş gibi anlamsızlaştırmaya çalıştı.

"Göğüs röntgeni çektiler; ciğerlerinde biraz su var ama bu beklenmedik bir şey değilmiş, çok endişeli değiller. Antibiyotik kürü başlattılar. Kaburgaları sağlam. Kırık yok."

"Kaburgaları neden sağlam olmayacaktı ki?" diye sordu babası.

Clementine kendine lanet okudu. Onlara olumlu ne varsa söylemeye çalışıyordu; başlarına gelebilecek ama gelmemiş olan her şeyden bahsetmeye gerek yoktu.

"Bazen basınç yüzünden, kalp masajından olabiliyor ama bir şeyi yok." Oliver'ın yüksek sesle saymasını hatırlayınca bir an konuşamadı. "Sabah ilaçları azaltıp uyandıracaklar ve kendi kendine nefes almasına izin verecekler.

"Onu görebilir miyiz?" diye sordu Clementine'ın annesi.

"Bilmiyorum" dedi Clementine. "Sorarım." Hastaneye gelmelerine izin vermemeliydi. Evde beklemelerini, yaşlanmış kalpleri için böylesinin daha iyi olacağını söylemesi mantıklı olurdu. Düşünememişti. Çocukmuş, yetişkinlere ihtiyacı varmış gibi gelmelerini beklemişti.

Bir gün yemeğe çıktıklarında Erika ve Oliver'la kendilerini yetişkin gibi hissedip hissetmediklerinden konuşmuşlardı. Sam ile Clementine hissetmediklerini söylemişti. Pek öyle sayılmazdı. Erika ile Oliver buna çok şaşırmışlardı.

"Elbette kendimi yetişkin gibi hissediyorum" demişti Erika. "Özgürüm. İpler benim elimde."

Oliver, "Ben yetişkin olmayı *bekleyemedim*" demişti.

"Peki öyleyse" dedi Clementine'ın annesi soluk soluğa. Kalp krizi mi geçiriyordu? Birden Clementine'ın üstüne atıldı. "Neden ona dikkat etmedin?" O kadar yaklaşmıştı ki, Clementine, akşam yemeğinde her ne yediyse, nefesindeki baharat kokusunu aldı.

"Ondan gözlerini ayırmamalıydın. Bir saniye bile. Hele de

BELONGS TO KAKTUS TEAM

su kenarında, Tanrı aşkına!"

"Pam" dedi Clementine'ın babası. Karısının kolunu tutmaya yeltendi ama Pam kolunu silkeleyerek onu uzaklaştırdı. Hamile bir genç kadın, koridorda sıkışarak yanlarından geçerken merakla onlara baktı.

Pam, "Sen bundan daha akıllısın. Biliyorsun!" diye devam etti. Gözlerini Clementine'a, karşısında bir yabancı varmış, torununa zarar veren bu yabancının kim olduğunu çıkarmaya çalışıyormuş gibi dikmişti. "Sarhoş muydun? *Nasıl* yaparsın? Nasıl bu kadar aptal olabildin?" Milyonlarca çizgi halinde buruşan yüzünü elleriyle örttü.

Clementine henüz ona Ruby'yi kurtaranın Erika olduğunu söylememişti bile. Erika. Daha iyi olan kızı. Kıymet bilen kızı. Asla böyle bir hata yapmayacak olan kızı.

Clementine'ın babası kolunu karısının omzuna attı. Başının üstünden ağzını "Tamam" diye oynattı. Pam'i biraz uzaklaştırdı. "Hadi, gidip oturalım."

"Şok yüzünden" dedi Sam'in annesi Joy. Evden makyaj yapmadan asla çıkmayan bir kadındı ama bu gece suratında hiç makyaj yoktu. Clementine onu daha önce hiç rujsuz görmemişti; belki de kimse görmemişti. Dudakları kaybolmuş gibi görünüyordu. Telefon geldiğinde küveti doldurmuş, kitabını okuyor olmalıydı. Clementine yaşadığı paniği hayal etti. Daha kurumadan üstüne bir şeyler geçirmesini.

"Hadi ama tatlım" dedi Joy. "Cesur ol."

Clementine utançtan kimsenin yüzüne bakamıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

62

Barbeküden sonraki sabah

"Clementine."

"Ne?"

Dalmış olmalıydı. Bütün gece gözlerini kapamadığını sanıyordu ama şimdi, Ruby'nin yatağının yanında oturduğu yeşil deri sandalyede Sam onun omzunu sarsıyordu.

Sam'in kızarmış gözlerinin altında mor gölgeler, yüzünü kaplayan siyah bir sakal ve dudaklarının etrafında kurumuş tükürük izi oluşmuştu. Bir an bile oturmamıştı. "Canım, bütün gece ayakta kalarak kızına bir yardımın dokunmuyor" demişti hemşire ama Sam, Ruby'nin hayatı buna bağlıymış, onu ancak böyle koruyabilirmiş gibi psikopatça ayakta durmaya devam etmişti. Sonunda hemşire pes etmişti ama arada sırada Sam'e, koluna bir iğne batırıp onu bayıltmamak için kendini zor tutuyormuş gibi bakışlar atıyordu.

Hemşirenin adı Kylie'ydi. Yeni Zelandalıydı. İngilizceyi sonradan öğrenmiş gibi yavaş yavaş, basit kelimelerle ve her şeyi iki kere söyleyerek konuşuyordu. Herhalde herkes şoktan aptallaşıyor olmalıydı. Kylie onlara yoğun bakım ünitesinde her hastanın özel bir hemşiresi olduğunu açıkladı. "Bu gece tek bir işim var, o da Ruby" dedi. Aynı katta uyuyabilecekleri bir oda olduğunu söyleyip onlara kaliteli ekonomi sınıfı uçuşlarında verdikleri gibi, içinde diş fırçası ve tarak bulunan küçük çantalar uzattı. Ruby'yi uyuttukları için onların yanında olup olmadığını bilmeyecekti. Bu yüzden gidip biraz uyumalarını tavsiye etti ama Sam ile Clementine Ruby'yi bir kez yalnız bırakmışlardı; bir daha bırakmaları mümkün değildi.

Sam bütün geceyi Ruby'yi ve Ruby'nin nabzını, vücut ısı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sını, solunumunu, oksijen seviyelerini gösteren ekranları anlıyormuş gibi izleyerek geçirdi. Hatta bir ara Kylie'den ekranları nasıl okuyacağını anlatmasını da istedi. Clementine açıklamaları dinlemedi. Geceyi bir Ruby'ye, bir de Kylie'nin yüzüne bakarak geçirmişti. Endişelenecek bir şey olursa Kylie'nin yüzünden anlayabileceğini düşünmüştü ama yanılıyordu. Çünkü gece bir ara Ruby'nin oksijen seviyesi düşmüş, Kylie'nin ifadesi hiç değişmemişti. Nöbetçi doktor çağrılmış, Sam sıkılı yumruğunu kendine vurmaya hazırlanır gibi çenesine bastırarak bir köşeye çekilmişti. Ruby'nin oksijen seviyesi tekrar makul bir seviyeye yükselmişti ama Clementine bütün vücuduna yayılan adrenalinden birkaç saat boyunca kurtulamamıştı. Bu, bir an bile rahatlayamayacaklarını, rahatlamamaları gerektiğini gösteren bir uyarıydı.

Clementine gözlerini ovuşturup yutkunmaya çalıştı; kupkuru olan ağzında acı bir tat vardı. "Doktor burada" dedi Sam. "Tüpleri çıkaracaklar; onu uyandıracaklar."

Beyaz saçlı, beyaz tenli doktor, "Günaydın!" dedi. "Bu uyuyan güzeli uyandırmayı deneyelim mi, ne dersiniz?"

Hızla olup bitti. Tüpler çıktı. Maske alındı.

Yirmi dakika sonra Ruby kaşlarını çattı. Gözkapakları kıpırdadı.

"Ruby" dedi Sam, hayatı için yalvarıyormuş gibi.

Sonunda Ruby gözlerini kırpıştırarak açtı. Kolundaki kanüle gerçek bir tiksintiyle baktı. Neyse ki emdiği parmağı serbestti. Parmağını hemen ağzına soktu. Gözlerini kaldırdı, annesiyle babasını buldu, yüzü daha da asıldı.

"Çırpıcı" diye buyurdu hırçın bir sesle.

Clementine'ın Çırpıcı'yı getirmek için koşarken yaşadığı rahatlama muhteşemdi, olağanüstüydü; işkence sona ermiş, nihayet nefes alabilmiş gibi.

Aralarında şimdi bir şeyler, ikisini doruğa ulaştıracak önemli bir şeyler olabileceği gibi belli belirsiz bir beklentiyle Sam'e baktı. Mesela el ele tutuşabilirlerdi. Parmakları ortak bir sevinçle kenetlenmiş halde gözlerinden yaşlar süzülürken Ruby'ye bakarlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Öyle olmadı. Birbirlerine baktılar ve *evet*, gülümsediler ve *evet*, gözleri yaşlarla doluydu ama bir şeyler yanlış gibiydi. Gözlerini ilk kaçıran kimdi, Clementine bilemiyordu. Sam'in soğukluğu muydu, kendisininki mi; Sam'i mi suçluyordu, kendini mi, bilmiyordu ama Ruby tüp yüzünden acıyan boğazı için ağlamaya başladığında ve doktor konuşmak için ağzını açtığında çok geç olmuştu. Doğrusunu yapmak için asla geri dönemeyecekleri bir başka an daha.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

63

"Yemek hazır!" diye seslendi Sam. Sesi, bir saat önce ayrılmaktan bahseden o yabancı değilmiş gibi gayet normaldi. *Sanırım artık benim için bitti.* Şimdi sesi yine baba gibi, Sam gibi, kendisi gibiydi.

Sam'in özel yemeğinin, kıymalı, patatesli ve sebzeli böreğin kokusu evi doldurdu. Clementine, Sam'in böreğine bayılırdı ama besleyici ve tam çocuklara göre bir yemek olduğu için kızlar sıkıcı buldukları börekten nefret ederdi. Yine de Clementine ile Sam her hafta kendilerini kandırıp yeniden deniyorlardı.

Holly bir milenyum çocuğunun olanca kayıtsızlığıyla iPad'ini kapatırken, "Bu yağmur hiç bitmeyecek mi?" diye sordu. "Beni gerçekten deli ediyor."

"Beni de" dedi Clementine. "Ruby! Hadi! Akşam yemeği." Ruby bebekleri ve tüylü oyuncaklarıyla çevrili bir halde oturduğu yerden baktı. Oyuncakları, kreşte yaptıkları "hikâye çemberi"ni taklit ederek etrafına dizmiş, onlara *Meraklı George* kitabını okuyormuş gibi yapıyordu. Kitabı aynı öğretmeni gibi tutmuştu ve her sayfayı çevirişinde parmağını dikkatle yalıyordu.

"Uyku zamanı!" dedi Ruby neşeyle ve elinin tersiyle bebekleri uyku pozisyonlarına deviriverdi. Onu da kreşte öğrenmemiş olsaydı bari.

"Yemekte ne var?" Holly masaya koşup yerine kuruldu. Çatalını ve bıçağını büyük bir hevesle kaptı. "Makarna mı? Makarna, değil mi?"

Clementine, Ruby'yi artık normal sandalye yerine kullandığı "büyük kız" mama sandalyesine bağlarken, "Kıymalı, patatesli ve sebzeli börek" dedi Sam.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne!" Holly büyük bir haksızlığa uğramış gibi çöktü. "Börek mi? *Yine mi*? Daha *dün gece* yedik."

Sam önüne tabağı koyarken, "Dün gece yemedik" dedi sakin bir sesle. "Dün gece anneyle baba yemeğe çıkmışken anneanneyle makarna yediniz."

"Buzdolabında hâlâ biraz var" dedi Holly heyecanla. "Hatırlıyorum! Hepsini yemedik! Hem anneannem dedi ki..."

"Buzdolabındakiler bitti" dedi Clementine. "Ben dün gece yedim."

"Ne!" diye bağırdı Holly. Hayat bir rezaletler silsilesiydi. "Ama siz restorana gittiniz!"

"Pek iyi bir restoran değildi; eve erken döndük" dedi Clementine. Anneyle baba artık birlikte yemeğe çıkmaya katlanamıyor. Anneyle baba artık birbirlerinden pek hoşlanmıyor. Anneyle baba "ayrılabilir."

"Ne!"

"Doğru otur Holly" dedi Clementine mekanik bir sesle. Holly ciyakladı.

"Lütfen o sesi çıkarma" dedi Clementine. "Lütfen."

Holly tekrar ciyakladı ama bu sefer daha alçak bir sesle.

"Holly!"

"Iyk" dedi Ruby. Kaşığını parmaklarının ucuyla tutup tabağın üstünde ileri geri salladı. "Hayır, tefekkürler."

"Sana 'hayır, tefekkürler' yedireceğim" dedi Sam. "Hadi bakalım kızlar. Birazcık."

Clementine bir çatal dolusu yerken, "Hımm, çok lezzetli" dedi. "Aferin baba."

"Ben bunu yemem" dedi Holly. Kollarını kavuşturup dudaklarını birbirine bastırdı. "Benim çok fazla tat tomurcuğum var."

Sam ağzına bir çatal yemek atarken, "Ne demek çok fazla tat tomurcuğum var?" diye sordu.

"Çocukların büyüklerden daha fazla tat tomurcuğu var. O yüzden tadı iğrenç" dedi Holly.

"O televizyon programında gördü" dedi Clementine. "Hatırlıyor musun? Hani şu..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Kaç tane tat tomurcuğun olduğu beni ilgilendirmiyor" dedi Sam. "Bir lokma yemeyi deneyebilirsin."

"Böyk" dedi Holly.

"Davranışlarımıza dikkat edelim" dedi Clementine. Sam ona bakmadı.

Sanki bunca yıldır ondan nefret etmek için uygun anı beklemiş ve sonunda an gelmişti. Clementine'ın boğazı düğümlendi. Börek her zamanki kadar iyi değildi. Worcestershire sosu ağır kaçmıştı.

Clementine çatalını bırakıp büyük bir yudum su içti.

Holly, "Midem ağrıyor" diye sızlandı.

"Hayır, ağrımıyor" diye karşılık verdi Clementine.

Clementine'ın annesi, evliliklerinin biraz sağduyu ve emekle çözülebileceğini düşünüyordu. Evlilik zor işti! Bir danışmana gitseler ne diyebilirlerdi ki? Para, seks veya ev işleri yüzünden kavga etmiyorlardı. Çözülmesi gereken, düğüm olmuş bir mesele yoktu. Her şey barbeküden önce olduğu gibiydi. Sadece hiçbir şey aynı hissettirmiyordu. Önünde mükemmel, pembe yanaklı, kıkırdayan, sağlıklı yaramazlığıyla oturan Ruby'ye baktı. Onu yoğun bakım ünitesinin sessiz, ciddi ortamından çıkarıp sıradan hastalar ve ilgisiz hemşirelerle dolu sıradan bir odaya naklettiklerinde kendini nasıl garip hissettiğini hatırladı. Artık sadece onlarla ilgilenen sevimli Kylie yoktu. Beş yıldızlı otelden ucuz bir otele geçmek gibiydi. Sıradan odadaki iki günün sonunda aşırı genç ve yorgun bir doktor, Ruby'nin kâğıtlarına göz atıp, "Yarın eve götürebilirsiniz" demişti. Göğsünde bir sorun yoktu. Fizyoterapi gerekmiyordu. Aldığı antibiyotikler göğüs enfeksiyonunu yayılmadan başarıyla engellemişti. Elbette nörolojik kontroller, doktor ziyaretleri olacaktı, gözlem altında tutulacaktı ama iyiydi.

Birinci sınıf sağlık hizmeti, birinci sınıf ihmalkârlıkları için para ödemek zorunda olmadıkları anlamına geliyordu. Eve döndüğünde Ruby'yi bir yığın hediye ve aşırı sevgi dolu bir abla karşıladı. Durduk yere onu kucaklayıp sarılmak gibi daha önce pek yapmadığı şeyler yapıyordu ve bir noktada fazla sıktığı için Ruby kaçınılmaz bir şekilde ciyaklıyor, Holly azar işitiyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bütün bu telaşın bitmesini istediği açıkça belli olan Ruby dışında kimse normal davranmıyordu. Ruby, annesi ve babasıyla büyük yatakta uyumak istemiyordu. Kendi karyolasını istiyordu. Annesinin veya babasının, onun yatağının yanında yerde yatmasını da istemiyordu. Karyolasında sendeleyerek ayakları üstünde durmaya çalışırken, can sıkıcı ebeveyne Çırpıcı'yı doğrultuyordu: "Git buradan!" diyordu. Onlar da gidiyordu. Ruby birileri fazla yapışkan veya aşırı duygusal olduğunda anlıyor gibiydi. Clementine bazen onu kucağına aldığında sessizce ağlıyordu. Ruby bunu fark ederse öfkeyle başını kaldırıp, "Kes şunu" diyordu. Çok teşekkürler ama işin içinde biraz daha bisküvi yoksa pışpışlanmak istemiyordu.

Piyango kazanmış gibiydiler. Cezaları ertelenmişti; bir son dakika affıyla yırtmışlardı. Sıradan hayatlarına, sıradan endişelerine, kıymalı, patatesli, sebzeli börek hakkındaki kavgalarına geri dönmelerine izin verilmişti. Peki öyleyse neden hayatlarını sürekli neşe ve rahatlık içinde geçirmiyorlardı?

"Ben bundan tek bir lokma bile yemem" dedi Holly. Kollarını abartılı bir tavırla kavuşturdu. "Tek. Bir. Lokma. Bile."

"Eh, bu durumda ben de sana iPad'imle oynaman için tek bir dakika bile izin vermiyorum" dedi Sam. "Tek. Bir. Dakika. Bile."

Holly, bu tehdidi hayatının neredeyse her günü değil de ilk defa duyuyormuş gibi kendisinden beklenen bir şaşkınlık ve öfkeyle, "Ne!" diye bağırdı. "Bu haksızlık!"

"Sadece bir lokma" dedi Sam, Holly'ye. "Sen de Ruby."

"Bugün Balarıları'nda Isabel'le oynadınız mı?" diye sordu Clementine, Ruby'ye.

"Hımmmm... evet" dedi Ruby. Yukarı bakıp parmaklarını dudaklarına vurarak hatırlamaya çalıştı. "Yani, hayır."

Kreştekiler iyi olduğunu söylüyordu. Görebildikleri kadarıyla hiçbir şekilde travma yaşamışa veya etkilenmişe benzemiyordu. Sadece döndüğü için mutluydu. Kazadan sonraki ilk ay, Clementine kariyerini bırakıp evde çocuklara bakmaya karar vermişti. O zaman bunda ciddiydi. (Hatta ev kredisini ödeyemezlerse evi de, çelloyu da satıp sebze soyar ya da elişi yaparken

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gözlerini asla çocuklarından ayırmadığı mütevazı bir daireye taşınmaya hazırlamıştı kendini.) Ruby'ye, "Balarıları'na gitmeyi bırakıp her gün evde anneyle birlikte kalmak ister misin?" demişti. Ruby şeker istemiş de çiğ havuç almış gibi ona bakmıştı. "Hayır, tefekkürler" diyerek cevabını çok net bir biçimde belirtmişti. Bu şekilde bir kefaretin mümkün olmadığı belli olmuştu.

"İyi o zaman, bir lokma alayım." Holly çatalıyla minicik bir lokma alıp ağzına attı. Yüzünü tiksintiyle buruşturdu.

"Ah, Tanrı aşkına!" Sam avucunun içiyle masaya öyle sert vurdu ki bütün tabaklar şangırdadı, herkes yerinden sıçradı. Sam kalktı, kızların tabaklarını alıp büyük bir gürültüyle eviyeye bıraktı.

Sessizlik oldu. Holly ile Ruby şaşkına dönmüştü. Börek rutinlerinde daha önce hiç böyle bir şey görmemişlerdi. Bu gerçek olamazdı. Onlar bağırıp masalara vuran bir aile değildi.

Ruby'nin dudakları titremeye başladı. Gözlerine yaşlar doldu.

"Bir şey yok Ruby" dedi Clementine.

Ruby saklanmaya çalışır gibi başını eğip yüzünü elleriyle kapadı.

"Ah, Tanrım, Ruby. Çok üzgünüm tatlım" dedi Sam mutfaktan. Sesi ağlayacak gibi geliyordu. "Sadece biraz sinirlendim. Çok üzgünüm. Çok, çok üzgünüm."

Ruby gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırıp parmağını kasten gürültülü bir şekilde emmeye başladı.

"Gerçekten çok gürültü yaptın baba" dedi Holly titrek bir sesle. "Kulaklarım acıdı."

"Biliyorum, üzgünüm. Kim dondurma ister?" dedi Sam. "Bir sürü dondurma!"

"Ne! Akşam yemeğinde dondurma yiyemezler." Clementine mutfağa arkası dönük oturduğu sandalyesini Sam'e bakmak için çevirdi.

"Elbette yiyebilirler" diye atıldı Sam. "Neden yiyemeyeceklermiş?" Buzdolabına gitti.

"En azından önce biraz ekmek yesinler" diye karşı çıktı Clementine.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Birdenbire iyileşip öfkelenen Ruby ıslak başparmağını sallaya sallaya, "Dondurma isterim!" diye ulumaya başladı.

"Ben de!" dedi Holly.

"Lanet olsun Sam!" dedi Clementine. "Akşam yemeği olarak dondurma yemeyecekler."

Bugünlerde anne-babalık konusunda yerlerde sürünüyorlardı. Aşırı müsamahayla aşırı katılık arasında gidip geliyorlardı.

"Dondurma yiyecekler" dedi Sam. Dondurma kabını tezgâha koyup kapağını açtı. Aşırı coşkulu, telaşlıydı. Uyuşturucu almış gibiydi. "Akşam yemeğinde dondurma yeseler ne olur yani? Günü yakala. Anı yaşa. Hayat kısa. Kimse bakmıyormuş gibi dans et veya her ne haltsa."

Clementine gözlerini Sam'e dikmişti. "Neden bu kadar..."

"Dondurma kaşığı nerede?" dedi Sam başını kaldırmadan çekmeceyi karıştırırken. "Şu kutup ayılı olan..."

"*Kayboldu*!" diye bağırdı Clementine. "Her şey gibi!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

64

Barbeküden sonraki sabah

Dakota daha gözlerini açmadan mutsuzluğunu hissetti. Vücudu tamamen farklı geliyordu; daha cansız, daha ağır ama aynı zamanda biri içini emip kurutmuş gibi boş. Dün korkunç, iğrenç ve sorumsuzca bir şey yapmıştı. Küçük güzel kızla bir oyuncak bebek gibi oynamış, sonra canı sıkılınca onu bir kenara bırakıp başka bir şeyle oyalanmaya gitmişti ve *küçük kız neredeyse boğuluyordu.* Köşedeki evde oturan hamile kadın aklına geldi. Dakota ile annesi daha geçen hafta çarşıda ona rastlamışlardı. Annesi, Dakota'nın biraz daha büyüdüğünde bebeğine bakabileceğini söylemişti. Kadın da, "Harika olur!" demişti, hepsi sırıtıp gülümsemişti ama Dakota bebeğe bakamayacak kadar sorumsuzdu. Bebeği elektrik çarpabilir, ütüyle kendini yakabilir, ocaktaki kaynayan çorba üstüne dökülebilir veya...

BUM!

Dakota yerinden sıçradı. Arka bahçeden korkunç bir patlama, çarpma, ezilme sesi gelmişti. Üstünden örtüleri atıp odasının penceresine koştu. Cumba sekisine dizüstü çıkıp panjurları açtı.

Babası süs havuzunun içinde duruyordu ama havuzun içindeki su gitmiş, onun yerine çirkin bir çamur birikintisi kalmıştı. Vid büyük metal bir çubuğu beysbol sopası gibi havuzun ortasındaki heykele vuruyordu. Dakota'nın aklına televizyonda gördüğü eski bir görüntü geldi. Bir savaş veya devrim vardı; insanlar bir adamın devasa heykelini iplerle çekerek deviriyorlar, heykel yavaş yavaş devrilirken alkışlıyorlardı.

Ama burada bir kişi vardı: Babası. Ve Dakota onu daha önce hiç böyle görmemişti. Birini veya bir şeyi öldürmek istiyor-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

muş gibi öfkeli, sessiz ve şiddet doluydu. Dakota bebek meleklerden birinin mermer kafasının havada uçuşunu izledikten sonra daha fazla izlemeye dayanamadı. Tekrar yatağına koşup gök gürültüsünden saklanmaya çalışan bir çocuk gibi örtülerin altına girdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

65

"Nereye gidiyoruz anne?" dedi Dakota arka koltukta üçüncü defa.

Yolcu koltuğundaki Vid umutlu bir havayla, "Belki size bu sabah anlattığım Japon restoranına gidebiliriz" dedi. "Bu yolun üstündeydi, değil mi? Sidney'deki en iyi *tempura* kesinlikle orada. Rezervasyon yaptın mı? Eminim yapmışsındır, ha? Sürpriz olarak?"

Tiffany gözlerini trafik işaretlerinden ayırmadan bir kavşağı dönerken, "Restorana gitmiyoruz" dedi.

Buralarda birkaç evin restorasyonunu yaptığı için nereye gittiğini çok iyi biliyordu. Buradaki işleri çok iyi gitmişti. Şu *hipster*'lara istediklerini vermek çok kolaydı. Küçük *hipster* kalplerinin orijinal (görünümlü), dekoratif bir tavan için attığını herkes bilirdi.

"Kısa bir ziyaret yapacağız" dedi Tiffany. "Sadece *uğrayacağız*."

"İnsanlar artık bunu pek yapmıyor" dedi Vid hüzünlü hüzünlü. İnsanlar arada bir ona uğrasalar hoşuna giderdi. İç çekti. "Düşündüğüm yere gidiyorsak bence iyi bir fikir değil, bilirsin işte. Düşündüğüm yere mi gidiyoruz?"

"Evet" dedi Tiffany ona bir bakış atarak. Vid omuz silkti. Tartışmak istemiyordu. Herkesin mutlu olmasını istiyordu. Cenaze törenlerinde Vid'in yüzünde beliren karmaşık ifade çok komik olurdu (geniş bir ailesi vardı ve sürekli birileri ölüyordu): *Bu harika insanlarla partideyim ve mutlu gözükmeme bile izin yok!*

"Nereye gidiyoruz baba?" Dakota uzanıp başını iki koltu-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ğun arasına soktu.

"Yemeğe gidiyoruz." Vid telefonunu çıkardı. "Şimdi rezervasyon yaptırıyorum."

"İşte burası" dedi Tiffany muzaffer bir tonla. Arabaların sıra sıra park ettiği dar bir sokağa girdi. Şehir merkezindeki bu havalı mahallelerin sorunu da buydu işte; her şey acayip şıktı ama lanet olası bir park yeri bulmak mümkün değildi.

"Park yeri bulamayacaksın" dedi Vid. Telefonu kulağına götürmüştü. "Unut gitsin. İyi bir fikir değil. Evet, alo! Sidney'deki en iyi *tempura*'yı yaptığınızı duydum, doğru mu? Doğru mu! Harika! Peki, bu akşam gelip deneyebilir miyiz? Hayır mı? Hadi ama, bizi bir köşeye alamayacağınızdan emin misiniz? Burada üç küçük insanız!"

"Neredeyiz?" diye sordu Dakota.

Tiffany, "Clementine ile Sam'e uğrayacağız!" dedi. Az önceki kararlılığı birdenbire uçup gitmişti. Adreslerini almasının sebebi sadece Ruby'ye geçmiş olsun hediyesi göndermekti. Hediyeye karşılık nazik ama mesafeli bir teşekkür kartı gelmişti. Teşekkür kartı, mesajı gayet net veriyordu: Sizi bir daha asla görmek istemiyoruz.

"Ne!" dedi Dakota. "Neden?"

Tiffany, "Orada boş bir yer var. Girmeyi becerebilir miyim acaba?" derken, Lexus'u iki hibrid otomobilin arasına tersine park etti. "Elbette yapabilirim. Şampiyon benim!"

"Rezervasyon yaptırdım!" Vid telefonunu zafer kazanmış gibi salladı. Etrafına bakındı. "Demek park yeri buldun."

"Ben gidip bir kapılarını çalacağım" dedi Tiffany. "Evdeler mi bakalım."

"Tamam, biz buradayız" dedi Vid. "Sen bak bakalım... keyifleri yerinde mi?"

"Geleceğimizi biliyorlar mıydı?" diye sordu Dakota.

"Hayır" dedi Tiffany. "Sürpriz ziyaret yapıyoruz. Geçerken uğradığımızı söyleyeceğim."

Vid homurdandı.

Tiffany arabadan indi, şemsiyesini açtı, çantasını omzuna taktı. Çıkmadan önce buzluktan Vid'in turtalarından birini çı-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

karıp çantasına atmıştı.

Durdu. Yağmur da kendinden usanmış gibi sıkıcı, bıkkın bir ritimle yağıyordu. Tiffany tereddüt etti. Acaba doğru mu yapıyordu? Eninde sonunda hepsi unutacaktı. Hayatlarına devam edeceklerdi.

"Anne?" Tiffany döndü. Dakota camını indirmiş, başını dışarı çıkarmıştı. Kıpkırmızı ve soluk soluğa görünüyordu.

"Holly ile Ruby oradaysa ve yani beni *gerçekten* görmek isterlerse, şey, ben yani gelebilirim."

"Ben de" dedi Vid koltuğundan uzanıp. "Ben de yani gelebilirim."

Olması gereken buydu.

Tiffany kendine çekidüzen verip eve doğru yürüdü. Arada sırada, kulüpteki iş için seçmelere girdiği gece, o yüksek topuklularla sahnede yürürken hissettiği korku gelirdi aklına. Clementine'a bundan bahsettiğini hatırladı. Sidney Kraliyet Oda Müziği Orkestrası seçmeleriyle kıyaslanacak şey değildi ama Clementine'ın kafasını dağıtması için aklına ne saçmalık geldiyse anlatmıştı. Sonra da Clementine'ı geçmişinin pis, pespaye hikâyelerini dinlemeye mecbur bıraktığını düşünerek utanmıştı.

Dokuz numara kumtaşından, iki katlı, sevimli bir evdi. Neredeyse birbirinin aynısı görünen başka iki evin arasına sıkışmıştı. Tiffany korumaya alınıp alınmadıklarını düşünerek evleri inceledi. Bütün bu sevimliliğin buldozerlerle yerle bir edilip yerlerine apartman bloklarının dikildiğini hayal etti. Yanlış! Ah, çok yanlış ve kötü! Yine de ah, nasıl da kârlı.

Tiffany aslan başı şeklindeki kapı tokmağını vururken çello sesi duyup duymayacağını merak ediyordu ama onun yerine bir adamın bağırdığını duydu. Sam miydi? Olamazdı. Sam çok iyi huylu bir adamdı. Şimdi de bir kadının bağırdığını duyuyordu. Ah, Tanrı aşkına! Mükemmel zamanlamaydı. Tam bir kavganın ortasında "uğramıştı." Kararsızca tekrar sokağa döndü. Görevi iptal mi etseydi? Gidip Sidney'in lanet olası en iyi *tempura*'sını mı yeseydi?

Kapı ansızın açıldı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Açan Holly'ydi. Mavi-beyaz ekose bir okul forması, uzun mor çoraplar giymiş, boynuna renkli boncukların dizili olduğu ipler takmıştı.

"Merhaba." Tiffany gülümsedi. "Beni hatırladın mı?"

"Sen Dakota'nın annesisin" dedi Holly. "Dakota'yı doğum günü partime çağıracağım. Babam gelmek istemeyeceğini söyledi."

"Bence gelmeyi çok ister" diye karşılık verdi Tiffany.

Holly'nin yüzüne haklı çıkmanın memnuniyeti yayıldı. Topuklarının üstünde dönüp içeri koştu. "Baba!"

"Tiffany!" Clementine koridorda belirdi. Ödü patlamış gibi görünüyordu. "Merhaba. Nasıl... Kapının çaldığını duymadım bile... şey, nasılsın?"

"İyiyim" dedi Tiffany.

Clementine, Tiffany'nin son gördüğünden daha zayıf ve solgun, yaşlı görünüyordu.

"Biz yemeğe çıkıyoruz" dedi Tiffany. "Buralarda oturduğunuzu biliyordum. Uğrayıp Vid'in turtasından bırakmak istedim. Sevmiştiniz diye hatırlıyorum. Dakota ile Vid arabada."

Çantasından donmuş turta kabını çıkararak Clementine'a uzattı. Clementine kabı radyoaktif maddeymiş gibi çekinerek aldı.

"Teşekkürler" dedi. "Ayrıca Ruby'ye gönderdiğiniz o güzel oyuncak bebek için de tekrar teşekkürler."

"Rica ederim" dedi Tiffany. "Teşekkür kartınızı aldık. Sanırım Vid seni aramaya çalışmış..."

Clementine yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, evet, ben de geri aramayı düşünüyordum ama..."

"Ama bizimle hiçbir ilişkiniz olsun istemiyorsun, çünkü o günü hatırlamak istemiyorsun ve bizi zaten doğru düzgün tanımıyorsun" dedi Tiffany. Böyle saçmalıklara katlanamıyordu. "Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum."

Clementine şaşkınlıkla geri çekildi.

"Sorun şu ki" diye devam etti Tiffany, "Dakota o gün Ruby'nin başına gelenlerden kendini sorumlu tutuyor. Bu yüzden kendini yiyip bitirdi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Clementine'ın ağzı açık kaldı. Ağlayacakmış gibi görünüyordu. "Gerçekten mi? Cidden mi? Çok üzgünüm. Onunla konuşurum. Onunla bir ilgisi olmadığını anlatırım."

"Dakota'nın Ruby'yi görmeye ihtiyacı var" dedi Tiffany. "İyi olduğunu görmeye ihtiyacı var. Aslında Vid'in de onu görmeye ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Sadece bir dakika. Sizinle çok iyi tanışmadığımızı biliyorum ama olay bizim *evimiz-de* oldu ve bizim de etkilendiğimizi anlamanız gerek. Hem... hem..."

Ruby elinde Çırpıcı'yla koridordan koşarak gelince sustu. Ruby kapıdaki beklenmedik misafiri görünce, annesinin bacağına sarılıp parmağını emerek Tiffany'yi süzdü.

"Merhaba Ruby." Tiffany, Ruby'nin önünde diz çöktü; elini pembe, kadifemsi yanağına koydu. Ruby ilgisiz kocaman mavi gözlerle ona baktı. Hediye getirmişe benzemeyen sıradan bir yetişkin.

Tiffany başını kaldırıp Clementine'a gülümsedi. Belli ki onun da Ruby'yi görmeye ihtiyacı vardı. "Çok iyi görünüyor" dedi.

Clementine kapıyı biraz daha açtı. "Vid ile Dakota'yı da çağırsana" dedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

66

Yağmurlu bir gün daha. Bir grup yaşlıya yapılan bir konuşma daha. Hills Bölgesi Emekliler Derneği'nin ayda bir toplandığı belediye binasının otoparkına girerken Clementine'ın gözleri kupkuruydu ve yanıyordu. Neredeyse bütün gece uyumamıştı. "Ayrılık" kelimesi beyninde dönüp duruyordu. En sonunda kalkıp bir kâğıt ve defter bularak yazmıştı: *Evliliğimin bitmiş olmasından korkuyorum.* Korkuları yazmanın stresi azalttığını öne süren bir araştırma yok muydu? Aslında bu kadar çıplak bir şekilde kâğıt üstünde görmek sarsıcıydı. Stres seviyesinin düşmesine hiç de yardımı olmamıştı. Sayfayı yırtıp parçalara ayırmıştı.

Dün gece Vid, Tiffany ve Dakota sürpriz ziyaretlerinin ardından gittikten sonra Clementine'ın neşesi biraz yerine gelmişti. Bir rahatlama hissettiği kesindi. Korkuyla beklenen bir olayın nihayet gerçekleşmesinin verdiği o hafifleme hissi. Vid ile Tiffany'yi görme *düşüncesi*, gerçeğinden çok daha travmatikti. Clementine hafızasında bütün kişilik özelliklerini abartmıştı. Oysa sadece sıradan, cana yakın insanlardı. Tiffany, Clementine'ın hatırladığı kadar seksi değildi. Vid de o kadar karizmatik değildi. Özel, hipnotik cinsel güçleri yoktu. Zavallı Dakota'ysa korkunç bir suçluluk duygusu taşıyan küçük bir çocuktu.

Sam'in aynı şekilde düşünmediği hemen belli olmuştu. Onlar gider gitmez hızla arkasını dönüp bulaşık makinesini yerleştirmek için mutfağa yollanmıştı. Hayatlarının normal akışı dışında bir şey konuşmaktan kaçınıyordu. Sam okuldan önce Holly'yi tekvando sınıfına götürecekti; Clementine kredi kartına biraz para yatıracaktı; yarın akşam yemeği dert etme-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

leri gerekmeyecekti, çünkü Clementine'ın ailesine gidiyorlardı. Sonra ayrı ayrı yataklarına gitmişlerdi. Clementine gece boyunca, Sam'le zaten ayrı olduklarını düşünmüştü. İnsanlar hukuken boşanıp aynı çatı altında yaşamaya devam edebilirlerdi. Yaptıkları tam da buydu.

Alarm çalınca rahatlamıştı; uyumaya çalışmaktan vazgeçebilirdi. Kalkıp seçmeler için egzersizini bitirmişti. Ardından iki yıldır öğrencisi olan ama orada olmak istemediği halde istiyormuş gibi kibarca gülümseyen on üç yaşındaki Logan'la erken saatte bir dersi vardı. Logan'ın müzik öğretmeni annesine, yeteneği olduğunu ve "onu teşvik etmemenin suç olacağını" söylemişti. Logan gerçekten de teknik olarak becerikliydi ama kalbi elektrogitardaydı. Tutkusu buydu. Logan o sabah talimatlarına harfiyen uyarak çalarken Clementine kendini, acaba Ainsley'ye çalarken ben de mi kulağa böyle geliyorum, diye düşünürken bulmuştu. Ainsley'nin kullandığı o korkunç kelime neydi? *Robot gibi.* Zavallı Logan'a robot gibi çaldığını söylemeli miydi? Ne anlamı vardı ki? Elektrogitarını robot gibi çalmadığından emindi.

Saat henüz on bir buçuktu ama Clementine'a saatlerdir uyanıkmış gibi geliyordu.

Tıklım tıkış otoparkta yürüyebilmek için şemsiyesini kapatırken zaten saatlerdir uyanık olduğunu hatırladı.

Clementine kendini takdim ettiğinde Hills Bölgesi Emekliler Derneği başkanı, "Kemanın nerede canım?" diye sordu.

"Kemanım mı?" dedi Clementine. "Aslında ben çellocuyum ama şey..."

"O zaman çellon" dedi kadın, Clementine'ın böyle küçük bir detaya takılmasına şaşırmış gibi hafifçe gözlerini devirerek. Çello ne de olsa kemanın büyüğü değil miydi! "Çellon nerede canım?"

"Çello çalmak için gelmedim" dedi Clementine biraz sinirlenerek. "Konuk konuşmacıyım. Konuşma yapacağım."

Bir an paniğe kapıldı. Konuşma yapacaktı, değil mi? Bu bir konser değildi. Elbette değildi. Bir konuşma yapacaktı.

"Ya, öyle mi?" dedi kadın hayal kırıklığına uğramış gibi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elindeki kâğıdı inceledi. "Burada *çellocu* olduğun yazıyor. Bizim için çalacağını sanmıştık."

Clementine'a bir çözüm olasılığı arar gibi beklentiyle baktı. Clementine ellerini açtı. "Üzgünüm" dedi. "Konuşma yapacağım. Başlığı, 'Sıradan Bir Gün'."

Tanrı aşkına!

Clementine kendini bitkin hissediyordu. Bütün bunların bir anlamı var mıydı? Gerçekten bir yardımı dokunuyor muydu, yoksa bunu sadece kendini daha iyi hissetmek, kefaretini ödemek, yaptığı doğruları ve yanlışları evrensel ölçekte dengelemek için mi yapıyordu? Bu mahalle toplantısı konuşmalarına, sırf annesinin gözünde kendini aklamak için başlamıştı. Ruby'yi hastaneden eve getirdikten birkaç gün sonra Clementine annesiyle oturmuş çay içerken (bunu söylerkenki tiz, huzursuz ses tonunu hatırlıyordu) böyle kazaların insanın başına ne kadar kolay geldiğini göstermek ve başkalarının aynı hataya düşmemesi için bir şeyler yapmak istediğini söylemişti. "Hikâyesini anlatması" gerektiğini hissediyordu.

Aklından geçen, Facebook'ta dolaşan şu dokunaklı "Lütfen paylaşın" yazılarından birini yazmaktı. (Büyük olasılıkla onu bile yapmaya fırsatı olmayacaktı.)

Annesi heyecana kapılmıştı. "Ne harika bir fikir!" Clementine mahalle gruplarında, anne gruplarında ve derneklerde konuşmalar yapabilirdi. Böyle yerler her zaman konuk konuşmacı arardı. Aziz John Ambulans Hizmetleri gibi ilkyardım kurslarıyla "ortaklık" yapabilir, konuşmanın sonunda kurs için indirim sağlayan broşürler dağıtabilirdi. Pam her şeyi ayarlayacaktı. Ulaşması gereken herkesi biliyordu. Sidney genelinde sosyal hizmet gruplarında çalışan arkadaşları vardı. Bir konuk konuşmacıya her zaman ihtiyaçları oluyordu. Pam, Clementine'ın "menajeri" gibi olacaktı.

Pam gözlerinde o tanıdık hararetli bakışla, "Bu, insanların hayatını kurtarabilir Clementine" demişti. *Ah, Tanrım* diye düşünmüştü Clementine. Artık çok geçti. Babasının deyişiyle, "Pam treni, istasyonu terk etmişti. Onu artık hiçbir şey durduramazdı."

Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu Clementine da his-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sediyordu. Ne var ki zaten dolu olan hayatına konuşmaları da sokmaya çalışmak zor oluyordu; konserler, müzik dersleri, kızların okuldan alınması ve seçme hazırlıkları neredeyse bütün vaktini alıyordu.

Bir de hayatının en kötü, en utanç verici gününü kafasından atması gerektiği gerçeği vardı.

Bugün, "Bu hikâye bir barbekü partisiyle başlıyor" diyerek konuşmasını açtığında Hills Bölgesi Emekliler Derneği üyeleri soslu kuzu eti, fırında patates ve bezelyeden oluşan öğlen yemeklerini yemekle meşguldü. "Sıradan bir arka bahçede, sıradan bir mahallede bir barbekü partisi."

"Bir hikâye haline getirmelisin" demişti annesi. "Hikâye güç katar."

Salonun arka tarafından birileri, "Sizi duyamıyoruz!" diye bağırdı. "Siz duyabiliyor musunuz? Ben söylediği hiçbir şeyi duyamıyorum."

Clementine mikrofona iyice eğildi. Kürsüye en yakın masadan birinin, "Bugün bir kemancı geleceğini sanıyordum" dediğini duydu.

Clementine'ın sırtından aşağı terler boşaldı.

Konuşmaya devam etti. Çatal bıçak sesleri arasında hikâyesini anlattı. Veriler ve rakamlar verdi. Bir çocuk on saniye içinde suya gömülebilir, iki dakika içinde bilincini kaybedebilir ve dört ile altı dakika arasında kalıcı beyin hasarı oluşabilirdi. Suda ölen on çocuktan dokuzu bir yetişkinin gözetimindeydi. Bir çocuk beş santimetre suda boğulabilirdi. İlkyardım eğitiminin önemini vurgulayarak etraflarında kalp masajını bilen kimse olmadığı için her yıl otuz bin Avustralyalının kalp krizinden öldüğünü anlattı. CareFlight'ın yaptığı harika işlerden ve bağışları her zaman minnettarlıkla kabul ettiklerinden bahsetti.

Bitirdiğinde dernek başkanı ona bir kutu çikolata verdi ve sevgili üyelerden bugünkü ilginç konuşmacı için bir alkış istedi. Çok bilgilendirici olmuştu ve Tanrı'ya şükür Clementine'ın kızı iyileşmişti. Belki bir dahaki sefere Clementine çellosunu da getirip onlar için çalardı!

Sonrasında Clementine elbisesi terden sırtına yapışmış

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

halde kapıya doğru ilerlerken bir adam, peçeteyle ağzını silerek yaklaştı. Clementine gardını aldı. Bazen insanlar dayanamayıp yanına gelerek gözlerini çocuğundan asla ayırmamış olması gerektiğini söylüyorlardı. Yine de adamın yüzünü görür görmez onlardan biri olmadığını anladı. Diğerlerindendi. Bir zamanlar patron olmuş birinin rahat otoriter tavırlarına sahipti ama aynı zamanda büyük bir kayıp yaşamış birinin çökmüş gözleriyle bakıyordu. Gözlerinin çevresi çürümeye yüz tutmuş bir meyveyi andırıyordu.

Paylaşmak istediği bir hikâyesi vardı. Clementine'ın görevi dinlemekti. Gerçek kefaret buydu.

Adam ağlayacak gibi görünüyordu. Kadınlar ağlamıyordu. Yaşlı kadınlar çivi gibi sert oluyorlardı ama anlaşılan erkekler yaşlandıkça yumuşuyordu. Duyguları onları, koruyucu kalkanları zamanla aşınmış gibi hazırlıksız yakalıyordu.

Clementine kendini hazırladı.

"Torunum bu hafta sonu otuz iki yaşında olacaktı," dedi adam.

"Ya?" dedi Clementine.

Hikâyeyi bekledi. Her zaman açıklanacak bir dizi olay olurdu: Şu olmasaydı, bu olmasaydı. Bu vakada her şey bozuk bir telefonla başlamıştı. Kızı, alt kattaki telefonu bozuk olduğu için çalan telefona bakmak için üst kata koşmuş, tam o sırada yan komşusu kapıyı çalıp damadını konuşmaya tutmuş ve ufaklık o arada dışarı sıvışmıştı. Bir sandalyeyi havuz kapısının önüne kadar sürüklemişti. Havuzda yüzen bir tenis topu vardı. Topu almak istiyordu. Kriket oynamayı seviyordu. Çok da iyi oynuyordu. Küçük bir atom karıncaydı. Yerinde durmuyordu. O sandalyeyi sürükleyebileceğini hayal bile edemezdiniz ama yapmıştı işte. Azimliydi.

"Çok üzüldüm" dedi Clementine.

"Sadece iyi bir şey yaptığınızı söylemek istemiştim" dedi adam. Tanrı'ya şükür ağlamamıştı. "Farkındalık yaratıyorsunuz. Bu güzel bir şey. İnsanları düşündürüyor. Aileler böyle şeyleri atlatamıyor. Kızımın evliliği bitti. Karım asla eskisi gibi olamadı. Telefon eden oydu, anlayabiliyorsunuzdur. O sırada ara-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dığı için kendini hiç affetmedi. Elbette onun veya komşunun suçu değildi; sadece kötü şans, kötü zamanlamaydı. Ama işte kaza bu. Bir şekilde oluyor. Bugün iyi bir şey yaptınız. Çok güzel konuştunuz."

"Teşekkür ederim" dedi Clementine.

"Kalıp tatlı için bize katılmak istemediğinizden emin misiniz? Burada çok güzel *pavlova* yapıyorlar."

"Çok naziksiniz" dedi Clementine. "Ama gitmem gerek."

"Tabii ki, buyurun. Eminim meşgulsünüzdür" diyen adam Clementine'ın kolunu sıvazladı. Clementine tam kapıya yönelmişti ki, "Tom" dedi adam birden.

Clementine arkasına dönüp kendini hazırladı. İşte geliyordu. Adamın gözleri yaşlarla doluydu. Ağlamak üzereydi. "Ufaklığın adı. Merak ederseniz diye. Adı Tom'du."

Clementine eve gidene kadar yol boyunca ağladı. Ufaklık için, telefon eden büyükanne için, bu hikâyeyi paylaşan büyükbaba için, annesi ve babası için, evlilikleri sona erdiği için ve kendi evliliği de sona erecekmiş gibi göründüğü için.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

67

Tiffany perşembe akşamının erken saatlerinde içeri girdiğinde, Dakota'yı cumba sedirinde bağdaş kurmuş, otururken buldu. Bacaklarının üstünde mavi, yumuşak bir battaniye vardı. Yağmur damlaları yanındaki pencereye çarpıp aşağı süzülürken, Dakota lamba ışığında kitap okuyordu. Barney de kucağına kıvrılmıştı. Dakota okurken bir yandan dalgın dalgın Barney'nin bir kulağını okşuyordu.

Tiffany tam, "Okuyorsun!" diye bağıracakken kendini tutup onun yerine, "Buradasın!" demeyi başardı.

Dakota şaşkın gözlerle başını kitabından kaldırdı.

"Nerede olduğunu bilmiyordum" dedi Tiffany.

Dakota gözlerini tekrar kitaba çevirerek, "Buradayım" dedi.

"Evet, buradasın" dedi Tiffany uzaklaşırken. "Evet, kesinlikle... oradasın."

Vid'i mutfak masasında, mükemmel *tempura* hamuru yapımını anlatan bir "ustalık dersi" videosu izlerken buldu. Dün akşamki muhteşem *tempura*'dan sonra kafasını resmen buna takmıştı.

"Tekrar okumaya başladı" diye fısıldadı Tiffany omzunun üstünden içeriyi işaret ederek.

Vid üstünkörü selam vermek için elini kaldırırken gözlerini ekrandan ayırmadı.

"Görerek değil, sesine bakarak kızartıyormuşsun" dedi. "İlginç, değil mi? Dinlemem lazımmış." Göstermek için elini kulağına götürdü.

Tiffany, Vid'in yanına oturdu ve şefin bir karidesin nasıl "nazikçe sarıldığını" göstermesini izledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dün gece gitmemiz iyi oldu" dedi Tiffany.

Vid omuz silkti. "Tuhaflardı. Bir şey söylemediler. Çok sessizlerdi."

"Sen konuşmalarına fırsat vermedin de ondan" dedi Tiffany. Gergin olduğunda Vid'in çenesi düşüyordu. Dün gece on dakikalık tuhaf, küçük ziyaretleri boyunca neredeyse nefes almadan konuşmuştu.

Ortamda normal davrananlar sadece çocuklardı. Holly ile Ruby, Dakota'yı gördükleri için sevinçten havalara uçmuştu. Yatak odalarını, oyuncaklarını ve evde ne varsa her şeyi göstermek için onu kolundan çekip götürmüşlerdi. "Bu bizim buzdolabımız" demişti Holly. "Bu televizyonumuz. Bu annemin çellosu. Sakın dokunma! Ne olursa olsun dokunmaya izin yok."

Bu arada dört yetişkin oturma odasında tuhaf bir gerginlik içinde ayakta duruyordu. Sam, bakması yasalara aykırıymışçasına Tiffany'yle göz göze gelmemeye çalışıyordu. Kendini baştan aşağı yumruk gibi sıkmıştı.

"Bir içki bile ikram etmediler!" dedi Vid. Bunu bir türlü anlayamamıştı. Kendisi deprem olsa bile içki ikram ederdi.

"Eh, yani" dedi Tiffany. "Orada olmamızı istemiyorlardı."

"Hımm" dedi Vid. "Ufaklık iyi görünüyordu. Sağlığı yerindeydi. Pembe yanaklar filan. Hepimiz mutlu olmalıydık. Kutlamalıydık."

"Sanırım kendilerini suçluyorlar" dedi Tiffany.

"İyi de çocuk sapasağlam, gayet iyi!" dedi Vid sesini yükselterek. "Erika ile Oliver sayesinde. Her şey yolunda. Surat asmanın âlemi yok. Şimdi sus, *tempura*'ma odaklanmaya çalışıyorum."

"Konuşan sensin." Tiffany kalkarken Vid'in ensesine bir fiske attı. Vid de onun poposuna şaplak atarak karşılık verdi. Tiffany bir bardak su almak için musluğa gitti ve bir süre ayakta durup kitap okuyan Dakota'yı seyretti. Önemli bir iş başarmış gibi kendinden son derece memnundu. Clementine ile Sam'i ziyaret etmek kesinlikle doğru hareket olmuştu. Tuhaf bir görüşme olsa da ailesi için en doğru şeyi yapmıştı.

Dün gece gitmek üzere koridorda dikildikleri sırada, Vid ara vermeden ahşap döşemeler hakkında konuşurken Clemen-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tine Dakota'yı bir kenara çekmiş, elini törensel bir havayla ellerinin arasına alıp, "Annen bana, Ruby'nin başına gelenlerle ilgili kendini kötü hissettiğini söyledi. Dakota, kendini bu yüzden kötü hissetmeni yasaklıyorum, tamam mı? Olanların sorumlusu benim" demişti.

Tiffany, Dakota'nın hiçbir şey söylemeden ruhsuzca başını sallamasını bekliyordu ama Dakota onu şaşırtarak gözlerini hapsedilmiş ellerinden ayırmasa da gayet net bir sesle konuşmuştu.

" Kitap okumaya gittiğimi sana söylemem gerekirdi."

"İyi ama ben senin içeriye gittiğini biliyordum" demişti Clementine. "Sen gider gitmez annen bana söyledi. İçeriye gitmenin olanlarla bir ilgisi yok! Sen onların bakıcısı değildin ki! Biraz daha büyüdüğünde belki bebek bakacaksın ve son derece sorumluluk sahibi, harika bir bebek bakıcısı olacağını biliyorum ama o akşam benim kızlarım senin sorumluluğunda değildi. Bu yüzden bunun için bir daha üzülmeyeceğine bana söz ver, çünkü..." Clementine'ın sesi bir an için titremişti. "Çünkü o gün yüzünden senin de kötü hissetmene katlanamam. Gerçekten katlanamam."

Clementine'ın sesindeki duygusallık Dakota'yı kendine getirmiş gibiydi. Clementine elini bırakırken verdiği karar yüzünden belli oluyordu: Suçlarının bağışlandığını kabul edip tekrar çocuk olmak.

Şimdiyse tekrar okumaya dönmüştü.

Dakota annesine, "kendini cezalandırmak" için okumaktan vazgeçtiğini, çünkü okumanın dünyada en sevdiği şey olduğunu söylemişti. Tiffany, "*Sonsuza kadar* okumayacak mıydın?" diye sormuş, Dakota omuz silkmişti. Ayrıca *Açlık Oyunları*'nı Ruby boğulmak üzereyken okuduğu kitap olduğu için parçaladığını da açıklamıştı. Tiffany'nin aklından ona eşyalarına zarar vermemesini söylemek geçmişti –kitap parayla alınıyordu ve para ağaçta yetişmiyordu– ama onun yerine, "Sana yenisini alırım" demişti. Dakota başta, "Yok, önemli değil" dese de Tiffany ısrar edince, "Teşekkürler anne. Harika olur, çünkü aslında acayip güzel bir kitaptı" diye kabul etmişti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Şimdi Tiffany, kendi dünyasının derinliklerine dalmış olan kızının sayfaları çevirmesini seyrediyordu. İçin için suçluluk duyduğu haftalar boyunca ne hissettiği hakkında ağzından tek bir kelime çıkmamıştı. Tiffany'nin, bu çocuğu bir şahin gibi izlemesi gerekiyordu. Dakota, Tiffany'nin kız kardeşi Louise'e benziyordu. Annesi Louise için hep "çok derin" derdi. Tiffany ise galiba biraz fazla yüzeyseldi.

Kapı çaldı.

Vid'in de, Dakota'nın da kıpırdamayacağı belli olsa da, "Ben bakarım" dedi Tiffany gereksizce.

O anı daha önce de yaşamış gibi hissetti kendini. Dakota'nın cumba sekisinde uzanması. Kapının çalması. Barbekü sabahı gibiydi.

"Merhaba. Ben..." Kapıdaki adam duraksadı. Bakışları Tiffany'nin vücudunda dolaştı. Tiffany'nin üstünde yoga taytı ve eski bir tişört vardı ama adam ona dansçılık günlerinde giydiği okul formasıylaymış gibi bakıyordu. Tiffany kalçasını yana atıp bekledi (açıkçası hoşuna gitmişti, keyfi yerindeydi).

Adamın bakışları tekrar Tiffany'nin yüzüne döndü.

On papel at bakalım dostum.

"Merhaba" dedi adam boğazını temizleyerek. Yirmilerinin sonlarında, çok açık tenli bir adamdı ve Tiffany'nin karşısında yanakları kızarmıştı. Çok sevimliydi. *Tamam, sana bedava olsun.*

"Merhaba" dedi Tiffany gözlerini kaçırmadan. Adamı biraz daha utandırıp utandıramayacağını görmek istemişti ve evet, belli ki yapabiliyordu. Zavallı adam şimdi kıpkırmızı olmuştu.

"Ben Steve." Elini uzattı. "Steve Lunt." Biraz sosyetik bir tipti. Kendinizi, onu taklit etmeye mecbur hissedeceğiniz kadar kurallara uygun konuşanlardan. "Amcam, büyük amcam Harry Lunt, yan komşunuzdu."

"Ah, evet." Tiffany adamın elini sıkarken duruşunu düzeltti. Kahretsin! "Merhaba. Ben Tiffany. Amcanız için çok üzgünüz."

"Şey, teşekkürler ama aslında ben onu sadece bir kere görmüştüm; çocukken" dedi Steve. "Açıkçası ödümü koparmıştı."

"Akrabası olduğunu bilmiyordum" dedi Tiffany.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hepimiz Adelaide'de yaşıyoruz" dedi Steve. Rengi normale dönmüştü. "Hem eminim siz de fark etmişsinizdir, Harry'nin pek cana yakın olduğu söylenemezdi."

"Eh" dedi Tiffany.

"Tek akrabaları bizdik. Annem elinden geleni yaptı ama Noel kartları ve telefon konuşmalarından ileri gidemedi. Zavallı annem, oturup onun azarlamasını dinlerdi."

"Biz, bütün komşular, kendimizi çok kötü hissediyoruz... farkına varmamız haftalar aldığı için." Tiffany durdu.

"Sanırım cesedi siz bulmuşsunuz" dedi Steve. "Sizin için de zor olmalı."

"Evet" dedi Tiffany. "Öyle oldu." Saksıya kusuşunu hatırladı. O saksıya ne olmuştu? Onunla bu zavallı adam mı ilgilenecekti? "Ona daha çok göz kulak olmadığımız için kendimi kötü hissediyorum."

"Kimsenin kendisine göz kulak olmasına izin vermezdi herhalde" dedi Steve. "Eğer kendinizi daha iyi hissedecekseniz, anneme sizden çok iyi bahsetmiş."

"İyi mi bahsetmiş?" Tiffany afallamıştı.

Steve gülümsedi. "Sanırım tam olarak 'yeterince iyi' lafını kullanmış. Neyse, evi satışa çıkarmadan önce biraz elden geçireceğimizi söylemek istemiştim. Umarım çok fazla gürültü veya rahatsızlık yaratmaz."

"Teşekkürler" dedi Tiffany. Kafasında kabaca Harry'nin evinin ne kadar edeceğini hesapladı. Belki bir teklif yapsa iyi olabilirdi. "Sorun olmayacağından eminim. Biz erken kalkan insanlarız."

"Tamam. Pekâlâ. Tanıştığımıza sevindim. Evdeki işlere dönsem iyi olur."

Tiffany kapıyı kapatırken Harry'nin bahçede bükülmüş beliyle ayaklarını sürüyerek dolaşması gözünde canlandı. Kendisine, "Aptal mısın?" diye bağırırken gözlerinde gördüğü öfkeyi hatırladı.

Öfke ve korku ifadelerinin birbirine bu kadar benzemesi çok ilginçti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

68

"Annem iptal etmeyecekmiş gibi görünüyor" dedi Erika. Bütün gün annesinin başının ağrıdığını, içinden gelmediğini, çok yağmur yağdığını veya "ev işi yapması gerektiğini" öne sürerek Clementine'ın ailesinin evindeki akşam yemeğine gelemeyeceğini söylemek için aramasını beklemişti. O telefon hiç gelmemişti. Birazdan Sylvia'yı almaya gidip gece için hangi kişiliğini seçtiğini göreceklerdi.

Sylvia, Clementine'ın ailesini göreceği zaman genellikle hülyalı, bohem bir karaktere bürünüyordu. Sanki bir tür sanatçıydı ve ötekiler de o sanatıyla meşgulken kızıyla ilgilenen bir çift. Diğer favori seçenek huysuz, alkolik seksi çıtırdı (Elizabeth Taylor'ı taklit ediyordu). Ne var ki Sylvia içki içmediği için su bardağını umursamaz bir zarafetle martiniymiş gibi tutup alçak, boğuk bir sesle konuşurdu.

Hangi karakteri seçerse seçsin mesele her zaman özel ve farklı olduğunu, bu yüzden de Erika'nın çocukluğunun büyük kısmını Clementine'ların evinde geçirmesinde utanç veya minnet duyulacak bir şey olmadığını vurgulamaktı.

"Ah, pekâlâ" dedi Oliver. Keyfi oldukça yerindeydi. Clementine gereken belgelerin hepsini doldurmuş, kan testini yaptırmış, tüp bebek kliniğindeki danışmanla randevusunu ayarlamıştı. Süreç başlıyordu. Bu gece masada Clementine ona bir şey uzattığında, onun kemik yapısını inceleyecek ve süper-yetenekli spermlerinin (testlere göre hareketlilik seviyeleri mükemmeldi) petri kabında yumurtalarını nasıl dölleyeceğini hayal edecekti. "Clementine'ın ailesi onu idare etmeyi bilir."

Oliver annesinin sokağına dönerken Erika'nın telefonu-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

na mesaj geldi. Bir an içi sıkıldı. "Son dakika iptalidir!" diye söylendi ama annesi eve yaklaşırlarken haber vermelerini istemek için yazmıştı.

Erika cevap yazdı: *Çok yaklaştık.*

Annesi tekrar yazdı: "Harika!! xx"

Tanrı aşkına. Çifte ünlemler ve öpücükler. Ne anlama geliyor olabilirdi?

"Komşular *Satılık* yazısını asmışlar bile" dedi Oliver arabayı park ederken. Sonra, "Vay canına!" dedi. "Kendini aşmış."

"Sana söylemiştim" dedi Erika. Annesinin ön bahçesi önceki ziyaretinde olduğu gibi duruyordu. Hatta belki daha kötü haldeydi. Hatırlayamadı.

Oliver bahçeden gözlerini alamadan, "Sanırım profesyonel yardım almamız gerekecek" dedi. "Onu bir yerlere götürüp o sırada hallederiz."

"Buna bir daha kanmaz" diye karşılık verdi Erika. Bir defa annesini hafta sonu için şehir dışına çıkarmış, evine temizlikçi çağırmış, onu tertemiz, güzel bir eve geri getirmişti. Annesi evi görünce Erika'nın suratına bir tokat atmış, bu "ihaneti" yüzünden onunla altı ay boyunca konuşmamıştı. Erika ona ihanet ettiğini biliyordu. O hafta sonu boyunca kendini bir hain gibi hissetmişti.

"Bir yolunu bulacağız. İşte, geliyor. Aman yarabbi... harika görünüyor." Oliver arabadan fırlayıp Jane Fonda'nın hayat boyu başarı ödülünü alırken giymek isteyeceği türden krem rengi, güzel bir takım elbise giymiş, elinde ahşap saplı, beyaz, büyük bir şemsiye tutan Sylvia'ya arka kapıyı açmaya koştu. Kuaföre gitmiş olmalıydı; saçları kabarık ve parlaktı. Arabaya bindiğinde Erika'nın burnuna parfüm kokusu geldi; nem, küf veya çürük kokusundan eser yoktu.

Bu bir numaraydı. En büyük numarası. Bu gece Clementine'ın ailesinin Erika'yı neredeyse evlat edinmiş olmalarının bir gerekçesi varmış numarası yapmayacaklardı. Bu gece *böyle bir şey asla olmamış* gibi davranacaklardı. Elbette hepsi de bu oyunu oynayacak, ona eşlik edecekti. Hepsi Sylvia o yepyeni güzel elbiseye uyan bir evde yaşıyormuş gibi davranacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Merhaba canım" dedi annesi alçak, kadınsı, ben-sevgi-dolu-bir-anneyim sesiyle.

"Çok hoş görünüyorsun" dedi Erika.

"Öyle mi? Teşekkürler" dedi Sylvia. "Pam'i arayıp ne getireyim diye sordum ama hiçbir şey getirmemem konusunda ısrar etti. Yemeğin Oliver'la senin şerefine olduğu gibi gizemli bir şeyler söyledi. Gerçi bundan bahsetmeyi sevmediğinizi biliyormuş ama anlaşılan ikinize sonsuza kadar minnettar kalacakmış. Tanrım, acaba bizim sevgili Pam keçileri mi kaçırdı diye düşündüm."

Oliver boğazını temizledi, Erika ise gülümsemeye çalıştı.

Doğal olarak barbeküde olanlardan annesine bahsetmemişti. Kolayca anlatılabilecek bir hikâyeydi ama Sylvia'nın ne tepki vereceğini kim bilebilirdi?

"Yan komşuda barbeküdeyken Ruby süs havuzuna düştü" dedi Erika. "Oliver'la ben bir bakıma... onu kurtardık. Kalp masajı yapmak zorunda kaldık. Şimdi iyi."

Arka koltukta bir sessizlik oldu.

"Ruby küçük olanı, değil mi?" diye sordu Erika'nın annesi duygusuz bir sesle. "Kaç yaşında? İki mi?"

"Evet" dedi Oliver.

"Ne oldu? Kimse düştüğünü görmedi mi? Annesi neredeydi? Clementine ne yapıyordu?"

"Kimse düştüğünü görmedi" dedi Erika. "Talihsiz bir kaza oldu işte."

"Yani... çıkardığınızda nefes almıyor muydu?"

"Hayır" dedi Erika. Oliver'ın direksiyona daha sıkı yapıştığını fark etti.

"İkiniz birlikte mi yaptınız?"

"Oliver masajı yaptı, ben kurtarma nefeslerini."

"Kendine gelmesi ne kadar sürdü?"

"Bir ömür gibi geldi" dedi Erika.

"Tahmin ederim" dedi Sylvia sessizce. "Tahmin ederim." Sonra uzanıp ikisinin omuzlarını sıvazladı.

"Aferin" dedi. "İkinizle de gururlandım. Çok gururlandım."

Erika da, Oliver da bir şey söylemedi ama Erika'ya ikisinin

BELONGS TO KAKTUS TEAM

de hissettiği mutluluk arabayı kaplamış gibi geldi. İkisi de ebeveyn onayına susuz bir çiçeğin suya verdiği tepkiyi veriyordu.

"Demek Küçük Bayan Mükemmel Clementine o kadar da mükemmel değilmiş!" diye carladı Sylvia tekrar arkasına yaslanırken. Muzaffer ve cadaloz bir havayla söylemişti. "Hah! Pam buna ne diyecek bakalım? *Benim* kızım torununun hayatını kurtarmış!"

Erika iç çekti, Oliver'ın omuzları düştü. Elbette anı berbat edecekti; mutlaka.

"Erika çok minnettar" dedi Clementine ifadesiz bir sesle.

"Eh, o ailenin sözde senin için yaptığı her şeyin karşılığı oldu bu, değil mi ama?"

"*Sözde* bir şey yapmadılar anne" dedi Erika. "Onların evi benim için cennetti."

Sylvia küçümser gibi gülerek, "Cennet, ha?" dedi.

"Evet, öyle. Musluklarından su akan, elektriği ve buzdolabında gerçek yiyecekleri olan bir cennet. Ah, farelerin olmadığı bir cennet. Fare olmaması güzeldi."

"Boş ver" dedi Oliver yavaşça.

"Eh, ben sadece artık onlara o kadar minnettar olmamız gerekmediğini söylüyorum yavrum, öyle değil mi? Uşaklarıymışız gibi. Onlar bizim feodal beylerimizmiş gibi. Sen o çocuğun hayatını kurtardın!"

"Evet, peki, şimdi de Clementine çocuk sahibi olabilmemiz için bize yumurtalarını bağışlıyor. Tekrar onlara minnettar olabiliriz" dedi Erika.

Bu bir hataydı. Ağzından çıkar çıkmaz hata olduğunu anlamıştı.

Bir anlık sessizlik oldu. Erika, Oliver'a baktı. Oliver artık çok geç der gibi başını sallayarak sağa dönmek üzere sinyal verdi.

"Pardon... *ne* dedin sen?" Sylvia emniyet kemeri izin verdiğince öne uzandı.

Oliver, "Lanet olsun, Erika" diyerek iç çekti.

"İki yıldır tüp bebek deniyoruz" dedi Erika. "Benim yumurtalarım... çürümüş." Senin yüzünden diye düşündü. Bozulmuş ve çürümüş şeyler içinde büyüdüğüm için vücuduma

BELONGS TO KAKTUS TEAM

mikroplar, mantarlar, her türlü habislik girdi. Hamile kalamadığını öğrendiğinde çok da şaşırmamıştı. Yumurtaları tabii bozulurdu. Şaşılacak bir şey değildi!

"Çürük değiller" dedi Oliver üzgün bir sesle. "Öyle söyleme."

"Bana tüp bebek yapmaya çalıştığınızı söylememiştin" dedi Sylvia. "Aklına mı gelmedi? Ben bir hemşireyim! Destek olabilirdim... tavsiye verebilirdim!"

"Evet, tabii" dedi Erika.

"Ne demek evet, tabii?"

"Kimseye söylemedik" dedi Oliver.

"Biz tuhaf insanlarız" dedi Erika. "Bunu biliyoruz."

"Hep çocuk istemediğini söylerdin" dedi Sylvia.

"Fikrimi değiştirdim" dedi Erika. İnsanların bunu ona hatırlatması için sözleşme imzalamıştı sanki.

"Demek Clementine yumurtalarını bağışlamayı teklif etti?" dedi Sylvia.

"Biz ondan istedik" dedi Clementine. "Ona sorduğumuzda... Ruby'nin başına bir şey gelmemişti."

"Ama bunun için yaptığına cebindeki son kuruşa kadar bahse girersin" dedi Sylvia.

"Bak, henüz hiçbir şey kesin değil" dedi Oliver. "Daha başlangıç aşamasındayız. Clementine'ın daha testler yaptırması, danışmanla görüşmesi gerekiyor..."

"Bu korkunç bir fikir" dedi Erika'nın annesi. "Kesinlikle korkunç bir fikir. Başka seçenekler olduğundan eminim."

"Sylvia" dedi Oliver.

"Torunum gerçekten benim torunum olmayacak!" dedi Sylvia.

Narsist. Erika'nın psikoloğunun tanımı buydu. Klasik bir narsist.

"Torunum Pam'in de torunu olacak" diye devam etti Sylvia. "Kızımı aldığı yetmiyormuş gibi, ah, hayır, şimdi de bununla bana büyüklük taslayacak. 'Sylvia'ya yardım etmekten çok mutluyuz.' Ne aşağılayıcı ve küstahça! Bu korkunç bir fikir! Yapmayın. Sonu felaket olacak."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu seninle ilgili değil" dedi Oliver. Erika onun sesindeki öfkeyi sezince gerildi. Oliver çok nadir öfkelenirdi ve kayınvalidesiyle her zaman çok dikkatli bir kibarlıkla konuşurdu.

"Neden gidip ondan istediniz ki?" dedi Sylvia. "İsimsiz bir bağışçı bulun. Torunumun Pam'in DNA'sını taşımasını istemiyorum. Kulakları fil gibi büyük! Erika! Ya çocuğunun kulakları Pam'inkilere benzerse!"

"Tanrı aşkına anne!" dedi Erika. "Bir yerlerde okuduğuma göre istifleme takıntısıyla ilgili de bir gen varmış. Sanırım çocuğumun istifçi olmasındansa büyük kulakları olmasını tercih ederim."

"Lütfen o kelimeyi kullanma. O kelimeden tiksiniyorum. Çok..."

"Doğru mu?" diye mırıldandı Erika.

Birkaç dakika sessizlik oldu ama Sylvia hemen boşluğu doldurdu. "Clementine ziyarete geldiğinde ne diyeceksin?" diye sordu. "Bak canım, gerçek annen geldi! Hadi, gidin birlikte çello çalın."

"Sylvia, lütfen" dedi Oliver.

"Bu doğaya aykırı, size söylüyorum. Bilim fazla ileri gitti. Sırf bir şeyi *yapabilirsin* diye yapman gerekmez."

Clementine'ın ailesinin oturduğu sokağa girdiler. Çocukken Erika'nın pisliği ve utancı arkasında bırakıp buraya yürümesi on dakika sürerdi. California tarzındaki derli toplu evin zeytin yeşili kapısının önüne yanaşırlarken Erika pencereden dışarı baktı. Sadece o zeytin yeşili kapıyı görmek bile onu sakinleştirirdi.

Oliver silecekleri durdurup kontağı kapattı, emniyet kemerini çözdü ve dönüp kayınvalidesine baktı.

"Lütfen yemekte bundan bahsetmeyelim, olur mu?" dedi. "Senden bunu rica edebilir miyim Sylvia?"

"Tabii ki bahsetmem." Sylvia sesini alçalttı. "Yine de Pam'in kulaklarına bir bakın; o kadarını söylüyorum." Kulakmemesini sıvazladı. "Benim kulaklarımsa çok zarif."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

69

"Çin, çin, çin!" Pam kaşığını su bardağının kenarına vurarak ayağa kalktı. "Dikkatinizi rica edebilir miyim?" Clementine tahmin etmeliydi. Mutlaka bir konuşma olacaktı. Elbette. Annesi hayatı boyunca konuşmalar yapıp durmuştu. Her doğum günü, her tatil, her küçük çaplı akademik, sportif veya müzikal başarı bir konuşmayla taçlandırılmıştı.

Sylvia sandalyesinde Pam'e doğru dönerek, "Ah, ne güzel. Bize şarkı mı söyleyeceksin Pam?" dedi. Sonra Clementine'a göz kırptı.

Clementine ona bakıp başını salladı. Sylvia'nın berbat bir anne olduğunu ve istifçilik sorunun yanı sıra yıllardır affedilmeyecek şeyler söyleyip yaptığını biliyordu ama ona karşı hep haince bir sevgi besliyordu. Sylvia'nın patavatsızlığı, garip yorumları, karmaşık hikâyeleri ve iğneleyici, sinsi irdelemeleri hoşuna gidiyordu. Annesi tam tersine, papazın iyi kalpli karısı gibi, her zaman son derece ağırbaşlı ve dürüsttü. Clementine Sylvia'nın kıyafetlerine özellikle bayılıyordu. Bohem bir entelektüel, bir Rus prensesi veya bir evsiz gibi görünmeyi kolaylıkla beceriyordu. (Ne yazık ki unutulmuş, karmaşık ve gereksiz görünmek için Erika'nın düğününde evsiz kılığını seçmişti.) Bu gece ise bir hanımefendi gibi görünüyordu. Banker kocasıyla birlikte şatafatlı banliyö malikânesine dönecek zannederdiniz.

"Birkaç kelime etmeme izin vereceğinizi umuyorum" dedi Pam. "Bugün burada bulunan iki insanı..." Durdu ve derin, titrek bir nefes aldı. "Ancak kahraman olarak tanımlayabilirim."

"İyi dinleyin" dedi Clementine'ın babası biraz fazla yüksek bir sesle. Normalde içtiğinden fazla içmişti. Erika'nın annesi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

onu geriyordu. Bir defa okul konserinde yanına oturmuştu ve yerel politikadan bahsederlerken Sylvia elini bacağında, açıkça "orasına... siz anlayın" (Pam böyle tarif etmişti) fazla yakın bir yere koymuş, Clementine'ın babasının "tuhaf bir ciyaklama sesi çıkarmasına" sebep olmuştu.

"Evet, onlar sessiz, alçakgönüllü, gizli kahramanlar ama ne olursa olsun kahramanlar" diye devam etti Pam.

"Ahhh." Sylvia kendisinden bahsediliyormuş gibi başını şımarık bir utançla yana yatırdı.

Erika boynu tutulmuş gibi bir omzunu döndürdü. Oliver gözlüğünü düzeltti ve boğazını temizledi. İkisi de müthiş rahatsız görünüyordu.

O gecenin erken saatlerinde Clementine, "Erika'nın annesini neden davet ettiniz?" diye sormuştu Pam'e.

"Erika'nın hoşuna gider diye düşünmüştüm" diye kendini savunmuştu Pam. "Sylvia'yı uzun zamandır görmedik. Ayrıca son zamanlarda istifçiliği iyice kötüleşti. Yardımı dokunabilir gibi geldi."

"İyi de Erika annesinden nefret ediyor" demişti Clementine.

"*Nefret* etmiyor" demişti Pam ama suratı asılmıştı. "Tanrım, herhalde onu davet etmemeliydim, haklısın. Erika onsuz daha çok keyif alırdı. İnsan doğrusunu yapmaya çalışsa da her zaman işe yaramıyor, değil mi?"

Şimdi yüzü parlayarak masadakilere bakıyordu.

"Övgü istemiyorlar. Madalya istemiyorlar. Herhalde bu konuşmayı bile istemiyorlardır!" Neşeli bir kahkaha attı.

"*Ben* madalya istiyorum" dedi Holly.

Holly'nin yanında oturan Sam, "Şşşt, Holly" dedi. Tabağındaki yemeğe neredeyse hiç dokunmamıştı.

"Yine de bazı şeylerin söylenmesi gerekiyor" dedi Pam.

Holly, "Ama ben gerçekten madalya istiyorum!" diye üsteledi.

Clementine dişlerinin arasından, "*Madalya falan yok*" diye çıkıştı.

"O zaman büyükannem neden var dedi?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Var demedi!" dedi Sam.

Erika'nın annesi tatlı bir edayla kıkırdadı.

"Erika ile Oliver'a öyle büyük bir minnet borçluyuz ki" dedi Pam, "kelimelerle tarif edilecek..."

Sylvia yüksek bir fısıltıyla Clementine'ın babasına, "Rica etsem suyu uzatabilir misin Martin?" dedi.

Pam durup kocasının herhangi bir göz kontağı kurmaktan kaçınarak acemi bir hareketle sürahiyi Sylvia'nın tarafına koymasını izledi.

"Affedersin Pam" dedi Sylvia. "Devam et. Bu arada küpelerin çok hoşmuş."

Pam şaşkınlıkla bir elini kulağına götürdü. Her zaman taktığı sade altın küpelerini takmıştı. "Teşekkürler Sylvia. Nerede kalmıştım?"

Sylvia kendine bir bardak su doldururken, "Minnet borcunuz" dedi yardımsever bir havayla.

Oliver başını arkaya atıp ilham veya kurtuluş yolu arar gibi tavana baktı.

"Evet, hah, minnet borcumuz" dedi Pam.

Clementine'ın yanındaki sandalyeye koydukları minderde oturan Ruby birden kaşığını bırakıp kafasına bir şey takmış gibi yere kaydı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Clementine.

Ruby tek elini ağzının kenarına dayayarak, "Büyükbabamın kucağına oturacağım" dedi.

Holly, "Ben büyükbabamın kucağına oturacaktım" diye pofladı. "Aslında tam da şimdi büyükbabamın kucağına oturmaya gidiyordum."

"Bir alıntı yapacağım" dedi Pam. (Her zaman yapardı.) Avuçları tavana bakacak şekilde ellerini iki yana açtı. Alıntılarını özellikle bu devlet adamı pozuyla yapmayı severdi. "*Arkadaşlar, seçtiğimiz ailedir.*"

"Kesinlikle" dedi Sylvia. "Çok doğru."

"Kimin söylediğinden emin değilim" diye itiraf etti Pam. Alıntılarını kimden yaptığını söylemeyi severdi. "Bakacaktım ama fırsat olmadı."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Üzülme Pam, sonra bakarız" dedi Clementine'ın babası.

"Oliver şimdi bakabilir!" diye teklif etti Sylvia. "Oliver! Telefonun nerede? Çok hızlıdır. Tık-tık-tık, hemen cevabı bulur!"

"Anne" dedi Erika.

"Ne?" dedi Sylvia.

"Arkadaşlar, seçtiğimiz ailedir" diye tekrarladı Pam. "Erika ile Clementine arkadaş olmayı seçtiği için çok mutluyum." Clementine'a bir bakış atıp hemen gözlerini kaçırdı. "Erika. Oliver. O günkü muhteşem davranışınız sevgili Ruby'mizin hayatını kurtardı. Size borcumuzu elbette hiçbir zaman ödeyemeyiz. Minnet borcumuz..."

"Sanırım minnet borcu konusunu geçmiştik" dedi Sylvia. "Öyle değil mi? Her neyse, duyduğum kadarıyla o borcun nasıl ödeneceği belli olmuş..."

"*Sylvia*" dedi Oliver.

Sylvia, Clementine'a yaramaz bir bakış attı. Uzanıp Oliver ile Erika'nın duyamayacağı bir şekilde, "Sen ve Oliver, ha?" dedi.

Clementine kaşlarını çattı. Anlamamıştı.

Sylvia, "Birlikte bebek yapacaksınız!" diye açıkladı. Gözleri hinlikle parlıyordu. Clementine, Erika'nın acılı ama gerekli bir tıbbi işleme katlanıyormuş gibi dişlerini sıktığını görebiliyordu.

"Erika ve Oliver. Sizi seviyoruz. Teşekkür ediyoruz. Size kadehlerimizi kaldırıyoruz." Pam kadehini kaldırdı. "Erika ve Oliver'a."

Bir kargaşa halinde herkes masada kadehini veya su bardağını bulup havaya kaldırdı.

"Şerefe!" diye bağırdı Holly. Limonata bardağını Clementine'ın kadehiyle tokuşturmaya çalıştı. "Şerefe anne!"

"Evet, şerefe. Dikkatli ol Holly" dedi Clementine. Holly'nin yine zıvanadan çıkmak üzere olduğunu görebiliyordu. Bu günlerde ne yapacağı belli olmuyordu ve şu anda fazla limonatadan sarhoş olmuştu.

"Şerefe baba!" dedi Holly. Sam duymadı. Şarap kadehini havada tutarak, Martin'in kucağında Çırpıcı'ya bir şeyler fısıldayan Ruby'ye bakıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Holly kızarak, "*Şerefe* dedim baba" dedi ve sandalyede dizlerinin üstüne kalkıp su bardağını babasının kadehine öyle hızlı vurdu ki, kadeh Sam'in elinde parçalandı.

"*Tanrım*!" Sam kurşun yemiş gibi sandalyesinden hızla fırladı. Holly'ye dönüp bağırdı. "Bu yaptığın çok fena! Sen çok fena, çok kötü bir kızsın!"

Holly korkudan sindi. "Özür dilerim baba. Kazayla oldu."

Sam, "Aptalca bir kaza!" diye kükredi.

"Tamam, bu kadar *yeter*" dedi Clementine.

"Ah, canım evladım" dedi Pam.

Sam kalktı. Elinde kan vardı. Bir an için sadece yağmurun aralıksız pıtırtısı duyuldu.

"Eline bir bakmamı ister misin?" diye sordu Sylvia.

"Hayır" dedi Sam kaba bir sesle. Elinin kanayan yerini emdi. Hızlı hızlı soluyordu. "Biraz hava almam gerek." Odadan çıktı. Sam son günlerde hep bunu yapıyordu; odadan çıkıyordu.

"Eh! Biraz dram hayatın tuzu biberidir" dedi Sylvia.

Oliver kalkıp cam parçalarını avucuna toplamaya başladı.

Erika sandalyesini geri itip kucağına vurarak, "Gel, benimle otur Holly" dedi. Holly Clementine'ın şaşkın bakışları altında sandalyesinden aşağı kayıp Erika'ya koştu.

"Sana dikkatli olmanı *söylemiştim*" dedi Clementine ama onu sırf kendi kucağına almak istediği için azarladığını biliyordu. Holly'nin, Erika'nın değil, kendi kucağında oturmasını istiyordu ve bu çocukçaydı. Bütün duyguları karmakarışık olmuştu. Seçmelere girmekten vazgeçmeliydi. İyi bir müzisyen olabilmek için yeterli duygusal olgunluğa sahip değildi. Birden acemiliğe geri dönmüş gibi yayının teller üstünde gıcırdayıp durduğunu düşündü. Gıcırdayan, sinir bozucu duygulara uygun sinir bozucu, gıcırdayan notalar.

"Tamam. Pekâlâ. Çay? Kahve?" dedi Pam. "Erika nefis çikolatalı fındıklar getirmiş. Çayın yanına çok iyi gider!"

"Ne akıllı, değil mi?" dedi Sylvia.

"Fevkaladeyim" dedi Erika.

Pam herkesin çay ve kahve siparişlerini alırken, Clementine tabakları toplayıp mutfağa götürdü. Babası, kucağında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ruby'yle onun arkasından gitti. Ruby'nin yüzüne, çocuklarda uzun bir erkeğin kucağındayken beliren o rahat üstünlük ifadesi yerleşmişti. Tombul yanaklı küçük bir sultan gibiydi.

"İyi misin?" diye sordu babası.

"İyiyim" dedi Clementine. "Sam'in kusuruna bakmayın. İş yüzünden gergin sanırım."

"Evet, yeni işi onu strese sokmuş gibi görünüyor" dedi Martin. Kucağında kıpırdanmaya başlayan Ruby'yi yere bıraktı. "Yine de bence bundan fazlası var."

"Eh, onun için zor oldu... kazadan sonra" dedi Clementine.

Hâlâ buna bir kaza diyebilir miydi, bu kendini sorumlu hissetmediğini mi gösterirdi, bilemiyordu.

"Sam, Ruby'ye göz kulak olamadığı için kendini suçluyor. Sanırım, daha doğrusu, biliyorum ki beni de suçluyor" dedi Clementine. Söylediği her şeyi olduğu gibi kabul eden babasına itirafta bulunmak, her söylediğini dikkat ve empatiyle dinleyen ama mutlaka kendi duygu süzgecinden geçiren annesine itirafta bulunmaktan kolaydı.

"Sanırım ben de onu suçluyorum" dedi Clementine. "Aynı zamanda ikimiz de birbirimizi hiç suçlamıyormuşuz gibi davranıyoruz."

"Anladım" dedi babası. "Eh, buna evli olmak deniyor. Her zaman birbirinizi bir şeyler için suçlarsınız." Mutfak dolabını açıp fincanları çıkarmaya başladı. "Bahse girerim yanlış fincanları çıkarıyorumdur." Parmak uçlarıyla iki fincanı sapından tutarak Clementine'a döndü. "Yine de bana bundan fazlası varmış gibi geliyor. İyi görünmüyor. Aklı pek yerinde değil gibi."

"*Onlar* değil Martin." Pam telaşla mutfağa girdi. "Güzel olanları çıkar." Fincanları Martin'in elinden alıp çabucak kaldırdı. "Kimin kafasında sorun var?"

"Sam" dedi Clementine.

"Ben bunu haftalardır söylüyorum" dedi Pam.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

70

"Tekrar merhaba."

Tiffany kimin konuştuğunu görmek için şemsiyesini kaldırdı. Dakota'nın formasını almak için Saint Anastasias'ın okul bahçesindeki mağazaya yürüyordu.

Yine Andrew'un karısıydı. Kim olacaktı? Murphy kanunları Dakota mezun olana kadar bu okula her adım attığında bu kadınla veya kocasıyla karşılaşmasını öngörüyordu. Öyle rahat yoktu. Olmaz! Daha da muhteşem olacaktı. Cara ile Dakota birbirlerinin en yakın arkadaşı olacaktı. Onları barbeküye çağıracaklardı. Masum kadın iyi niyetle, "Nerede tanıştınız?" diye soracaktı ve kocası göğsünü tutup kalp krizinden ölecekti (pratik!) ama Oliver yan evden koşup gelerek onu hayata döndürecekti.

"Tiffany, değil mi? Ben Lisa" dedi Andrew'un karısı. Yüzünü göstermek için yağmurdan hırpalanmış şemsiyesini arkaya doğru indirdi. Gözlerinin altında yumuşak, pembe torbalar vardı. Şemsiyesinin metal çubuklarından biri kumaştan kurtulmuş, silah gibi yüzüne doğrulmuştu.

"Muhtemelen beni hatırlamıyorsun. Bilgilendirme toplantısında yanında oturuyordum."

"Hatırlıyorum. Nasılsın?" dedi Tiffany.

"Pek iyi değilim. Bu bitmek bilmeyen yağmur başımı mahvediyor" dedi Lisa. Tiffany'yi süzdü. "*Sen* iyi görünüyorsun. Gizli bir hap filan mı kullanıyorsun?"

"Kafein" dedi Tiffany.

"Gerçekten, insanın sana bakası geliyor."

Tiffany huzursuzca güldü. Acaba, "Kocamın sırf sana bak-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

mak için neden o kadar para harcadığını anlıyorum" mu diyecekti?

"Sen de Cara'nın formasını almaya mı geldin?" diye sordu Tiffany. "Sevgili gönüllülerimiz" tarafından işletilen forma mağazası sadece kırk beş dakika açık olacaktı, "kesinlikle daha uzun değil" ve "erken gelen kapar"dı.

Lisa'nın kızının ismini hatırlaması tuhaf kaçmış mıydı? Şüpheli gelmiş miydi?

"Aslında ben formayı almıştım ama geri vereceğim" dedi Lisa. "Beş yıllığına Dubai'ye taşınıyoruz. Yani Cara, Saint Anastasias'a başlamayacak."

"Ya, bu çok..." Tiffany cümleyi bitirmek için "güzel bir haber"den daha uygun ifade aramasına rağmen, çelişkili ve anlamsız bir biçimde üzüldüğünü fark etti. Lisa'dan hoşlanmıştı. *İnsanın sana bakası geliyor.* Kim böyle bir şey söylerdi? Çok hoştu.

"Memnun musun?" dedi

"Memnun olmaya çalışıyorum" dedi Lisa. "Çocuklar küçükken yabancı ülkede yaşamıştık; fena değildi ama şimdi tekrar taşınmak için enerjim olduğunu sanmıyorum. Sidney'e iyice yerleşmiştik. Bu aniden çıktı. Çarşamba günü haber aldık; aslında bilgilendirme toplantısının olduğu gün. Kocam geri çeviremeyeceği muhteşem bir teklif almış... boktan bir şey." Eliyle ağzını kapattı. "Herhalde Katolik okulunda küfür etmemem gerekir." Yukarı baktı. "Tanrı'nın hoşuna gitmez."

"Senin söz hakkın yok mu?" diye sordu Tiffany.

"Bazı savaşlar kazanılamaz. Bu da onlardan biri. Dubai'de pek yağmur yağdığını sanmıyorum. Bu da bir şey" dedi Lisa. Birden elindeki poşeti uzattı. "Al. Senin olsun. Kapmayı başardım. Kızların bedeni aynı gibi görünüyordu. Paramı geri almak için o patırtıya giremeyeceğim. Forma mağazasını Roxanne Silverman yönetiyor. Bana hep 'Kilo mu verdin?' diye sorar. Sözde çaktırmadan, kilo vermem gerektiğini söylemeye çalışıyor."

Tiffany isteksizce poşete baktı. "Parasını veririm."

"Olmaz!" dedi Lisa. "Al. Israr ediyorum. O kadar okul parasını ödemeye gücümüz yetiyor ya."

"Lütfen" dedi Tiffany. "Bırak vereyim." Poşeti ayaklarının

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üstüne bırakıp şemsiyeyi tutarken bir yandan da çantasında cüzdanını aramaya başladı.

"Ben kaçtım. Kendine iyi bak" dedi Lisa. Hızla arkasına dönüp şemsiyesi rüzgârda yana yatarak uzaklaştı.

"Eh, teşekkürler!" diye seslendi Tiffany.

Lisa karşılık olarak şemsiyesini kaldırıp yürümeye devam etti.

Tiffany onun arkasından baktı. Zil çaldı ve en yakındaki binadan, bir martı sürüsü havalanıyormuş gibi kız sesleri yükseldi. Özel okul öğrencisi aksanlı martılar.

Tiffany, Lisa'nın kocasını düşündü.

Lisa'nın kocası kibar, tatlı dilli bir adamdı. Tiffany'ye okulunun nasıl gittiğini sorardı. En çok okul forması kostümünü seviyordu. Elindeki poşette selofan ambalajında durandan çok farkı olmayan, yeşil-beyaz ekose bir okul forması. Bu okula gelseydi kızının da giyecek olduğu forma. Lisa'nın kocası Baileys ve süt içerdi. Kız içkisi diyerek takılırdı Tiffany ona. Lisa'nın kocası cömert bir bahşiş tomarını jartiyerine sokuşturur veya daha kötüsü, bahşişleri ödül mamasıymış gibi önünde sallayarak oyun oynardı. Hadi oradan!

Lisa'nın kocası onu birkaç defa işten sonra yemeğe çıkarmıştı. Bir gün onu izlemeye gündüz gelmişti. Tiffany'nin işi bittikten sonra öğlen yemeği için uygun bir yer bulamayınca, bir otel odası tutmuş, *oda servisini çağırmıştı*. Bu Tiffany için bir aydınlanma olmuştu: Parayla dünyanı değiştirebilirsin. İşler ters gittiğinde kredi kartını sihirli değnek gibi sallayıveriyordun. Yemekten sonra o işe dönmüştü, Tiffany de bedavadan bir gece otelde kalmıştı. Üniversiteden birkaç arkadaşını da çağırmıştı. Kimse Tiffany'nin onunla yatmadığına inanmamıştı ama gerçek buydu. Sadece kulüp sandviç yiyip bir film izlemişlerdi. Andrew arkadaş gibi davranmıştı. Tiffany pekâlâ kuaförü de olabilirdi. Sadece saçını kesmek yerine ona dans etmişti. Namuslu bir ilişki gibiydi.

Belki bunun üstünden koca bir yıl geçtikten sonra, bir özel gösterinin ardından Lisa'nın kocası Tiffany'ye o kibar, sessiz havasıyla yaklaşıp *Ahlaksız Teklif* filmini izleyip izlemediğini sor-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

muştu. Şu Robert Redford ve Demi Moore'un oynadığı film. Robert Redford'ın Demi Moore'la yatmak için akıllara zarar bir para ödediği film.

Tiffany filmi izlemişti. Soruyu anlamıştı.

Adamın devamını getirmesine fırsat vermeden, "Yüz bin dolar" demişti.

Bir olasılık bırakacak kadar düşük ama hâlâ bir şaka, bir meydan okuma, bir fantezi olarak kalıp onu fahişe gibi göstermeyecek kadar yüksek bir rakam seçmişti.

Andrew tereddüt etmemişti. "Çek kabul eder misin?" diye sormuştu. "Bilmem ne holding"e ait bir çekti ve Vid'le tanıştığı açık artırmada aldığı dairenin depozitosunu karşılıyordu. Kurduğu finansal kalenin temellerini bu para atmıştı.

Vid'e hiçbir müşterisiyle yatmadığını söylüyordu –o bir dansçıydı, fahişe değil– ve bu sözüne hâlâ kendi de inanıyordu. Andrew'la olan, zengin ve yaşlı bir arkadaşla yaşanan tek seferlik bir olaydı. Bir şaka. Bir meydan okuma. Eğlencesine. Barda tanışmış olsalar, Tiffany'yi güldürmüş olsa aynısını iki içki karşılığında da yapardı. Onunla yattıktan sonra bile ilişkilerinin namuslu bir yanı olduğunu hissetmişti. Misyoner pozisyonunda, kondom kullanarak dümdüz bir seks yapmışlardı. Vid'le ilişkisi daha ahlaksızcaydı.

Daha sonra, yatakta beraber yatarlarken Andrew'un şehirde satın aldığı tek odalı daireden, güvenle, vergi avantajlarıyla ilgili bir şeylerden daha bahsettiğini hatırladı. Tiffany, onun bir "fırsat", ikisinin de yararına olacak uzun vadeli bir anlaşma önerdiğini biraz geç anlamış, kibarca reddetmişti. Andrew bu konuyu yeniden değerlendirmek isterse kendisine haber vermesini istemişti.

Yaklaşık altı ay sonra kulübe gelip özel gösteri için onu kiralamıştı. Ona ailesiyle bir yıllığına yabancı bir ülkeye taşınacağını söylemişti. Bundan kısa bir süre sonra da Tiffany okulunu bitirip dansçılığı bırakmış, ilk tam zamanlı işine girmişti.

Andrew'la birlikte olduğu dönemde, karısı hiç aklına gelmemişti Tiffany'nin. O gece Clementine arabada, "Ya eşleri?" diye sormuştu. "Çocuklarıyla eve tıkılı kalmış eşleri?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Tiffany omuz silkerek karşılık vermişti. Yüzlerini hiç görmediği orta yaşlı kadınlardan o sorumlu değildi. Kötülüklerini istemiyordu. Onlara borçlu da değildi. Büyük olasılıkla harika vücutları yoktu ama harika kredi kartları olmalıydı.

Andrew'la yaptığı anlaşma Vid'den sakladığı tek şeydi. Utanıyor değildi. Gerçekten de gerekli mi bilemiyordu, o kadar. Yine de yıllardır ne zaman ağzını açıp hikâyeyi anlatmaya kalksa içgüdüleri, *Kapa çeneni* diye bağırmıştı. Özgür ruhlu kocasının bile bazı sınırları vardı ve bu sınırları, onları aşarak öğrenmek istemiyordu.

Evet, Andrew'la olanlar hakkında hiçbir zaman utanç hissetmemişti; ta ki şimdiye kadar. Yağmurun altında, içinde bedavaya gelen pahalı okul formasının olduğu çevre dostu poşetle durmuş, yorgun, kırgın, karın bölgesi yağlanmış eşin dört çekerli Porsche'sine doğru yürümesini seyrettiği şu ana kadar. Belki bu beklenmedik Dubai işinin zamanlaması harika bir tesadüftü ama öte yandan, belki de değildi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

71

Yağmur yüzündendi.

Yağmur durmuş olsaydı, Erika bir cumartesi sabahı, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarak, kendini tutuklanmış gibi hissederek oturma odasının ortasında duruyor olmazdı. Tek fark, burada polis memurunun kendi kocası olmasıydı.

Oliver bir polis gibi görünmüyordu. Üzgün ve kafası karışmış görünüyordu. Çocukken annesiyle babası heyecanla alkolü bırakacaklarına söz verdikten sonra, evin gizli köşelerinde votka ve cin şişelerini bulduğunda da yüzünde aynı ifade mi oluşuyordu acaba? (Annesiyle babası hâlâ abartılı vaatlerde bulunmaya devam ediyordu. "Temmuzda içmiyoruz!" "Kasımda ayığız!")

Erika ehliyetini yenilemek için dışarı çıktığında olmuştu. Eve geldiğinde keyfi yerindeydi. Hafta sonuna gündelik işleri hallederek başlamayı seviyordu. Bunlar annesinin çoğunlukla yapmayı atladığı işlerdi: ödenmemiş faturalar, elektriğin ya da suyun kesileceğine dair ihtarlar, girdabın içinde kaybolup giden imzalanmamış izin kâğıtları.

Oliver onu kapıda karşıladı. "Ev su alıyor" dedi. "Çatı akıyor. Ardiyenin tavanından."

Valizlerini, kamp ve kayak malzemelerini koydukları küçük bir ardiyeleri vardı.

"Eh, dünyanın sonu gelmiş sayılmaz, değil mi?" dedi Erika ama kalbi iki kat hızla atmaya başlamıştı. İçine bir kurt düşmüştü.

Oliver her zamanki gibi hemen işe koyulmuş, ardiyedeki eşyaları koridora çıkarırken eline bir battaniyenin altında du-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ran eski ve kilitli bir valiz geçmişti. Valiz doluydu ama içinde ne olabileceğini kestirememişti. Anahtarları sakladıkları çekmecedeki işaret koyulmamış tek anahtarı bulması bir saniyesini almıştı.

İşte. Gerçekten annesinin kızı olsaydı o anahtarı asla bulamayacaktı.

"Ben de açtım" dedi Oliver. Sonra nazikçe elinden tutup Erika'yı yemek odasına götürdü. Valizin içindekileri suç mahallindeki kanıtları sergileyen bir dedektif gibi düzgün sıralar halinde yerleştirmişti. Kanıt bir. Kanıt iki.

"Sadece saçma bir alışkanlık" dedi Erika, savunmaya geçerek. Yüzünde annesininkine benzer sinsi, suçlu bir ifade belirdiğini hissederek korkuya kapıldı. "Düşündüğün buysa *istifçilik* yapmıyorum."

"Başta sıradan eşyalar olduğunu sandım" dedi Oliver. "Ama sonra Ruby'nin spor ayakkabısını tanıdım." Ayakkabıyı eline alıp avucuna bastırdı; tabanındaki renkli ışıklar yanıp söndü. "Clementine ile Sam'in ışıklı ayakkabının tekini kaybettiklerinden bahsettiğini hatırladım. Bu Ruby'nin ayakkabısı, değil mi?"

Erika konuşamayıp sadece başını salladı.

"Bu bilezik?" Zincir bileziği havaya kaldırdı. "Bu Clementine'ın, değil mi? Yunanistan'dayken ona hediye olarak aldığın bilezik."

"Evet" dedi Erika. Alerji olmuş gibi boynundan yukarı doğru kaşıntılı bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. "Hoşuna gitmemişti. Hoşuna gitmediği belliydi."

"Buradaki her şey Clementine'a ait, değil mi?" Oliver bir makası eline aldı. Clementine'ın büyükannesinin inci kakmalı makasıydı. Erika onu aldığını hatırlamıyordu bile. Parmağını Holly'nin uzun kollu, önü çilek desenli bluzuna götürdü. Onun yanında, üstünde solanahtarı olan bir bez çanta duruyordu; Clementine'ın ilk erkek arkadaşı, Fransız kornacı, ona yirminci doğum gününde hediye etmişti.

"Neden?" dedi Oliver. "Bana nedenini söyleyebilir misin?"

"Sadece bir alışkanlık" dedi Erika. Nedenini açıklayacak

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kelime bulamıyordu. "Bir tür... şey, takıntı. Orada değerli hiçbir şey yok."

Takıntı: Gerçeği güzel bir şekilde saklayan o güvenilir, saygıdeğer, psikolojik tınılı kelimelerden biri. Aklını iyice kaçırmış olduğu gerçeğini saklayan.

Ah, Erika kaçıklarla yeterince zaman geçirmişti! Boynunu kaşıdı. "Bana bunları attırma" dedi birden.

"Atmak mı!" dedi Oliver. "Dalga mı geçiyorsun? Hepsini *geri* vermek zorundasın! Clementine'a şey yaptığını söylemek zorundasın... Ne söyleyeceksin? Eşyalarını çaldığını mı? Bu mu? Kleptomani sorunun mu var? Yoksa... Tanrım, Erika, mağazalardan da çalıyor musun?"

"Tabii ki çalmıyorum!" Yasalara aykırı bir şey yapması mümkün değildi.

"Clementine da delirdiğini düşünüyor olmalı."

"Eh, gerçekten de biraz daha derli toplu, düzenli olması gerekiyor" diye başladı Erika. Nedense bu söz, Oliver'ı, kenarında dengede durmaya çalıştığının farkında olmadığı bir uçurumdan aşağı atmış gibi oldu.

"Tanrı aşkına, sen neden bahsediyorsun! *Onun eşyalarını çalan bir arkadaşa ihtiyacı yok!*" diye bağırdı Oliver. Gerçekten bağırdı. Daha önce ona hiç bağırmamıştı. Hep onun yanında olmuştu.

Erika yaptığının pek normal bir şey olmadığını anlıyordu elbette. Bu, tırnaklarını yemek veya burnunu karıştırmak gibi tuhaf, tatsız bir huydu ve kontrol edilebilir bir seviyede tutması gerektiğini biliyordu ama bir yanı her zaman Oliver'ın bunu bir şekilde anlayacağını, en azından onunla ilgili her şeyi kabullendiği gibi kabulleneceğini sanıyordu. *Annesinin evini* biliyordu ve onu yine de seviyordu. Onu hiçbir zaman diğer kocaların karılarına yaptığı gibi küçük şeyler yüzünden eleştirmemişti. "Kadın bir mutfak dolabı kapağını kapamayı beceremiyor" derdi Sam, Clementine için. Oliver diğer insanların yanında Erika için böyle şeyler söylemeyecek kadar ona bağlı bir kocaydı ama şu anda biraz öfkelenmiş gibi değil, aklı tamamen başından gitmiş gibiydi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Erika'nın gözlerine yaşlar dolarken oda bulanıklaştı. Oliver onu terk edecekti. Deliliğini sadece tek bir valizde saklamayı denemişti ama bir gün onu terk etmesinin kaçınılmaz olduğunu içten içe hep hissetmişti. Şimdi işe yaramaz, eskimiş güzellikleriyle ortaya serilmiş bu eşyalar her şeyi kanıtlıyordu: O da annesi gibiydi.

İçinde bir öfke dalgası kabardı. Öfkesi, belirsiz bir sebeple Clementine'a yönelikti.

"Eh, şey, o kadar da harika biri değil. Clementine o kadar harika değil" dedi titreyerek, aptalca ve çocukça bir tavırla ama ağzından çıkanları kontrol edebilecek gibi değildi. "Barbeküde Sam'e söylediklerini bir duysaydın. Üst kata çıktığımda istemeden duydum! Yumurtalarını bize bağışlama fikrinden nasıl 'tiksindiğini' söylüyordu. Kullandığı kelimeye bak. *Tiksinmek*!"

Oliver ona bakmadı. Masadan bir dondurma kaşığını alıp mekanizmasını kurcalamaya başladı. Sapında bir kutup ayısı resmi vardı. Erika onu geçen yaz, sıcak bir günde, "Yıldızların Altında Senfoni" konserinin ardından Clementine'ın arka bahçesinde dondurma yerlerken el çantasına atmıştı. O gün bir tüp bebek denemesinin daha başarısız olduğunu öğrenmişti ama bunun tüp bebekle bir ilgisi yoktu. Koleksiyonunun ilk parçası, Clementine'ın Fiji tatilinden getirdiği deniz kabuğundan bir kolyeydi; bunu henüz on üç yaşındayken almıştı. O neredeydi? İşte, oradaydı. Erika uzanıp kolyenin külçe gibi ağır dokusunu avucunda hissetmeyi çılgınca istedi ama kendini tuttu.

"Bana neden söylemedin?" dedi Oliver.

"Bunu mu? Çünkü tuhaf ve yanlış olduğunu biliyorum..."

"Hayır. Neden bana duyduklarını söylemedin?"

"Bilmiyorum." Duraksadı. "Sanırım utandım... En yakın arkadaşımın benim hakkımda böyle düşündüğünü bilmeni istemedim."

Oliver dondurma kaşığını masaya bıraktı. Dudaklarında beliren belli belirsiz yumuşama, Erika'nın dizlerinin bağının çözülmesine yetti. Bir sandalye çekip oturdu ve Oliver'a, onun yeni çıkmaya başlayan sakallarına baktı. Yıllar önce *squash* turnuvası skor tablosunu tutmak için ilk kez yan yana oturdukları

BELONGS TO KAKTUS TEAM

zamanı hatırladı. Oliver tertemiz tıraşı, ince çizgili gömleği ve gözlüğüyle tam bir inek öğrenciye benziyordu. Tıpkı Erika gibi, doğru ve adil bir şekilde yapılmasını istediği için işi fazla ciddiye alarak tabloyu çatık kaşlarla inceleyip durmuştu. Ona bakarken Erika'nın aklından bir düşünce geçivermişti. Clark Kent gibi görünüyordu ama belki gerçekten de Süpermen'di.

Oliver masada karşısına oturup gözlüğünü çıkardı ve gözlerini ovuşturdu.

"Ben senin en yakın arkadaşınım Erika" dedi üzgün bir sesle. "Bunu bilmiyor musun?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

72

"Geçen akşam bizimkilerdeki akşam yemeği için üzgünüm" dedi Clementine, Erika'ya kahvesini uzatırken. Clementine'ın orijinal (ama çalışmayan) şöminesi, vitraylı yuvarlak penceresi ve geniş döşeme tahtaları olan oturma odasındaydılar.

Clementine ile Sam bu odayı ilk gördüklerinde, emlakçının arkasından birbirlerine memnun bakışlar atmışlardı. Bu odanın bir karakteri vardı ve tam onlara göreydi. (Diğer bir deyişle, Erika ile Oliver'ın tercih edeceği tarzda "modern, steril, ruhsuz" bir yer değildi. Clementine kendi karakterinin, Erika'nın karakterine karşı ürettiği tepkiden öte bir şey olmadığından şüphelenmeye başlıyordu. Sen öyleysen, o zaman ben de böyleyim.)

Şu anda oturma odası pasaklı, karanlık ve çok rutubetli görünüyordu. Clementine havayı kokladı. "Rutubet kokusunu alıyor musun? Her yerde küf çıkıyor. Çok iğrenç. Şu yağmur bir an önce kesilmezse ne yapacağımızı bilmiyorum."

Erika kahve fincanını ellerini ısıtmak ister gibi iki avucunun arasına aldı.

"Üşüdün mü?" Clementine ayağa kalkmaya davrandı. "İstersen sana..."

"İyiyim ben" dedi Erika kısaca.

Clementine tekrar yerine oturdu. "Hatırlıyor musun? Burayı alırken bina raporunda rutubet sorunu olduğu yazıyordu. Sen iyi düşünmemizi söylemiştin ama ben, rutubet kimin umurunda, havasındaydım. Eh, haklıymışsın. Gerçekten sorun oldu. Şimdi tamirat gerekecek. Hani bunun için bir söz vardı..."

Sustu. Kendinden o kadar sıkılmıştı ki cümleyi tamamla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

maya bile tenezzül etmedi. Zaten hepsinin kendini aklama çabasından başka bir şey olmadığı ortadaydı. Ben sadece senden şikâyet ederken sen çocuğumun hayatını kurtardın. Bütün iyilikler sende, bütün kötülükler bende ama kendimi cezalandırarak fazladan biraz kredi puanı alabilir, suçumu itiraf ederek de cezamda indirim sağlayabilirim herhalde.

"Annenlerdeki yemek güzeldi" dedi Erika. "İyi vakit geçirdim."

"Ya? İyi" dedi Clementine. Şimdi kendini kötü hissediyordu. Erika'nın, kendisi için verilen kahramanlık yemeğine layık olmadığını kastetmek istememişti. "Demek istediğim; bardağın kırılması, Sam'in çıkıp gitmesini filan..."

Yine sözünü tamamlamadan kahvesini yudumladı ve Erika'nın neden geldiğini açıklamasını bekledi. Gün içinde arayıp uygunsa gelmek istediğini söylemişti. Zamanlaması kötü olmuştu. Sam, Clementine'ın seçmelere çalışabilmesi için kızları sinemaya götürmüştü. Seçmelere sadece on gün kalmıştı. Clementine artık gün sayıyordu ama Erika'yı elbette geri çevirmemişti. Yumurta bağışının ikinci aşamasıyla ilgili bir şey konuşacağını düşünmüştü.

Erika başıyla Clementine'ın köşede duran çellosunu işaret etti. "Çellon yağmurlu havadan etkilenmedi mi?"

Çelloya, onu aşağılık kompleksine sokan çok çekici bir arkadaşmış gibi hafif bir ihtiyatla bakardı hep.

"Kurt sesiyle her zamankinden çok sorun yaşıyorum" dedi Clementine.

"Kurt sesi mi?" diye tekrarladı Erika dalgın dalgın.

Clementine şaşırmıştı. Çellosundaki kurt sesinden Erika'ya daha önce bahsettiğinden emindi. Erika genellikle böyle şeyleri hatırlardı; özellikle olumsuz bir şey olduğu için. Kötü haberlere bayılırdı.

"Çelloların çoğunda olur; sorunlu bir ses gibi düşün. Sanırım en kolay böyle açıklanabilir. Korkunç bir ses çıkarır; havalı matkap veya oyuncak tabanca gibi" dedi Clementine. "Bir süre kurt sesini önleyici aygıt kullandım ama sonra titreşimi ve tonu kaybediyormuşum gibi gelince çıkardım. İdare ediyorum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sadece dizlerimle çelloyu biraz sıkmam gerekiyor. Bazen de yayı, kurt sesini kapatacak şekilde ayarlıyorum…"

"Ah tamam, evet. Hatırladım. Sanırım daha önce bahsetmiştin" dedi Erika. Ardından aniden konuyu değiştirdi. "Bu arada, aklıma gelmişken, geçen gün Ruby'nin bir ayakkabısını bizim evde buldum."

Erika, Ruby'nin kayıp ışıklı ayakkabısının tekini çantasından çıkarıp sehpaya koyunca ışıkları yanıp söndü. Karanlık odada iyice parlak görünüyordu.

"İnanamıyorum!" Clementine ayakkabıyı alıp inceledi. "Bu lanet olası ayakkabı için her yeri altüst ettik. Sende miymiş? Sizin eve gelirken giydirdiğimi hatırlamıyorum bile…"

"İyi. Neyse, bir şey konuşmak için geldim" dedi Erika. "Yumurta bağışıyla ilgili."

"Tabii" dedi Clementine görev bilinciyle. Ayakkabıyı kucağına koydu. "Biliyorsun, danışmanla randevum…"

"Fikrimizi değiştirdik" dedi Erika.

"Ya!" Clementine'ın aklı karıştı. Bu, beklediği en son şeydi. "Nasıl yani? Ben gerçekten memnuniyetle…"

"Kişisel sebepler" dedi Erika.

"Kişisel sebepler mi?" Böyle cümleleri insan müdürüyle konuşurken kurardı.

"Evet. Kan testleriyle filan zamanını aldığımız için üzgünüm" dedi Erika. "Özellikle de seçmelerin yaklaşırken."

"Erika" dedi Clementine. "Neler oluyor?"

Erika'nın yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Bir şey yok" dedi. "Sadece devam etmek istemiyoruz."

"Çünkü…" Clementine kendini kusacak gibi hissetti. "Barbekü günü Sam'le konuştuklarım yüzünden mi? İlk başta sizin, şey… ricanız konusunda ne hissedeceğimi bilemedim. Kulak misafiri olup yanlış yorumlamış olabilirsin…"

"Ben bir şey duymadım" dedi Erika.

"Duydun" dedi Clementine.

"Evet, duydum ama önemi yok. Sebep bu değil." Clementine'a baktı. Gözleri, asık yüzüne rağmen samimi ve dürüst görünüyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Üzgünüm" dedi Clementine. "Gerçekten üzgünüm."

Erika belli belirsiz omuz silkti.

"Şimdi yapmak istiyorum" dedi Clementine. "Sadece Ruby yüzünden değil. Kararımı verdim. İçimden yapmak geliyor."

Erika bunun yalan olup olmadığını merak etti.

Belki doğruydu. Belki de annesi gibi cömert biri olmaya çalışıyordu.

"Gerçekten yapmak istiyorum" dedi Clementine.

"Bu benim kararım değil" diye karşılık verdi Erika. "Başka seçenekleri değerlendirmeyi Oliver istiyor."

"Ya?" dedi Clementine. "Neden?"

"Kişisel sebepler" dedi Erika yine.

Erika, Oliver'a kulak misafiri olduğu konuşmayı anlatmış mıydı? Ona her zaman nazik davranan, çocuklarını gördüğünde yüzü aydınlanan, iyiliksever, onurlu Oliver'ın her şeyden haberi olduğunu düşününce Clementine'ın ağlayası geldi. Oliver'ın Ruby'yi hayata döndürdüğü anda çıkardığı ses aklına geldi: rahatlamanın verdiği o hayvansı inilti.

Kahvesini sehpaya bırakıp koltuktan kalktı ve Erika'nın önünde diz çöktü. Ayakkabı yere düştü. "Erika, lütfen bunu yapmama izin ver. Lütfen."

"Kes şunu!" dedi Erika. Afallamış gibiydi. "Kalk ayağa! Bana annemi hatırlatıyorsun. Tam onun yapacağı şey bu. Bu arada ayakkabı kanepenin altına kaçtı. Yine kaybedeceksin."

Sesi huysuz ama bir şekilde canlıydı. Yanaklarına yeniden renk gelmişti.

Clementine ayakkabı tekini bulup tekrar yerine oturdu. Kahvesini aldı, bir yudum içti ve fincanın üstünden Erika'yla göz göze geldi.

"*Idiot*" dedi Erika.

"*Dummkopf*" diye mırıldandı Clementine fincanının üstünden.

"*Arschlich*" diye yapıştırdı Erika. "Yok. Öyle değildi. *Arschloch*."

"İyiydi" dedi Clementine. "Seni koca *Vollidiot*."

Erika gülümsedi. "Onu unutmuştum" dedi. "Ayrıca bu arada, *verpiss dich*."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sen defol git" dedi Clementine.

"'Siktir' demek olduğunu sanıyordum" dedi Erika.

"Sen daha iyi bilirsin" diye karşılık verdi Clementine. "Notların benden yüksekti."

"Çok doğru" dedi Erika.

Clementine gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını durdurdu; gözyaşlarının kahkahadan mı, üzüntüden mi kaynaklandığını bilemiyordu. Bu çok tuhaftı, çünkü her zaman kendini Erika'dan sakladığını, ilişkilerin yetişkinlere uygun bir tarzda (e-postalar, telefonlar, içkiler, yemekler ve herkesin anladığı şakalaşmalar) yürüdüğü "gerçek" arkadaşlarının yanında çok daha doğal davrandığını düşünürdü. Ama şu anda o arkadaşlarının hiçbirinin onun çıplak, çirkin, çocuksu tarafını Erika gibi bilmediğini hissediyordu.

"Her neyse, işin aslı şu anda kararsızım" dedi Erika. Başını geri atıp kahvesini tek bir yudumda içti. Bu da tuhaflıklarından biriydi. Kahveyi içki fondipler gibi içiyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Herkesin hatırlattığı gibi, biliyorsun, hiçbir zaman çocuk sahibi olmayı özellikle istemedim. Bu yüzden bu konuda kararları Oliver veriyor. Ben kendimi kararsız hissediyorum." "Kararsız" kelimesini yeni öğrenmiş gibi mümkün olduğunca sık kullanmaya çalışıyordu. Parmağını uyarır gibi Clementine'a doğrulttu. "Bu arada, kararsızlığım aramızda kalacak."

"Evet, tabii ama gerçekten çocuk istemiyorsan ona söylemelisin! Sırf o istiyor diye çocuk yapmamalısın. Bu senin seçimin!"

"Evet ve ben evliliğimi seçiyorum" dedi Erika. "Benim seçimim bu: Evliliğim." Ayağa kalktı. "Oliver çocuk hayal ediyor, ben de hayalinden vazgeçmesine sebep olmayacağım." Çantasını aldı. "Ah, bu arada!" Ses tonu değişmiş, kibarlaşmıştı. "Geçen gün eski bir hatıra kutusuna bakarken bu kolyeyi buldum. Galiba senindi."

Deniz kabuğundan yapılmış aşırı çirkin kolyeyi çıkarıp gösterdi.

"Benim değil" dedi Clementine. "Ben o kolyelerden nefret ederim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben oldukça eminim. Eh, belki de yanılıyorumdur." Erika kolyeyi çantasına geri koyacakken, "Belki kızların hoşuna gider" dedi.

Clementine'a bu çok önemliymiş gibi tuhaf, delici bakışlarla bakıyordu. Ne tuhaf kadındı. Clementine, "Elbette. Teşekkürler" diyerek kolyeyi aldı. Kızların oynamasına izin vermeyecekti. Temiz görünmüyordu, boyunlarına dikenli tel takmaktan farkı yoktu.

Erika üstünden bir yük kalkmış gibi rahatlamış görünüyordu. "Sana iyi çalışmalar. Seçmelere on gün kaldı, değil mi?"

"Evet" dedi Clementine.

"Nasıl gidiyor?"

"Pek iyi değil. Odaklanmakta zorlanıyorum. Bütün olanlardan sonra –Sam'le– biz... eh, biliyorsun işte."

"Öyleyse kolları sıvama zamanı" dedi Erika canlı bir sesle. "Bu *senin* hayalin *Dummkopf*."

Sonra yağmurun altında, havaya uygun ayakkabılarıyla uzaklaşarak gitti. Veda öpücüğü veya sarılması yoktu; böyle şeyler yapmazlardı. Almanca hakaretler onların öpüşüp sarılmasıydı.

Kurtuldun, diye düşündü Clementine fincanları toplarken. Her gün iğne yok. Dün izlediği, "Demek yumurtalarınızı bağışlamayı düşünüyorsunuz!" videosunu düşündü. İyiliksever, cömert kadının, vücudu daha fazla yumurta üretsin diye ilaç dolu şırıngayı karnına neşeyle batırışını dehşet içinde izlerken kendi karnının nasıl kasıldığını hatırladı.

Çellosunu alıp oturdu, kromatik diziyi çalışmaya başladı. Son birkaç gündür zihninde oluşan bir görüntü vardı: Ruby'nin badem gözlerine ve Oliver'ın simsiyah saçlarına sahip küçük bir erkek çocuğun görüntüsü.

Görüntü suyun üzerindeki bir yansıma gibi titreyip kayboldu.

Tanrı aşkına Clementine, ne *cesaretle*! Yayına daha sıkı yapıştı. Görüntü mantıklı bile değildi, çünkü Ruby'nin gözleri Sam'e çekmişti.

İşte yine o kurt sesi. Öyle feci bir sesti ki, Clementine dişle-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

rinin kamaştığını hissediyordu.

Sam, müzisyen olduğu için seslere aşırı duyarlı olduğunu söylerdi ama Clementine öyle olduğunu sanmıyordu. Hatta şaşırtıcı biçimde duyarsız olduğunu düşünüyordu. Dişlerinde hissedebildiği sadece birkaç ses vardı: Kurt sesi, Ruby canını sıktığında Holly'nin bastığı tiz çığlık ve Macmasters Plajı'ndaki ortalığı inleten köpekbalığı alarmı.

Birden aklına o köpekbalığı alarmını son kez duyduğu tatil geldi. On üç yaşındaydı. Alarm çalmaya başladığında Clementine ile Erika sörf yapıyorlardı. Erika iyi bir yüzücüydü; Clementine'dan çok daha iyi. Clementine alarm yüzünden (o *ses*) paniğe kapılmış, kıyıya gitmeye çalışırken sörf tahtasından kaymış, Erika da onu kolundan yakalamıştı. Clementine kolunu çekerek, "İyiyim ben" diye çıkışmıştı. İki haftadır biriktirdiği müthiş bir öfkeyle doluydu ama sonra, sadece bir saniye sonra bacağına kaygan, tuhaf bir şeyin dokunduğunu zannedip içgüdüsel bir hareketle Erika'ya tutunmuştu. Erika sakince, "Bir şeyin yok" diyerek onu yatıştırmıştı. Clementine hâlâ Erika'nın kendisini tutan ıslak kolunu hatırlıyordu. Tuzlu suyun elmas gibi parladığı incecik beyaz bileğinde üç kırmızı ısırık izi vardı. Bitler Erika'nın evinden mevsimler gibi gelip geçiyordu.

Clementine yayını indirip Erika'sız hayatının nasıl olacağını düşündü. Her seferinde bir suçluluk duygusunun takip ettiği öfke patlamaları olmadan. Sadece iki notalı bir melodi: Öfke, suçluluk, öfke, suçluluk... Yayını alıp kurt sesini tekrar tekrar çıkarmaya başladı; ta ki ses onu öfkelendirene, kulak kanalından geçip kulak zarında titreşerek beynine süzülene ve alnının ortasında zonklayana kadar.

Durdu.

"Şu kurt sesine katlanmak zorunda değilsin" demişti Ainsley. "Çellona bir baktır."

Kurt sesini önleyen aygıtı ilk denediğinde rahatlamıştı. Kurtla beraber başka bir şeyin de kaybolduğunu anlaması biraz zamanını almıştı. Ses, önceki kadar zengin değildi. Sesler bir şekilde dağılmış, odağını kaybetmişti. İnsan ilk kez antidepresan aldığında da böyle mi oluyor, diye merak etti. Acılarının yanı sı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ra diğer şeyler de yavanlaşıp silikleşiyor muydu?

Sonunda kurt sesinin, ödemesi gereken bir bedel olduğuna karar vermişti; çellosunun kıvrımlarında saklanan yüzyılların sesine karşılık bir bedel.

Belki Erika onun kurt sesiydi. Belki de o olmasa, Clementine'ın hayatında görünmez ama çok önemli bir şey eksik olurdu: belli bir zenginlik, belli bir derinlik.

Ya da belki olmazdı. Belki de Erika olmasaydı hayatı *harika* olurdu.

Clementine karnının acıktığını fark etti. Çellosunu kenara koydu, mutfağa giderken o korkunç, kaba saba deniz kabuğu kolyeyi alıp çöpe attı. Buzdolabını açıp bir kutu yoğurt çıkardı. Bir kaşık almak için çekmeceyi açtığında gördüğü ilk şey Sam'in geçen gece aradığı dondurma kaşığı oldu. Erkekler. Büyük olasılıkla başından beri orada, gözünün önünde duruyor olmalıydı.

Yoğurdu açıp ağzına bir kaşık attı. Gerçekten çok güzeldi. Reklamda söylendiği gibi kaymaklıydı. Clementine reklamlara şüpheyle yaklaşıyordu ama bu gerçekten çok güzel bir yoğurttu. Oruç tuttuktan sonra yenen ilk yiyecek gibi lezzetli gelmişti.

Clementine oruç tutmuyordu.

İçinde gitgide büyüyen bir his vardı. Şiddetlenen bir his. Kaşığı yoğurda daldırarak daha da hızla yemeye başladı. Stravinsky'nin *Bahar Ayini*'nin açılış notalarını düşündü. Fagotun tiz sesini. İnişli çıkışlı tuhaf melodinin açılmasını. Parçayı dinlemek istedi. Parçayı çalmak istedi, çünkü o anda tam olarak böyle hissediyordu. Göğsünde bir şey sanki döne döne yükseliyordu. Yoğurda bir şey mi katmışlardı acaba? Yoksa sadece yumurtalarını bağışlama konusunda gönüllü olmasına rağmen *yapmak zorunda kalmamasının* verdiği rahatlık mıydı? Eylemsiz fedakârlık; bundan iyisi olamazdı!

Olanlar yüzünden çektikleri artık yetmez miydi? O akşamüstünü hiç unutmayacaktı ama kendini affedebilirdi. Sam'i affedebilirdi. Sam bu yüzden evliliklerini bitirmek isterse, onu ölmüş sayıp arkasından yas tutabilirdi ama lanet olsun; atlatacaktı, yaşayacaktı. Ruhunun tam merkezinde küçük, kırılmaz

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bir taş; soğuk, sağlam bir savunma mekanizması olduğunu düşünürdü her zaman. Çocukları için canını verirdi ama sadece onlar için. Bir hatanın, bir yanlış kararın hayatını belirlemesine izin vermeyecekti. Ruby iyiyken, önünde bir hayat varken olmazdı.

Erika'nın söyledikleri aklına geldi: "Bu *senin* hayalin *Dummkopf*."

Bu iş onundu. Bu iş ona aitti. Boş yoğurt kutusunu attı, parmaklarını yaladı, çellosuna geri döndü; bu sefer teknik çalışmak için değil, müzik yapmak için. Yolda bir yerlerde, amacının sadece müzik olduğunu, müziğin verdiği o saf, basit mutluluk olduğunu unutmuştu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

73

"Adam hırsızlık yapacak!" diye bağırdı Holly yüksek sesle.

"Şşşt!" dedi Sam. Sinemada Holly'yi susturmak mümkün değildi.

"Ama yapıyor, bak!"

"Haklısın ama..." Sam parmağını dudaklarına götürdü. Gerçi kimin umurundaydı? Sinema salonu yerinde durmayan, geveze, yağmurdan çılgına dönmüş çocuklar ve bitkin düşmüş anne babalarla doluydu.

Holly ağzına bir avuç patlamış mısır atıp gözlerini animasyon filmin kırpışan renklerinden ayırmadan arkasına yaslandı. Ruby, Sam'in diğer yanında başparmağını emerek Çırpıcı'nın tellerini okşuyordu. Gözleri kapanıyordu. Birazdan uykuya dalacak ve film sona ermeden beş dakika önce uyanıp bir daha göstermelerini isteyecekti.

Sam normalde iyi animasyonları izlemeyi severdi ama bu seferkinin neyle ilgili olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. İşyerini düşünüyordu. Böyle boş viteste gitmeye daha ne kadar devam edebilirdi, bilmiyordu. Hâlâ "işin temellerini öğrenen" yeni müdürdü ama artık öğrenmiş olması gerekiyordu. Departmanının başkanı dün sırılsıklam giysilerine alaycı bir bakış atıp, "Bir şemsiyeye yatırım yapmanın vakti gelmiş olabilir" demişti. Yakında çuvallayacaktı. Birisi çıkıp, "Şu yeni müdür *hiçbir şey yapmıyor*" diyecekti.

İşe koyulma zamanı geldi de geçiyor Sam. Artık bunları aşman, kolları sıvaman, kapının önüne lanet olası bir şemsiye koyman gerek. Bugünlerde böyle küçük şeyler neden bu kadar olanaksız görünüyordu? Ruby'nin minik başı Sam'in kolu-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

na düşmüştü. Sam aralarındaki kolçağı kaldırınca iyice babasına sokuldu.

Clementine hayatına devam etmeye başlamıştı. Vid, Tiffany ve Dakota'nın ziyaretinden sonra onda bir şeylerin değiştiğini fark etmişti. "Onları gördükten sonra kendimi daha iyi hissettim" demişti. "Sen de öyle hissetmedin mi?" Sam'in içinden bağırmak gelmişti. "Hayır! Daha kötü hissettim! Çok daha kötü hissediyorum!"

Ona gerçekten bağırmış mıydı? Hatırlayamıyordu. Bağıran bir adam olmaya başlamıştı; ilerleyen yaşla birlikte yumuşamadan önceki babası gibi.

Koltuğunda dikleşti.

Holly, fısıltı ile bağırma arası bir sesle, "Kıpırdanıp durma" dedi.

"Pardon" dedi Sam. Patlamış mısır tereyağı aromalı karton gibiydi ama yemeden duramıyordu.

Evet, kesinlikle Clementine'da bir değişiklik vardı. Daha önce olmayan bir sabırsızlık, bir kırılganlık. Gerçi kırılganlık hassasiyeti çağrıştırıyordu ama Clementine hassas görünmüyordu; bıkmış görünüyordu. Ruby'nin başına gelen kazayı artık arkasında bırakmak istiyordu ve haklıydı. Üstünde daha fazla durmanın, tekrar tekrar düşünmenin anlamı yoktu. Sam ilişkilerinde duygusal açıdan kendini çabuk toplayanın hep kendisi olduğunu düşünürdü. Olayları fazla büyüten, örneğin seçmeler gibi küçük meseleler hakkında histeri seviyesinde dramatikleşen Clementine olurdu. Gerçi küçük bir mesele değildi; çok önemli ve sinir bozucuydu. Bunu anlayabiliyordu ama eskiden Clementine bu yüzden kendini yiyip bitirirdi. Sam bir defasında Holly'nin Ruby'ye, "Annem seçmeler hastası olmuş" dediğini duymuştu. Çok gülmüştü, çünkü tam olarak öyleydi. Seçmeler onu virüs gibi hasta ediyordu.

Yine de kariyerinin en önemli seçmeleri olmasına rağmen bu sefer durum değişmiş görünüyordu. Clementine konusunu bile açmıyordu. Sadece çalışıyordu. Sam seçmelerin çok yakında olduğunu bilse de tam tarihinden haberi yoktu. Eskiden seçmelere ne kadar kaldığını günü gününe bilirdi, çünkü tekrar

BELONGS TO KAKTUS TEAM

seks yapmaya başlayabileceği tarih oydu. Gerçi bu çok uzun zaman önceydi. Seksin karmaşık bir mesele olmaya başlamasından önce, denklemin doğal, normal bir parçası olduğu zamanlar. Seksin böyle karmaşıklaşması çok tuhaftı, çünkü yıllar boyunca ilişkilerinin *en az* karmaşık kısmı olmuştu. Hiç değişmeyeceğine de bahse girebilirdi.

En başından, ilk seferlerinden beri hep çok doğal ilerlemişti. Vücutları ve istekleri mükemmel bir uyum içindeydi. Seksin iyiye gitmeden önce başta biraz garip olacağını bilecek kadar ilişki yaşamıştı ama Clementine'la başından itibaren *iyi* gitmişti. İlişkilerinde başka tehlike sinyalleri vardı. Sam müzikten anlamıyordu, Clementine ise daha önce müzisyen olmayan biriyle hiç çıkmamıştı. Sam büyük bir aile istiyordu ama Clementine tek çocukla yetinebilirdi. Yine de cinsel ilişkilerinde herhangi bir tehlike sinyali yoktu. Hatta Sam o genç, nahif, sersem zamanlarında, muhteşem cinsel uyumlarının birbirleri için yaratıldıklarının kanıtı olduğunu düşünürdü. Çünkü seks, *gerçekten* ve *tüm çıplaklığıyla* kendileri oldukları zamandı. Gerisi detaydı.

Sam ile Clementine hiçbir zaman seks hakkında konuşmaya ihtiyaç duymamıştı. Evliliğin ucundan döndüğü bir önceki kız arkadaşı Daniella'dan sonra bu büyük bir rahatlık olmuştu. Daniella seks hayatlarını masaya yatırıp incelemeyi seviyordu. Her sevişmelerinden sonra hemen sorguya girişiyordu: Bir dahakinde daha iyi sonuçlar almak için ne yapabiliriz? (Daniella işletme danışmanıydı.) Kahvaltı masasında, "Dün akşam sana sakso çekerken..." diye söze girmekten hiç çekinmezdi. Sam'in lokması boğazına dizilir, papazın çırağı gibi kızarırdı. ("Ne tatlı!" diye haykırırdı Daniella.)

Clementine'la cinsel hayatlarında biraz gizem olmasını seviyordu. Konuya biraz utangaç bir saygıyla yaklaşıyorlardı. Seks aralarındaki güzel bir sır gibiydi.

Yine de Daniella belki başından beri haklıydı. Belki de Clementine'la çöküşlerini hazırlayan, o lanet saygı olmuştu. Cinsel hayatları yavaş yavaş değişip acele bir formaliteye dönüştüğünde nasıl konuşacaklarını bilememişlerdi. Clementine'ın artık sevişmekten hoşlanıp hoşlanmadığını bile çözemiyordu (ve

BELONGS TO KAKTUS TEAM

cevap olumsuzsa duymak istemiyordu). "Performans" fikri sık sık aklına gelir olmuştu. Her şey hâlâ olması gerektiği gibi işliyordu ama artık kendini o eski erkek arkadaşlarla kıyaslamaya başlamıştı; müzik yeteneği bir şekilde cinsel yeteneği gösteriyormuş gibi.

Büyük olasılıkla önemli bir durum olmadığını biliyordu. Çocuğu olan herkes bunu yaşıyordu. Son derece yaygın bir durumdu. Kendi kendine, mutlaka bir uyanış olacağını söylüyordu. Kızların uyku saatleri düzene girdiğinde. Kendileri bu kadar yorgun ve stresli olmadıklarında. O uyanışı iple çekiyordu.

Nihayet o barbekü akşamında, Tiffany onlara yanlışlıkla kapadıkları kapının anahtarını sunuyor gibi gelmişti. "*Tekrar muhteşem seks için bu taraftan çocuklar!*" diye seslenen göz kamaştırıcı bir sirk yıldızı gibiydi. Birden her şey tekrar çok kolay görünmüştü. Bunu Clementine'ın yüzünde de görmüştü. Clementine de onun yüzünde.

Ardından evren, bencillikleri yüzünden onları hayal edilebilecek en acımasız şekilde cezalandırmayı uygun görmüştü.

Erika ile Oliver'ın Ruby'yi sudan çıkarışı tekrar gözünün önüne geldi. Her gün onlarca kez geliyordu. Yüzlerce kez. Hiçbir zaman atlatamayacaktı. Bunun bir yolunu bulamıyordu. Hiçbir *çözümü* yoktu. Bir şeyleri değiştirmesi gerekiyordu. Düzeltmesi gerekiyordu. Bozması gerekiyordu. Ayrılmaktan bahsettiğinde Clementine'ın nasıl geri çekildiğini hatırladı. Bir an için korkmuş bir çocuk gibi görünmüştü. Sam kendini kötü hissetti. Ya da kötü hissetmesi *gerektiğinin* farkındaydı ama karısına o insafsızca sözleri söyleyen bir başkasıymış gibi tuhaf bir hissizlik içindeydi.

"*Baba*" dedi Holly. "*Hepsini* yemişsin!"

Sam boş patlamış mısır kovasına baktı.

"Affedersin" diye fısıldadı. Yediğini hatırlamıyordu bile.

"Bu haksızlık!" Perdenin ışığı Holly'nin kızgın yüzünü aydınlatıyordu.

"Şşşt!" dedi Sam çaresizce. Boğazı tahriş olmuştu. Dişlerinin arasına küçük mısır parçaları sıkışmıştı.

"Ama ben neredeyse hiç almadım!" Holly'nin sesi kabul

BELONGS TO KAKTUS TEAM

göremeyecek kadar yüksek çıktı. Arka sıralardan biri ayıplar gibi söylendi.

"Sessiz durmayacaksan gidiyoruz" dedi Sam alçak, cılız bir sesle.

Holly, "Açgözlü baba!" diye bağırıp mısır kovasını Sam'in elinden kaptığı gibi koridora fırlattı. Hesaplı, bilinçli bir yaramazlıktı. Göz ardı edilemezdi.

Lanet olsun! Sam ayaklarının arasında duran ıslak şemsiyeyi alıp uyuyan Ruby'yi bir omzuna attı; Holly'yi bileğinden yakalayıp ayağa kalktı. Beline bir sancı saplandı.

Sam'in koridora sürüklediği Holly var gücüyle çığlığı bastı.

Sonuçlar. Clementine'la ikisi, bu tür ebeveyn jargonuyla hep dalga geçerlerdi ama Sam'in bunca yıl sonunda keşfettiği şeyi Holly ile Ruby'nin de öğrenmesi gerekiyordu: Hayat sonuçlardan ibaretti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

74

Oliver yağmurda biraz koşmaya karar verdi.

Kaygan yollarda düşüp yaralanmayı ve soğuk algınlığının nüksetmesini göze almıştı. Şu anda kafasını dağıtmaya gerçekten ihtiyacı vardı, çünkü karısı bir hırsızdı ve sonuç olarak asla baba olamayacaktı.

Kurduğu sebep-sonuç ilişkisi yanlış olsa da morali çok bozuktu. Öfkeliydi. Büyük bir şaşkınlık içindeydi.

Ayakkabı bağcıklarını düğümledi, doğruldu, birkaç esneme hareketi yaptı, ön kapıyı açtı ama yağmur öyle şiddetliydi ki hemen yeniden kapadı. Yine de düşünceler kafasında kapana kısılmış bir fare gibi dolanıp dururken evde kalmaya dayanamayacaktı.

Koşmak aklını toplamasına yardım edecekti. Koşunca sinir sistemi, beynin karar almasıyla ilgili bölümlerini uyaran bir protein salgılıyordu.

Derin bir nefes aldı ve dışarı çıktı. Görünen o ki, Vid ile Tiffany'nin evinde eğlence vardı. Evlerinin garajına giden yola ve çıkmaz sokağa arabalar sıralanmıştı. Ne kadar da sosyal insanlardı.

Oliver çıkmaz sokağı bitirirken kendi küçük sosyal çevresini düşündü. Aklındakileri birileriyle konuşabilse iyi olurdu ama kimse yoktu. "İki tek atmak" için arayabileceği türden bir arkadaşı yoktu. Kendisi de "iki tek atmak" sözünü kullanan türden biri değildi. Aslında içki içmiyordu. Sabah bisikletle otuz kilometre yaptıktan sonra mahallenin organik kafeteryasında protein karışımı içeceklerini yudumlarken, yaklaşan maratonu konuşan türden arkadaşları vardı. Arkadaşlarını seviyordu ama

BELONGS TO KAKTUS TEAM

onların kişisel problemlerini dinlemekle hiç ilgilenmediği için kendininkileri de paylaşmıyordu. Bardağının üzerinden uzanıp, "Karım çocukluğundan beri en yakın arkadaşının eşyalarını çalıyormuş. Ne dersiniz? Endişelenmeli miyim?" diyemezdi.

Zaten ne olursa olsun Erika'ya bir erkekle ihanet edemezdi.

Bir kadınla aralarında kalacak bir dertleşme daha iyi olabilirdi. Bir kız kardeşi veya annesi olsaydı. Teknik olarak bir annesi vardı. Sadece olması gerektiği gibi bir anne değildi. Annesiyle konuşacak olsa Erika'nın hırsızlık huyunu, o sıradaki ruh haline göre ya aşırı komik ya da aşırı üzücü bulabilirdi.

Yanından geçen bir araba destekler veya dalga geçer gibi korna çaldı. Hangisi olduğunu kestirmek güçtü.

Erika istifçilik yapmaya başlamış olsaydı bununla başa çıkabilirdi. Hatta temizlik ve düzen takıntısına rağmen uzak bir olasılık olarak kendini buna zihnen hazırlamıştı da. Kendini depresyona (tüp bebek denerken yaygın görülüyordu), meme kanserine, beyin tümörüne, kazayla ölüme, hatta işyerinde bir kaçamağa (Erika'ya güveniyordu ama ortağı tam bir Kazanova'ydı) hazırlamıştı ama buna değil. Böyle bir *adi hırsızlığa* değil. İkisi de her açıdan dürüst insanlardı. Maddi durumlarını titizlikle kontrol ediyorlardı. Vergi memuru gelse rahatlıkla buyur ederlerdi. Elinden geleni yap, derlerdi memura. Elinden ne geliyorsa yap bakalım.

Gözlük camlarına araba sileceği gerekiyordu. Bir yandan koşarken bir yandan gözlüğünü çıkarıp tişörtünün eteğiyle camlarını kurulamaya çalıştı. Faydası yoktu.

Erika, Clementine'ın eşyalarını Dickens romanlarına özgü bir kapkaçla almıştı. Aklı almıyordu. Bırakacağını ve ne aldıysa zamanla yerine koyacağını söylemişti ama Oliver'ın dünyasında insanlar alışkanlıklarından asla vazgeçmezdi. Annesiyle babası alkolü bırakacaklarını söylemişlerdi. Erika'nın annesi istifçiliği bırakacağını söylemişti. O zaman ona gerçekten inanmışlardı ama hiçbiri bırakamamıştı. Sanki nefeslerini tutmaları istenmişti. Bir süre tuttuktan sonra mutlaka tekrar nefes almaları gerekiyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yanından hızla bir araba daha geçti. Bir ergen camından yarı beline kadar uzanıp, "Ezik!" diye bağırdı.

Çocuğun yaptığı gerçekten tehlikeli bir hareketti. Yanından geçen başka bir araç ona çarpabilirdi. Ayrıca çok da terbiyesizdi.

Oliver, Livingston'a saptı. Sol dizine yine o sancı girmişti.

Şu anda Erika, Clementine'a gitmiş, artık yumurtalarını istemediklerini söylüyor olmalıydı. Bunu yüz yüze konuşmanın daha uygun olacağına karar vermişlerdi. Clementine kan testleri ve formaliteler için zamanını ayırmıştı. Kimsenin zamanını harcamak istemiyorlardı.

Bu, Oliver'ın kararıydı. Erika, Clementine'ın nezaketsiz yorumlarına kulak misafiri olmuştu. Clementine bu fikirden *tiksinmişti*. Oliver bir su birikintisine basınca etrafa sular sıçradı. "Kaltak" diye düşündü. Clementine kaltak değildi. Clementine'ı severdi ama söylediği şeyler son derece kaba ve gereksizdi.

Koridorda durmuş, o korkunç sözleri dinlerken Erika'nın küçük yüzünün (minik, sevimli bir yüzü vardı) ne hal almış olabileceğini düşündü. Yumruklarını sıktı. Birden içinden Sam'e yumruk atmak geçti, çünkü ne de olsa Clementine'a vuramazdı.

Bir dakika sonra ilkel güdüleri geçmişti. Oliver hayatında kimseye vurmamıştı.

Her neyse; Clementine o sözleri söylememiş olsa bile Erika'nın onunla ilişkisi biraz... tuhaf mıydı? Karmaşık? İşlevsiz?

Oliver, "Kesinlikle olmaz" demişti Erika'ya. "Bağışçımız o olamaz. Olmayacak. Yapmıyoruz. Bu iş bitti."

Erika rahatlamış mıydı, yoksa yıkılmış mıydı, belli değildi.

Oliver çok kararlı davranmıştı ama şimdi, giysileri ıslanıp ağırlaşmışken (insan bir noktada artık daha fazla ıslanamayacak kadar su çektiklerini düşünüyordu ama belli ki öyle değildi), kararından pişmanlık duymaya başladı. Belki çok acele davranmıştı.

Bir kayıp daha yaşamış gibi hissetti. Her seferinde umut etmemeye çalışarak iyi olduğunu düşünüyordu. Her seferinde kendi kendine bir beklentisi olmadığını söylüyordu ama her

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yeni yıkım canını o kadar acıtıyordu ki, umudun hep orada olduğunu, kışkırtıcı bir şekilde bilinçaltında dalgalandığını anlıyordu. Hiç kolaylaşmıyordu da. Hep daha kötüye gidiyordu. Üst üste birikiyordu. Kayıp üstüne kayıp. Sol dizinde giderek gerilen bağdoku gibi.

Peki, şimdi ne olacaktı? İsimsiz bağışçı mı? Yurtdışına çıkmadıkça bulmak çok zordu. Yine de bunu yapanlar vardı. Onlar da yapabilirdi. O da yapabilirdi. Kendi biyolojik çocuğuna sahip olmak için her şeyi yapabilirdi. Ama Erika'nın yapabileceğinden emin değildi. Oliver, "Hadi, şu çocuk işini boş verelim" dese Erika'nın yüzünde bir rahatlama belirmesinden korkuyordu.

Nabzı iyice yükseldi. Burnundan çıkan nefesin sesini duyuyordu. Normalde duymazdı. Soğuk algınlığı formunu etkilemişti. Soluklarını adımlarına uydurmaya çalıştı.

Sokağın karşı tarafından mavi bir arabanın geldiğini gördü. Erika'ydı. Clementine'dan dönüyordu.

Ellerini kalçalarına dayayarak durdu. Erika'nın yaklaşmasını beklerken soluklanmaya çalıştı. Henüz yüzünü göremiyordu ama nasıl sürdüğünü gözünde çok iyi canlandırabiliyordu. Kaşlarını çatmış, ufak tefek, yaşlı bir kadın gibi kamburunu çıkarıp direksiyona eğilmiş olmalıydı. Yağmurda araba kullanmayı sevmezdi.

Squash turnuvası başlamadan önce, birlikte çalıştıkları sırada Oliver'ın ilk dikkatini çeken şey, kaşlarını çatması olmuştu. Bunu neden o kadar çekici bulduğunu bilmiyordu; belki hayatı kendisi gibi ciddiye aldığını gösteriyordu. Önemsediğini, odaklandığını, sadece iyi zaman geçirmek için yüzeyde dolaşmadığını. Bunu ona hiçbir zaman söylememişti. Kadınlar gözlerinin beğenilmesini isterdi, çatık kaşlarının değil.

Erika haberi verdikten sonra Clementine'da fazla zaman geçirmemiş olmalıydı.

Araba kaldırıma yanaştı. Erika yolcu koltuğu tarafındaki camı indirip ona endişeyle baktı.

"Bu havada koşmamalısın!" diye bağırdı. "Düşebilirsin! Daha antibiyotiklerini bitirmedin."

Oliver arabaya gidip kapıyı açtı ve yanına oturdu. Araba-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

nın içi sıcaktı. Erika ısıtıcıyı sonuna kadar açmıştı.

Sular Oliver'ın üstünden süzülüp oturduğu deri koltukta bir gölet oluşturdu. Kendini vıcık vıcık hissediyordu. Ruby'yi havuzdan çıkardıkları gece aklına geldi; nasıl birlikte çalıştıkları, nasıl konuşmaya gerek duymadan hareket ettikleri. İyi bir takımdılar.

Erika direksiyonu sıkı sıkı tutmuş, kaşlarını iyice çatmış, sessizce onu inceliyordu.

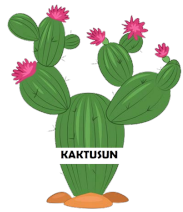
Oliver elini Erika'nın yanağına koydu.

"Üzgünüm" dedi elini geri çekerken. "Sırılsıklamım."

Erika onun elini yakaladı, sıcak yüzünü kocasının soğuk avucuna bastırdı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

75

Vid'in evi insanlar, müzik ve güzel yemek kokusuyla doluydu; tam sevdiği gibi. İçi insanlarla dolmuyorsa büyük bir evin ne anlamı vardı?

Davetin bir nedeni yoktu. Bir nedene ihtiyaç yoktu! Vid birkaç telefon etmişti ve işte ev dolmuştu. Tabii yağmur hâlâ yağıyordu ama bu, eğlencenin durmasını gerektirmiyordu. Ev sıcak ve kuruydu. Yağmur hayatlarını yaşamalarına engel olamazdı! Bunu daha sık yapmalıydılar! Bunu her hafta sonu yapmalıydılar!

Kızlarının dördü de bu gece buradaydı ve hepsi onunla konuşuyordu; bu nadir ve harika bir durumdu. Elbette büyük kızlarının hepsi ondan bir şey istiyordu ama olsun. Babalık bu demekti.

Adrianna düğününde babasıyla dans etmek istiyor ve bunu babasına kabul ettirmeye çalışıyordu. Videoya çekip sonra Youtube'a yükleyecekti. Videonun internette yayılması en büyük hayaliydi. Bu teklif hiç hoşuna gitmemiş gibi davransa da Vid kabul edecekti elbette. (Aklına şimdiden birkaç figür gelmişti bile.)

Eva ile Elena herhalde para istiyorlardı ve elbette alacaklardı. Bu gece onlar gittikten sonra Vid hesaplarına aktaracaktı. Tek soru, ne kadar olduğuydu. Kızlarının pazarlık yetenekleri bayağı gelişmişti. Eskiden Eva hemen sinirlenirdi. Vid ona iki yaşından beri sinirlenmenin iyi bir pazarlık taktiği olmadığını söyleyip dururdu.

Bebeği Dakota hiçbir şey istemiyordu. Zavallı küçük meleğinin ne kadar üzüldüğünü fark etmemişti ama şimdi yine es-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kisi gibi mutluydu. Tiffany'nin çellocunun evine gitme fikri çok iyiydi; bir içki ikram etmemiş olsalar da. O berbat geceden sonra küçük Ruby'yi mutlu ve sağlıklı görmek harika olmuştu. Sırtından koca bir yük kalkmıştı. O küçük, daracık evden çıkarken Vid kendini daha iyi ve hafif (ve susamış) hissetmişti. Clementine ile Sam sessiz ve tuhaftılar ama Dakota'yı Holly'nin doğum günü partisine çağırmışlardı! Vid onların misafirlerini besleyeceklerini umuyordu ama ne olur ne olmaz diye yanına biraz yiyecek alsa iyi olurdu. Tekrar arkadaş olabilirlerdi. Tiffany onun kadar umutlu değildi. Doğum gününe Dakota'nın davet edildiğini söylüyordu, kendilerinin değil. Büyük olasılıkla sadece çocukları bırakıp çıkacaklardı. Vid bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Belki köfte götürebilirdi. Bir kasa şampanya.

"Eğleniyor musun?" diye sordu Tiffany, tabakları doldurmak için girdiği mutfakta Vid'le karşılaştığında.

"Hayır! Bunu neden yapıyoruz? Evde sessiz bir gece geçirmek istiyordum ben! Ev beslenmeyi bekleyen insanlarla dolu! Bu nasıl oldu?"

"Hiçbir fikrim yok. Nasıl acaba?" Tiffany buzdolabını kalçasıyla kapatıp iki elinde tepsilerle ona gülümsedi. "Yarın güneşli olacakmış. İnsanları bu gece burada misafir edip yarın öğlen barbekü yapabiliriz. Bütün hafta sonu parti!"

"Mükemmel fikir" dedi Vid. Tiffany'nin şaka yaptığını biliyordu ama olabilir mi diye meraklanmıştı da.

Tiffany'yi öptü. Dilini birden ağzına daldırınca Tiffany, "Vid!" diye itiraz etti ama sonra o da aynı şekilde karşılık verdi. Vid'i şaşırtmayı seviyordu. Vid'in mutfağa giren kuzeni, "Tanrım, kendinize bir oda bulun" diyerek gerisingeri içeri gitti.

Tiffany bir kaşını kaldırıp Vid'i baştan çıkarmak istercesine kıvırta kıvırta yürüdü.

Vid'i mutlu eden başka bir şey daha vardı. Tiffany'yle ilgili bir şey. Neydi? Hafızası mı köreliyordu? Yok canım! Hafızası son derece keskindi. Tabii ki öyleydi. Tamam, şu sik kafalı herif meselesi. Her şey kontrol altındaydı. Tiffany dün Dakota'nın yeni okulundan döndüğünde, o eski müşterisinin karısıyla karşılaştığını, kızlarının Saint Anastasias'a devam etmeyeceğini söylemişti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bu iyi olmuştu, çünkü Vid Tiffany'nin o sik kafalıyla yattığını biliyordu.

Tiffany'nin sol burun deliğinden anlamıştı.

Vid haftada bir gün bir grup arkadaşıyla poker oynuyordu. Arkadaşı Raymond yıllar önce ona, poker oyuncularının birbirinin "işaretlerini" nasıl çözdüğünü anlatmıştı. "Senin, dostum, onlarca işaretin var. Gözün seğiriyor, kaşların oynuyor, yüzün kasılıyor. Sen dünyanın en kötü blöfçüsüsün" demişti.

Yine de Vid pokerde fena değildi, en kötü blöfçü olabilirdi ama acayip şanslıydı. Elleri çok iyi geliyordu. Hayatı boyunca şansı yaver gitmişti. İşinde çok şanslıydı, bir sürü iyi arkadaşı vardı, iki muhteşem kadınla evlenmişti; gerçi birincisi, sonradan kızlarını ona karşı doldurmaya çalışan çatlak bir cadıya dönüşmüştü ama olsun. İkinci karısı daha büyük bir şans olmuştu. Ayaklı Viagra gibiydi ve Vid onu deli gibi seviyordu.

Tiffany çok iyi poker oynardı. Onun kadar şanslı değildi ama çok iyi "poker yüzü" takınırdı. Vid'i yıllarca böyle yenmişti ama bir gün Vid onun şifresini çözmüştü.

Tiffany'nin de bir işareti vardı. Sol burun deliği. Ne zaman yalan söylese veya blöf yapsa sol burun deliği titrerdi. Ufacık, minicik bir hareket. Bir kelebek kanadı gibi.

Vid karısının doğruyu söylemediğini çok iyi bildiği durumlarda onu gözlemleyerek fikrini doğrulamıştı. Örneğin, Dakota'nın Noel Baba'yla ilgili sorularını cevaplarken veya birinci sınıf uçak bileti aldığı halde ablalarına ekonomi sınıfında uçacağını söylediğinde. Ablaları nedense birinci sınıfta uçmayı günah gibi görüyorlardı.

Durum anlaşılmıştı. Burun deliği asla yalan söylemezdi. Tabii ki bundan Tiffany'ye hiç bahsetmemişti, çünkü çok işine yarıyordu. O poker suratın arkasını görmek için kullandığı bir süper güç gibiydi. (Ne yazık ki Vid'in ona Noel'de aldığı kırmızı iç çamaşırlarını beğenmemişti.)

Bu yüzden karısına, "Onunla yattın mı?" diye sorduğunda tek yapması gereken burun deliğine bakmak olmuştu. İşte, cevap oradaydı.

Hayır, demişti ama cevap evetti. Evet, onunla yatmıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Olabilirdi! Sorun değildi!

Belki biraz. Diyelim ki Vid okul konserine gitti ve bu sik kafalıyı karısına saygısızca bakarken gördü. Ona yumruk atmaya çalışabilirdi.

Ya da diyelim ki Vid bu sik kafalıyla bir kermeste yan yana düştü (milyon dolarlık okul aidatı ödesen de mutlaka kermes düzenlenirdi) ve sik kafalı Tiffany hakkında bir şey söyledi. *Masum* bir şey de olabilirdi ama diyelim ki Vid bildikleri yüzünden bunu *yanlış anladı*. Ve yine diyelim ki Vid eve geldi ve kafasında kurup durdu; bazen böyle olurdu. Sonra diyelim ki bir delilik anında, arkadaşı Ivan'ı telefonla arayıp sik kafalının bacaklarını kırmasını söyledi.

Ivan, Vid birinin bacaklarını kırmak isterse, kendisine güvenebileceğini söylerdi. Tiffany Ivan'ın şaka yaptığını sanıyordu. Ivan şaka yapmıyordu.

Her neyse! Her şey yolundaydı çünkü sik kafalı bacakları sağlam bir şekilde Dubai'ye doğru yola çıkmıştı. Demek ki Vid hapsi boylamayacaktı. Şimdiye kadar asla yasaları çiğnememişti ama *çiğneyebilirdi*. Potansiyeli vardı; öldürmek için değil ama sakatlamak için. Yine de hapse girmek istemiyordu. O *mahkûm üniforması*. Düşününce ürperdi.

Böylece Vid'in artık yasaları çiğneme tehlikesi yoktu. Bu kadar şanslı olması büyük şanstı. Bu yüzden kendini mutlu hissediyordu.

Ayrıca Dakota'nın okuldaki saygınlığı da artık güvendeydi. İsterse sınıf başkanı olabilirdi. O insanların Dubai'yi seveceğinden emindi. İlginç yerdi! Daha geçen gün Dubai Yemek Festivali'yle ilgili bir yazı okumuştu. "Büyük Mangal" diye bir şey vardı. Kulağa muhteşem geliyordu.

"Neden bu kadar mutlu görünüyorsun?" diye sordu Dakota. "Ve şapşal gibi?"

Vid, boş tepsisini mutfağa getiren kızını süzdü. Dakota gamzelerini ortaya çıkararak gülümseyince Vid'e çok güzel göründü. Yüce Meryem, lütfen büyüyünce annesi gibi seksi olmasın.

"Çünkü mutluyum, bilirsin işte" dedi Vid. Dakota'yı koltu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kaltlarından tutup havaya kaldırarak döndürdü. Büyük kızlarını artık böyle döndüremiyordu. (Eva küçük bir kamyonet kadar ağır görünüyordu.) "Sen mutlu musun?"

"Bayağı" dedi Dakota. Ağzını Vid'in kulağına dayadı. "Kaç dakika sonra birazcık kitap okumak için odama gidebilirim?"

"Otuz" dedi Vid.

"On" dedi Dakota.

"Yirmi" dedi Vid. "Son teklif."

Dakota elini uzattı. "Anlaştık."

El sıkıştılar. Vid onu yere bıraktı. Evin ön tarafındaki müzik gece kulübü seviyesine çıkmıştı. Biri, "Vay canına!" diye bağırdı. Bu ancak Tiffany'nin dans ettiği anlamına gelebilirdi. Aynı anda bir başkası, "Vid nerede?" diye seslendi.

"Geliyorum!" diye kükredi Vid.

Yan komşuları Harry huzur içinde uyuduğu için şanslıydılar.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

76

Clementine müthiş bir sessizliğe uyandı.

Tek duyabildiği sessizlik ve bir yalıçapkınının tanıdık şarkısıydı. Kuşun ötüşü, uzun zamandır Avustralya'dan uzakmış ve nihayet eve dönmüş gibi içini sızlattı. Gözlerini açtı. Gözlerine dolan ışık temiz, parlak ve umut doluydu.

"Durmuş" diye seslendi Sam'e. "Sonunda durmuş." Hava durumu sunucusu pazar günü güneşin açacağını söylemiş ama Clementine onun vaadine inanmaktan korkmuştu. Sam'i uyandırmak, kolunu tutup dürtmek için döndü ama onun tarafının boş olduğunu görünce orada olmadığını hatırladı. Sam çalışma odasında uyuyordu. Clementine yüksek sesle konuştuğu için kendinden utandı. Bu umut dolu, mutlu sabahta Sam'in yokluğunu hatırlamak yeni bir durummuş gibi bir acı vermişti.

Clementine iç çekip yüzüstü dönerek perdenin köşesini kaldırdı, henüz aydınlanan mavi gökyüzüne baktı.

Çocukları biraz güneşe çıkarırlardı... ama, hayır, yapamazlardı, çünkü bugün için mahallenin lisesindeki ilkyardım kursuna kayıt yaptırmışlardı.

Şimdiye kadar zaten birkaç kez ertelemişlerdi. O yüzden bugün gitmeye kararlıydı. Kendisi bir kere bile ilkyardım kursuna gitmemişken, bütün Sidney'i dolaşarak ilkyardımın önemiyle ilgili konuşmalar yapamazdı.

Bugün kızlara Sam'in annesiyle babası bakacaktı. Sam'in annesi, "Birlikte yeni bir şey öğrenmek aslında gerçekten eğlenceli ve ilham verici olabilir!" demişti umutla. Joy'un sesinde Pam'inkine benzer şüpheli bir tını vardı. Anneler birbirini tekrar ediyordu. Clementine kendi annesiyle Sam'in annesinin te-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lefonlaşıp evliliklerinin durumu hakkında dertleştiğinden şüpheleniyordu.

Bir evliliğin sarsılmaya başlayınca kamuya mal olduğunu görmek çok ilginçti.

Saate bakınca normalden fazla uyuduğunu fark etti. Saat altıyı geçiyordu ama önemli değildi. Kızlar uyanmadan önce pratik yapmak için iki saat ayırabilirdi. Seçmelere artık sadece bir hafta kalmıştı. Yüzüp yüzüp kuyruğuna gelmişti. Yarış günü en iyi performansını sergilemek için hâlâ kusurlarını düzeltmeye vakti vardı. Eskimiş, şekilsiz mavi hırkasını pijamasının üstüne geçirip (nedense artık pratik yapma hırkası olmuştu) ses çıkarmadan alt kata indi. Yağmur sesinin yokluğu etrafında giderek genişleyen bir boşluk yaratmıştı; küçük prova odasından konser salonuna çıkmış gibi hissetti kendini. Arka plandaki o sesin ne kadar bunaltıcı olduğunu yeni fark ediyordu. Yayını reçinelerken uçuşan tozları aydınlatan sabah güneşi odanın her yerinde, büyükbabasından kalma saatin camında, fotoğraf çerçevesinde, vazoda mücevher gibi pırıldıyordu. Clementine ilerleme kaydettiğine dair huzurlu bir hisle doldu. Tuhaf bir şekilde, eskiden hep yaptığının aksine bu kez seçmelere karşı *direnmediğini* fark etti. Değerli enerjisini sistemin adaletsizliğinden –seçmelere giren kaliteli müzisyen sayısının çokluğundan, seçmelerde çalmanın insanın müzik yeteneğinden çok farklı bir yetenek gerektirdiğinden– şikâyet ederek harcamıyordu. Ruby'nin başına gelen kaza onu bir tür asabi gururdan, korku maskesinden arındırmış gibi görünüyordu.

"Günaydın" dedi Sam kapının eşiğinde durup.

"Günaydın." Yayını indirdi. "Erken kalkmışsın."

"Yağmur durmuş" dedi Sam somurtarak. Ağzını açarak esnedi. Gün ışığında ölü gibi solgun ve bitkin görünüyordu. Clementine ona sarılmak ama aynı zamanda da suratına bir tokat atmak istedi. "İstersen çalışman için kızları parka çıkarabilirim."

"Bugün ilkyardım kursuna gidiyoruz" dedi Clementine. "Hatırladın mı?"

"Ben herhalde bugün gelmem" dedi Sam. Her kelimesi ko-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nuşmak için çok çaba harcaması gerekiyormuş gibi ağzından zorlukla çıkıyordu. "Kızlarla evde kalırım. Başka zaman giderim. Kendimi... iyi hissetmiyorum."

"Bir şeyin yok. Geliyorsun" dedi Clementine, çocuklarından biriyle konuşuyormuş gibi. "Kızlar günü seninkilerle geçirecekleri için heyecanlanıyordu. Plan yaptılar."

Sam çıkması gereken bir kat daha merdiven olduğunu gören yaşlı bir adam gibi bıkkın bir nefes verdi. "İyi." Arkasını dönüp ayaklarını sürüyerek uzaklaştı. Clementine, ergen gibi konuşan bir seksenlikle evliydi sanki.

Arkasından zinde bir sesle, "Onda başlıyor!" diye seslendi. Bugün kendini çok zinde hissediyordu, zindeliğin ta kendisiydi sanki. Sam kendini bir an önce toplamazsa, yanına gidip "ayrılık" gibi acı veren sözlerin sadece onun tekelinde olmadığını zinde bir şekilde söyleyecekti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

77

"Çok hoş görünmüyor mu?" dedi Oliver.

"Ne?" dedi Erika. Annesinin iğrenç, çamurlu ön bahçesindeydiler. Ortalıkta hoş bir şey görünmüyordu. Oliver'ın bakışlarını takip edince gözleri annesinin sığla ağacına ulaştı. Her yaprağında küçük yağmur damlaları güneş ışığıyla pırıldıyordu.

"Nasıl parladıklarına bak. Küçük elmas parçaları gibi!" dedi Oliver.

"Şair gibisin" dedi Erika. Dün akşam, bir haftadır ilk defa seks yaptıkları için olmalıydı.

Bakışlarını annesinin *eşyalarına* çevirdi. Güneş ışığında her şey, o yağmurlu günde göründüğünden daha moral bozucu görünüyordu. Amazon etiketi olan, açılmamış, yumuşamış, dağılmış bir karton kutuya tekme atınca üstündeki kirli sular ayağına döküldü. Ayakkabısına takılan bir yapraktan kurtulmaya çalıştı.

"Ne yapıyorsun hayatım? Dans mı ediyorsun?"

Erika'nın annesi, başında kırmızı-beyaz puantiyeli bir eşarp ve bir kot tulumla, 1950'lerden fırlamış, bahar temizliğine hazır bir ev kadını kılığında bahçeye çıktı. Başparmaklarını (yeni alınmış görünen) tulumunun ceplerine sokup bir bacağını diğerinin arkasına, sonra yana atarak, çocuksu bir sesle bir şarkı mırıldanmaya başladı.

"İyi dans ediyorsun Sylvia" dedi Oliver.

"Teşekkürler" diye karşılık verdi Sylvia. "Ödünç almak istersen bir yerlerde bir *line* dansı DVD'si olacaktı."

"Eminim kolayca bulursun" dedi Erika.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sylvia sevimli bir tavırla hafifçe omuz silkti. "Sorun olmaz." Bahçede gözlerini gezdirip iç çekti. "Tanrım. Ne keşmekeş. Yağmur çok acayipti, değil mi? Yapacak epey işimiz var."

Bugün seçtiği aldatmaca, bahçesinin *yağmur* yüzünden bu hale geldiğiydi.

Sylvia çenesini cesur bir tavırla kaldırarak, "Eh, yalnız değiliz" dedi. "Bugün eyaletin tamamı dışarı çıkmış, hep birlikte temizlik yapıyor."

"Anne" dedi Erika. "O insanların evlerini sel bastı. Burası sel yüzünden böyle olmadı. Burada bir çöp seli var."

Sylvia umursamıyormuş gibi, "Bu sabah televizyon izliyordum" diye devam etti. "Çok ilham vericiydi! Herkes komşusuna yardım ediyordu. Gözlerim yaşardı."

"Ah, Tanrı aşkına" dedi Erika.

Oliver elini Erika'nın omzuna koydu. "Değiştiremeyeceğimiz şeyler" diye mırıldandı.

Huzur duasından alıntı yapıyordu. Oliver, alkoliklerin aileleri için düzenlenen toplantılara gitmişti. Erika huzurlu olmayı öğrenmek istemiyordu.

"Ne dedin Oliver?" dedi Sylvia. "Bu arada, sevgili ailen nasıl? Yağmur onları da etkiledi mi?" Bu kadın gerçekten keskin zekâlıydı. "Onları bir süredir görmedim. Bir gün buluşup bir şeyler içmeliyiz."

"Anne" dedi Erika.

"Mutlaka" dedi Oliver. "Yine de çok iyi bildiğin gibi, o bir şeyler benimkilerle en az on, yirmi içki olur."

"Ah, çok eğlenceliler" dedi Sylvia sevecenlikle.

"Tabii" dedi Oliver. "Öyleler. Ah, bak çöp konteynerimiz geliyor."

Kamyon garaj yoluna girip koca konteyneri indirirken Sylvia, "Harika. Nasıl yardımcı olabilirim?" dedi.

"Ayak bağı olma, yeter" dedi Erika.

Sylvia, "Evet ama önemli bir şeyi atmamak için bana ihtiyacınız olacak" dedi. "Geçen gün eski gazetelerle dolu bir kutuda ne buldum biliyor musun? Sen, ben ve Clementine'ın çok komik bir fotoğrafını!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu pek mümkün değil" dedi Erika.

"Ne demek pek mümkün değil? Görene kadar bekle! Güleceğini garanti ediyorum. Düşünsene, ya o değerli anıyı atsaydık? O fotoğrafta Clementine'la sen on iki yaşındasınız sanırım. Clementine çok küçük ve sevimli görünüyor. Açıkçası geçen akşam onu biraz yıpranmış gördüm; pek güzel yaşlanmıyor. Fotoğrafa senin de bakman gerek Oliver. Doğacak kızının neye benzeyebileceğini görürsün!"

Oliver'ın suratı asıldı. "Böyle bir şey olmayacak."

"Ne? Vaz mı geçti? *Çocuğunun hayatını kurtarmanıza rağmen mi?*"

"Biz vazgeçtik" dedi Erika. "O değil. Biz. Fikrimizi değiştirdik."

"Ya?" dedi Sylvia. "İyi de neden? Bu korkunç bir haber. Yıkıldım!"

Erika, annesinin perşembe akşamı söylediği her şeyi, nasıl da kurban rolü yaptığını unutmuş gibi görünmesine inanamıyordu.

"Beni umutlandırdınız! Büyükanne olacağımı sanıyordum. Pam'lerde o tatlı ufaklıklara bakıp benim de bir torunum olmasının ne harika olacağını düşünüyordum. Ona, büyükannemin bana öğrettiği gibi dikiş dikmeyi öğretecektim."

Erika, "Dikiş dikmeyi mi öğretecektin!" diye şaşkınlıkla bağırdı. "*Bana* hiç dikiş öğretmedin!"

"Herhalde hiç istememişsindir" dedi Sylvia.

"Hayatım boyunca seni elinde iğneyle görmedim."

"Ben gidip konteynerin parasını ödeyeyim" dedi Oliver.

Sylvia hemen, "Ben de içeri gidip o komik fotoğrafı bulayım" dedi. Tanrı korusun, birisi ondan para isteyebilirdi.

Erika fırsattan istifade plastik eldivenleri geçirip başsız bir oyuncak bebek, ıslak bir plaj havlusu ve pizza kutusu gibi çöplerle dolu bir çamaşır sepetini kaldırdı. Gülle gibi ağırlaşmış sepeti konteynere taşıyıp içine attı. Bir şeyleri çöpe atmak her seferinde savaş çığlıkları atarak çarpışmaya koşuyormuş gibi vahşi ve ürkütücü bir özgürlük duygusu veriyordu.

Konteyner şoförü Oliver'ın verdiği sarı formu katlayıp ar-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ka cebine koyarken, "Vay canına, epey işiniz var" dedi. Kollarını geniş göğsünün önünde birleştirip büyük bir tiksinti ifadesiyle bahçeyi inceledi.

"El atmak ister misin?" dedi Oliver.

"Ha ha! İmkânı yok dostum. Sen yapsan daha iyi!" Adam işi kontrol etmeye gelmiş gibi başını sallayarak dikilmeye devam etti.

"Eh, kendi işine bak o zaman" dedi Erika sinirli bir şekilde. Bir Noel ağacını yüklenirken, Oliver'ın kahkahasını bastırmaya çalıştığını duydu. Bütün bu çöplerin içinde bir Noel ağacı. Erika çocukluğunda Noel ağaçları olduğunu hiç hatırlamıyordu ama işte orada, üstünde tek bir zavallı altın rengi telin asılı olduğu eski, yamulmuş bir Noel ağacı duruyordu.

Şoför sonunda gürültüyle kamyonunu çalıştırıp uzaklaştı. Erika Noel ağacını çöpe atarken, Oliver bir eliyle bozuk bir vantilatörü, diğeriyle de bir çöp poşetini yüklendi.

Erika'nın annesi, elinde küçük bir fotoğraf, muzaffer bir havayla ön kapıya geldi. Bir şeyi bulabilmiş olması mucizeydi.

"Şu fotoğrafa bak!" dedi Erika'ya. "Garanti veriyorum çok güleceksin."

"Garanti veriyorum, gülmeyeceğim" dedi Erika ters ters.

Annesi uzanıp Erika'nın gömleğine takılmış altın rengi teli aldı. "Güleceksin. Bak."

Erika fotoğrafı aldı ve bir kahkaha patlattı. Annesi neşeyle dans etmeye başladı. "Ben demiştim, ben demiştim!"

Annesi ve Clementine'la beraber bir hız treninde çekilmiş, siyah-beyaz bir fotoğraftı. Trenin en hızlı anında, içindekilerin en korku dolu ifadesini yakalamaya ayarlanan o otomatik kameralarla çekilmiş fotoğraflardandı. Üçünün de o harfi şeklinde açılmış ağızları bir çığlığın ortasında sonsuza dek donmuştu. Erika başını arkaya atmış, iki eliyle güvenlik demirine sıkı sıkı tutunmuş, daha hızlı gitmesini istercesine öne uzanmıştı. Clementine gözlerini sımsıkı kapamıştı. Savrulan atkuyruğu, başında papanın şapkası gibi görünüyordu. Sylvia'nın gözleri fal taşı gibi açıktı. Dans eden sarhoş bir kız gibi iki kolunu da havaya kaldırmıştı. Korku dolu, çılgınca bir neşe. Fotoğrafta görü-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

nen buydu. Gerçekten öyle olup olmadığı önemli değildi; insan bakınca elinde olmadan gülüyordu. Erika ile Clementine'ın üstünde okul formaları vardı.

"Gördün mü! Sakladığıma sevinmedin mi!" dedi Sylvia. "Clementine'a da göster. Bakalım o günü hatırlayacak mı! İtiraf edeyim ben *tam olarak* hatırlamıyorum ama ne kadar mutlu görünüyoruz! Korkunç bir çocukluk geçirmişsin gibi davranma, harika bir çocukluk geçirdin! Bütün o lunapark gezmeleri, hatırlamıyor musun? Tanrım, hız trenlerine bayılırdım. Sen de öyle."

Sylvia'nın gözüne bir şey takıldı. "Oliver, o elindeki ne? Bırak bir bakayım!" Lime lime olmuş karton bir kutuyu kucaklayan Oliver konteynere doğru hızlandı. Sylvia arkasından, "Oliver. Ah, *Oliver*!" diye bağırarak koşmaya başladı.

Sylvia'yla hayat böyleydi işte. Absürt, gülünç, çileden çıkarıcı ve bazen, arada sırada, harika. O gün okula gitmeleri gerekiyordu. Kasım sonuydu; yaz kapıdaydı. Erika'nın on ikinci doğum günüydü; hayır, Erika'nın on ikinci doğum gününden bir hafta sonrasıydı. Annesi asıl doğum gününü unutmuştu. Sylvia günleri hatırlamakta pek iyi değildi ama bu sefer ani, çılgın bir sürpriz yaparak kendini affettirmeye karar vermişti. Okullarına gidip kızları sınıftan alarak lunaparka götürmüştü; bu arada Clementine'ın ailesinden ne izin almış ne de onlara haber vermişlerdi. Bugün böyle bir şey imkânı yok, olamazdı. Erika şimdi düşününce okul adına endişelendi. İnanılmaz yasal sonuçları olabilecek bir davranıştı.

Clementine'ın hız trenine binmeye izni yoktu, çünkü annesi o trenlerden korkuyordu. Clementine ile Erika doğmadan yıllar önce, bir kasaba panayırında sekiz kişinin öldüğü hız treni kazasından çok etkilenmişti Pam. "O trenlerin bakımını yapmıyorlar" derdi hep. "*Ölüm tuzağı* gibiler. Her an kaza yapabilirler."

Yine de Erika ile Sylvia hız trenlerini seviyordu. Ne kadar korkutucu, o kadar iyiydi. Karar vermek yok, kontrol yok, üstünde tartışmak yok: Sadece ciğerlerine hızla dolan hava ve rüzgâra kapılmadan önce havayı yırtan kendi çığlığının sesi. Kor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kunç hız trenleri, sahip oldukları çok nadir ve tuhaf ortak noktalardan biriydi. Öyle sık sık lunaparka gittikleri yoktu. Erika sadece birkaç sefer hatırlıyordu ve bu da onlardan biriydi.

Erika o gün Clementine'ın da çok eğlendiğini biliyordu. Sevinçten havalara uçmuştu. Erika'nın, arkadaşlıkları hakkında şüphe duymadığı günlerden biriydi. Öyle günleri oluyordu; annesinin, annesi ve arkadaşının, arkadaşı olduğu günler.

Fotoğrafı kot pantolonunun arka cebine atarken Sylvia'nın bir şeyler kurtarmak için konteynerin içine eğildiğini gördü. Neredeyse içine düşecekken geri çekilip eşarbını düzeltti ve ellerini beline dayayıp Oliver'a döndü.

"Oliver! O vantilatör bozuk değil!" diye bağırdı. "Onu bana geri verir misin lütfen!"

"Hayır, yapamam Sylvia" dedi Oliver.

Erika gülümsemesini saklamak için başını çevirdi. Yağmurla ıslanmış ağaçta parlayan güneş ışınlarını seyretti. Gerçekten hoş görünüyordu. Bir Noel ağacı gibi.

Yüzüne vuran güneş ışığının keyfini çıkararak başını geri attı ve yolun karşısında oturan kadını gördü; İsa'yı seven ama Sylvia'yı sevmeyen kadını. Evinin üst kat penceresinde durmuş, bir elini temizlik yapıyormuş gibi cama dayamıştı. Sanki doğruca Erika'ya bakıyordu.

İşte öylece oluverdi: Erika her şeyi hatırladı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

78

Barbekü günü

Erika elinde Vid'in ona mutfakta verdiği mavi porselen tabaklarla, arka bahçeye açılan kapıda duruyordu. İnce desenleri olan güzel tabaklardı. *Söğüt deseni*, diye düşündü Erika. Bir zamanlar büyükannesinin bunlara benzeyen tabakları olduğunu hatırladı. Büyükannesinin çok güzel eşyaları olurdu. O eşyalara ne olduğu hakkında Erika'nın hiçbir fikri yoktu. Bir yerlerde kaybolmuş veya kırılmış, annesinin evindeki çerçöp tortularının altında kalmış olabilirlerdi.

İronik olan da buydu: Annesi eşyaları o kadar çok seviyordu ki hiç eşyası yoktu.

Erika tabakları kendi evine götürme arzusuyla dolarak daha bir sıkı tuttu. Onları göğsüne bastırıp eve koştuğunu ve kendi mutfak dolabına sakladığını hayal etti. Bunu yapacak değildi. Elbette yapmayacaktı. Bir an için yapacağından korktu.

Kıpırdamadan öylece durdu. Küçükken arka bahçelerinde daireler çizerek kendi etrafında dönmeye bayılırdı. Her şey bulanıklaşırdı. Şimdi de tam olarak böyle hissediyordu. Neden böyle yapmıştı? Güzel bir his değildi. Sarhoş olmuştu herhalde. Oliver'ın annesiyle babası neden bile bile böyle hissetmeyi *seçiyordu*? Bunu planlıyorlardı. İstiyorlardı. Korkunç bir şeydi.

Dikkatini kızlara çevirdi. Ruby bir elinde Çırpıcı, diğer elinde Holly'nin küçük, mavi pullu çantasıyla çardaktan bebek adımlarıyla çıktı. Bu Holly'nin hoşuna gitmeyecekti. Kimse taş koleksiyonuna dokunamazdı. Holly neredeydi?

Holly tabii ki hemen sonra Ruby'nin arkasında belirdi. Vid'in son ses açtığı klasik müziğin yüzünden Erika'nın duyamadığı bir şeyler bağırıyordu. Ruby omzunun üstünden arkası-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

na bakıp adımlarını hızlandırdı. Öyle tatlıydı ki. Kaçak malla sıvışmaya kararlıydı. Dikkat et, diye düşündü Erika. Annenle baban seni izliyor mu?

Erika yetişkinlerin olduğu tarafa baktı. Oliver ortalıkta yoktu. Clementine Vid'le, Tiffany de Sam'le konuşuyordu. Dördü de tamamen birbirinin etkisine kapılmış görünüyordu. Oliver'la ikisi olmasalar da olurdu. Eğlencelerini bozuyorlardı. Şu anda ne Sam ne de Clementine kızlara bakıyordu. Ne kadar ihmalkâr ve dikkatsizlerdi.

Vid'in eline bir bıçak alıp müziğe şeflik eder gibi hareketler yapışını izledi. Clementine'ın neşeyle güldüğünü gördü. Biraz önce üst katta tam olarak ne demişti? Kullandığı o kelime neydi? Tiksinmek. Yumurtalarını Erika'ya bağışlama fikri *tiksindiriciydi*. Bir de Oliver'la bunca zamandır bunu konuşup durmuşlardı. Oliver'ın doktorlarına, "Erika'nın en yakın arkadaşına soracağız. Kardeş gibidirler" dediğini hatırladı.

Kardeş gibi. Ne şaka ama! Ne büyük bir yalan!

Clementine'ın saçını omzuna atarak Vid'in uzattığı kaşığa eğilişini izledi. Clementine, doğduğunda iyilik perilerinin hediyeler sunduğu prenseslere benziyordu. Sana tapan bir annen ve baban olsun! *Ding*! Müzik yeteneğin olsun! *Ding*! Temizlik ve konfor içinde yaşa! *Ding*! İstediğin zaman doğal olarak hamile kal ve iki tane güzel kız doğur! *Ding, ding*!

Yaşlı perilerden birinin adı davet listesine yazılmamıştı. Davet edilmeyen kocakarı. Erika çocukken partilerin çoğuna davet edilmezdi. Davet edilmeyen bir peri ne yapardı? Lanetlemenin bir yolunu bulurdu. Parmağına iğ batacak ve öleceksin! İğlere dikkat et. Yine de iyi peri ortaya çıkıp laneti bozmuştu. Sadece yüz yıl uyuyacaksın. O kadar kötü değil. Bir dakika. Bu *Uyuyan Güzel*'di. *Uyuyan Güzel* masalı!

Erika gerçekten çok sarhoştu. Oradan ayrılması gerekiyordu ama kıpırdamadı.

Uyuyan Güzel. Clementine gerçekten de uykuda gibiydi. Lanet olası Uyuyan Güzel; gerçekten de öyle. Şu anda uyuyorsun. Çocuklarına bakmakla bile uğraşmıyorsun.

Bir gürültü oldu. Bir yerlerde. Vid'in ses sisteminden yük-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

selen gümbür gümbür klasik müziğin ardında kendini duyurmaya çalışan bir ses.

Clementine mı çalıyordu? Tabii ki çalmıyordu. Erika, komşunun bahçesindesin, sarhoşsun, beynin sulandı ve düşüncelerin her tarafa sıçrayıp duruyor.

Tekrar o sesi duydu.

Bir çarpma sesi. Bir şey hızla güm demişti; güm, güm, güm. Annesinin yüzü gözünün önüne geldi. Parmağını dudaklarına götürüşü. Kapıyı açma. Tamam anne, ne yapmam gerektiğini biliyorum. Ses çıkarmayacağım. Asla ama asla kapıyı açmıyoruz. İnsanların kirli sırrımızı görmelerini istemeyiz. Bu onları ilgilendirmez. Kapımızı nasıl çalarlar! Nezaket nedir bilmiyorlar. Bizi böyle hissettirmeye hakları yok. Onlar gidene kadar sessizce, kıpırdamadan duracağız. Bazıları, kandırıldıklarını biliyormuş ve buna kızıyormuş gibi gürültülü, öfkeli, suçlayıcı bir şekilde çalardı kapıyı ama sonunda hepsi pes edip uzaklaşırdı.

Kapı giderek daha yüksek sesle, güm güm vurulunca annesinin gözleri öfkeyle kırmızıya dönerdi. Hiç hakları yoktu. Hem de hiç!

Erika silkelendi. Kapısına vuran kimse yoktu. Bir barbekü partisindeydi. Küçük kızlar neredeydi? Bahçenin bir köşesinde mavi bir parıltı gördü. Holly çantasını alıp bağdaş kurmuş, içindeki taşları dikkatle çıkararak yan yana, tek tek diziyordu. Koleksiyonunu belirli aralıklarla düzenlemeyi seviyordu.

Masadan kahkahalar yükseldi.

Yine o güm sesi. Nereden geliyordu?

Erika anlamsız süs havuzuna baktı. Havuzun üstünde çöpler yüzüyordu. Birinin eski montu yavaşça daireler çizerek dönüyordu.

Annesinin yığınlarca montu vardı. Kalın, kışlık montlar. Sanki Sidney'de değil Sibirya'da yaşıyorlardı. Eh, gidip o montu havuzdan çıkaracak değildi. Onu ilgilendirmezdi. Temizlik yapmaktan bıkmıştı.

Güm, güm, güm. Kapımıza böyle izinsiz nasıl vurursun! Ses yukarıda bir yerden geliyordu. Başını kaldırınca Harry'yi,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

huysuz, yaşlı Harry'yi gördü. Üst kat penceresinde duruyordu. Cama yapışmış, kaçmaya çalışır gibi vurup duruyordu. Erika'nın kendisine baktığını gördü. İşaret ediyordu. Parmağını heyecanla havuza doğru sallıyordu. Hareketlerinden Erika'ya kızdığı belli oluyordu. Ona bağırarak bir şeyler söylüyordu. O çöpü oradan almasını istiyordu. Bütün komşular kızgındı. Hep çöpleri toplamasını istiyorlardı. Toplamayacaktı. Bu onun sorumluluğu değildi.

Süs havuzuna baktı. Eski, pembe mont yavaşça daireler çiziyordu.

Havuzun kenarında duran Çırpıcı'yı gördü.

O eski bir mont değildi. Çöp değildi.

Adrenalin kalbine bir kurşun gibi saplandı. Clementine'dan bir sürü şey çalmıştı ama bunun olmasını asla istemezdi. Onun hatasıydı, onun hatasıydı, onun hatasıydı.

Tabaklar yere düştü. "Clementine!" diye bağırdı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

79

İlkyardım kursu, kızların muhtemelen bir gün başlayacağı mahalle lisesinde düzenleniyordu. Gerçi kızların lise yaşını düşünmek bilimkurgu gibi geliyordu. İlkyardım öğretmenleri Jan adında iri, neşeli, biraz kibirli bir kadındı. Clementine onu eskiden her yıl müzik kampında gördüğü çekilmez flütçüye benzetti.

Jan güne sınıfta dolaşıp herkesin ismini, orada bulunma sebebini sorarak başladı. Ayrıca "buzları kıracak eğlenceli bir alıştırma" için şu soruyu cevaplamalarını istedi: Bir sebze olsaydınız hangi sebze olurdunuz?

Kaslı, genç bir özel antrenör olan Dale'le başladılar. Orada olmasının sebebi, özel antrenör lisansı için ilkyardım eğitimi gerekmesiydi. Seçme şansı olsa lahana olurdu çünkü çok besleyici bir sebzeydi; bunu söylerken etkileyici pazısını gösterdi. Ayrıca bebek yüzlüydü. Dale'in pazısının etkisinden bir an için kurtulamayan Jan –bu haliyle Clementine'ın sempatisini kazanmıştı– "*Mükemmel* bir cevap" dedi.

Sıradaki, çalıştığı ofiste ölümcül bir kazaya şahit olduğu için kursa katılan bodur, orta yaşlı bir kadındı. Dükkân sahibini elektrik çarpmıştı ve kadın kendini hayatında hiç o kadar işe yaramaz ve çaresiz hissetmemişti. Zavallı dükkân sahibine artık bir yararı dokunmayacağını bilse de kendini bir daha öyle hissetmek istemiyordu. "Bir sebze olsaydım patates olurdum *doğal olarak*" dedi kadın ve vücudunu gösterdi. Herkes yüksek sesle gülmeye başladı ama sonra belki gülmemeleri gerekiyordur diye birden sustular.

Sıra Sam'e geldi. Sandalyesinde ayaklarını öne uzatmış, ra-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hatça oturarak özgüvenli ve net bir sesle konuştu. Karısıyla birlikte –Clementine'ı işaret etti– küçük çocukları olduğu için bu kursa geldiklerini söyledi. Clementine ona baktı. O olsa doğruyu söylerdi. Kızlarının boğulmanın eşiğinden döndüğünü anlatırdı. Bu hikâyeyi paylaşmaya her zaman hazırdı ama Sam, hastanede Ruby'yi beklerlerken bile çok utanç verici bir sırmış gibi neden orada olduklarını insanlara açıklamaktan çekinmişti. "Ben soğan olurdum" dedi Sam. "Çünkü çok karmaşığım. *Katmanlarım* var." Bu cevap da kahkahalarla karşılandı. Clementine, Sam'in bu tür şeylere –eğitimler, takım ruhunu geliştirme toplantıları– sürekli katıldığını hatırladı. Bu onun esprili, dost canlısı kurumsal kişiliğiydi. Muhtemelen hep soğanı seçiyordu.

Sıra Clementine'a geldiğinde neden orada olduğu konusuna girmedi, çünkü Sam zaten o konuyu kapatmıştı. Soğanla iyi gideceği için bir domates olacağını söyledi. Sam gülümsedi ama bezgin bir gülümsemeydi; sanki Clementine ona asılmaya çalışan bir yabancıydı. Bu, Clementine'ın aklına, sabah uyanıp yanında olmadığı halde Sam'le konuştuğu için duyduğu utancı getirdi.

Herkes "Ooo" dedi; Clementine'ın arkasında "Domates bir meyvedir" diyen adam hariç.

Jan, "Bugün sebze olsun" dedi soğuk bir sesle ve Clementine onun flütçüye hiç benzemediğine karar verdi.

Sınıfın tamamı soruları cevapladığında Jan kendisinin bir avokado olmayı seçeceğini, çünkü avokadonun yumuşamasının biraz zaman aldığını (Clementine'ın arkasındaki meyve uzmanı "Avokado bir meyve" diye iç çekti) ve bugün "ilkyardım, tutkusu olduğu için" burada olduğunu söyledi. Clementine'ın gözleri yaşardı. Dünyada tanımadığı insanlara yardım etmeyi "tutku" haline getiren Jan gibi insanların olması ne harikaydı.

Ardından işe koyuldular. Jan, kendi ilkyardım deneyimleriyle süsleyerek "temel yaşam desteği" sürecini anlatırken Clementine ile Sam özenle notlarını aldılar. Mesela bir defasında kurs verirken katılımcılardan biri aniden yere yığılmış, Jan kendini gerçek bir senaryonun ortasında bulmuştu. "Bunu tatbikat olarak kullandınız mı?" diye sordu birisi. "Hayır, sınıfı boşalt-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tım" dedi Jan. "Sınıftakiler *sinek* gibi düşmeye başlamıştı. Domino taşları gibi yıkılıyorlardı: Tak, tak, tak." Bunu genel nüfusun acizliğini göstermek için keyif alarak söylemişti. "Bu yüzden herkese bir görev vermeniz gerek –git ambulansı ara, bana buz getir– veya onları uzaklaştırmalısınız, yoksa şoka girerler. Bu travmatik bir durumdur. Travma sonrası stresi yaşayabilirsiniz. Bundan daha sonra bahsedeceğiz."

Clementine, başından geçen "travmatik olayı" hatırlayıp hatırlamadığını anlamak için Sam'e bir baktı ama yüzünden bir şey belli olmuyordu. Not defterine bir şeyler yazıyordu.

Jan, kaslı özel antrenör Dale'i yere yatırdı. Dale'i kurtarıp dinlenme pozisyonuna getirmeleri için iki genç ve güzel kız seçti (havuç ile karnabahar). Kızlar görevi başardı. Üçü de genç ve güzel oldukları için izlemesi zevkliydi. Kızlar Dale'i çevirdiğinde pantolonu hafifçe sıyrılarak iç çamaşırı göründü. Jan, "Bugün Calvin Klein giydiğin iyi olmuş" dedi.

Ders çok eğlenceli geçiyordu. İlginç ve bilgilendiriciydi. Sam akıllıca sorular soruyor, ara sıra tam yerinde şakalar yapıyordu.

Jan, parlak mavi plastikten bir kafa ve göğüs üstünde kalp masajını gösterirken Clementine'ın neredeyse nefesi kesiliyordu. Jan'ın mankenin göğsüne hızla ve sertçe bastıran ellerinin görüntüsü her şeyi geri getirdi: Dizlerinin altındaki sert taşlar, Ruby'nin bembeyaz olmuş yanakları ve morarmış dudakları, gözüne ilişen süs ışıkları. Yine de derin derin nefes alarak bu duyguyu atlatmayı başardı. Sam'e baktı;iyi görünüyordu.

Sonra Jan herkesten çiftler oluşturmasını istedi. Her çifte mavi bir manken ve ikişer suni solunum maskesi dağıttı. (Jan yanında her zaman bir kullanımlık suni teneffüs maskesi taşıyordu. Hizmet vermeye her zaman bu kadar hazırdı.) Mankenleri yere yatırmak için boşluk kapmaya çalıştılar.

Jan sınıfta dolaşıp herkesi kontrol etti.

Clementine, "Sen başlamak ister misin?" dedi Sam'e. Mankenin iki yanında diz çökmüşlerdi.

"Olur" dedi Sam. Jan'ın az önce öğrettiği kısaltmayı kullanarak sırasıyla işe koyuldu: "TMYHNKŞ." Tehlike, müdahale,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yardım isteme, hava yolu, nefes, kalp masajı ve şok cihazı.

Sam hava yolunu temizledi, baktı, dinledi, nefesi duydu, kenetlediği ellerini mankenin göğsüne ritmik bir şekilde bastırarak kalp masajı uyguladı. Bunları yaparken göz göze geldiklerinde Clementine onun alnındaki boncuk boncuk terleri fark etti.

"Sam? İyi misin?" diye sordu.

Sam, "hayır" anlamında başını hafifçe salladı ama kalp masajına devam etti. Yüzü bembeyaz olmuştu. Gözleri kan çanağı gibiydi.

Clementine ne yapacağını bilemedi. "Yoksa... göğsünde sancı var mı?" En azından doğru yerdeydiler. Jan en az bir doktor kadar yetkin görünüyordu ve bir doktordan daha tutkulu olduğu kesindi.

Sam yine başını salladı.

Başını eğdi, mankenin burnunu sıktı ve iki nefes verdi. Mankenin göğsü hareketin doğru olduğunu göstermek istercesine yükseldi. Sam başını kaldırdı ve masaja devam etti. Clementine o sırada Sam'in yanaklarından gözyaşlarının süzülerek mankenin üstüne damladığını gördü ve midesine yumruk yemiş gibi oldu. Kocasını hiç ağlarken görmemişti. Ne evlendikleri gün ne çocukları doğduğunda ne Ruby nefes alamadığında ne de ertesi gün hastanede gözlerini açtığında. Bunu hiçbir zaman da sorgulamamıştı, çünkü kendi babasının da ağladığını hiç görmemişti. Ağabeyleri de ağlamazdı; "öfkeli erkek" yıllarında daha çok kapıları çarpan, duvarlara vuran tipler olmuşlardı. Annesi ara sıra ağlardı ama ailenin tek gerçek ağlayanı Clementine'dı. Sürekli bir şeyler yüzünden ağlardı. Belki de etrafında hep sağlam, dayanıklı erkekler olduğu için o eski klişeye –erkekler ağlamaz– inanmıştı. Bu yüzden Sam'in ağladığını, bedeninin böyle bir şeye, o kadar çok gözyaşı üretmeye yeteneğinin olduğunu görmek Clementine için son derece şaşırtıcı olmuştu. Sam'in gözyaşlarının mankene damlamasını izlerken içinden bir şeylerin koptuğunu, göğsünün müthiş bir şefkatle dolduğunu hissetti. Aklına berbat bir düşünce geldi. Sam ağlamadığı için Clementine onun hissetmediğine veya daha az

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hissettiğine, en azından kendisi kadar derin hisleri olmadığına inanmıştı. Hep Sam'in davranışlarının kendisinin üzerindeki etkilerine odaklanmıştı. Sam'in görevi *onun için, ona* bir şeyler yapmakmış gibi, önemli olan tek şey Sam'e verdiği kendi duygusal tepkileriymiş gibi, "erkekler" bir ürün veya hizmetmiş, sonunda kendisine doğru tepkiyi verecek doğru markayı seçmiş gibi. Sam'i hiçbir zaman hak ettiği gibi anlamamış ve gerçekten sevmemiş olabilir miydi? Bir insan olarak? Sıradan, kusurlu, hisseden bir insan olarak.

"Ah, *Sam*."

Sam çömeldiği yerden öyle hızlı kalktı ki neredeyse geri düşüyordu. Yanağını elinin tersiyle bir şey ısırmış gibi sertçe ovuşturarak yüzünü kaçırdı. Dönüp sınıftan çıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

80

"Kusura bakmayın" dedi Clementine eğitmene. "Ben gidip kocama bakayım. Sanırım kendini pek iyi hissetmiyor."

"Elbette" dedi Jan. Umutlu bir sesle ekledi: "Bana ihtiyacınız olursa haber verin."

Clementine sınıftan çıkıp sola baktı. Sam koridorun ucuna kadar gitmişti. "Sam!" diye seslendi. Kendilerini geliştiren yetişkinlerle dolu sınıfların önünden koşarcasına geçti.

Sam sanki biraz daha hızlandı.

"Sam!" diye seslendi Clementine tekrar. "*Bekle!*"

Arkasından, iki binayı birbirine bağlayan cam tavanlı, sessiz ve boş bir koridora girdi. Duvarlara gri dolaplar sıralanmıştı. Sam aniden durdu. İki dolap sırasının arasında, genelde kızların kullandığı türden gizli ve dar bir boşluk buldu; oturup sırtını duvara yasladı. Alnını dizlerine dayadı. Omuzları sessizce inip kalkıyordu. Gömleğinde terden bir halka oluşmuştu. Clementine onun omzuna dokunmak istedi ama eli birkaç saniye kararsızca havada kaldıktan sonra fikrini değiştirdi.

Gidip koridorun diğer tarafında, bir dolabın soğuk metal kapısına yaslanarak karşısına oturdu. Koridor boyunca gün ışığından bir tren gibi, kare kare ışık yamaları sıralanmıştı. Sam'in ağlamasının bitmesini beklerken kendini tuhaf bir şekilde huzurlu hissediyordu. Lisenin nostaljik kokusunu içine çekti.

Sonunda Sam ıslak ve şişmiş gözlerle başını kaldırdı. "Affedersin" dedi. "Eh, çok olgunca bir hareket oldu."

"İyi misin?" diye sordu Clementine.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Kalp masajı yüzünden" dedi Sam. Elinin tersiyle sildiği burnunu çekti.

"Biliyorum" dedi Clementine.

"Yeniden yaşamış gibi oldum." Avuç içleriyle daireler çizerek elmacıkkemiklerini ovuşturdu.

"Biliyorum" dedi yine Clementine.

Sam tavana bakarak diliyle dişinin arasından bir şey çıkarmaya çalışıyormuş gibi bir hareket yaptı. Güneş, gölgeli yüzündeki gözlerini daha da mavi göstererek arkasındaki duvara vuruyordu. Aynı anda hem çok genç hem de çok yaşlı göründü; sanki geçmişteki hali ile gelecekteki hali yüzünde birleşmişti.

"Kendimi hep krizlerle başa çıkabilen biri olarak düşünürdüm" dedi Sam.

"Öyle birisin."

"Bir şey olsa; yangın çıksa, silahlı saldırı veya zombi saldırısı olsa ailemi koruyabilirim diye düşünürdüm. *Erkeklik* yapabilirim diye." "Erkek" kelimesini alay eder gibi söylerken sesi boğuklaştı.

"Sam..."

"Sorun sadece Ruby'den gözlerimi ayırmış olmam değil. Küçük kızım burnumun dibinde boğulurken lanet olası bir *striptizciyi* etkilemek için bir kavanozu açmaya çalışmam da değil..." Derin bir nefes alırken bedeni sarsıldı. "Kıpırdamadım. Başka bir adamın kızımı o kahrolasıca havuzdan çıkarmasını seyrettim. Orada öyle, şaşkın bir eşek gibi durdum."

"Kıpırdadın" dedi Clementine. "Sadece onlar daha erken yetiştiler ve ne yapacaklarını biliyorlardı. Her şey çok ani oldu. Bize daha uzunmuş gibi geliyor. Hem gerçekten kıpırdadın; doğruyu söylüyorum sana."

Sam omuzlarını kaldırdı. Kendine nefreti yüzüne yansımıştı. "Her neyse. Yaptığım veya yapmadığım şeyleri değiştiremem. Bunu düşünmeyi bırakmam gerek. Kafamdan atmalıyım. Başa sarıp durmamalıyım. Aptalca, anlamsız. Çalışamıyorum, uyuyamıyorum ve acısını senden çıkarıyorum ve... Sadece kendimi toplamam gerek."

"Belki" dedi Clementine çekinerek, "sen veya ikimiz, biriy-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

le konuşabiliriz. Yani profesyonel biriyle."

"Psikologla demek istiyorsun" dedi Sam belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Çünkü kafayı yiyorum."

"Psikolog demek istiyorum" dedi Clementine. "Çünkü kafayı yiyormuşsun gibi geliyor. Sadece birazcık. Eğitmen biraz önce travma sonrası stresten bahsederken aklıma geldi..."

Sam şaşırmış gibiydi. "Travma sonrası stres" diye tekrarladı. "Savaş gazisi gibi. Tek farkı Irak'a veya Afganistan'a gidip insanların havaya uçtuğunu görmedim, yok, ben sadece bir barbekü partisine gittim."

"Orada kızının *neredeyse* boğulduğunu gördün" dedi Clementine.

Sam gözlerini kapadı.

"Kızın neredeyse boğuluyordu" dedi Clementine bir daha. "Kendini sorumlu hissediyorsun."

Sam gözlerini tavana dikip iç çekti. "Travma sonrası stresi yaşamıyorum Clementine. Tanrım! Bu çok aşağılayıcı. Çok zavallıca."

Clementine ceketinin cebinden telefonunu çıkardı.

"Google'da aratma" diye yalvardı Sam. "Beni dinle. Bana her şeyi Google'da aramaktan vazgeçmemi söylersin her zaman. Doğru düzgün bir şey söylemiyor."

"Aratıyorum işte" dedi Clementine. Nefesinin hızlandığını hissediyordu, çünkü birdenbire Sam'in barbekü partisinden sonraki davranışlarını değişik bir açıdan, yeni bir pencereden görmeye başlamıştı. Babasının geçen gece, "Aklı pek yerinde değil" dediğini, kendisinin de ona kulak asmadığını hatırladı. Birisi, "Kocan hasta" deseydi, tepkisi bambaşka olurdu halbuki.

Clementine, "Travma sonrası stres sendromunun belirtileri" diye yüksek sesle okumaya başladı. "Olayı tekrar tekrar başa sarmak. Az önce bunu yaptığını söyledin!"

"Bu kadar sevindiğine memnun oldum" dedi Sam cılız bir gülümsemeyle.

"Sam, tam bir örnek vakasın! Uyku problemi. *Evet.* Huzursuzluk. *Evet.* Çözüm? *Tedavi görün.*" Bütün bunlar büyük bir şakaymış, aslında hiç önemi yokmuş, midesine kramplar girmi-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yormuş gibi, Sam'in ruh hali son zamanlarda sürekli değiştiği için her an bunları konuşmaktan vazgeçip yine uzaklaşabileceğini, bunun tek şansı olduğunu düşünerek şakacı bir tavırla konuşuyordu.

"Bak, benim *tedavi görmeye* ihtiyacım yok" diye başladı Sam.

"Evet, var" dedi Clementine, telefondan gözlerini ayırmadan. "Uzun vadeli etkileri: Boşanma. Madde kullanımı. Madde kullanıyor musun?"

"Madde kullanmıyorum" dedi Sam. "Kes şunu okumayı. Telefonunu cebine koy. Hadi, sınıfa dönelim."

"Ben gerçekten biriyle, bir profesyonelle konuşmaya ihtiyacın olduğunu düşünüyorum" dedi Clementine. Annesine dönüşmüştü. Biraz sonra, "sevimli bir psikolog" tavsiye etmeye başlayacaktı. "Lütfen biriyle görüşür müsün?"

Sam başını arkaya atıp yine tavanı incelemeye koyuldu. Nihayet gözlerini Clementine'a çevirdi.

"Olabilir" dedi.

"Güzel" diye karşılık verdi Clementine. Başını tekrar dolaba dayayıp gözlerini kapattı. Evliliği dev bir gemiymiş ve artık dümeni kırmak için çok geçmiş gibi bir çaresizlik hissetti. Buzdağına ya çarpacaklar ya da teğet geçeceklerdi ve şu an ne söylese, ne yapsa bir şeyi değiştirmeyecekti. Annesi bu halini görse Clementine'a yanıldığını, konuşmaya devam etmesi, aklında ne varsa dökmesi, *iletişim kurması* gerektiğini, yanlış anlamalara yer bırakmaması gerektiğini söylerdi.

Babası burada olsa parmağını dudaklarına götürüp şşşt derdi.

Clementine tek bir kelimede karar kıldı.

"Üzgünüm" dedi.

Bunlar olduğu için üzgünüm demek istiyordu. Aklından bunların geçtiğini görmediğim için üzgünüm. Seni hak ettiğin gibi sevmemiş olabileceğim için üzgünüm. Karşılaştığımız ilk kriz, evliliğimizin doğrularını değil yanlışlarını gösterdiği için üzgünüm. Birbirimize yaklaşmak yerine sırtımızı döndüğümüz için üzgünüm.

"Evet, ben de üzgünüm" dedi Sam.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

81

"Yani aslında Ruby'nin hayatını Harry kurtardı, öyle mi?" dedi Oliver.

Erika ile Oliver, Erika'nın annesinin mahallesinde yürüyüş yapıyordu. Erika olanları hatırlar hatırlamaz Oliver'la paylaşmak istemişti. Tabii ki Sylvia'nın kulak misafiri olmasını istemediği için Oliver'a onunla yürüyüşe çıkması için ısrar etmişti.

"Evet" dedi Erika. "Kimse ona teşekkür etmedi. Bir daha penceresine baktığımı bile sanmıyorum." Bebek arabasında bebeklerini gezdiren genç bir çiftin yanından geçtiler. Erika havanın durumundan, yağmurun sonunda durmasının ne harika olduğundan bahsetmek zorunda kalmamak için, hafif bir gülümsemeyle onlara selam verdi.

"Onu havuzdan çıkardığımızı görmüş olmalı" dedi Oliver.

"Umarım" dedi Erika. "Yine de kimse ona Ruby'nin iyi olduğunu söylemedi. Kimse gidip teşekkür etmedi. Kabalık ettiğimizi düşünmüştür. Zaten herkesin terbiyesiz olduğunu düşünüyordu. Bundan emin olarak ölmüştür."

"Bence gelip kendisi sorabilirdi" dedi Oliver. "Merak etseydi sorardı."

Kaldırımın neredeyse çoğunu kaplamış, parıldayan kahverengi bir su birikintisinin üstünden aynı anda atladılar.

"Havuzdakinin Ruby olduğunu anlamam biraz zaman aldı" dedi Erika. Kendini bir an konuşamayacakmış gibi hissetti. "Havuzda yüzenin eski bir mont olduğunu sandım; öylece bakıyordum. Saçma bir şekilde, Harry'nin havuzu temizlememi istediğini düşündüm. Ben öylece bakarken Ruby boğuluyordu."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Oliver konuşmadan önce bir süre sessiz kaldı. "Ruby boğulurken banyoya saklanmış, aynada kendimi seyretmekle meşgul olduğum için hep vicdan azabı çektim" dedi. "Sanırım o akşamla ilgili herkesin kendini kötü hissedeceği bir şeyler var."

"Harry dışında" dedi Erika.

"Harry dışında" diye onayladı Oliver.

Özensiz "spor giysileri" içinde orta yaşlarda bir kadın yanlarından geçerken, "Yeniden güneşi görmek harika, değil mi!" dedi coşkuyla. Güneşten biraz daha bahsetmek istermiş gibi yavaşladı.

"Şahane!" diye onayladı Oliver. Erika'yla sözsüz bir anlaşma yapmışlar gibi adımlarını hızlandırdılar. "İyi günler!"

"Sence birilerine söylemeli miyim?" dedi Erika. "Hatırladıklarımı anlatsam mı?" Artık olaylar kafasında netliğe kavuşmuşken her şeyi anlatmak, yetkililere bildirmek için karşı koyulmaz bir istek duyuyordu içinde.

"Kime söyleyeceksin ki?" dedi Oliver. "Hem bir işe yarayacak mı?"

Erika hiç öyle bir niyeti olmamasına rağmen, "Clementine'a söyleyebilirim" dedi.

"Hayır" dedi Oliver. "Clementine'a söyleyemezsin. Söyleyemeyeceğini biliyorsun." Sokağı baştan aşağı yürümüş, artık Erika'nın annesinin evine yaklaşmışlardı.

"Ah, Tanrım" diye iç çekti Erika.

"Ne?" dedi Oliver.

"Bu sefer gerçekten konteynerin içine girmiş."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

82

Yağmur durmuştu. Nihayet! Sonunda! Dakota buna inanamıyordu. Bütün hayatı ve bütün dünya tamamen değişmişti sanki.

Kapıyı açıp ön verandaya çıkarlarken annesi, "Çok eğlenceli olacak" dedi.

"Neden arabayla gitmediğimizi anlamıyorum" dedi babası belki milyonuncu defa. "Neden sokaklarda yürüyelim ki? Evsizler gibi."

"Çünkü kapımızdan on dakika uzaklıkta güzel bir yürüyüş yolumuz var" dedi annesi. Havada görünmeyen bir sineği tutmak için zıplayan Barney'nin tasmasını tutuyordu.

Annesi son zamanlarda "minnettarlık çalışması" yapıyordu. (Babası yakında geçeceğini umduğunu söylemişti.) Adını "mutluluk kavanozu" koyduğu özel bir kavanozu vardı. Mutlu anıları bir kâğıda yazıp kavanoza koyuyorlardı, böylece yılbaşı gecesi kavanoz açıldığında kendilerine bahşedilen lütfun farkına varacaklardı. Ekim ayıydı; bu yüzden ailece, toplayabilecekleri kadar mutlu anılar toplamalıydılar.

"İyi de bir Lexus'umuz olduğu için de şanslıyız" dedi babası. "Lexus'umuzu unutmayalım."

Annesi *kendi mahallelerinde*, ulusal parkın içinde güzel bir patika keşfetmişti. Sadece kısa bir yürüme mesafesinde! Her nedense bu önemli bir şeydi. Yolculukta cam kenarındaki koltuğun denk gelmesi gibi bir şey. Anlaşılan yan komşuları Erika ile Oliver orada "sürekli" yürüyorlardı. Dakota'nın annesinin patikadan haberi olmamasına çok şaşırmışlardı. Annesi bundan utanmıştı ya da utanmış gibi yapmıştı, çünkü Erika ile Oli-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ver iyi ama antisosyal insanlardı ve kimse antisosyal insanların karşısında utanmazdı. Bu yüzden onlarla olmak rahatlatıcıydı.

"Ben sizinle orada buluşurum kızlar" dedi babası. "Yapmam gereken işler var. Önemli işler, bilirsiniz işte."

"Mümkün değil" dedi annesi. "Hadi, hadi. Tanrım!"

Annesi babasını sağlık kampına almıştı. (Babasının kocaman, şişko ve kıllı bir göbeği vardı ama isterse göbeğini sertleştirebiliyordu. Sonra Dakota'dan yumruk atmasını istiyordu. Manyak gibi, "Daha hızlı" diye kükrerdi. "İnsan mısın, yoksa fare mi?")

"Ne diyorsun Dakota? Arabayla gitmeyi tercih etmez misin, ha? Daha iyi değil mi? Çok daha rahat olmaz mı?" dedi babası. "Sonra durup dondurma da alabiliriz."

"Fark etmez" dedi Dakota. "Saat üçte döndüğümüz sürece önemli değil." Öğleden sonra bir Açlık Oyunları partisine gideceği için bunların hiçbiriyle ilgilenmiyordu. Partiyi arkadaşı Ashling veriyordu ve Ashling'in annesi parti temalarını çok ciddiye alırdı. Büyük olasılıkla kimse gerçekten *ölmeyecekti*; o kadar ileri gidemezdi ama herhalde birtakım acayip okçuluk oyunları filan olurdu.

Garaj yolundan sokağa doğru yürürlerken Harry'nin eski evinden birinin seslendiğini duydular. "Hey, bakar mısınız!"

"Barney!" dedi Dakota'nın annesi. Köpek heyecanla havlayarak tasmayı çekiştirirken neredeyse annesinin kolunu çıkaracaktı. Dakota onun şöyle diyor olabileceğini düşündü: "Bir insan daha! Ne harika!"

Babası durdu. "Merhaba!" diye bağırdı. Kelimenin tam anlamıyla bağırdı. Sanki evin bahçesine değil de dağlara sesleniyordu. "Nasılsın? Nefis gibi bir gün, değil mi?!"

Babası da başka bir insan gördüğüne en az Barney kadar heyecanlanmıştı. Cidden.

Uçuk pembe bir tişörtle bembeyaz bir şort giymiş bir adam kucağında bir şey taşıyarak onlara doğru yaklaştı. Harry'nin evinde bugün büyük bir temizlik yapılıyordu. Mobilyaların dışarı taşınmasını izlemek garip geliyordu. Eski bir kanepe, küçük bir televizyon, sararmaya yüz tutmuş, lekeli bir yatak.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dakota başını çevirdi. Harry'nin iç çamaşırlarına bakıyormuş gibi gelmişti.

"Merhaba" dedi adam koşmuş gibi soluk soluğa. Dakota'nın annesiyle konuştu. "Geçen gün tanışmıştık. Steve. Steve Lunt."

"Ben de Vid! Tanıştığımıza sevindim!" dedi babası. "Yürüyüşe çıktık, bilirsin işte. Evden çıktık yürüyoruz." Eliyle havayı keser gibi bir karate hareketi yaptı. "İşte böyleyiz biz. Sporcu insanlarız."

Dakota utançla kıpırdandı.

"Merhaba Steve" dedi annesi. "Temizlik nasıl gidiyor? Bu arada, bu kızımız Dakota ve çılgın köpeğimiz Barney."

Dakota babasının abartılı ve gürültülü tavrını telafi etmek istercesine elini çekingen bir tavırla kaldırdı. Adam onunla konuşmaya ve yalandan ilgi göstermeye ("Kaçıncı sınıftasın bakalım?") kendini mecbur hissetmesin diye göz kontağı kurmamaya çalıştı.

"Merhaba Dakota" dedi Steve. "Aslında seni görmek istiyordum. Bu eski küreyi almak ister misin? Odanda iyi durabilir."

Ahşap kaideli, eski tip bir dünya küresini uzattı. Bisküvi sarısı bir rengi vardı ve üstünde eski korsan haritalarındaki gibi kıvrık harflerle bir şeyler yazıyordu. Dakota aslında küreyi almak için can attığını şaşkınlıkla fark etti. Altın rengi ve gizemli pırıltısıyla masasının üstünde durduğunu şimdiden gözünde canlandırabiliyordu.

"Gerçekten çok güzel" dedi annesi. "Ama antikaya benziyor. Değerli olabilir. İstersen bir araştır."

"Hayır, hayır. Size vermek istiyorum. İyi bir evi olsun istiyorum" dedi Steve. Güzel, beyaz dişleriyle gülümseyerek küreyi Dakota'ya verdi.

"Teşekkürler" dedi Dakota. Beklediğinden ağırdı.

"Coğrafya ödevin için buna güvenme ama" dedi Steve. Parmağıyla küreyi hafifçe döndürdü. "İran ve İstanbul yerine Pers ve Konstantinopolis yazıyor."

"O zaman gerçekten eski" dedi Vid. "Dakota'ya veremeyeceğin kadar değerli bir şey. Teşekkürler."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Pers. Konstantinopolis. Dakota küreye sarıldı.

"Sanırım Harry'nin oğluna aitti" dedi Steve. Dakota'nın duymasını önlemeye çalışırcasına sesini alçaltarak yüzünü hafifçe Dakota'nın annesine doğru çevirdi ama Dakota bunu görünce daha çok kulak kesildi. "Oğlunun öldüğü günden beri odasına dokunmamışa benziyor. Annem üstünden en az elli yıl geçtiğini söylüyor. Gördüğüm en tüyler ürpertici durum. Zamanda geri gitmek gibi bir şey. Bir kitap vardı." Sesi iyice duygusallaşmıştı. "*Biggles Uçmayı Öğreniyor*. Yatağın üstünde açık bir şekilde ters duruyordu. Bütün kıyafetleri hâlâ gardıroptaydı."

Dakota'nın annesi eliyle ağzını örttü. "Ah, Tanrım! Zavallı, zavallı adam." Harika. Şimdi annesi korkunç, tükürükçü, yaşlı Harry için kendini daha da suçlu hissedecekti.

"Fotoğraflar çektik" dedi Steve ciddiyetle.

Dakota'ya biraz uygunsuz bir davranış gibi geldi. Ölen çocuğun odasının fotoğraflarını Instagram'a mı koyacaktı?

Dakota'nın babası huzursuzlanıyordu. Cebinde evin anahtarlarını aradı. "Gel o güzel küreyi eve koyalım ha, Dakota?"

Dakota, Steve'e tekrar, "Teşekkürler" dedi. "Çok, çok teşekkür ederim."

"Bir şey değil" dedi Steve. "Eminim Harry senin olmasına sevinirdi."

"Yaşlı Harry, Dakota'yı çok severdi" dedi babası. Öyle büyük bir yalandı ki Dakota inanamadı. "Belki her zaman göstermiyordu ama bilirsin işte." Steve'e baktı. "Bir mola vermek ister misin dostum? İçeri gelip bir fincan kahve içer misin? Bir şeyler yemek ister misin? Evde pişirdiğim..."

"Yürüyüşe gidiyoruz Vid" diye araya girdi annesi.

"Ah, evet" dedi babası yüzü asılarak. "Bir an unuttum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

83

Barbekü günü

Harry bir ipe tırmanıyormuş gibi tek eliyle tırabzana tutunarak merdivenleri tırmandı. İnsanın bacakları ağrımadan kendi merdivenlerini bile çıkamaması olacak şey değildi. Bir zamanlar öküz gibi güçlüydü; sağlığına da hep dikkat ederdi. Sağlık konusuyla ilgiliydi. En son haberleri takip ediyordu. Sağlık Bakanlığı kanser ve sigarayla ilgili raporunu yayınlar yayınlamaz Harry sigarayı bırakmıştı. Aynı gün.

Gıda piramidini biliyordu. Elinden geldiğince uymaya çalışıyordu. Düzenli spor yapıyordu. Doktorunun tavsiyesi üzerine multivitamin kullanıyordu. Doktoru lisede okuyormuş gibi görünüyordu; belki de öyleydi, çünkü multivitamin para israfından başka bir şey değildi. Hiçbir etkisi yoktu. Harry kendini her gün biraz daha kötü hissediyordu. O vitamin üreticileri köşeyi dönmüşlerdi herhalde. Bir şikâyet mektubu yazmayı düşünüyordu. Haftada ortalama iki veya üç şikâyet mektubu gönderiyordu. Avustralya kurumlarının *saygınlığı* korunmalıydı. Harry kurumsal dünyanın içinde olduğu zamanlar bazı standartlar vardı. İnsanlar kaliteye önem verirdi. Üstünkörü işçilikler rezalet sayılırdı.

Yarı yolda dinlenmek için durdu. İhtiyarlar bu yüzden evlerini terk edip o korkunç emekli evlerine taşınmak zorunda kalıyorlardı, kendi lanet olası merdivenlerini çıkamadıkları için. Şaka gibi. Hiçbir yere gitmeyecekti.

Hâlâ yan evden gelen müzik sesini duyabiliyordu. Çok bencil ve terbiyesiz insanlardı. Gerekirse polisi arayacaktı. Eskiden ailesi lanet olası Fransa'nın güneyindeki lanet olası nehir turlarına çıktığında evde parti veren o çocuğu her zaman polise bildirir-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

di. Yağlı ve uzun saçları olan o maymun gibi çocuk. İğrenç yaratık.

O insanlar artık orada yaşamıyordu, değil mi? Bunu biliyordu. Elbette biliyordu. On yıl kadar önce taşınmışlardı. Çok iyi biliyordu. Her gün sudoku çözüyordu. Beyni sağlamdı. Sadece bazen zamanı karıştırıyordu.

Sesi açan o koca Arap'tı; ya da her nereliyse. Muhtemelen bir teröristti. Bugünlerde bilemezdiniz. Harry adamın telefonunu almıştı. Polise vermesi gerekirse diye bütün bilgilerini dikkatle not almıştı. Onu izliyordu. Karısı müziği kısacaklarını söylemişti ama Harry daha çok açacaklarına emindi. *Bilezik* takan bir adamdan ne beklenirdi? Kadının görüntüsü fena değildi ama klası yoktu. Fahişe gibi giyiniyordu. Harry'nin karısından klas, zarafet hakkında birkaç şey öğrenebilirdi. Elizabeth olsa onu yola getirirdi.

Çocukları Harry'ye, Jamie'yi hatırlatıyordu. Kafasının biçimi yüzünden. Bir de... Çocukta kuş gözlemcileri gibi bir tür dinginlik vardı; dünyayı inceliyor, olup biteni çözüyormuş gibi. Jamie düşünmeyi seven bir çocuktu. O kıza bakmak Harry'yi sinirlendiriyordu. Jamie yokken onun burada olmaya ne hakkı vardı? Çok kızıyordu. Bazen kıza baktığında kan beynine sıçrıyordu. Öfkeden kuduruyordu.

Basamakları çıkmaya devam etti. İki elini sırayla tırabzana koyarak tırmanıyordu. Harry eskiden koşardı. Koşu moda olmadan önce koşuyordu. *Bu vücut eskiden koşardı.* Artık kendi yaşlı ve cılız bacaklarını tanıyamıyordu; sanki başkasına aittiler. Neden birileri yaşlanmayı durdurmak için bir hap üretmiyordu? O kadar zor olmamalıydı. Herhalde araştırmacılar, ileride kendilerini neyin beklediğini bilmeyen gençler olduğu içindi. Hiçbir şeyden haberleri yoktu! Vücutlarının sonsuza kadar kendilerine ait olacağını sanıyorlardı ama gerçeği gördüklerinde ellerinden artık bir şey gelmeyecekti. Emekliye ayrılmış ve beyinleri pörsümüş olacaktı. Harry'nin beyni pörsümemişti ama; sudoku çözüyordu.

"Koşma, koşma!" Elizabeth, çalılıklar arasında koştuğunda Jamie'ye hep bağırırdı. Kayıp düşeceğinden korkardı ama Jamie hiç düşmezdi. Çok çevik bir çocuktu. Yanlarına piknik çantaları-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nı alıp arka kapıdan çıkar, bir saat içinde şelaleye varmış olurlardı.

Şimdiyse Harry vücuduna hapsolduğu gibi, bu eve de hapsolmuştu. Jamie'nin eskiden koştuğu patikanın hâlâ orada olup olmadığını bile bilmiyordu. Gidip bakabilirdi ama bir alışveriş merkezinin altında kalmışsa sinirlenecekti. Hâlâ oradaysa ve başka çocuklar koşuyorsa, anneleri de "Koşma, koşma!" diye bağırıyorsa daha da çok sinirlenecekti.

En üst basamağa ulaştı. Bir merdiveni çıkmak için amma çok uğraşmıştı. Pekâlâ, neden buradaydı? Ne için çıkmıştı?

Beyni çalışmıyordu. Bazen bir şeyin adını çıkaramıyordu ama Elizabeth de bazen hatırlayamaz, "Nerede şu zımbırtı?" derdi. O kadar güzel, o kadar gençti ki... Ne kadar genç olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Harry'nin de neden üst kata geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yan evden gelen müziği *hâlâ* duyabiliyordu. Ses daha da yükselmişti. Kim olduklarını sanıyordu bunlar? Sözde sanatçı manatçı geçiniyorlardı. Elizabeth klasik müziği severdi. Okuldayken keman çalmıştı. Onun serçeparmağında bile o beş kuruşluk sürtüğün tamamında olandan daha fazla klas vardı. Ona bir iki şey öğretebilirdi. Ne cüretle sesi bu kadar açıyorlardı? Bu ne düşüncesizlikti!

Polisi arayıp komşularının lanet olası Mozart'la onu sağır etmeye çalıştıklarını söylemeyi düşündü. Sağır olan Mozart'tı, değil mi? Müziğinin neden bir şeye benzemediği belliydi. Elizabeth bu huysuzluklarına gülerdi. Elizabeth şakadan anlardı. Jamie de. İkisi de ona gülerdi. Onlar gittikten sonra kimse ona gülmez olmuştu. Bütün komikliği onlarla birlikte uçup gitmişti.

Neden burada olduğunu hatırlayamaması komşuların suçuydu. Kafası dağılmıştı. Sakinleşmek için Jamie'nin odasına gidip ışığı açtı.

Jamie'nin penceresinden dışarı baktı. Komşular dışarıdaki bütün ışıkları açmışlardı. Aşağısı lanet olası Disneyland'e dönmüştü.

Ortalıkta koşturan iki küçük kız vardı. Birinin sırtında minik bir periymiş gibi kanat takılıydı. Diğeri eski moda pembe bir mont giymişti. Bu pembe mont Elizabeth'in hoşuna giderdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

O uyuz köpeğin zıplayıp durduğunu görüyordu. Havlaya havlaya. Bugün büyük bir mutlulukla Harry'nin bahçesini kazmakla meşguldü. Harry haddini bildirmek için kıçına güzel bir tekme oturtmuştu. Çok sert bir tekme değildi ama Elizabeth ile Jamie'nin buna gülmeyeceğinden emindi. Herhalde görseler ona küserlerdi. Elizabeth ile Harry, dokuzuncu doğum gününde Jamie'ye bir köpek almayı planlamışlardı. Keşke sekizinci doğum gününde yapmış olsalardı.

Pencereden dışarı baktı. Bütün o küçük ampuller için epey kabarık bir elektrik faturası geliyor olmalıydı.

İki ev aşağıdaki insanlar da oradaydı. Oliver. Sıkıcı bir ismi vardı ama fena çocuk değildi. Doğru düzgün iki çift laf edebiliyordu. (Bisiklete binmesine ve o parlak, dar, siyah şortu giymesine rağmen. O şortla gerzek gibi görünüyordu.) Karısının ismini hatırlayamadı. Pimpirikli, sıska tiplerdendi.

Çocukları yoktu. Belki istemiyorlardı. Belki olmuyordu. Kadının çocuk doğurmaya uygun kalçası olmadığı ortadaydı. Gerçi artık test tüplerinde her şeyi hallediyorlardı.

Elizabeth, Jamie'nin küçük bir kız kardeşi olsun isterdi. Gözü hep küçük kızlardaydı. Kız çocuklarının elbiselerini beğenirdi. "Şu küçük kızın elbisesi ne sevimli" derdi ona; sevimli küçük kız elbiseleri Harry'nin umurundaymış gibi.

O gün de küçük bir kıza bakıyordu. Kızın elinde pembe pamuk şekeri vardı. Elizabeth, "Şuna bak, neredeyse boyu kadar" demişti ama Harry karşılık olarak sadece homurdanmıştı, çünkü havasında değildi. Bir an evvel gitmek istiyordu. Bir pazar günü öğleden sonrasıydı, dönüş yolu da uzundu. İşi ve önündeki haftayı düşünüyordu. Sendika hepsine eziyet çektiriyordu. Harry pazar akşamları iki ayağının bir pabuca girmesinden hoşlanmıyordu. Kendini haftaya hazır hissetmek istiyordu.

Bu lanet olası kır panayırına gelmek için saatlerce araba sürmeyi hiç istememişti. "Lanet olası" dememeliydi. Elizabeth'in hoşuna gitmiyordu; gerçekten kızıyordu. Harry'nin aklı önündeki mücadelede ve sendika temsilcisindeydi; herif zor biriydi. (Sendika temsilcisi cenazeye gelmişti. Harry'ye sarılmıştı. Harry kimsenin kendisine sarılmasını istemiyordu; karısının

BELONGS TO KAKTUS TEAM

cenazesinde olmayı da istemiyordu.)

O gün Elizabeth ile Jamie'ye daha iyi davranabilirdi. Birlikte geçirdikleri son gün olduğunu bilse daha iyi davranırdı. "Lanet olası" demezdi. Jamie'ye bütün oyunlarda şike yapıldığını ve asla kazanamayacağını söylemezdi. Elizabeth pamuk şekerli kızı gösterdiğinde homurdanmazdı.

Aslında daha huysuz da olabilirdi. Daha sert. Üçüncü defa binmek istediklerinde hayır diyebilirdi.

Hayır demişti ama Elizabeth umursamamıştı. Jamie'yi elinden tutup, "Sadece bir tur daha" demişti ve koşup gitmişlerdi.

Onları bir daha görseydi, bağırırdı. "*Hayır* dedim. Bu evin erkeği benim!" diye bağırırdı. Sonra ikisini de kollarına alır, bir daha hiç bırakmazdı.

Onları bir daha görseydi. Elizabeth öbür dünyaya inanıyordu. Harry onun haklı olmasını diliyordu. Çoğunlukla haklı çıkardı ama o gün haklı değildi.

Adı "Örümcek"ti. Her birinin ucunda sekiz kişi alabilen arabaların olduğu sekiz uzun bacağı vardı. Bacaklar yükselip alçalıyordu, sonra örümceğin tamamı kendi etrafında dönmeye başlıyordu.

Harry, havaya her uçuşlarında koltuğun arkasına attıkları başlarını, kahkahalar atan pembe yüzlerini görebiliyordu. Bakarken midesi bulanmıştı.

Örümcek, on yıl önce Alman isimli bir Avustralyalı tarafından üretilmişti: Flugzeug Eğlence Araçları. Flugzeug Eğlence Araçları, Örümcek için sadece temel bakım ve inceleme hizmetini sağlıyordu. Panayırı düzenleyen şirketin adı Sullivan ve Oğulları'ydı. Sullivan ve Oğulları gırtlaklarına kadar borca batmıştı. Çok sayıda işçi çıkarmışlardı. İşine bağlı bir bakım müdürü olan Primo Paspaz'a çıkışı verilmişti. Primo, panayırdaki bütün oyuncakların bakımı için kırmızı bir defter tutardı. İşten atıldığında kırmızı defter kaybolmuştu. Primo mahkemede ifade verirken yumruğunu dizine vurmuştu. Gözlerinde yaşlar parlıyordu.

Örümcek'in mekanik kollarından biri bozulmuş ve arabalardan biri yerinden fırlamıştı.

Kahkahalar, çığlıklar atan sekiz yolcusu da ölmüştü. Beş

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yetişkin ve üç çocuk.

Mahkeme yıllarca sürmüş, Harry'yi tüketmişti. Dosyaları hâlâ saklıyordu: Bir ihmalkârlığın, beceriksizliğin ve aptallığın hikâyesiyle dolu büyük boy, kalın dosyalar. Kimse sorumluluk üstlenmemişti. Sadece Primo Paspaz, "Üzgünüm" demişti Harry'ye. "Benim gözetimimde bu asla olmazdı."

İnsanlar sorumluluk almalıydılar.

Harry pencereden ayrılıp Jamie'nin küresini çevirdi. Gidemediği her yer parmağının hareketiyle dönmeye başladı.

Tekrar pencereden komşulara baktı. Elizabeth yaşasaydı, Harry de orada onlarla, o barbekü partisinde olacağını düşündü. Elizabeth çok sosyaldi çünkü. Ayrıca o Arap, gerçekten gelmesini istiyormuş gibi Harry'yi sürekli davet ediyordu. Ne tuhaftı. Bir an için nasıl bir gece olabileceği zihninde net bir şekilde canlandı. Elizabeth masada oturmuş, müziğin tadını çıkarırken Harry huysuzlanıyormuş gibi yapardı ve herkes gülerdi, çünkü Elizabeth onun huysuzluğunu hep komik gösterirdi.

Harry, iki küçük kızın bahçede koşturmasını seyretti. Kovalamacaya benziyordu.

Küçük olanı tırmanıp havuzun kenarına çıktı. Elinde küçük, mavi bir çanta vardı. Havuzun kenar taşında koşmaya başladı. Süs havuzu bir yüzme havuzu kadar büyüktü. "Dikkat et küçük kız" dedi Harry yüksek sesle. "Düşeceksin." Göz kulak olan kimse var mıydı?

Bahçeye göz gezdirdi. Yetişkinlerin hepsi bir masanın etrafında toplanmıştı, çocuklara bakmıyorlardı bile. Katıla katıla gülüyorlardı. Müzik yüzünden kahkahalarını duymuyordu. Oliver'ı göremiyordu ama karısı Erika oradaydı, adı buydu. Arka kapının önündeki yolda duruyordu. Küçük kızı görebileceği bir yerdeydi.

Tekrar süs havuzuna bakınca yüreği ağzına geldi.

Küçük kız ortada yoktu. Duvardan mı atlamıştı? Sonra onu gördü. Pembe mont. Yüce Tanrım! Kız yüzükoyun havuzun içine düşmüştü. Böyle olacağını aklından geçirerek buna kendisi sebep olmuştu.

Gözleriyle bir yetişkin aradı. Şu Erika neredeydi? Görmüş

BELONGS TO KAKTUS TEAM

olmalıydı. Doğrudan görebileceği bir yerde duruyordu.

Öylece dikiliyordu. Ne yapıyordu bu aptal kadın?

"Havuza düştü!" Başını cama vurdu.

Oliver'ın karısı kıpırdamadı. Öylece durmaya devam etti. Heykel gibi. Görmek istemiyormuş, görmekten kasten kaçınıyormuş gibi diğer tarafa bakıyordu. Tanrı aşkına, nesi vardı bunun? Bütün bu aptal insanların nesi vardı? Tanrım, Tanrım, Tanrım!

Harry'nin yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Küçük kız bu ahmak, sorumsuz insanların gözü önünde boğuluyordu. Bu insanları vurup öldürse dünyaya iyilik yapmış olurdu.

Seslenmek için pencereyi açmaya çalıştı ama sıkışmıştı. Yıllardır açılmamıştı.

Camı öyle şiddetli yumrukladı ki elleri acıdı. Yıllardır bağırmadığı kadar yüksek sesle bağırıyordu. "Boğuluyor!"

Sonunda kadın başını kaldırıp ona baktı. Oliver'ın karısı. Göz göze geldiler. Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür! "Kız boğuluyor!" diye bağırdı Harry. Parmağıyla havuzu işaret etti. "Küçük kız boğuluyor!" Kadının başını havuza doğru çevirdiğini gördü. Yavaşça. Aceleye gerek yokmuş gibi.

Yine de kıpırdamadı. Aptal, geri zekâlı kadın kıpırdamıyordu! Öylece havuza bakarak duruyordu. Kâbustan fırlamış bir kare gibiydi. Harry kendi öfkeli hıçkırıklarını duydu. Zaman yoktu.

Pencerenin yanından ayrılıp odadan koşarak çıktı. Tek çare buydu. Hızlı olması gerekiyordu. Çevik olmalıydı. Yan eve gidip kızı havuzdan kendisi çıkaracaktı. Pembe montlu küçük kız boğuluyordu. Elizabeth'in seslendiğini duydu. "Koş Harry, koş!"

Jamie'nin odasından çıkıp merdivenin başına geldi. Sanki eski vücudunu geri kazanmıştı. Hiç ağrısı yoktu. Görevinin aciliyetiyle dinçleşmişti. Mükemmel, esnek dizlerle yirmilik bir delikanlı gibi akarak zarafetle koşuyordu. Bunu yapabilirdi. Hızlıydı. Çevikti. Onu kurtaracaktı.

İkinci adımda düştü. Tırabzana tutunmaya çalışmıştı ama çok geçti, uçuyordu, karısı ve oğlu gibi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

84

Bir başka güzel günün akşamının erken saatleriydi. Sam lacivert bir gökyüzünün altında feribottan eve yürüyordu. Neredeyse bütün hafta boyunca hava açıktı. Her şey kurumuş, insanlar yeniden güneşi görmenin ne güzel olduğu hakkında konuşmayı bırakmıştı. "Büyük yağmur" hafif bahar esintisiyle herkesin anılarından siliniyordu.

Sam verimli sayılabilecek bir iş günü geçirmişti; bu da bir şeydi. Şekersiz, meyve aromalı, kafeinli enerji içeceği bölümünde pazar payı kaybının önüne geçmekle ilgili hazırladığı stratejik planı tamamlamış olmaktan duyduğu memnuniyet biraz utanç vericiydi. Bir senfoni yazmış değildi ama şirkete para kazandıracak iyi düşünülmüş bir stratejiydi; en azından birkaç hafta daha masasında hiçbir şey yapmadan oturmasını telafi edebilirdi. Beynini kullanmıştı. Bir görevi tamamlamıştı. Kendini iyi hissediyordu.

Belki de ilk terapi seansının müthiş, sihirli etkisiyle olmuştu hepsi. Pazar günü ilkyardım kursunda yaşadığı küçük düşürücü olaydan sonra Clementine pazartesi günü iş çıkışı için bir psikologla randevu ayarlamıştı. Sam randevuyu nasıl bu kadar çabuk ayarlayabildiğini sormamıştı. Herhalde annesini araya sokmuştu. Pam psikologlara bayılırdı. Büyük olasılıkla telefonunun acil arama listesinde bir psikolog vardı. Clementine annesine Sam'in *gözyaşlarını*, sözde "travma sonrası stresini" anlatmış olmalıydı. Kayınvalidesinin anlayışlı, yumuşak ifadesini düşünerek utandı Sam. Tanrı aşkına!

Psikolog neşeli, konuşkan bir adamdı. Jokeye benziyordu. Sam'i şaşırtan bir sürü şey söylemişti. ("Sen ne düşünüyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sun?" gibi gizemli şeyler söylemesi gerekmiyor muydu?) Sam'e hafif bir travma sonrası stres bozukluğu geçiriyor olabileceğini söylemişti. "Hafif bir enfeksiyonunuz var" der gibi umursamaz bir tonla dile getirmişti bunu. Sam'in bu işi "kökünden halletmek" için "maks" üç veya dört seansa ihtiyacı olacaktı.

Sam, psikoloğun ofisinden gülerek çıkmıştı; bu adam diplomasını internetten mi almıştı? Yine de asansörle lobiye inerken kendini biraz rahatlamış hissettiğini şaşırarak fark etti. Uzun bir uçuştan sonra bagajının gelmesini beklemek ve kulaklarının birden açıldığını hissetmek gibiydi. Kendini harika filan hissetmiyordu. Sadece birazcık daha iyiydi. Belki plasebo etkisiydi, belki zaten eninde sonunda olacağı buydu ya da psikoloğunun özel güçleri vardı.

Şimdi bir yaya geçidinde durmuş, bebek arabasında bebeği ve okul yaşına gelmemiş çocuğuyla bekleyen bir kadını izliyordu.

Bebek bir yaşında kadardı. Tombul bacaklarını önüne uzatmış, yumuk elinde büyük, yeşil bir yaprağı bayrak gibi tutarak oturuyordu.

O gün Ruby'nin ilgisini çeken de yüzen bir yaprak mı olmuştu acaba? Şimdiye kadar defalarca yaptığı ve herhalde hayatı boyunca yapacağı gibi o anı hayal etti. Ruby'nin havuzun kenarına çıktığını, kendinden memnun bir şekilde mermerin üstünde yürüdüğünü, hatta koştuğunu gözünde canlandırdı. Kaymış mıydı? Yoksa uzanmak istediği bir şey mi görmüştü? Yüzen bir yaprak veya bir çubuk olabilirdi. Belki parlayan bir şey. Havuzun kenarında pembe montuyla diz çöküp suya uzandığını, sonra ansızın, ses çıkaramadan baş aşağı suya düştüğünü, sular ciğerlerine dolarken paniğe kapılıp çırpınarak, "Baba!" diye bağırmaya çalıştığını, ağırlaşan montunun onu dibe çektiğini ve sonrasındaki durgunluğu, saçlarının başının etrafında sessizce dağılışını düşündü.

Sam'in dünyası bir an için altüst oldu, nefesi kesildi. Kırmızı trafik ışığına odaklanarak yeşile dönmesini bekledi. Arabalar yanından geçip gitti. Yanında bekleyen anne cep telefonuyla konuşuyordu. "Ayakkabım çıkıyor" diye sızlandı küçük çocuk.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hayır, çıkmıyor" diyen anne, aklı başka bir yerdeymiş gibi telefonda konuşmaya devam etti. "Biliyorum, sorun da o, yani başından beri açık olsaydı sorun olmayacaktı ama... *Lachlan, hayır*! Ayakkabını burada çıkarma!"

Küçük çocuk pat diye kaldırıma oturmuş, ayakkabısının tekini çıkarmaya çalışıyordu.

"Sokağın ortasında lanet olası ayakkabısını çıkarıyor. Lachlan, bırak şunu! *Bırak* dedim!" Kadın eğilip çocuğu ayağa kaldırmaya çalışırken bebek arabasını bir an için bıraktı. Bebek arabası caddeye inen eğimli bir yerde duruyordu.

Bebek arabası ilerlemeye başladı.

"Aman!" Sam uzanıp bebek arabasını yakaladı.

Kadın başını kaldırdı.

"Yüce Tanrım!" Hızla kalkıp bebek arabasına uzanırken telefon omzu ile başının arasından kayıp yere düştü. Eli, bebek arabasını tutan Sam'in elinin üstüne kapandı.

Gürültüyle akan trafiğe, sonra dönüp bebek arabasına baktı.

"Az daha... az daha" dedi.

"Biliyorum" dedi Sam. "Bir şey olmadı. Sorun yok." Elini kadının elinin altından çekti. Kadın şimdi bebek arabasını sımsıkı tutuyordu.

"Anne, telefon çatlamış!" Küçük çocuk yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle yerden aldığı telefonu annesine gösterdi. Sam telefondan gelen cılız sesi duyabiliyordu. "Alo, alo?"

Işık yeşile döndü. Kadın kıpırdamadı. Hâlâ şoku atlatmaya çalışıyor, neler olabileceğini düşünüyordu.

"İyi akşamlar" dedi Sam ve eve gitmek üzere yolun karşısına geçti. Önünde gökyüzü umut dolu, göz alabildiğine uzanıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

85

"Hemen ofise dönmen gerekmiyor, değil mi?" dedi Oliver. Bir yandan da başına bonesini geçirip –*şlap şlap*– yüzücü gözlüğünü takıyordu. Görüntüsü Erika'ya şaşkın bir uzaylıyı çağrıştırdı.

Oliver'ın tabiriyle kısa "kış fasılasından" sonra ilk defa öğlen molasında, ikisinin de ofislerine yürüme mesafesindeki Kuzey Sidney Havuzu'nda buluşmuşlardı. Kışları yüzmek yerine, spor salonunda yarım saatlik yoğun bir antrenmana giriyorlardı.

"Bir buçukta orada olursam sorun yok." Erika da gözlüğünü takınca dünya turkuvaza döndü.

"Güzel" dedi Oliver. Ciddi görünüyordu.

Erika yüzerken, Oliver'ın ne düşündüğünü merak ediyordu. "Alışkanlığının" ortaya çıkmasından beri kendini evliliklerindeki zayıf tarafa indirgenmiş gibi hissediyordu. Oliver, "kleptomanisini" psikoloğuyla konuşması için ondan söz almıştı.

"Bu kleptomani değil!" diye bağırmıştı Erika. "Sadece..."

"Arkadaşının eşyalarını çalmak" diye lafı oturtmuştu Oliver.

Son zamanlarda Oliver'da farklı bir haller vardı; bir tür atılganlık gibi ama tam olarak öyle denemezdi, çünkü Oliver asla atak bir insan olamazdı. Belki biraz saldırganlık ama pek öyle de sayılmazdı. Açıkçası çok da fena değildi. Sık sık tartışma sonrası seksi yapmaya başlamışlardı. Harikaydı.

"Kleptomanisini" henüz psikoloğuyla konuşmamıştı, çünkü onu daha görmemişti. Pat Değil, son birkaç seferdir rande-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vuyu son anda iptal etmişti. Herhalde kendi kişisel sorunlarıyla uğraşıyordu. Erika gizlice, kadının uzun süre zorunlu izin almış olmasını diliyordu.

İki kulaçta bir nefes almak için başını çevirdiğinde, masmavi gökyüzüne yükselen Liman Köprüsü'nün kemerli gri direklerini görüyordu. Yüzmek için muhteşem bir yerdi. Mutlu olmak için bunlar yetmez miydi? İyi bir iş, iyi egzersiz, iyi seks. Sırtüstü dönüp Oliver'a bakındı. Oliver öne geçmiş hızla kulaç atıyordu; neyse ki havuz fazla kalabalık değildi, çünkü hızlı kulvar için bile fazla hızlı yüzüyordu.

Bebek meselesi olmalıydı. Oliver herhalde bunu konuşmak istiyordu. Bebek, onun projesiydi ve proje yönetimi şimdiye kadar mükemmeldi. Artık Clementine tablodan çıktığına göre "diğer seçenekleri, diğer yolları incelemek" isteyecekti. Artılarını ve eksilerini konuşmak isteyecekti. Bunları düşününce suyun içinde bütün vücudu ağırlaştı. Bacakları peşinden sürüklediği cansız bir yük gibi gelmeye başladı.

Birden aklında bir düşünce belirdi. *Benim için bitti. Bebek projesi benim için bitti.* Yine de tabii ki bitemezdi; Oliver için bitene kadar.

Burası duvardı işte. Her maratonun sonunda bir duvar vardı. Bu duvar hem fiziksel hem zihinsel bir engeldi ama aşılabilirdi. Erika yüzmeye devam etti. Aşılamazmış gibi geliyordu ama böyle hissetmesi normaldi.

Havuzdan sonra limana bakan güneşli bir kafede öğlen yemeği olarak ton balıklı salatalarını yediler. Tekrar takım elbiselerini giymişler, güneş gözlüklerini takmışlardı. İkisinin de saçlarının uçları nemliydi.

"Sana bir makale göndereceğim" dedi Oliver. "Dün okudum, hâlâ kafamı kurcalıyor. Hem de çok kurcalıyor."

"Tamam" dedi Erika. Yeni bir üreme teknolojisi. Harika. Duvara çarpıyorsun, dedi kendine. Nefes al.

"Evlat edinmekle ilgili" dedi Oliver. "Büyük çocukları evlat edinmekle ilgili."

"Evlat edinmek mi?" Erika'nın çatalı havada kaldı.

"Ne kadar zor olduğuyla ilgili" dedi Oliver. "İnsanların ev-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lat edinmekle ilgili duygusal idealleri olduğunu ama işin aslının hiç de öyle olmadığını anlatıyor. Evlat edinenlerin çoğunun neyle karşılaşacaklarını bilmediğinden bahsediyor. Acımasız ama bir o kadar da dürüst bir makale."

"Ya?" dedi Erika. Güneş gözlüğü yüzünden Oliver'ın gözlerini göremiyordu ama küçük bir umut ışıltısını tahmin edebiliyordu. "Peki, bana makaleyi gönderme nedenin..."

"Bence yapmalıyız" dedi Oliver.

"Sence yapmalıyız" diye tekrarladı Erika.

"Clementine ile Sam'i düşünüyordum" dedi Oliver. "Ruby'nin başına gelen kazadan nasıl etkilendiklerini. Neden bu kadar aşırı tepki verdiklerini bilmek ister misin?" Cevap beklemedi. "Çünkü daha önce başlarına *kötü bir şey* gelmedi!"

"Eh" dedi Erika bir an düşünerek. "Bunun tamamen doğru olduğundan emin..."

"Sen ve bense en kötüsünü bekliyoruz!" dedi Oliver. "Düşük beklentilerimiz var. Güçlüyüz. Başa çıkabiliyoruz!"

"Öyle mi?" dedi Erika. Ona terapi gördüğünü hatırlatsa mı, emin olamadı.

"Herkes bebek ister" dedi Oliver onu umursamadan. "Küçük, sevimli bebekler. Zor olansa büyük çocukları evlat edinmek. Öfkeli olanları. Sorunlu olanları." Durdu. Birden güvenini yitirmiş gibiydi. Süper sağlıklı içeceğini eline aldı. "Sadece düşündüm ki... belki bu konuyu değerlendirebiliriz diye düşündüm. Biz o çocukların ne yaşadığını anlayabilir, en azından biraz olsun sezebiliriz." Pipetini emdi. Güneş gözlüğünün camına liman yansıyordu.

Erika salatasını yerken Clementine'ın ailesini düşündü. Pam'in onun için yatak hazırlayışını düşündü. Tertemiz beyaz çarşafı silkeleyerek havalandırıp serişini. Çamaşır suyunun güzel, temiz kokusu hâlâ Erika'nın dünyada en sevdiği kokuydu. Erika ilk kez direksiyona geçtiği gün, Clementine'ın babası yan koltukta oturuyordu. Erika'ya direksiyonu "üçe çeyrek kala" pozisyonunda tutması gerektiğini söylemişti. "Herkes ikiye on kala der" demişti. "Ama yanılıyorlar." Erika ellerini hâlâ "üçe çeyrek kala"da tutuyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

O söz neydi? *Sana yapılan iyiliği sen de başkasına yap.*

"Peki, diyelim yaptık" dedi Erika. "O sorunlu çocuklardan birini evlat edindik."

Oliver başını kaldırdı. "Diyelim ki yaptık."

"Bu makaleye göre kötü olacak."

"Öyle yazıyor" diye onayladı Oliver. "Travmatik. Stresli. Korkunç. Bir çocuğa âşık olabiliriz ve o sonra çekip biyolojik ailesine gidebilir. Korkunç davranış sorunları olan bir çocuğumuz olabilir. İlişkimiz asla tahmin edemeyeceğimiz sınavlarla karşı karşıya kalabilir."

Erika peçetesiyle ağzını silip kollarını başının üstüne kaldırarak gerindi. Başının tepesini ısıtan güneş onu mest ediyordu.

"Ya da çok güzel olabilir" dedi.

"Evet" dedi Oliver. Gülümsedi. "Bence çok güzel olabilir."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

86

"Konuşup kafanı dağıtmak mı istersin?" dedi Sam Clementine'ı arabayla şehre götürürken. "Yoksa sessizce oturmak mı?"

"Bilmiyorum" dedi Clementine. "Karar veremiyorum."

Bir cumartesi sabahıydı ve saat onu biraz geçiyordu. Seçmeler ikiden önce başlamayacaktı. Herhangi bir terslik olabilir diye onu on geçe yola çıkılmıştı.

"Kendim gidebilirim" demişti Clementine dün gece Sam'e.

"Sen ne diyorsun?" dedi Sam. "Seni seçmelere hep ben götürürüm."

Clementine biraz şaşırarak demek hâlâ birlikteyiz, diye düşündü. Her gece uyumak için başka odalara gitseler de hâlâ birlikteydiler demek.

İlkyardım kursundan sonra bir şeyler değişmişti; çok büyük bir değişiklik değildi. Üstlerine tam bir sakinlik çökmüştü sanki; bir mevsimin başlaması gibi aynı anda hem yeni hem de tanıdık. Bütün kızgınlıklar ve suçlamalar uçup gitmişti. Clementine'a hastalık geçtiğinde semptomların bittiği ama insanın kendini hâlâ sersem ve tuhaf hissettiği dönemi hatırlatıyordu.

Kızlar bugün Clementine'ın annesiyle babasındaydı ve ikisi de gayet iyiydi. Holly dün eve, *Kusursuz Sınıf İçi Davranışlar* belgesiyle dönmüştü ki, Clementine bunun aslında *Artık Manyak Gibi Olmayan Sınıf İçi Davranışlar* belgesi olduğundan şüpheleniyordu. Öğretmeni okul bahçesinde Clementine'a, "Eski Holly geri döndü" demişti ve "çok şükür" der gibi elinin tersiyle alnını silmişti. Bunu görünce Clementine okuldaki durumun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sam'le ikisine aktarıldığından çok daha kötü olduğunu düşünmüştü.

Ruby bugün Çırpıcı'nın evde kalıp biraz dinlenebileceğini söylemişti. Çırpıcı'ya ilgisini kaybediyor gibiydi. Clementine zavallı Çırpıcı'nın hayatlarından nasıl sessiz sedasız çıkıp gideceğini şimdiden görebiliyordu; tıpkı bazı arkadaşlar gibi.

Köprüdeki trafik durdu. Neon ışıklı bir tabelada kırmızı harflerle İLERİDE KAZA. TRAFİK KAPALI yazınca, Sam, "Tamam, paniğe gerek yok. Bu olasılığa karşı yeterince zaman bırakmıştık" dedi.

Clementine burnundan derin bir nefes alıp ağzından verdi.

"İyiyim" dedi. "*Bayılmadım* ama iyiyim."

Sam avuçlarını meditasyon yapar gibi açtı. "Biz Zen ustalarıyız."

Clementine Opera Binası'nın mavi gökyüzüne uzanan bembeyaz kıvrımlı yelkenlerini seyretti. Neyse ki Opera Binası, hazırlıklar için katılımcılara ayrı ayrı odalar verdikleri konser salonlarındandı. Odayı diğer çellocularla paylaşmak veya bazı gevezelerle konuşmak zorunda kalmayacaktı. Binada yeterince soyunma odası vardı. Hatta bazıları liman manzaralıydı. Rahat, sorunsuz olacaktı. Seçmeler konser salonunun sade atmosferinde yapılacaktı. Clementine tekrar yola baktı. Trafik, kaputları yamulmuş iki arabanın yanından yavaşça akıyordu. Polis ve arka kapıları açık bir ambulans vardı. Takım elbiseli bir adam başı ellerinin arasında, yolun kenarına çökmüştü.

"Erika'nın geçen gün söylediği bir şey kafama takıldı" dedi Clementine. Bunu söylemeyi planlamamıştı ama bilinçaltında planlamış gibi söyleyivermişti.

"Neymiş?" diye sordu Sam ilgisizce.

"'Evliliğimi seçiyorum' dedi."

"Evliliğini mi seçiyormuş? Bu ne demek şimdi?" dedi Sam. "Bir anlamı yok. Neyin yerine evliliğini seçiyor?"

"Bence bir anlamı var" dedi Clementine. "Evliliğini önceliğin yapmak, yani hedef tanımının başına yazmak gibi bir şey."

"Clementine Hart. Az önce gerçekten ruhsuz bir kurumsal jargon mu kullandın?" dedi Sam.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Çok konuşma. Sadece yeri gelmişken söylemek istediğim..."

Sam alaycı bir şekilde güldü. "Şimdi de annenin nutuklarından birine başlayacaksın galiba."

"Yeri gelmişken ben de evliliğimi seçtiğimi söylemek istiyorum."

"Hımm... teşekkürler."

Clementine hızlı hızlı devam etti. "Bu yüzden, mesela kalbinden geçen üçüncü bir çocuksa, o zaman bunu en azından konuşmalıyız. Öylece göz ardı edemem veya unutmanı bekleyemem. Gerçi itiraf edeyim, yaptığım buydu. Birkaç hafta önce sorduğumda başka çocuk istemediğini söyledin, biliyorum ama o zaman hâlâ... ya da ikimiz de hâlâ biraz..."

"Deliydik" diye tamamladı Sam onun yerine. "Sen başka çocuk istiyor musun?"

"Aslında istemiyorum" dedi Clementine. "Yine de sen aslında istiyorsan konuşmamız gerekir."

"Ne? Hangimizin daha çok istediğini, hangimizin daha çok istemediğini mi anlayacağız?"

"Tam da öyle" dedi Clementine. "Sanırım tam olarak bunu yapıyoruz."

"Bir çocuk daha istemiştim" dedi Sam. "Yine de şimdi, eh, pek üstünde düşündüğüm bir şey sayılmaz."

"Biliyorum" dedi Clementine. "Biliyorum ama bir gün belki, unutmayız elbette ama belki affedebiliriz. Kendimizi affedebiliriz. Her neyse, neden bu konuyu bugün açtım bilmiyorum. Artık..."

Sevişmiyoruz bile. Aynı yatakta bile uyumuyoruz. Artık "Seni seviyorum" demiyoruz.

"Galiba sadece gündeme getirmem gerektiğini düşündüm" dedi sonunda Clementine.

"Gündeme alınmış say" diye karşılık verdi Sam.

"Harika."

"Şu anda en büyük isteğim ne, biliyor musun?"

"Ne?"

"Senin bu işi alman."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Evet" dedi Clementine.

"O sahneye çocuk düşünerek çıkmanı istemiyorum. Düşünmen gereken neyse; tonlama, perde, *tempo*, o ana kuzusu eski erkek arkadaşların sana ne düşünmeni söylediyse onu düşünmeni istiyorum."

"Eh, elimden geleni yaparım" dedi Clementine. Yumuşak bir sesle ekledi: "Sen iyi bir adamsın Samuel."

"Biliyorum. Muzunu ye" dedi Sam.

"Hayır" diye karşı çıktı Clementine.

"Aynı kızın gibisin."

"Hangisi?"

"Aslında ikisi de."

Trafik şimdi rahatça akıyordu.

Biraz sonra Sam boğazını temizledi. "Yeri gelmişken ben de evliliğimi seçtiğimi söylemek istiyorum" dedi.

"Ya, öyle mi? Peki bunun anlamı ne?"

"Hiçbir fikrim yok. Sadece durumumu netleştirmek istedim."

"Belki artık çalışma odasında uyumak istemediğin anlamına gelebilir" dedi Clementine gözlerini yoldan ayırmadan.

"Belki de" dedi Sam.

Clementine Sam'in yüzünü seyretti. "Geri gelmek ister misin?"

"Geri gelmek isterim" dedi Sam. Şerit değiştirmek için omzunun üstünden arkaya baktı. "Her ne cehenneme gittiysem."

"Eh" dedi Clementine. "Başvurunuz kabulümdür."

"Seçmelere girebilirim" dedi Sam. "Birkaç şık numaram var." Durakladı. "Gözlerini bağlayabiliriz. Önyargı olmaması için gözü kapalı seçme düzenleyebiliriz."

Clementine içine çılgınca, saf bir mutluluğun dolduğunu hissetti. Sadece şapşalca, ucuz, flörtöz bir atışmaydı ama *onların* şapşalca, ucuz, flörtöz atışmasıydı. Bu gecenin nasıl geçeceğini biliyordu. O tatlı aşinalık hissi. Neredeyse kaybedeceği şeylerin farkına varma. Evliliklerinin buzdağına ne kadar yaklaştığını bilmiyordu –buzlu gölgesini hissettirecek kadar yakındı– ama çarpmadan geçmişlerdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Evet, evliliğimi seçiyorum." Sam arabayı sağa savurdu. "Ayrıca geçici olarak özel arabalara yasak olan bu otobüs şeridini de seçiyorum, çünkü ben manyağın tekiyim."

Clementine çantasına uzanıp muzunu çıkardı ve soydu.

"Ceza yiyeceksin" dedi Clementine muzundan bir ısırık alarak ve muzdaki doğal *beta-bloker*'ların etkisini göstermesini bekledi. Mevsimi olmalıydı, çünkü bu hayatında yediği en iyi muzdu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

87

Saat üç buçukta nihayet adını okudular.

Çellosu ve yayıyla halıdan sandalyeye yürüdü. Parlak, beyaz ışığın karşısında gözlerini kırpıştırdı. Siyah perdenin arkasından bir kadının öksürük sesi geldi; Ainsley'nin sesine benziyordu.

Clementine oturdu. Çellosunu yerleştirdi. Piyaniste başıyla işaret etti. Piyanist gülümsedi. Eşlik etmesi için kendi piyanistini kiralamıştı. Grant Morton, Down sendromlu yetişkin kızıyla yalnız yaşayan babacan bir adamdı. Karısı ellinci doğum gününden sonra, geçen yıl ölmüştü ama Grant hâlâ gülümsüyordu. Clementine'ın hayatında gördüğü en tatlı gülümsemeydi bu ve Grant'in o günü boş olduğu için çok sevinmişti, çünkü çalmaya o tatlı gülümsemeyle başlamak istiyordu.

Akort yaparken kalbinin hızla çarptığının farkındaydı ama kontrolden çıkmamıştı. Bir nefes aldı ve elini gömleğinin yakasındaki minik parlak çıkartmalara götürdü.

Holly, evden çıkarlarken, "Sınavda şans getirmesi için" demiş ve gömleğinin yakasına mor bir kelebeği özenle yapıştırmıştı. Sonra abartılı, yetişkinlere has bir tavırla Clementine'ı yanağından öpmüştü.

"Ben de şans istiyorum!" diye bağırmıştı Ruby, şans, dağıtılan bir şekerlemeymiş gibi. Sonra ablası ne yaptıysa aynısını yapmıştı; sadece onun çıkartması gülümseyen sarı bir yüzdü ve öpücüğü fındık ezmeli, ıslak bir öpücüktü. Clementine hâlâ yanağında yapış yapış izini hissediyordu.

Derin bir nefes aldı ve önündeki notalara baktı.

Hepsi içindeydi. Sabahın erken saatlerinde yapılan çalış-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

malar, dinlediği kayıtlar, karar kıldığı düzinelerce küçük, teknik detay.

Küçük kızlarının süs ışıklarının altında koşturması, Vid'in başını arkaya atarak gülüşü, yanındaki sandalye, Oliver'ın, Ruby'nin göğsünde kenetlediği elleri, helikopterin siyah gölgesi, annesinin öfkeli yüzü, on altı yaşındaki halinin sahneden inişi gözünde canlandı. Çellosunu toplarken üstüne oturmayan bir smokin giymiş genç bir adamın, "Bahse girerim, keşke flütü seçseydim diyorsunuzdur" dediğini duydu. Okul bahçesinde ilk kez karşısına oturduğunda Erika'nın yüzündeki şaşkın ifadeyi gördü.

Marianne'in, "Sadece onlara çalma, dinleyiciye çalar gibi çal" dediğini hatırladı.

Hu'nun, "Dengeyi bulman gerek. Teknik ile müzik arasındaki ince çizgide yürür gibi" dediğini hatırladı.

Ainsley'nin, "Evet ama bir yerde akışına bırakman gerek" dediğini hatırladı.

Yayını kaldırdı. Akışına bıraktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

88

Barbekü gecesi

Pam ile Martin, Erikaların muntazam küçük evinin önüne yanaştılar.

"Holly şimdiye kadar uyumuştur" dedi Pam kocasına. Saat dokuza geliyordu.

"Olabilir" dedi Martin. "Olmayabilir de."

"Herhalde burada oldu" dedi Pam. Yan taraftaki büyük evi gösterirken yüzü ekşidi. Bütün o küçük kuleler, süslemeler. Bu ev ona hep abartılı, fazla gösterişli gelmişti.

"Nerede ne olmuş?" dedi Martin dalgın dalgın.

Bazen Pam onun bunamaya başladığını düşünüyordu.

"*Kaza* burada oldu" dedi Pam. "Komşularının evindeydiler. Anlaşılan onları pek iyi tanımıyorlarmış."

"Ha" dedi Martin. Başını çevirip emniyet kemerini çıkardı. "Tabii."

Arabadan inip giriş yolunda yürümeye başladılar.

Pam, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Martin'e.

"Ne? Ben mi? İyiyim."

"Sadece göğsünde ağrı filan var mı diye merak ettim. Bizim yaşımızdaki insanlar böyle zamanlarda düşüp ölüyor çünkü."

"Göğsümde ağrı yok" dedi Martin. "Senin var mı? Sen de bizim yaşımızdasın."

"Ben haftada üç defa tenis oynuyorum" dedi Pam ciddiyetle.

"Ben daha çok damadımızın kalpten gitmesinden endişeliyim" dedi Martin ellerini ceplerine sokarak. "Çok kötü görünüyordu."

Doğru söylüyordu. Sam hastanede gerçekten berbat görünüyordu. Bir olayın bir insanda bu kadar büyük bir değişim ya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ratması olanaksızdı. Sam'i daha dün görmüşlerdi. Eski çamaşır makinesini evden çıkarması için Martin'e yardıma gelmişti. Çok iyi görünüyordu. Clementine'ın seçmelerinden, onu biraz rahatlatmak için yaptığı bir plandan, yeni işi yüzünden heyecanlı olduğundan bahsetmişti. Bu geceyse bir kazazedeydi sanki. Televizyonda gösterdikleri şu termal battaniyelere sarınmış, gözleri kızarmış, beti benzi atmış insanlardan biri gibiydi. Elbette büyük bir şok yaşıyordu.

"Clementine'a çok sert çıktın" dedi Martin, Pam zili çalarken. Zil evin içinde yankılandı.

"Ruby'ye göz kulak olmalıydı" diye karşılık verdi Pam.

"Tanrı aşkına, herkesin başına gelebilirdi" dedi Martin.

Benim değil, diye düşündü Pam.

"Ayrıca ikisi de göz kulak olmalıydı" dedi Martin. "Bir hata yaptılar ve neredeyse çok büyük bir bedel ödeyeceklerdi. İnsanlar hata yapar."

"Eh, biliyorum." Yine de Pam'e göre bu Clementine'ın hatasıydı. Bu yüzden sevgili kızına karşı duyduğu, anneliğe yakışmayan bir öfkeyle savaşıyordu. Öfkesinin eninde sonunda dineceğini biliyordu, öyle olmasını umuyordu elbette. Onunla hastanede o şekilde konuştuğu için muhtemelen kendini çok kötü de hissedecekti ama şimdilik çok, hem de çok kızgındı. Bir çocuğa göz kulak olmak *annesinin* işiydi. Feminizmi unut. Her şeyi unut. Pam ücret eşitliği için çatılara çıkıp bağırabilirdi ama sosyal bir ortamda çocuklara göz kulak olması için bir erkeğe güvenilmeyeceğini her kadın bilirdi. Aynı anda iki şeyi birden yapamadıkları bilimsel olarak kanıtlanmış bir gerçekti!

Clementine, Sam'e sırtını yaslamaya her zaman fazlasıyla hazırdı ama sırf bir müzisyen, yaratıcı bir insan, bir "sanatçı" diye *annelik* görevlerini ihmal etmeye hakkı yoktu. Her şeyden önce bir anne olmalıydı.

Bazen Clementine'ın yüzünde de Pam'in babasının yüzündeki dalgın, hülyalı ifade oluyordu. Sofrada Pam bir şey anlatmaya çalışırken, daha cümlesinin ortasına gelmeden babası tüyerdi. Pam'e göre babası lanet olası bir Ernest Hemingway olabilirdi. Hayatı yaşamak varken bütün zamanını çocuklarını

BELONGS TO KAKTUS TEAM

göz ardı edip bir odaya kapanarak kimsenin okumayacağı o romanı yazmakla geçirmişti. "Bir başyapıt olabilirdi" derdi Clementine her zaman, bu bir trajediymiş gibi. Asıl mesele Pam'in bir babaya hiç sahip olamamasıydı ve Pam bir babası olmasını gerçekten isterdi. Hiç olmazsa arada sırada.

Clementine'ın dünyanın en iyi çello sanatçısı olmasının Ruby'ye ne faydası vardı? Clementine ona bakmalıydı. Onu duymalıydı. *Dikkatini çocuğuna vermeliydi.* Elbette Clementine'ın müziğinin bugün olanlarla bir ilgisi yoktu. Bunu biliyordu.

Ruby geceyi çıkaramayacak olursa, sakat kalacağı anlaşılırsa Pam bütün bu öfkeyle ne yapacağını bilmiyordu. Clementine'ın yanında olabilmek için öfkesini bir kenara bırakabilecek gücü bulması gerekiyordu. Elini göğsüne götürdü. Ruby'nin durumu sabit, diye hatırlattı kendine. O küçük, gül pembesi tombul yanaklı yüz. O haylaz, çekik gözler.

"Pam?" dedi Martin.

"Ne!" diye çıkıştı Pam. Martin dikkatle ona bakıyordu.

"Kalp krizi geçiriyor gibi görünüyorsun."

"Olabilir ama çok şükür geçirmiyorum; ben gayet..." Kapı hızla açıldı. Oliver üstünde bir eşofman altı ve tişörtle eşikte duruyordu.

"Merhaba Oliver." Pam onu daha önce hiç spor kıyafetle görmemişti. Genellikle şık, çizgili bir gömlek giyip pantolonunun içine sokardı. Pam yıllar boyunca onunla pek çok vesileyle bir araya gelmişti ama hiçbir zaman çok yakından tanıyamamıştı. Oliver, Pam'in spesiyali olan havuçlu, cevizli keke her zaman övgüler yağdırırdı. (Bir şekilde kekin şekersiz olduğuna inanmıştı ama Pam onu düzeltmekle uğraşmamıştı; zaten cılızdı, biraz şekerin ona zararı olmazdı).

"Holly burada kalıp film de izleyebilirdi" dedi Oliver. "Geceyi bizimle geçirmesinin bir mahzuru yoktu." Sesi üzgündü.

"Ah, bunu o da çok isterdi eminim" dedi Pam. "Yine de biliyorsun, hepimiz onu istiyoruz. Böylece Ruby için endişelenirken kafamızı dağıtabiliriz belki."

"Günün kahramanı senmişsin diye duydum" dedi Martin, Oliver'a elini uzatırken.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Oliver, Martin'in elini sıkmak için uzandı. "Bilemiyorum..." Pam'in şaşkın bakışları altında kocası son anda fikrini değiştirip kollarını Oliver'a doladı. Belki sırtına biraz fazlaca vurarak tuhaf bir şekilde ona sarıldı.

Pam, Martin'in vuruşlarını affettirmek için Oliver'ın kolunu nazikçe sıvazladı. "Sen bir kahramansın" dedi duygu dolu bir sesle. "Sen ve Erika kahramansınız. Ruby eve dönüp toparlandıktan sonra sizin için özel bir yemek düzenleyeceğim. Kahramanlara layık bir yemek! O sevdiğin havuçlu kekten de yapacağım."

Oliver geri çekilip on dört yaşındaymış gibi başını eğerek, "Ah, harika, çok naziksiniz" dedi.

"Erika nerede?" diye sordu Pam.

"Aslında uyuyor" dedi Oliver. "Kendini pek... iyi hissetmiyordu."

"Şoktan herhalde" diye fikir yürüttü Pam. "Herkes kendini... Bakın kim burada! Merhaba canım. Şu peri kanatlarına bakın!"

Holly koşup yüzünü Pam'in karnına gömdü.

"Merhaba büyükanne" dedi. "Ben *tükendim*." Parmaklarını kaldırıp tırnak işaretleri yaptı. Küçük, komik alışkanlığı.

"Pekâlâ" dedi Oliver. "Sana taş koleksiyonunu getireceğim Holly."

Holly neredeyse aksi bir tavırla, "Hayır, istemiyorum" dedi. "Sana istemediğimi *söylemiştim*. Sende kalsın."

"Tamam, ben senin için saklarım" dedi Oliver. "Fikrini değiştirirsen geri alabilirsin."

"Büyükbabana gel Holly." Martin kollarını Holly'ye uzattı. Holly onun kucağına atlayıp bacaklarıyla beline sarılarak başını omzuna koydu. Diz ameliyatı yüzünden Martin onu kucağına almamalıydı ama bunu söylemenin bir anlamı yoktu. Holly'yi kucağına almaya ihtiyacı vardı.

Holly arabada uyuyakaldı ve Martin onu içeri taşırken de, Pam evde onun için sakladığı yedek pijamalarını giydirirken de uyanmadı. Martin üstündekilerle uyumasında sakınca olmadığını söylemişti ama Pam pijamayla her zaman daha rahat uyun-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

duğunu biliyordu.

Pam tam torununa iyi geceler öpücüğü vermek için eğilmişti ki Holly'nin gözleri açıldı.

"Ruby öldü mü?" diye sordu. Yastıkta başını çevirmiş, bir tutam saç yüzünü örtmüş halde yüzükoyun yatıyordu.

"Hayır canım" dedi Pam. Yüzünden saç tutamını alıp alnını okşadı. "Şimdi hastanede. Doktorlar ona bakıyor. İyileşecek. Sen uyumaya devam et."

Holly gözlerini kapadı. Pam onun sırtını okşadı.

"Büyükanne" diye fısıldadı Holly.

"Evet canım?" Pam de yorulmuştu.

Holly, Pam'in duyamadığı bir şeyler fısıldadı.

"Ne dedin?" Pam duymak için eğildi.

"Annemle babam bana çok... çok mu kızgın?" diye fısıldadı Holly.

"Elbette hayır!" dedi Pam. "Neden sana kızgın olsunlar?"

"Çünkü onu ben ittim."

Pam donakaldı.

"Ruby'yi ittim" dedi Holly tekrar daha yüksek sesle.

Pam'in Holly'nin sırtındaki eli durdu; bir an için kendi elini tanıyamadı. Fazla yaşlı ve buruşuk görünüyordu.

"Taş çantamı almıştı" dedi Holly. "Havuzun kenarında elinde çantamla duruyordu. Almama izin vermedi. O benim çantam olduğu için almaya çalıştım. Sonra aldım ve onu ittim, çünkü çok ama çok kızmıştım."

"Ah, Holly."

"Boğulmasını istememiştim. Beni yakalamaya çalışacağını sanmıştım. Şimdi cennete mi gidecek? Cennete gitmesini istemiyorum."

"Bunu kimseye söyledin mi?" diye sordu Pam.

Aslında bunu söylemesi de suçmuş gibi yüzünü yastığa gömerek, "Oliver'a" dedi Holly. "Oliver'a söyledim."

"Oliver ne dedi?" diye sordu Pam.

"Hastanede Ruby'yi gördüğümde kulağına çok sessizce, 'Özür dilerim' diye fısıldamamı ve onu bir daha asla ve asla itmememi söyledi."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ya?" dedi Pam.

"Bunun bizim sırrımız olduğunu ve dünyada hiç kimseye anlatmayacağını söyledi" dedi Holly.

Oliver tatlı bir adamdı. İyi bir adamdı. Doğru olanı yapmaya çalışıyordu.

Yine de ya Holly'nin Ruby'nin kulağına "Özür dilerim" diye fısıldayacak şansı olmazsa? Ruby'nin durumu sabitti. Ruby bu gece ölmeyecekti.

Ne olursa olsun Pam güzel, masum torununun Clementine'ın dikkatsizliğinin bedelini ödemesine izin vermeyecekti.

"Biliyor musun, bence Ruby sen itince düşmedi" dedi kararlı bir sesle. "Büyük olasılıkla sonradan düştü. Sen kaçtıktan sonra. Kaymış olmalı. Sanırım kaydı. Kaydığını biliyorum. O düştü hayatım. Sen onu itmedin. İtmediğini *biliyorum*. Havuzun yanında çanta yüzünden azıcık tartıştınız ve Ruby düştü. Sadece bir kazaydı. Şimdi uyu bakalım."

Holly'nin solukları yavaşladı.

"Bunları aklından çıkar" dedi Pam. "Bir kazaydı. Korkunç bir kaza. Senin hatan değildi. Aslında kimsenin hatası değildi."

Durgun suya atılan küçük bir taşın oluşturduğuna benzeyen halkalar çizerek Holly'nin sırtını okşamaya devam etti. Bir yandan konuştu, konuştu, konuştu; ta ki anılar, halkalar gibi dağılana kadar. İşin tuhaf yanı, Clementine'a duyduğu öfke de aynı şekilde dağılıp gitti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

89

Barbeküden dört ay sonra

Clementine mektuplara bakarak posta kutusundan eve doğru yürüdü. Adına gelmiş beyaz bir zarf vardı. Erika'nın el yazısıydı.

Yolun yarısında durup o tanıdık, kargacık burgacık yazıya baktı. Erika sayfadan tasarruf etmek istiyormuş gibi yazmıştı. Zarfı posta kutusuna dün havaalanına gitmeden önce mi atmıştı?

Erika ile Oliver dün sabah altı aylık bir seyahat için yola çıkmışlardı. İkisi de işlerinden ücretsiz izin istemiş, dünya turu için biletlerini almışlardı. Planları "esnekti" veya onlara göre esnekti. Örneğin, henüz *kalacak yer ayarlamadıkları bazı geceler vardı*. Çılgınca.

Geri döndüklerinde uzun süreli koruyucu aile olmayı umuyorlardı. Başvuru sürecine henüz başlamışlardı ki Erika birdenbire, önce seyahate çıkacaklarını haber vermişti (telefonla değil, e-postayla). Pam'in söylediğine göre Sylvia için özel bir ayarlama yapmamışlardı. Komşular polisi ararlarsa arasınlar diye düşünmüşlerdi. "Tam olarak böyle söyledi" diye anlatmıştı Pam, Clementine'a. "*Ararlarsa arasınlar*. Neredeyse sandalyemden düşüyordum."

Elbette Clementine'ın annesiyle babası Sylvia'ya göz kulak olacaktı.

"Benden Sylvia'yla ilgilenmemi isteyebilirdi" demişti Clementine. Annesi ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi bir an duraksadıktan sonra, "Senin çok meşgul olduğunu biliyor" demişti.

Erika'yla arkadaşlıkları bir şekilde değişiyordu. Hiç haberleşmeden haftalar geçiyordu. Clementine aradığındaysa, Eri-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ka'nın onu geri araması mutlaka birkaç gün alıyordu. Araya mesafe koyuyor gibiydi. Aslında inanılmaz, komik, imkânsız görünüyordu ama sanki Erika, *Clementine'ı kibarca yüzüstü bırakıyordu.* Davranışları, bir erkeğin bir kıza ondan sadece arkadaş olarak hoşlandığını, daha fazla bir şey hissetmediğini belli etmek için sergilediği davranışlar gibiydi. Clementine arkadaşlıkta bir alt sınıfa indiriliyordu. Bu durum karşısındaki hisleri karışıktı: şaşkınlık, rahatlama, belki bir nebze utanç ve mutlak bir hüzün.

Zarfı açtı. İçinde kısa bir not vardı.

Sevgili Clementine, annemin bulduğu bu eski fotoğrafın bir kopyasını yaptırdım sana. Annem "kanıt" olduğunu söylüyor. Sanırım harika anneliğinden bahsediyor. Yine de fotoğraf seni de güldürebilir. Altı ay sonra görüşürüz!

Sevgiler, Erika

Ne fotoğrafı? Fotoğrafı koymayı unutmuştu. Clementine zarfı silkeleyince yere doğru süzülmeye başlayan küçük kareyi yakaladı.

Erika ve Sylvia'yla, lunaparktaki hız treninde çekilmiş siyah-beyaz bir fotoğraftı. Tren en dik düşüşünü yaparken çekilmişti. Clementine o gün Erika'nın annesi onları okuldan almaya geldiğinde nasıl bocaladığını hatırladı. (Nasıl yapmıştı? Bir hikâye uydurmuştu. Sylvia her işten sıyrılmayı başarırdı.) Clementine mutluluktan sarhoş olmuştu. Bu çılgıncaydı! *Yaşamak* buydu!

Erika'nın da onun kadar heyecanlandığını, hep beraber nasıl eğlendiklerini hatırladı; ta ki günün sonuna doğru Erika'nın ruh hali açıklanamaz bir şekilde değişene kadar. Eve dönerlerken yol boyunca kütüphaneden alıp kaybettiği bir kitabı kafasına takmıştı. "Ben tam yerini biliyorum" deyip duruyordu Sylvia. Erika da, "Bilmiyorsun, bilmiyorsun" diyordu. Clementine bunun neden bu kadar büyük bir olay olduğuna anlam verememişti. Kütüphaneden alınan kitap herhalde bir yerlerden çıkardı. Ne de olsa Sylvia hiçbir şeyi atmıyordu. Günü mahvetmeyi bırak Erika, diye düşünmüştü kızgınlıkla.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Clementine o günkü anarşinin tadını çıkarabilirdi, çünkü düzenli ve temiz bir eve, soslu makarnaya ve okul için bir gece önceden hazırlanan çantalara dönüyordu.

Fotoğrafa yakından bakıp Erika'nın yüzünü inceledi. Yüzünde saf, neredeyse elle tutulur bir terk edilmişlik görülüyordu. Erika'nın gizli bir çılgın tarafı vardı. Bu çok nadiren ortaya çıkıyordu. Herkesten sakladığı yönüydü bu. Belki Oliver hariç. Arada sırada yanlışlıkla söylenen sert, huzur bozucu şakalar gibiydi. Clementine fotoğrafı inceleyerek içeri girerken, sıradan bir evde büyüme ayrıcalığı verilmiş olsa Erika'nın nasıl biri olabileceğini düşündü. Düşecek güvenli bir zeminin varsa istediğin kadar yükseğe sıçrayabilirdin.

"O ne? Neye bakıyorsun?" diye sordu Holly, annesi kapıdan içeri girerken.

Clementine fotoğrafı sıçrayarak kapmaya çalışan Holly'nin ulaşamayacağı yükseklikte tuttu.

"Hiçbir şey" dedi.

Tekrar mektuba bakınca Erika'nın kâğıdın alt köşesine bir şeyler karalamış olduğunu gördü: *Not: Haberi yeni aldım. Aferin Dummkopf. Başaracağını biliyordum.*

"*Kıymetli* bir şey mi?" Holly vurgulamak için parmaklarını kullandı. Şimdiki kelimesi "kıymetli"ydi.

"Evet" dedi Clementine. Küçük fotoğrafa tekrar baktı. Güvenli bir yerde saklamalıydı. Kolayca kaybolabilirdi. "Kıymetli bir şey."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Teşekkür

Pan Macmillan'daki herkese, özellikle de her zaman olduğu gibi muhteşem Cate Paterson ve onunla birlikte Mathilda Imlah, Brianne Collins, Tracey Cheetham ve Lara Wallace'a özellikle teşekkürler. ABD ve Birleşik Krallık'taki editörlerim Amy Einhorn ve Maxine Hitchcock; size de ayrıca teşekkür ederim.

Yazarlığa başladığımdan beri, bu alanda ustalıklarını paylaşmak söz konusu olduğunda insanların ne kadar yardımsever olabildiklerini görünce çok mutlu oluyorum. Zamanını ve uzmanlığını inanılmaz bir cömertlikle paylaşan Fenella'ya teşekkürler. Çellocu olmakla ilgili soruları sabırla yanıtlayan Rowena Macneish'e ve dansçılık geçmişiyle ilgili soruları yanıtlayan Cat Seekins'e teşekkürler. Tıbbi sorularıma cevap verdiğin için teşekkürler Chris Jones. (Bu kitap da komşular hakkında olduğu için Chris ile insanın sahip olabileceği en tatlı komşular olan annesi ve babası Sue ve Ken Jones vasıtasıyla tanıştığımı belirtmek istiyorum.) Cahilce müzik sorularıma cevap veren Liz Frizell'a teşekkürler. Herhangi bir hata olduysa maalesef sadece ve sadece bana aittir.

Dostlukları ve bu romana verdikleri destek için arkadaşlarım ve yazar meslektaşlarım Ber Carroll ve Dianne Blacklock'a teşekkür ederim.

Tatlı yayın temsilcim Fiona Inglis'le birlikte A.B.D. ve İngiltere temsilcilerim Faye Bender ve Jonathon Lloyd'a teşekkürler. Hollywood'un muhteşem dünyasına girmemdeki desteği için Jerry Kalajian'a da teşekkürler.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Annem, babam, Jaci, Kati, Fiona, Sean ve Nicola'ya teşekkürler. Düzeltme okumaları için Kati ve Fiona'ya, ayrıca çaldığım o cümle için Fiona'ya özellikle teşekkürler. Adam, George ve Anna'ya kendileri oldukları için teşekkürler. Size sahip olduğum için çok şanslıyım. Ailemiz için yaptığın her şeye teşekkürler Anna Kuper.

Bu kitaptaki iki karaktere gerçek dünyadan kişilerin isimleri verildi. Steven Lunt, "CLIC Sargent Çocuklar için Kanser Desteği" tarafından düzenlenen yardım açık artırması "Get in Character"da kazanan artırmacıydı. Robyn Byrne, "Sisters in Crime Australia Davitt Ödülleri" yarışmasında "Edebiyatta Ölümsüz" ödülünü kazanmıştı.

Bu kitabı kız kardeşim, muhteşem romancı Jaclyn Moriarty'ye ithaf ettim, çünkü onun yardımı ve desteği olmadan tamamlayamazdım. Aslında biliyorum ki, Jaci olmadan hiçbir kitabımı bitiremezdim.

İstifçilik konusundaki araştırmalarımda şu kitaplardan yararlandım:

Dirty Secret: A Daughter Comes Clean About Her Mother's Compulsive Hoarding (2011), yazar Jessie Sholl ve *Coming Clean: A Memoir* (2014), yazar Kimberly Rae Miller.

Ayrıca www.childrenofhoarders.com harika bir kaynak oldu.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Liane Moriarty, 1966 yılında Sidney'de doğdu. Çok satanlar listelerinden hiç inmeyen romanları dünya çapında altı milyondan fazla okura ulaştı, otuz beşin üstünde dile çevrildi. Yazarın, hep kitap'ın yayın programında olan *Big Little Lies* adlı romanı *New York Times*'ın çok satan kitaplar listesinde 1 numaraya oturdu. Roman, başrollerinde Nicole Kidman ile Reese Witherspoon'un oynadığı televizyon dizisine uyarlandı.